

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

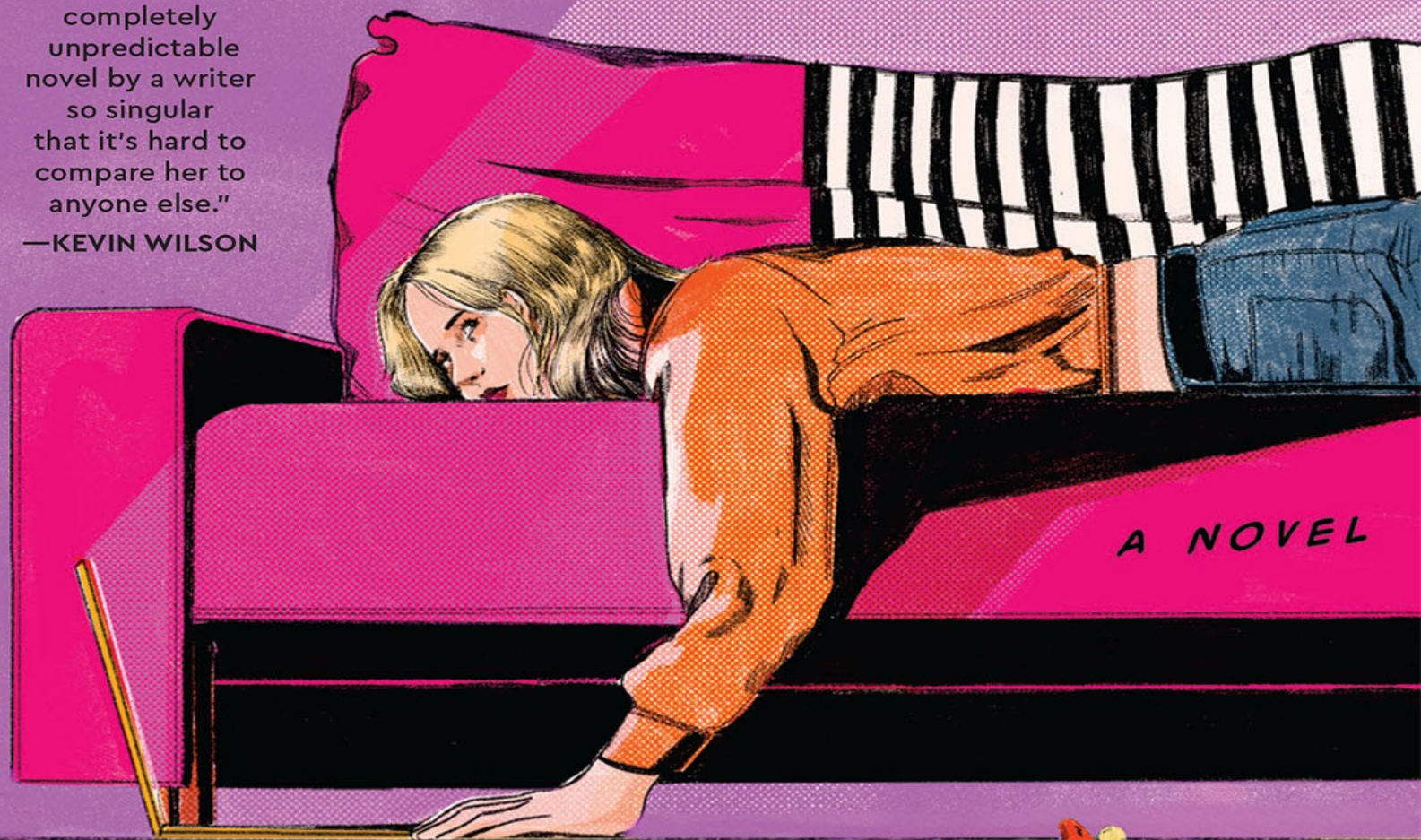
R U F I T H O R P E

Author of The Knockout Queen

MARGO'S GOT MONEY TROUBLES

"An audacious,
wildly funny,
completely
unpredictable
novel by a writer
so singular
that it's hard to
compare her to
anyone else."

—KEVIN WILSON

A NOVEL

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

MARGO'S GOT**MON**EY TROU

Veteriner yok

RUFİ THORPE

KÜREK ÇEKİYORUM

An Imprint of HarperCollinsPublishers

OceanofPDF.com

Adanmışlık

Senin için

OceanofPDF.com

İçindekiler

Kapak
Başlık
Sayfası
İthaf

Birinci Bölüm İkinci
Bölüm Üçüncü
Bölüm Dördüncü
Bölüm Beşinci
Bölüm Altıncı Bölüm
Yedinci Bölüm
Sekizinci Bölüm
Dokuzuncu Bölüm
Onuncu Bölüm On
Birinci Bölüm On
İkinci Bölüm On
Üçüncü Bölüm On
Dördüncü Bölüm On
Beşinci Bölüm On
Altıncı Bölüm On
Yedinci Bölüm On
Sekizinci Bölüm On
Dokuzuncu Bölüm
Yirminci Bölüm
Yirmi Birinci Bölüm
Yirmi İkinci Bölüm

Yirmi Üçüncü Bölüm Yirmi
Dördüncü Bölüm Yirmi
Beşinci Bölüm Yirmi Altıncı
Bölüm Yirmi Yedinci Bölüm

Teşekkür Yazar
Hakkında Ayrıca
yazan: Ruff Thorpe
Telif Hakkı
Yayıncı Hakkında

OceanofPDF.com

Birinci Bölüm

Yeni bir kitap okumaya başlamak üzeresiniz ve dürüst olmak gerekirse biraz gergin. Bir romanın başlangıcı ilk buluşma gibidir. İlk satırlardan itibaren acil bir büyüünün sizi ele geçireceğini ve sıcak bir banyo gibi hikayenin içine dalıp kendinizi tamamen bırakacağınızı umarsınız. Ancak bu umut, gerçekte bir grup insanın ismini öğrenmek ve hiç tanımadığınız bir kadının bebek partisine katılıyormuş gibi kibarca takip etmek zorunda kalacağınız beklentisiyle yumuşatılır. Ve bu iyi, Tanrı biliyor ki Sizi ilk paragrafta yakalayamayan kitaplara aşık olmuşsunuzdur. Ama bu, onların sizi yakalamasını dilemenize, zihninizin karanlığında yanınıza gelip boğazınızdan öpmelerini istemenize engel değil.

Margo'nun bebek partisine çalıştığı restoranın sahibi Tessa ev sahipliği yapmıştı ve pastanın büyük bir penis şeklinde olmasının komik olacağını düşünüyordu, belki de Margo evli olmadığı, on dokuz yaşında olduğu ve içki bile içemediği için ya da onu hamile bırakan profesörü olduğu için. Tessa başarılı bir fırıncıydı. Restoranın tüm tatlılarını kendisi yapmış ve penis pastası için de elinden geleni yapmıştı: elle oyulmuş üç boyutlu bir fallus, mat pembe krema ile kaplanmış on iki kat sünger. *Bir* el pompası yerleştirdi ve "*For He's a Jolly Good Fellow*" şarkısı eşliğinde "*For she's gonna have a huge baby*" şarkısını söyledikten sonra, Margo mumları üfledikten sonra -neden? onun doğum günü değildi- Tessa pompayı sertçe sıktı ve beyaz puding üstten fişkırdı ve yanlardan aşağıya damladı. Tessa sevinçle kükredi. Margo gülüyormuş gibi yaptı ve daha sonra banyoda ağladı.

Margo pastayı Tessa'nın onu sevdiği için yaptığını biliyordu. Tessa hem kötü hem de sevgi dolu bir insandı. Bir keresinde Tessa salataçı çocuğun tat ya da koku alma duyusu olmadığını, çünkü gençliğinde neredeyse ölesiye dayak yediğini öğrendiğinde, ona bir tabak tıraş kremi ve saksı toprağı ikram etmiş ve bunun yeni bir tatlı olduğunu söylemişti. Kadın onu durdurmadan önce iki büyük lokma yemiş.

Margo, Tessa'nın mutlu olmayan bir durumu hafifletmeye çalıştığını biliyordu. Trajediye karnavala çevirmek ona göre bir şeydi. Ama Margo'nun sahip olduğu tek aşkın bu kadar yetersiz ve acı verici olması haksızlık gibi görünüyordu.

Margo'nun annesi Shyanne, Margo'ya kürtaj olması gerektiğini söylemişti. Profesörü Margo'nun kürtaj yaptırması için histerik davranmıştı.

Aslında, bebeğı çok istediğinden emin değildi.

Her ikisine de onu kendi istekleri doğrultusunda rahatça eğip bükemeyeceklerini kanıtlamak istiyordu. Bu pozisyonu alırsa, onunla daha az etkileşime girebilecekleri hiç aklına gelmemişti. Ya da, profesörün durumunda, onunla etkileşime girmeyi tamamen bırakabilirlerdi.

Shyanne sonunda Margo'nun kararını kabul etmiş ve hatta destek olmaya çalışmış olsa da, desteğın kendisi her zaman yardımcı olmuyordu. Margo doğuma girdiğinde, annesi hastaneye dört saat geç geldi çünkü iyi bir oyuncak ayı bulmak için tüm şehri dolaşmıştı. "Buna inanmayacaksınız Margo ama Bloomingdale's'e geri döndüm çünkü en iyisi oradaydı!"

Shyanne neredeyse on beş yıldır Bloomingdale's'de çalışıyordu. Bacaklarının şeffaf siyah külotlu çoraplar içinde nasıl görüldüğü Margo'nun en eski anılarından biriydi. Shyanne, beyaz ve hafif kabız bir suratı olan ayıyı uzattı. Yüksek ve gıcırtilı bir sesle: "Şu küçük bebeğı dışarı it, arkadaşım ile tanışmak istiyorum!" dedi.

Shyanne o kadar çok parfüm sıkıymıştı ki, köşeye oturup telefonunda rekabetçi poker oyunları oynamaya başladığında Margo neredeyse sevinecekti. PokerStars. Bu onun en sevdiği şeydi. Bütün gece sakız çiğnedi ve poker oynadı, o jokerleri ezdi. Shyanne diğer oyunculara hep böyle seslenirdi: "Jokerler."

Kaba davranan ve Margo'nun isim seçimiyle dalga geçen bir hemşire vardı. Margo bebeğı Bodhi adını verdi, *Bodhisattva* gibi, annesi bile bunun aptalca olduğunu düşündü, ama Shyanne hemşirenin çenesine bir tokat attı ve bu tam bir kargaşaya neden oldu. Bu aynı zamanda Margo'nun annesi tarafından en çok sevildiğini hissettiğı andı ve uzun yıllar boyunca o tokadın anısını ve hemşirenin yüzündeki mükemmel şaşkınlık ifadesini tekrar tekrar hatırlayacaktı.

Ama bu epiduralden ve bütün gece kuduz köpek gibi susadıktan, buz parçaları için yalvardıktan ve emmesi için sarı bir sünger verildikten sonra, süngerler susuzluğu giderme yetenekleriyle ünlüdür. "Bu da ne? Lanet olsun," dedi Margo ağzındaki limon tadındaki süngerin etrafında. Tüm o ıkmalar ve masaya kaka yapmalar, OB'sinin kakayı silerken tiksiniş gibi bakması ve Margo'nun "Hadi ama, hepsini daha önce gördün!" diye bağırmasından sonra, Ve onun gülmesi: "Haklısın, haklısın, gördüm anne, şimdi bir kez daha ıkmalıyım." Ve sonra Bodhi'nin kaygan mor vücudunun büyü, onu göğsüne koyduklarında, etrafındaki havluları bastırdıklarında, gözleri kapalı. Bodhi'nin cıızlığı onu anında endişelendirmişti. Özellikle bacakları kurbağa yavrusu gibi az gelişmiş görünüyordu. İşyerinde ona söyledikleri şarkıya rağmen sadece altı kiloydu. Ve onu seviyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki kulakları çınlıyordu.

Margo ancak onu hastaneden taburcu ettiklerinde paniklemeye başladı. Shyanne zaten doğum için bir vardiyasını kaçırmıştı, Margo'nun hastaneden eve dönmesine yardımcı olmak için bir gün daha almasına imkân yoktu. Ayrıca, hemşireye tokat attıktan sonra Shyanne'ın hastaneye girmesi teknik olarak yasaklanmıştı. Margo annesine elbette iyi olacağını söyledi. Ama otoparktan çıkarken, bebeği araba koltuğunun sert plastik kafesinde ciyak ciyak bağırırken, Margo kendini banka soyuyormuş gibi hissetti. Bebeğin ağlamaları o kadar mukuslu ve zayıftı ki kalbi hızla çarpıyordu ve evine doğru kırk beş dakikalık yol boyunca tir tir titriyordu.

Evlerinde tek bir yer olduğu için sokağa park etmişti ama Bodhi'yi arkadan çıkarmaya gittiğinde, araba koltuğunu tabandan ayıran kolun nasıl çalıştığını anlayamadığını fark etti. Döğmeye basıyordu; ikinci bir döğme daha mı vardı? aynı anda itmesi mi gerekiyordu? Çok sert sallamamaya dikkat ederek araba koltuğunu sallamaya başladı. Herkesin net olarak bildiği bir şey varsa o da bebeği asla sarsmamak gerektiğiydi. Bodhi çılgınca ağlıyordu. "Bu kadar enerji harcayacak kaloriye sahip değilsin, seni yukarı çıkaramadan öleceksin!" diye düşünüp duruyordu.

Beş dakika boyunca panikledikten sonra, sonunda onu çözebileceğini hatırladı ve acayip derecede devasa olan plastik kopçayı göğsünün üzerinden geçiriyor ve gerekli insanüstü güçle kasık tokasının aptal kırmızı döğmesine basıyordu (cidden, parmak uçlarından sarkmaya alışkın bir kaya tırmanıcısı ailesi hayal ediyordu

cliffsides, kim daha sonra bebek eşyaları tasarlamaya karar verdi), onu serbest bıraktı, ancak o zaman bu küçük, kırılgan şeyi ve ayrıca tüm çantalarını nasıl taşıyacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Daha şimdiden alt katındaki dikişler deli gibi acıyordu ve hastaneden eve dönerken giymek üzere kot pantolon almasına neden olan kibirinden dolayı derin bir pişmanlık duyuyordu.

"Tamam," dedi ciddi bir şekilde Bodhi'nin küçük bedenine, yüzü kıpkırmızı, mor ve

"Şimdi kıpırdama." Bebeği ön yolcu koltuğuna oturttu, böylece bebek bezi çantasının ve gece çantasının askılarını omuzlarından geçirip göğüslerinin üzerinde palaska gibi bağlayabildi. Sonra minik bebeği kucağına aldı ve paytak paytak sokağa çıkıp Park Place'in çökmüş kahverengi binalarına doğru yürüdü. Pek de kötü apartmanlar sayılmazlardı.

benzin istasyonunun bulunduğu Park Place, caddenin geri kalanında sıralanan 1940'ların neşeli, tuhaf bir şekilde parlak evleriyle karşılaştırıldığında davetsiz bir misafir gibi görünüyordu.

Dışarıdaki merdivenlerden ikinci kata çıkarken dehşete kapılmıştı kendiliğinden bebeği düşürürdü; bebeğin küçük formu, Cornish av tavuğu gibi, yapraklarla kaplı ortak yüzme havuzuna doğru spiral çizerek aşağı inerdi. Margo içeri girdi, kanepede oturan oda arkadaşına selam verdi - LARP yapmayı seven ve bazen hafta içi rastgele bir günde bile elf kılığına giren en kibar Suzie. Odasına vardığında, kapıyı kapattığında, çantalarını çıkardığında ve Bodhi'yi emzirmek için yatağına oturduğunda Margo şöyle hissetti sanki savaşa gitmiş gibi.

Amacım gerçekten savaşa gitmiş insanları aşağılamak değil; sadece bu seviyedeki stres ve fiziksel zorluğun Margo'nun önceki deneyimlerinin tamamen dışında olduğunu söylemek istiyorum. Onu emzirirken sürekli şöyle düşünüyordu: Boku yedim, boku yedim, boku yedim. Çünkü etrafındaki hiç kimsenin onu umursamadığını, onun için endişelenmediğini ya da ona yardım etmediğini hissedebiliyordu. Bu bebeği terk edilmiş bir uzay istasyonunda emziriyor da olabilirdi.

Onun sıcak bedeninin mükemmel kesesini tuttu ve küçük yüzüne, burun deliklerinin gizemli bir şekilde güzel ve yivli olan minik oyuklarına baktı. Bebeklerin gözlerinin sadece on sekiz yaşına kadar bir şeylere odaklanabildiğini okumuştı.

Anneleri emzirirken yüzleri tam olarak bu kadar uzaktaydı ve şimdi ona bakıyordu. Ne görüyordu acaba? Onun ağladığını görüyorsa kendini kötü hissediyordu. Uykuya daldığında, yapması gerektiği gibi onu beşiğine koymadı; bilincinin pilinin bitmekte olduğunun farkında olarak yatağında onun yanına uzandı. Düşmekten korkuyordu

Bu küçük varlığın tek koruyucusu olduğunda uykuya dalıyordu ama bedeni ona başka bir seçenek bırakmıyordu.

Lisede *birinci* tekil *şahıs*, *üçüncü* tekil *şahıs* ve *ikinci* tekil *şahıs* terimlerini öğrenmiştim ve 2017 sonbaharında Bodhi'nin babasıyla tanışana kadar bakış açısının bundan ibaret olduğunu sanıyordum. Mark'ın verdiği ders imkansız ya da olası olmayan bakış açıları. Bir gün sınıfta Derek adında bir çocuğun Psych 101'e bu romanın başkahramanını teşhis etmeye çalıştığını ve Mark'ın da "Ana karakter gerçek bir insan değil" dediğini hatırlıyorum.

"Ama kitapta o gerçek bir insan," demişti Derek.

Mark, "Evet, bir kedi ya da robot olarak sunulmadığı sürece," dedi.

"Yani demek istediğim, kitapta bence sınırdan bir kişiliğe sahip bozukluğu."

"Bu, kitabı okumak için ilginç bir yol değil."

"Senin için belki," dedi Derek, "ama ben bunu ilginç buluyorum." Siyah bir bere takıyordu ve saçlarının altının kirli olduğu anlaşılıyordu, hasta bir kedinin tüyleri gibi sırk ve yumuşaktı. Benimle hiçbir zaman romantik olarak ilgilenmeyen ve bu nedenle hakkında düşünmek için çok az zaman harcadığım türden bir çocuktur. Muhtemelen çok fazla yabancı film izliyordu.

"Ama gerçek bir insan olsaydı karakter ilginç olmazdı," dedi Mark. "Böyle birini asla tanımak istemezsiniz, asla arkadaşı olmazsınız. Onlar sadece gerçek olmadıkları için ilginçler. Sahtelik, ilginin yattığı yerdir. Aslında, gerçekten ilginç olan her şeyin tam olarak gerçek olmadığını söyleyecek kadar ileri gidebilirim."

"Gerçek şeyler sıkıcıdır, gerçek olmayan şeyler ise ilginçtir, anladın mı?" dedi Derek. Sadece başının arkasını görebiliyordum ama sesi gözlerini deviriyormuş gibi geliyordu ki bu onun için bile yüzsüzceydi.

"Mesele şu ki," dedi Mark, "anlatıcı *x* ya da *y*'yi borderline kişilik bozukluğu olduğu için yapmıyor. Yazar onu yarattığı için *x* ya da *y* yapıyor. Karakterle bir ilişki kurmaya çalışmıyorsunuz. Karakter *aracılığıyla yazarla* bir ilişki kurmaya çalışıyorsunuz."

"Tamam," dedi Derek, "şimdi kulağa daha az aptalca geliyor." "Pekala," dedi Mark, "daha az aptalca olmasına razıyım."

Sonra herkes güldü, sanki artık hepimiz iyi arkadaşmışız gibi. O derste tek kelime etmedim. Derslerimin hiçbirinde konuşmadım. Açıkçası konuşmam gerektiği hiç aklıma gelmedi. Öğretmenler her zaman notunuzun bir kısmının katılım olduğunu iddia ederdi. Bunun bir blöf olduğunu uzun zaman önce öğrenmiştim. Hiçbir şeyim yoktu.

Birinin neden sınıfta konuşmayı seçtiği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama her zaman profesör bir gece sunucusuymuş ve onlar da kendi zekalarının filmini tanıtmaya gelen çok sevilen bir ünlüymüş gibi tüm zaman boyunca gevezelik eden bir veya iki kişi olurdu.

Ama ilk ödevlerimizi verdiği gün Mark dersten sonra kalmamı istedi.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Kaydımı yaptırdım," dedim.

"Hayır," dedi, "bu gazete."

Şimdi elinde benim kompozisyonumu tuttuğunu gördüm. Üzerinde kırmızı kalemle A yazdığını görebiliyordum ama endişeliymiş gibi davrandım. Nedenini bilmiyorum.

"Gazete iyi değil miydi?"

"Hayır, ödev mükemmeldi. Neden Fullerton Junior College'da olduğunuzu soruyorum. Her yere gidebilirsin."

"Ne," dedim gülerek, "Harvard gibi mi?"

"Evet, Harvard gibi."

"İyi bir İngilizce ödevi yazdığınız için Harvard'a girmenize izin verdiklerini sanmıyorum."

"İşte tam da bu yüzden seni Harvard'a aldılar." "Oh," dedim.

"Bir ara kahve içmek ister misin?" diye sordu. "Bunun hakkında daha fazla konuşabiliriz."

"Evet," dedim. Benimle ilgilendiğine dair henüz hiçbir fikrim yoktu. Bu hiç aklıma gelmemişti. Evliydi, yüzük takıyordu, otuzlu yaşlarının sonundaydı, onu bu şekilde düşünemeyeceğim kadar yaşlıydı. Ama niyetini bilseydim bile yine de o kahveye gitmek isterdim.

O benim profesörümdü ve nedense bu gizemli unvan onu biraz insan dışı yapıyordu. Başlangıçta onun duygularını incitebileceğimi ya da onu herhangi bir şekilde etkileyebileceğimi hayal etmek zordu. Onun hakkında ahlaki yargılarda da bulunmadım. Onu olduğu gibi kabul ettim, sanki diğer insanlardan daha iyi ve daha zeki, benden daha iyi ve daha zeki olarak aptal, tuhaf ve zina yapma hakkını kazanmış gibi. Mark çok tuhaf ve gizemli görünüyordu.

Fullerton şehrinin kendisi kadar işe yaramaz.

Fullerton, Downey'de büyüdüğüm yerden daha zengin sayılmazdı, ancak üniversiteler nedeniyle tamamen farklı bir havası vardı: Cal State Fullerton ve onun küçük kardeşi Fullerton Koleji. Downey'de, tekno müzikle titreşen karanlık bir restoranda pahalı deniz ürünleri yiyebilir ya da sıra bekleyebilirdiniz.

Porto's'tan Instagram'a layık tatlı ekmekler yemek için bir saat boyunca. Buna karşın Fullerton, bakire teyzeler tarafından yönetilen koca bir kasaba gibiydi. O kadar çok

Dişçiler ve vergi danışmanları... Sanırsınız ki insanlar başka pek bir şey yapmıyor. Olgun karaağaçların gölgelediği kardeşlik evleri bile tuhaf ve zararsız görünüyordu. Fullerton'ın para sanayiden gelmedi. Öğrenimle olan bağlantısından geldi, kolejler kiralari yüksek tutmak ve dolarlari akıtmak için yeterli sebep. Mark tüm bunların bir parçasıydı. İnsan formunda bir rüzgâr çanıydı, yükseköğretimin görkemli ağacından aptalca sallanıyordu.

Başlangıçta bu bana güç dinamiğinin benim lehime olduğunu hissettirdi. Onun profesörlüğü beni zaaflarına karşı kör etmedi: Pantolonunun (yeşil! kadife!), ayakkabılarının (Birkenstocks!) gülünçlüğünü tamamen fark ettim, *Beowulf*'un karıştırılmış bir kopyası postacı çantasından (postacı çantası!) dışarı bakıyor.

Ama sanki onun için kitaptaki bir karakterdim. Kalçamdaki Kermit dövmesini unutamıyordu.

"Neden Kermit?" diye sordu, ilk kez birlikte uyuduğumuzda, Kermit'in küçük yeşil bedenini parmak ucuyla ovarak.

Omuz silktim. "Bir dövme yaptırmak istedim. Diğer her şey bıçak, yılan ya da ciddi şeylerdi ve ben ciddi bir insan değilim."

"Ne tür bir insansın sen?"

Bunu düşündüm. "Sevimsiz bir insan."

"Sevimsiz!" diye havladı.

"Evet, sevimsiz," dedim. "Ne yani, on iki yaşına kadar Noel Baba'ya inandım. Bilmiyorum, ben sevimsizim!"

"Sen tanıdığım en tekil insansın," dedi merakla.

Ona babamdan bahsetmekten kaçınmamın bir nedeni de buydu. Profesyonel güreşe saygı duyan insanlar ve profesyonel güreşi küçümseyen insanlar vardır ve Mark'ın saygı duyacak türden biri olacağından endişeleniyordum.

küçümsediği şey. Soyumun onun için anında bir fetiş olacağını biliyordum.

Bir şey ne kadar sahte görünürse o kadar ilgimizi çeker - Mark'ın bakış açısında sevdiği şey buydu: açıkça sahte olduğu ya da gerçek olmak için çok uğraştığı yollar, ki bu da garip bir şekilde ne kadar sahte olduğunu göstermenin başka bir yoluydu. "Bir şeye bakma şekliniz gördüğünüz şeyi değiştirir" dedi.

Üçüncü şahıs ağzından yazmanın bana yardımcı olduğu doğru. Açıklamaya çalışmak yerine o zamanlar var olan Margo'ya sempati duymak çok daha kolay

yaptığım her şeyi nasıl ve neden yaptığımı.

Bodhi'nin babasıyla ilgili kafa karıştırıcı olan şey, tabii ki onunla sadece gücü olduğu için yatmış olmamdı, tabii ki en sevdiğim ders olan İngilizce profesörüm olmasıydı. Yine de beni zorlayan şey, gücün bende olduğu konusunda ısrar etmesiydi. Hangi Birimizde gerçekten var mıydı? Eskiden bunu düşünerek çok zaman geçirirdim.

Beni hamile bırakması ve hayatımı mahvetmesi bir yana, Mark Yazılarım konusunda bana çok yardımcı oldu. Ödevlerimin her cümlesini benimle birlikte gözden geçirir, her birine ve nasıl daha iyi olabileceğine değinirdi. Bana A verir, sonra da ödevlerimi yeniden yazmamı isterdi. "Senin ne olduğun," derdi, "parlatılmayacak kadar önemli." Yazdığım bir cümleyi göstererek "Burada ne söylemeye çalışıyordun?" diye sorardı. Ben de ona Kekeleyerek ne demek istediğimi sorduğumda, "Sadece söyle. Korkakça davranma."

Ancak birkaç hafta boyunca bana bu şekilde yardım ettikten sonra ilişki başladı. Bir gün ofisine gitmem gerekiyordu. Oraya gittiğimde, odaklanamadığını ve başka bir gün buluşabileceğimizi söyledi, ben de elbette dedim.

Ama sonra binadan aynı anda çıktık ve bu birlikte yürüyüşe çıkmaya dönüştü ve her şey hakkında, tüm hisleri hakkında Departman, karısı ve çocuklarıyla ilgili hayal kırıklıklarını ve hayatı tarafından nasıl kapana kısılmış hissettiğini anlattı. "Ve ben bu boktan hayatımı bile hak etmiyorum," dedi. "Ben bir korkunç bir insan."

"Değilsiniz," dedim. "Sen harika bir öğretmensin! Tüm bu zamanı benimle geçirdiniz, bana yardım ettiniz."

"Her saniyesinde umutsuzca seni öpmek istiyordum."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. Yani, bir bakıma ona kız öğrenciler gibi aşkıttım ama onu öpmeyi hiç düşünmemiştim. Sadece beni her övdüğünde kendimi ısıltılı ve iyi hissediyordum.

Yağmur yağıyordu ve kampüsün etrafında daireler çizerek yürüyorduk. Şemsiyemiz yoktu ama ikimiz de kapüşonlu ceketler giyiyorduk. Büyük bir okalıptüs ağacının altında durmuştuk.

"Seni öpebilir miyim?" diye sordu.

Başımı salladım. Yani, hayır demeyi hayal bile edemezdim. İsteddiği her şeyi yapardım. Kısa boyluydu, benim boyumda, belki 1.80'di ve daha önce hiç bu kadar kısa bir çocuğu öpmemişim ve bu biraz

Yağmurda ikimizin de kapüşonu açıktı. Ama ben bile "*Kampüste açıkça öpüşüyor muyuz?*" diyordum. *Bu çok kötü bir fikir gibi görünüyor.*

Mesele şu ki, aramızdaki her şey sona erdiğinde, o kadar çocukça davranmıştı ve yaptıklarımızın sorumluluğunu o kadar çok üstlenmek zorunda kalmıştım ki, kendimi kullanılmış hissetmedim. Kızgın hissettim. Eğer gerçekten bir yetişkin olsaydı, bütün bunlar asla yaşanmazdı.

Mark Margo'nun dairesine ilk geldiğinde, paparazzilerden kaçmaya çalışıyormuş gibi beyzbol şapkası ve güneş gözlüğü takmıştı. Margo bu ziyaret için temizlik ya da toparlanma girişiminde bulunmamış, Mark'ın lekeli pembe kadife kanepeyi görmesinden utanmamıştı.

televizyon. Kendi çerçevesiz yatağı, yerde bir şilte ve bazası.

Bunların hiçbirini onu rahatsız etmedi. Buraya on dokuz yaşında biriyle sevişmeye gelmişti, ne bekleyebilirdi ki?

"Oda arkadaşların var" dedi. "Sana oda arkadaşlarım olduğunu söylemişim," dedi. "Evde olacaklarını düşünmemiştim."

"Bira mı o?" Suzie sordu.

Mark gerçekten de elinde tuhaf bir şekilde tıbbi görünümlü şişelerde altılı bira paketi tutuyordu. Red Stripe. Margo'nun hayatında hiç görmediği türden bir biraydı.

Kesinlikle, iş yerinde stoklamıyorlardı. Güneş gözlüklerini hâlâ içeride takıyordu.

Margo, "Çıkar şunları," dedi ve adamın yüzünden çıkarmaya çalıştı.

Adam onu tersledi. "Onlar reçeteli."

"Trolün parasını öde," dedi Suzie ve bir bira almak için elini kaldırdı.

"Ne?"

Margo ona gülerek, "Ona bir bira ver," dedi. Şişeleri paylaşmak istemeyen bir çocuk gibi göğsünde tutuyordu.

"Kaç yaşındasın?" diye sordu Suzie'ye. "Tanrım, Margo, öyle demek istemedim-" Suzie, "Dekana söyleyecek kadar büyüdün, *şimdi trolün parasını öde,*" diye homurdandı.

Mark, "Bu büyük bir hataydı," dedi.

"Al," dedi Margo ve altılı paketten bir bira çıkarıp Suzie'nin bekleyen eline tutuşturdu.

"Trol çok memnun," dedi Suzie. "Hadi

benim odama gidelim," dedi Margo.

Mark onu koridorda takip etti, diğer oda arkadaşları Büyük Kat ve Küçük Kat'ın odalarının önünden geçerek kapısına vardı.

"Hoş geldiniz," dedi kapıyı onun için açık tutarak, "sihrin gerçekleştiği yere."

Mark'a gerçekten ilgi duymasa da, seks şaşırtıcı derecede hoştu. Daha önce iki erkekle daha seks yapmıştı: Biri lisedeki erkek arkadaşı Sebastian'dı ve kesinlikle en iyi köpeğe sahipti: Remmy adında, kafası belli belirsiz fıstık kokan ve kesinlikle Sebastian'dan daha çok sevdiği bir çoban köpeği. Ve diğeri, üniversitenin ilk haftasında oryantasyonda tanıştığı ve onunla bir daha hiç konuşmayan bir çocuk. Mark yatakta ikisinden de farklıydı. Sünnetsizdi, bu onu meraklandıran bir durumdu ve penis derisinin esnekliğini hiçbir zaman tatmin edici bir şekilde keşfedememişti. Ama aynı zamanda çok tutkuluydu. İlk kez ayakta ve Margo'yu duvara yaslayarak seks yapmışlardı. Pratik olmayan ve rahatsız edici bir durum gibi görünüyordu ama Margo bunun Bir fantezisi vardı. Duvara karşı seks yapmak için fantezi dışında bir neden göremiyordu.

Bittiğinde, masasındaki sandalyeye oturdu ve etrafında döndü. İşemek ve böylece mesane enfeksiyonu kapmadığından emin olmak için tuvalete gitti ve döndüğünde adam masasının çekmecelerini karıştırıyordu.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"İç çamaşırlarınla böyle dolaşıyor musun?" dedi başını kaldırarak.

"Onlar kız," dedi. "Neden masamı karıştırıyorsun?" "Sadece merak ettim."

Çekmecelerinde ilginç bir şey olsaydı üzülmüdü. Ekranı çatlak olan grafik hesap makinesini incelemek istiyorsa, devam edebilirdi. Onun sırlarını asla bulamayacaktı. Aslında hiç sırrı yoktu. Ya da vardı ama bunlar bir şekilde içseldi, kendinden bile gizliydi. Örneğin, ondan hoşlanmıyordu, gerçekten hoşlanmıyordu ve küçümsemesinin sırrı, içinde bir çekmecede bekleyen katlanmış bir söz gibiydi.

"Karınız bunu yaptığınızı biliyor mu?" diye sordu.

"Ah, hayır," dedi ve masasındaki sandalyede küçük bir dönüş yaptı.

"Ama bunu daha önce yaptın?"

"Bir öğrenciyle mi?"

Hayır." "Başka

kadınlarla?"

Dönmeyi bıraktı ve vereceği cevabı düşünüyor gibiydi. Getirdiği tuhaf biralardan birini açtı. Şişenin kapağını çıkarmak için masanın kenarını kullandı ve kadın bu kabalık karşısında hayrete düştü.

"Hiç kimseye söylemedim," dedi.

"Ne?" diye sordu yatağına uzanırken, şu anda bile iç çamaşırlarıyla sevimli görünmeye çalıştığının farkındaydı, yastıklara yaslanırken kalçası biraz eğilmişti. Koridordan oda arkadaşlarından birinin kustuğunu duyabiliyordu. Muhtemelen kusmayı çok seven Küçük Kat'tı. Eşyalar Margo'nun hayal bile edemeyeceği bir kaprisle ona girip çıkıyordu.

"Düğün gecemizde karımın kız kardeşiyle yattım."

Margo'nun nefesi kesildi. "Aman Tanrım, sen kötü bir insansın!" Başını salladı, kaşları çatılmıştı.

"Gerçekten öyleyim."

"Ama sonra kız kardeşiyle yatmayı bıraktın."

"Evet. Yani, balayımızdan döndükten sonra birkaç kez daha oldu ama ondan sonra bıraktık, evet."

"Kendini suçlu hissettin mi?" diye sordu. Erkeklerin ne hissettiğini söylemenin zor olduğunu fark etti. Babasının nasıl olup da onun kendisine duyduğu ihtiyaçtan bu kadar etkilenmediğini, nasıl olup da sabah uyandığında veda bile etmeden çantasını toplayıp gidebildiğini hep merak etmişti. Çocukken babasının gerçek çocuklarına karşı farklı davrandığını düşünmüştü ama büyüdükçe ve onu daha iyi tanıdıkça karısına ve çocuklarına karşı da böyle olduğunu anlamıştı. Güreş hayatı böyleydi. Hep uçağa binerdi. Olmak istediği yer orasıydı: kiralık bir arabada, ikisi de neredeyse güreşçi olan iki adamla tıklı tıklı.

Üç yüz kilo, psikopatça şiddet yanlısı ve ağrı kesici bağımlısıydı. Normal dünya belki de onun için hiçbir zaman tamamen gerçek olmamıştı.

"Kulağa çok boktan gelecek ama aslında öyle değil," dedi. "Sadece hiç yapmamışım gibi davranırdım. Yaptığımı bilmediği için de yapmamışım gibi davranırdım."

Ona şiir yazdı, sonuçta neredeyse bir düzine şiir, ama en çok bunu sevdi:

Aç Hayalet

*Karanlıkta, deforme olmuş güvercinler
gibi birbirimize dönüyoruz,
Bedenlerimiz olduğu için kafam*

karıştı. Hiçbir şey

hissetmiyorum,

*Bana dokunmaya
devam et, hiçbir şey
hissetmiyorum.
Ben aç bir hayaletim.*

*Birbirimizi yemeye çalışıyoruz
Ama bu rüyada koşmaya çalışmak gibi bir şey,
Gerçekliğin karanlık donmuş buzu etrafımızda parçalaniyor.*

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

İkinci Bölüm

Mark'ın Lizzie adında dört yaşında ve Max adında yedi yaşında iki çocuğu vardı ama onlardan neredeyse hiç bahsetmiyordu. Karısı hakkında da kesinlikle konuşmazdı. Tek konuşmak istediği şiir, yazı ve kitaplardı. Beni Barnes & Noble'a götürürdü: "Hiç Jack'i okudun mu? Gilbert mı? Hayır mı? Tamam, yapmalısın, bu bir zorunluluk" diyerek yığına daha fazla kitap ekledi. Sonra beni yemeğe çıkarırdı. O zamanlar tüm bunları bir üniversite profesörünün maaşıyla nasıl karşıladığını merak etmek aklıma gelmemişti.

Deniz ürünlerine bayılırdı. Bize her zaman içimi hafif bir dehşetle dolduran şeyler sipariş ederdi, kömürleşmiş ahtapot ya da midye, bir kabuğun içine doldurulmuş bir cesedin klitorisine benziyordu ve ben bunları havuç verilen bir köpek gibi aynı endişeli ifadeyle yutardım. Sonra bana Meiji Japonya'sında genç bir kız olduğu garip bir rüyasını anlatırdı.

Sadece beş kez birlikte oldular ve beşinci seferden sonra Mark seksin kendisini karısı hakkında son derece suçlu hissetmesine neden olduğunu ve buna bir son vermeleri gerektiğini açıkladı. Bunu söylediğinde Margo'nun dairesinde, kraliçe boy yatağında hâlâ çıplaklardı.

"Yine de seni görmeye devam etmek istiyorum," dedi.

"Neden?" diye sordu. Aslında hâlâ adamın onunla yatmanın, suçlu olmasa bile karısına karşı kendisini nasıl hissettireceğini düşünmesine hayret ediyordu.

"Çünkü sana değer veriyorum. Eğer sevişmiyorsak lütfen kesip atma."

Başını öne eğdi. İlişkiyi kesebileceği aklına gelmemişti; tüm bu ilişki onun işi gibi görünüyordu. Arabayı onun kullanmasına izin veriyordu. Ama bu orta yaşlı adamla seks yapmadan takılma fikri, yani sadece yaşlı, aptal bir *arkadaşa* sahip olma fikri?

"Tamam," dedi, "şunu açıklığa kavuşturalım. Hâlâ yemeğe çıkmak istiyor musun?"

"Evet," dedi.

"Peki ya e-postalar?"

"Elbette e-posta gönderebiliriz, e-postalar için en önemli kısmı, hayatımızın geri kalanında e-posta gönderebiliriz."

Ona öyle olmayacağı çok açık görünüyordu.

"Ama karınız aşk şiirini seksten daha çok önemsemez miydi? Birinin karısı olsaydım ve o biriyle yatsaydı, bunu aşabilirdim. Beni rahatsız eden şey aşk meselesi. Mesela, bana biriyle yattığını söylememelisin. beni sev."

"Ama seni seviyorum."

Margo ne diyeceğini bilemedi. İş yerinde sıcak bir tabağı kaptığı için başparmağı su toplamıştı. Çok uzun süre orada bırakması onun suçuymuş ama yeni ev sahibi tarafından üç kez oturtulmuştu. Kabarcığın üzerine bastırmaya devam etti ve derinin altındaki suyun sıkılığını hissetti. Fransızca dersinden de kalmanın eşiğindeydi. Ders çalışıyor olmalıydı.

"Seni sevdiğim konusunda yalan söylemeye niyetim yok. Eğer kendime karşı bu kadar dürüst olamazsam, işim biter."

"İşemeye gidiyorum," dedi. "Bir bardak su ister misin?"

"Evet, lütfen," dedi, örtüyü çenesine kadar çekerek. Sonra yaşlı bir kadın sesiyle, "Çok susadım, Margo," dedi. Bunu çok yapardı, yaşlı bir kadın gibi davranırdı.

"Pekâlâ büyükanne," dedi ve yeni bir iç çamaşırı giyip tökezleyerek koridora çıktı.

Büyük olasılıkla adamın seks yapmayı bırakma konusunda ciddi olmadığını düşündü. Gerçekten de onunla yatmayacağını söylediği bir oyun oynayacak, sonra pes edip onunla yatacak, suçluluk duygusunu dile getirecek ve bir daha yapmayacağına yemin edecekti. Ama öyle olmadığı ortaya çıktı. Mark onunla bir daha hiç yatmadı. Ve onu süslü yemeklere götürmeye ve ona aşk şiirleri yazmaya devam etti ve hiç sıkıntı hissetmedi. Bu

inanılmaz derecede sinir bozucuydu. Yine de eninde sonunda onu yıpratılabileceğinden emindi.

Margo'nun hamile olduğunu öğrendiği durum biraz istikrarlıydı. Geç kaldığını bile fark etmemişti. Çalıştığı bir gece ağzına biraz Taco Bell atıp yutmuş ve en sevdiği iş arkadaşı Tracy, "Belki de hamilesin!" demişti. Ama vücudunun Taco Bell'e isyan etmesi çok daha olası görünüyordu.

Yine de vücudu isyan etmeye devam etti, vardiyasından sonra cheesecake'e, ertesi sabah da yoğurda. Tanrıların soğuk ve koyu kanı olan mavi bir Gatorade içti ve hemen geri kustu. Bu tam kırk sekiz saat sürdü ve sonunda pes edip bir hamilelik testi satın aldı. Prezervatif kullanmamışlardı. Adam hep çekip çıkarmıştı. Evliydi ve karısıyla böyle yaptıklarını ve hiç hata yapmadıklarını söylemişti! Kendini inanılmaz derecede aptal hissetti. Ona inandığı için, onunla ilişki yaşadığı için, bir rahmi olduğu için.

Yaptığı ilk şey annesini aramak oldu ve kelimeleri bile çıkaramıyordu, sadece hıçkırarak ağlıyordu.

"Hamile misin?" diye sordu annesi.

"Evet," diye bağırarak ağladı.

"Lanet olsun!"

"Özür dilerim," dedi Margo. "Çok özür dilerim." Sonra annesi onu çörek yemeye götürdü. Margo çörekleri yedi ve çörekler yerde kaldı.

Mark'a ilk söylediğimde bir restorandaydık ve ben içinde taze incir olan bir salata sipariş etmiştim, bu da beni neden herkesin taze inciri seviyormuş gibi davrandığını merak etmeye itti, incirin iyi olduğunu iddia etmek için kurulan bu büyük komplo.

Neyse, Mark'a hamile olduğumu söyledim, o da "Vay anasını" dedi.

Ben de "Biliyorum." dedim.

"Pozitif misin?" "Evet," dedim.

"Doktora gittin mi?" "Henüz gitmedim."

"Yani geç kalabilirsin."

"Dört hamilelik testi falan yaptım, o yüzden sanmıyorum ama evet, sanırım."

Birasından bir yudum aldı. "İstemedenden de olsa heyecanlandım. Tohumum çok güçlü!" diye bağırdı bir çeşit Alman ya da Viking aksanıyla.

Güldüm. Ellerim aşırı derecede terliyordu. Sanki tüm restoran hareket ediyordu, sanki bir teknedeydik, ağır saplı gümüşler beyaz masa örtülerinin üzerinde hafifçe sallanıyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Ciddi olduğunu biliyorum. Sana mümkün olan her şekilde destek olmak istiyorum. Maddi olarak elbette, ama seni randevuya götürmemi ya da başka bir şey yapmamı istersen - bu benim de hatam ve tüm sorumluluk bana ait."

"Peki nasıl randevu alacağım?" Dedim.

"Yani, Aile Planlaması'nı arayarak başlardım," dedi. "Ama özel doktorlar bunu yapıyor mu ya da daha kibar mı bilmiyorum - ucuz bir kürtaj yaptırmanızı istemiyorum."

Kürtaj yaptıracığıma çoktan karar verdiğini fark etmemiştim. Ama tabii ki vermişti. Birlikte yatmayı bırakmaya nasıl karar verdiyse (gerçi arabasında öpüşmek sorun değildi), ilişkiye girmeye de aynı şekilde karar verecekti. Ona hiç hayır demedim, bir kez bile. İstedığı zaman istediği yere gidiyor, istediğini yiyor, istediği kadar dokunuyor ya da dokunmuyorduk. Ve dürüst olmak gerekirse, sanırım bunu sadece onunla dalga geçmek için söyledim: "Oh, ben bir şey yaşıyorum kürtaj."

Neredeyse anında yeşile döndü; bu son derece sevindiriciydi. "Nesin sen, Katolik mi?" diye sordu kendisinden çok daha çirkin bir sesle. genellikle benimle konuşurdu.

"Hayır, ama bu benim seçimim," dedim.

"Bir fikir almam gerektiğini düşünmüyor musun?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Ayağa kalktım ve iğrenç incir salatamı peçetemle kapattım ve oradan ayrıldım. Restoranın dışına çıktığımda okyanusun kokusunu alabiliyordum ve kendimi annem gibi hissettiğim garip bir an vardı.

Kaldırımda, sanki bacaklarım o şeffaf siyah külotlu çorapların içindeymiş gibi, sanki tamamen başka biri olabilirmişim gibi. Sonra bir kaldırıma takıldım ve bu his kayboldu, ben sadece çok uzağa park etmiş bir aptaldım.

Bir sonraki bölümün yaşanmamış olmasını gerçekten çok isterdim ama peşimden koştığı ve arabasında öpüştüğümüz doğru. Muhtemelen kürtaj yaptıracığımı, sadece zorlanmak istemediğimi söyledim ve bana şöyle dedi: "Seni hiçbir şey yapmaya zorlayamam Margo. Sen tanıdığım herkesten daha vahşisin."

Mark'ın benim hakkımda söylediği şeyler hiçbir zaman gerçekten benimle bir ilgisi varmış gibi gelmese de bana böyle hitap etmesi hoşuma gidiyordu. Daha çok onun benimle ilgili fantezileriydi. Ama arabasında öpüşmek hoşuma gitti ve iyi şartlarda ayrıldık. Sonra Mark üç gün boyunca benimle iletişime geçmedi, bu duyulmamış bir sessizlikti. Telefonumu, e-postalarımı kontrol edip durdum. Mesaj attım, "Hey, iyi misin? (Onun X kuşağı takıntılarına hürmeten ve ayrıca Tanrı aşkına benim İngilizce profesörüm olduğu için ona hep *sen* diye yazdım). Cevap yazmadı.

Kötü bir şey olduğunu, duygularının değiştini biliyordum. Normalde aramızda bir bağ vardı, onu çekiştirebilir ve diğer ucunda hissedebilirdim. Birdenbire bu bağın kopmuş olduğu hissine kapıldım ve şimdi elimde hiçbir yere gitmeyen, boşlukta sallanan bir bağ vardı.

Sonra uzun ve dolambaçlı bir e-posta geldi, daha fazla iletişim kurmamamızın en iyisi olduğunu düşündüğünü açıklıyordu, bu da dönem bittiği ve artık onun sınıfında olmadığım için yeterince kolaydı. Bana yaşattıkları için üzgündü ama hayatımı bir kenara attığımı düşünüyordu ve buna tahammül edemiyordu. Her yere gidebilirsin, her şeyi yapabilirsin, diye yazdı. Yapma.

Bir bebek sahibi olmak için her şeyi bir kenara atmak. Bu seferlik Margo, inan bana. Senden daha yaşıyım. Bebeklerim oldu. Çok zorlar. Bebek istemiyorsun.

Kararı sürekli olarak şu şekilde çerçevelemeye çalışması kafa karıştırıcıydı ne istediğimi. Bana göre *istemek* ve *olması gereken* birbirinden çok farklı iki şeydi. Aslında, bir şeyi istemek genellikle onu hak etmediğinizin ve elde edemeyeceğinizin bir işaretiydi, örneğin New York'a taşınmak ve NYU gibi süslü bir üniversiteye gitmek gibi. Tersine, bir şeyi ne kadar az yapmak istiyorsanız, dışıye gitmek veya vergilerinizi ödemek gibi yapmanız gereken şeyler de o kadar fazlaydı. Her şeyden çok istediğim şey doğru kararı vermektir ama kimse benimle bu şartlarda iletişim kurmaya istekli değildi.

Margo'nun liseden en iyi arkadaşı New York Üniversitesi'ni kazanmış ve New York'a taşınmıştı ve Becca'nın ikisinin de istediği hayatı yaşaması ve Margo'nun ortaokulda garsonluk yapması - bunun Becca'nın ailesinin parası olduğu ve Margo'nun annesinin parası olmadığı için olduğu söylenmemişti - bunun acısı çok yoğundu ve kızlar konuşmayı bırakmıştı. Ancak şimdi Margo onu aramış ve Becca ilk zil sesinde telefonu açmıştı.

Margo ona olanları kabaca özetledi. "Peki sen ne düşünüyorsun?"

"Kürtaj yaptır!" Becca söyledi.

"Ama ... gibi." Margo arka planda siren seslerini ve şehir gürültüsünü duyabiliyordu. "Ama gibi' diye bir şey yok. Bu bir 'ama gibi' durumu değil!

Bu bir

Acil durum!"

Acil bir durum gibi gelmedi. "Her şeyin bir nedeni olduğuna inanır mısınız? neden?" Margo sordu. "Mesela, her şeyin kaderi olduğuna mı yoksa özgür iradeye mi inanırsınız?"

"Margo, bu felsefi bir soru değil. Bu finansal bir karar." "Bu kadar önemli bir kararı, sadece paraya dayalı olarak vermek berbat hissettiriyor. Para gibi aptalca ve uydurma bir şey."

Becca, "Sizi temin ederim, para çok gerçek," dedi.

Margo yatak odasında oturmuş, kıyafetleri sürünerek kaçmaya çalışıyormuş gibi dolabından dökülen çamaşır yığınınına bakıyordu.

"Düşünüyorum da," dedi Becca, "bekâr bir anne olmak sandığınız kadar çekici olmayabilir."

Margo şimdi sinirlenmişti. "Becca, bekâr bir anne tarafından büyütülen benim ve bu hiç de büyüleyici bir şey değil. Eğlenceli ya da kolay olduğu için bebeği doğuracağımı söylemiyorum. Bebeği doğurmanın iyi bir insanın yapacağı bir şey olduğunu düşündüğümü söylüyorum."

"Yani kürtaj yaptırmak sizi kötü bir insan mı yapar?"

"Şey, hayır," dedi Margo. Gerçi bir bakıma herkesin ima ettiği de bu değil miydi? Sırf daha uygun olduğu için kürtaj yaptırmamanız gerekiyordu. Bu konuda çok üzgün olmanız gerekiyordu.

"Peki söyle bana, bebeği doğurmak seni nasıl tekrar iyi bir insan yapacak?"

"Bilmiyorum! Olur demiyorum!" Margo tırnaklarıyla kafa derisini taradı.

"Kelimenin tam anlamıyla bebeği doğurmayı düşündüğünü söyledin çünkü iyi bir insanın yapacağı şeyin bu olduğunu düşündün."

"O zaman belki de öyle demek istemedim."

"Ne zamandan beri iyi bir insan olmayı önemsiyorsun? Yani, birinin kocasını beceriyordun."

"Biliyorum," dedi Margo. Ama yapmadı. Mark'ın berbat bir insan olduğunu her zaman biliyordu, ama kendisinin de berbat olduğunu pek fark etmemişti ta ki şu ana kadar. "Hayatımda ne yapıyorum ki ben? Ortaokula mı gidiyorum? Transfer olacaktım gibi mi davranıyorum? Artık bir üniversiteye girmenin ne kadar imkansız olduğunu anlıyor musun? Anlasam bile

Hangi dalda? İngilizce mi? İngilizce diploması ile iş bulamazsın ve okuyabileceğim başka bir şey düşünemiyorum bile! O zaman ne yapacağım, garsonluk mu? Annem gibi Bloomingdale'de bir işe mi gireyim? Hiçbiri mantıklı değil. En azından bu bir şey olabilir."

"Yapabileceğin bir sürü güzel şey var Margo. Bağcılıkla ilgilenebilir ve şarap işine falan girebilirsin."

Margo'nun aklına hemen restoranının çalıştığı şarap temsilcisi geldi, çok klişe ve kendini beğenmiş biriydi ve göğsünde kocaman bir üzüm dövmesi vardı, tam dekoltesinin üzerinde, kocaman çirkin mor karikatür üzümler. Ve Margo, Becca'nın hayatında ne yapması gerektiğini konuşuyor olsalardı, bağcılık konusunun masaya bile gelmeyeceğini biliyordu.

"Bunun büyük bir mesele olduğunu söylüyorum!" Margo dedi ki. "En azından bunu düşünmem gerektiğini düşünmüyor musun? Neden bunu önemli bir mesele olmaktan çıkarmaya çalışıyorsun?"

"Özür dilerim," dedi Becca, "neden bu kadar kaltakça davrandığımı bilmiyorum. Bu büyük bir mesele, süper büyük bir mesele."

Bu tatmin edici değildi ve Margo nedenini tam olarak bilmiyordu. "Nasıl okul?" diye sordu. Ve bir süre bunun hakkında konuştular. Telefonu kapattıklarında Margo yirmi dakika ağladı ve sonra işe gitti.

Bu arada zaman akmaya devam ediyordu ve her nasılsa bugün Salı'ydı ve ilk doktor randevusuna gidiyordu. Aslında Aile Planlaması'nı aramıştı. Gerçi sekiz haftalık olana kadar hamileliği doğrulamak için ultrason yapmıyorlardı. Hamilelik matematiği acımasızdı. Hamile olduğunuzu öğrendiğiniz an, zaten dört haftalıkınız. Hamile olup olmadığını anlamak için dört hafta daha beklemek saçma görünüyordu, bu yüzden kendisini altı haftalıkken görmek isteyen bir kadın doğum uzmanı bulana kadar etrafı aradı.

Doktora her gittiğinde olduğu gibiydi. Bunun neden şaşırtıcı olduğundan emin değildi. Belki de kendisine daha nazik davranacaklarını düşünmüştü. Doktor kel kafası tıraşlı, tombul, orta yaşlı beyaz bir adamdı.

"Yani son adet tarihinizi bilmiyor musunuz?" "Hayır, kayıt tutmadım..."

"Tamam, merak etme, her şeyi yoluna koyacağız." Harika bir koca olan ama karısı yine de onu aldatacak bir adama benziyordu. "Ben odadan çıkıyorum. Hemşire sana bir önlük getirecek. Üstünü değiştir, iç çamaşırını giyme."

Margo başını salladı.

"Bu bir transvajinal doppler" dedi. "Daha önce hiç bunlardan aldın mı?"

"Hayır."

"Fetüs bu büyüklükte olduğunda, karnın içini yeterince iyi göremezsiniz, bu yüzden içeriden bakmanız gerekir."

Margo sonogram makinesine bağlı fütüristik yapay penise baktı. Aklına bir fikir geldi. Bunun böyle olacağını hiç hayal etmemişti.

Doktor odadan çıktıktan sonra, hemşirenin getirdiği önlüğü giyerken, Mark böyle bir şeyi izlemeye gelmediği için sessizce Tanrı'ya şükretti. Annesi gelseydi yeterince tuhaf olurdu ama Shyanne çalışıyordu.

Ve sonra doğmamış çocuğuyla tanışmak için bir robot tarafından becerilme zamanı gelmişti.

"Tamam," dedi doktor, "şimdi jel ısıtıldı, bu yüzden çok kötü olmamalı."

Dev dildoyu yerleştirmeye başladı. Acımadı. Sadece çok garipti.

Gerçekten de orayı kazıyor, belki de omurgasında bir şey görmeye çalışıyordu. "Tamam!" dedi, makinenin bir düğmesini çevirdi ve aniden bir ses duyuldu, sessiz, hızlı bir vınlama, *vınlama, vınlama*. "Bu kalp atışı."

"Öyle mi?" Sesi mekanik bir oyuncağa benziyordu. Neden ağladığını bilmiyordu; bir ses olarak tamamen eziciydi.

Değneği etrafta dolaştırmaya, fotoğraf çekmeye, diğer eliyle bilgisayarın faresine tıklamaya devam etti. Her iki yönlülüğü gerçekten çok etkileyiciydi.

"Ölçümler yapıyorum, böylece bir fikir edinebiliriz.

... uh ... fetüsün yaşı."

Adamın *bebek* kelimesini kullanmaktan kaçındığını fark etti. Bunun nazik bir davranış olduğunu düşündü ve tekrar ağlamaya başlamasına neden oldu.

"Tamam," dedi, "ölçümlere dayanarak söyleyebilirim ki bunlar özellikle bu kadar erken dönemde oldukça doğru sonuçlar veriyor, yaklaşık sekiz haftalıksın."

Bu mümkün olmadığından değil, sadece Margo'nun hazır olmadığından kaynaklanıyordu.

Sekiz haftalık hamile kulağa çok hamile gibi geliyordu.

Asayı çıkardı ve plastik prezervatif şeyini soydu, sonra makinedeki bir düğmeye bastı ve yazıcı çalışmaya başladı. "Sormam gerekirdi, resimlerin kopyalarını mı istiyorsunuz?"

"Evet," dedi, ancak bunu söylerken öksürüyordu çünkü nispeten sessiz olmaya çalışırken çok ağlıyordu.

"Sen . . . hamilelik konusunda ne yapmak istediğini biliyor musun?"

"Hayır," dedi ve gözlerini kapattı.

"Temizlenmene izin vereceğim, sonra seçeneklerin hakkında daha fazla konuşabiliriz," dedi.

Adam odadan çıktığında, hâlâ makineden parlak, ince kâğıt şeritleri üzerinde sallanan resimlere baktı. Ve işte oradaydı. Bebeği, tüm dünyaya küçücük, deforme olmuş bir güvercin gibi görünüyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Üçüncü Bölüm

Doktor randevusundan sonra annemin evine gittim. "Hey, Noodle," dedi annem.

"Meğer sekiz haftalık hamileymişim," dedim kanepeye çökerek. Annem uzun bir süre bana baktı.

"Bu bebeği doğurmak istiyorsun, değil mi?" dedi.

"Bilmiyorum," dedim.

Mutfağa gitti. Birayı açarken çıkan çatırtı ve tıslamayı duydum.

Odaya geri geldi.

"Tırnaklarını beğendim," dedim. Yeniydiler. Bir tür radyoaktif görünümlü sarı.

"Eğer bu bebeği doğurursan," dedi, "ona ben bakmayacağım. O senin bebeğin olur."

"Biliyorum," dedim, gerçekten şaşırmıştım. Bebeği asla anneme vermezdim.

"Lanet olsun," dedi, elinde birasıyla televizyonun önünde bir ileri bir geri volta atarken.

"Anne, sorun yok," dedim. "Bir yolunu bulacağım."

"Ben sadece . . . Çok iyi olduğumu sanıyordum! Üniversiteye girmiştin! Önemli biri olacaktın!"

"Ben kim olacaktım?" diye sordum. Birden annemin kim olduğuma dair fikrini akrilik bir çivi gibi gerçek yüzümün üzerine bastırdığını hayal ettim.

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Bir kariyerin olacaktı ve bir şeyler yapacaktın!"

"Ne gibi şeyler?"

"Bilmiyorum," dedi Shyanne. "Sen ne istersen!"

Sessiz kaldım. Mark, Becca, annem, hepsi de seçeneklerim olduğu konusunda ısrar ediyorlardı ama ben bu seçeneklerin ne olduğunu bir türlü anlayamıyordum. Lisedeyken rehberlik danışmanım Bay Ricci ile tam iki kez görüşmüştüm. İlkinde bana burslara ve mali yardımlara başvurabileceğimi söylemiş ve doldurmam için bir sürü form vermişti. İkincisinde ise beni hiç hatırlamıyor gibiydi ve tek umudumun bir UC'ye transfer olmak olduğunu söyledi. Fullerton Koleji'ne kayıt yaptırmıştım, ancak ilk yıl boyunca transfer kredisi için ihtiyacım olan tek bir derse bile girememiştim; hepsi neredeyse anında dolmuştu. Bu yüzden bütün bir yıl boyunca hiçbir yere transfer edilemeyecek beşeri bilimler kredileri. Herkes bana bu bebeği doğurmakla çok şey kaybedeceğimi söyleyip duruyordu ama ben hiçbir şey kaybetmeyecekmişim gibi hissediyordum.

Shyanne volta atmaya devam ederek, "Kenny'ye söylemekten

korkuyorum," dedi. "Kenny'ye söylemekten neden korkuyorsun ki?"

"O dindar!" diye tısladı. Bir ileri bir geri gidişinde tam bir velociraptor havası vardı.

"Yani... kürtaj yaptırmadığıma sevinmez mi?"

"Hayır, en başta senin bu kadar fahişelik yapman onu dehşete düşürürdü! Genç anne mi? Yani, Margo, kürtaj yaptırdığını ona asla söylemeyiz!"

"Dürüst olmalıyım anne, Kenny'nin hakkımda ne düşündüğünü umursayacak durumda değilim. Ayrıca, bebek doğduğunda yirmi yaşında olacağım."

"Sonunda üvey baban olabilir!"

Bunu pek olası bulmamıştım, ama bunu söylemek bana çok kaba gelmişti. "Kenny harika biri," dedi. "Kenny inanılmaz." "Tamam," dedim, "evet."

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Sadece Mark'ın senden faydalandığını ima edeceğim. Aslında senin hatan değildi."

Ayağa fırlamak niyetinde değildim ama fırladım ve oraya vardığımda ne yapacağımı bilemedim. "Mark benden faydalanmadı," dedim. "Öyle bir şey değildi."

"Tabii ki böyle düşünüyorsun. Eğer ondan faydalandığını düşünseydin bunu yapmazdın. Ama o yetişkin bir adam, tatlım. Büyüylene kadar anlayamayacağın şeyler var."

O kadar kızmıştım ki ayaklarımın altı ağrıyordu ve ayrıca gerçekten işemem gerekiyordu, bu yüzden tuvaleti kullanmaya gittim. Annemin banyosunda Eyfel Kulesi'nin büyük bir posterı ve küçük Fransız sabunları vardı; tüm oda Paris'ti

temalı. Ellerimi küçük sabunla yıkarken ne kadar aptalca göründüğünü ve ne kadar sinir bozucu olduğunu düşünüyordum, patates soyuyormuşum gibi sert ve spastik, sonra muhtemelen umutsuzca Paris'e gitmek istediğini ve muhtemelen asla gidemeyeceğini fark ettim. Aynaya baktım ve aniden Tıpkı ona benzediğimi, çakma bir Shyanne olduğumu, gözlerimi biraz fazla açtığımı görüyordum. İkimizin de aptal yüzleri vardı, güzel ve tatlı; içimizde hiçbir şey olmadığını ima eden yüzler.

Oturma odasına geri döndüğümde, sanki biri havasını boşaltmış gibi kanepede oturur pozisyondaydı. Başım kucağında olacak şekilde uzandım.

"Sana hamile kaldığımda," dedi boş boş saçlarımı okşayarak, "çok korkmuştum."

"Beni neden tuttu?" diye sordum. Hiç mantıklı gelmemişti. Tek gecelik bir ilişkiydi; babamı pek tanımıyordu. Hooters'da tanışmışlardı. çalıştığı yerde. Onun gerçek adını bile bilmiyordu, sadece ring adını, Jinx'i. Çünkü ilk maçında rakibi daha ona dokunamadan düşüp ölmüştü.

"Zaten evli olduğunu bilmiyordum," dedi. "Yüzük takmıyordu -Hiçbiri yapmadı, bir parmağını kaybedebilirsin, ama o zaman bunu bilmiyordum. Aramızdaki ilişki çok yoğundu ve belki de ... diye düşündüm. Bilmiyorum.

Belki de, anlıyor musun? Sanki kaderimmiş gibi hissettim, sanki O'ydu."

Umudunun şefkati ve saflığının açıklığı çok fazlaydı. Devam etmek için acele ettim. "Babam o zamanlar nasıl biriydi? Şimdi o kadar ciddi ki hayal etmekte zorlanıyorum. Sarhoş olduğu fikri bile."

"İnan bana, babam en iyileriyle bile içki içebilir. Ben içmiyorum. Bilirdim. Parıldayan koyu renk gözleri vardı. O kadar çok steroid kullanıyordu ki tuzakları kocaman olmuştu ve hiç bronzlaşmamıştı. O kadar solgun ve iriydi ki süt beyazı bir boğaya benziyordu."

"Anne, ben onun kişiliğini soruyordum!"

"Ona ulaşıyordum! Tam bir beyefendiydi. Muhtemelen Kanadalı olduğu için.

Her zaman nazikti, ama ringde bir heel'di, bu yüzden bunu beklemiyordunuz. Bir dinleyiciydi, arkasına yaslanıp diğer insanların konuşmasına izin vermeyi severdi."

"Bunu görebiliyorum," dedim. Babamı bir güreşçi olarak hiç tanımamıştım. Ben anılar biriktirirken o Japonya'da iki bel fırtığı geçirmiş ve Murder ile Mayhem'in menajerliğini yapmaya başlamıştı. Onları günlük anlamda maçlarını ayarlayarak yönetti; Pazartesi Gecesi Savaşları sırasında nadir bulunan serbest temsilcilerdi. Ama aynı zamanda onların menajeri karakterini

TV çünkü Murder ve Mayhem iyi konuşmacılar değildi ve Jinx tanıtımlarda bir dahiydi. Yaralandıktan sonra steroid kullanmayı bıraktığını sanıyordum.

Çünkü çok kilo vermişti ve yaşlandıkça daha da zayıflamış görünüyordu. Vücudunun büyüklüğü, neredeyse iskelet inceliği ve tıraşlı kafasıyla tüysüz bir kediye andırmaya başlamıştı.

"Nasıl yaptınız, ona nasıl söylediniz?" Tüm bunları hayal etmek için şaşırtıcı derecede az zaman harcamıştım.

"Bir gece sabaha karşı bir gibi hepsi zil zurna sarhoş bir şekilde restorana geldiler. Vardiyamdan sonra beni otel odasına götürdü ve ben de ona söyledim. Bu konuda çok mutluydu. Çok garipti. Gülümsemeden ve karnıma dokunmadan duramıyordu. Sonra bana evli olduğunu söyledi ve bu kalbimi kırdı. Ağlıyordum ve bana "Seninle tanıştığıma gerçekten çok memnunum." dedi. Ben de onunla tanıştığıma memnun olduğumu fark ettim. Böylece elimizdekilerle yetinmeye başladık. O şehirdeyken, birbirimizi görürdük. Biliyordum ki

Karısı ve onlar için büyük paralar biriktirirdi, bunu hep biliyordum. Ama elinden geldiğince yardım etti, buna inanıyorum. Mark'ın aynı olacağına güvenilebileceğini sanmıyorum. Ve muhtemelen pek çok insan Bunu yaptığım için aptaldım ama biliyorsun, onu hep sevdim."

Bunu biliyordum. Çok açtı, korkunç bir şekilde. Ne zaman şehre gelse, onun üzerine titrer, sürekli ona sandviç yapmayı, bir bardak su getirmeyi teklif ederdi. Onun dikkatini çekmek için çelik bir kafes maçıydı ve ben hep kaybettim. Kazandığım birkaç kez, Jinx'in o lazer sevgi ışığını üzerimde parlattığı zamanlar, farklı bir şekilde acı vericiydi. Bir yıl doğum günüm için şehre gelmişti ve beni bir biftek lokantasına götürmüştü. On üç yaşındaydım ve kesinlikle biftek sevmezdim, ama beni o süslü yemeğe götürdü ve eve döndüğümde Shyanne bu konuda kaba bile değildi, yıkılmıştı. O seyahatte evimiz yerine bir otelde kalmıştı. Bunu bazen yapardı ve ben asla tam olarak nedenini ya da ne anlama geldiğini bilmiyordu.

"Beni tutmayı sen seçtin," dedim. Birasındaki karbonatın belli belirsiz tıkırtısını duyabiliyordum.

"Yaptım. Ama daha sonra farklı seçimler yaptığım başka zamanlar da oldu." Sessiz kaldım. Bunu bilmiyordum. Yine de anlamlıydı.

"Her şeyin bir nedeni olduğunu düşünüyor musun?" diye sordum.

"Bilmiyorum," dedi. "Ama bence hayatını mahvetmek istediğini itiraf etmekten korkuyorsun."

"Bunun hayatımı mahvedeceğini mi düşünüyorsun?" Ben sordum.

Saçlarımı okşadı. "Evet, Noodle, kesinlikle hayatını mahvedecek. Ama bazen hayatını mahvetmek istediğin tek şeydir."

Hamileyken beni doğurmaya karar vermesinden bahsettiğini biliyordum. O ve Jinx'in tüm hayatlarını geçirdikleri gri alan hakkında, Başka bir kadının kocasıyla idare etmenin burukluğunu. Kapıdan içeri girdiğinde çığlık atıp gevezelik edişim, daha çantasını yere koymadan beni süplekslemesi için yalvarışım ve onun mutfaktan çıkıp ellerini bulaşık havlusuna silmesi, garip bir retro yemek pişirmeye çalışması, içinde kuru üzüm olan ton balıklı güveç, ketçapla kaplı köfte. Bana çıkışır ve onu biraz rahat bırakmamı söyler, ben ona okuldan bahsetmek için çırpınırken ona bir bira ikram ederdi. Ve birkaç gün sonra tekrar gittiğinde, daire çok sessiz olurdu ve birbirimizle nasıl konuşacağımızı tam olarak bilemezdik, sanki kendimizden ve nasıl davrandığımızdan utanıyorduk.

"Hayatını mahvettim," dedim, bir soru değildi bu. Sadece bildiğimi bilmesini istedim.

"Hayatımı çok güzel mahvettin, Noodle."

Hiçbir şey söylemedim, sadece başımı onun kucağına koyarak kanepeye uzandım. Saçlarımı okşadı, akrilik tırnaklarıyla kafa derimi çizdi.

Ama aynı zamanda ikimizin kahkahalar atarak patlamış mısır yemesi, okulda öğle yemeklerime bıraktığı ve kedi tarafından yazılmış gibi davrandığı notların üzerine çılgınca yazdığı el yazısı da vardı. Çarşafı katlarken kollarımız mükemmel bir senkronizasyon içinde hareket ederdi. Sekiz saat boyunca Büyük Kanyon'a kadar araba sürdüğümüz ve sadece baktığımız, biraz Sour Patch Kids aldığımız ve ertesi gün okula gidebilmem için eve kadar araba sürdüğümüz gün.

Eğer Shyanne bana sahip olmasaydı, neye sahip olacaktı?

"Kürtaj yaptırdım," dedim ona. Hiçbir şey söylemedi. "Ama gidebileceğimi sanmıyorum. Yani, kendimi giderken hayal edemiyorum."

"Pekala," dedi, "zamanı gelene kadar beklemen ve sonra gitmek isteyip istemediğine karar vermen gerekecek."

"Tamam," dedim, kesinlikle bunu yapacağım fikrinden vazgeçtiği için ne kadar heyecanlandığımı belli etmemeye çalışarak. Sanki evde hasta kalmak için yalan söylüyordum.

O gün evden çıkar çıkmaz aradım ve kürtajı iptal ettirdim. Nedenini söyleyemem. Kötü bir fikirdi. İyi sebeplerim yoktu. İyi bir insan olmak istediğim için değildi, gerçekten değildi. İyi bir insan olmak istediğim için de değildi.

Mark'a aşıktım. Sadece o bebeği istiyordum. Hiçbir şeyi istemediğim kadar çok istiyordum.

Ultrason fotoğraflarından en iyisini kesip başucumda sakladım. Ona bakarak saatler geçirirdim. O kadar yetersiz, çirkin bir görüntüydü ki, bana tutunacak bir şey vermeyi reddetmesi, bebeğin kim olacağını tasavvur etmemin herhangi bir yolu olması çok sinir bozucuydu. Vücudum gizlice bir şeyler yapıyordu ve ben bu grenli siyah-beyaz fotoğraflarla iç organlarımı gözetlemeye indirgenmişim. Ama dayanıyordum, sadıktım, bekliyordum.

On altı haftayı geçtiğinde ve kürtaj artık yasal olarak mümkün olmadığına, Margo Mark'a mektup yazarak bebeği doğuracağını söyledi. Onun kendisini vazgeçirmesini istemiyordu. Mark cevap yazmadı. Bir nasihat ya da panik içinde bir telefon bekliyordu. Günlerce geleceğinden emin olduğu tepkiyi bekledi. E-postadan iki hafta sonra bile, onun bir şeyler yapmasını, bir şekilde ona ulaşmasını bekledi. Ama o yapmadı.

Bunun ne kadar acı verdiği onu korkutuyordu. Görmezden gelinmek için.

Belki de ne kadar,

Bebeği doğurmanın onu kendisiyle başa çıkmaya zorlayacağını düşünmüştü.

Bu kararı bu yüzden verdiğini düşünmüyordu ama nedeni bu *değildi*.

Mark'ın kocayı, babayı oynamasını istemiyor değildi, bunu biliyordu.

"Tamam, evliliğim zaten sahte, boşanacağım ve seninle evlenip bebeği büyüteceğim" dese, dehşete düşerdi. Onu düzenli olarak görmekle ilgilenmiyordu bile. Ama o her zaman bir konuda net olmuştu: Onun önemli olduğu konusunda. İnanılmaz biriydi. Ama eğer gerçekten öyleyse, ona böyle mi davranacaktı?

Margo Jinx'e bebeği doğuracağını söylediğinde Jinx bu konuda çok rahattı.

"Büyükbaba olmak için sabırsızlanıyorum," dedi tuhaf bir şekilde sakın, Bay Rogers'a benzeyen sesiyle. Çocuklarının en küçüğüydü, ilk bebeği olan oydu ve bu onun gözünden kaçmamıştı.

Jinx, "Belki bir oğlan olur ve güreşçi olur," diye önerdi.

Margo, Mark bu kadar kısa olduğu için anında kendini kötü hissetti. Üremek için büyük, güçlü bir kukla bile seçmemişti; onun yerine küçük, ahlaksız bir ucubeyle çiftleşmişti. Jinx aradaki boşluğu zarifçe doldurdu.

"Bir erkek arkadaşın olduğunu fark etmemiştim," dedi. "Gerçekten yok," dedi kadın.

"Oh, sorun değil, Margo. Bence gayet iyi olacaksın."

O zamandan beri konuşmadılar. Onu şimdi aradı.

"Korkuyorum," diye ağzından kaçırdı adam telefonu açar açmaz.

"Merhaba," dedi ve sesi tuhaf geliyordu. Sonra arka planda bir kadın sesi duydu. Bu bir sevgili, karısı ya da kızlarından biri olabilirdi ve Margo bunun adamın bu konuşmayı kısa tutacağı anlamına geldiğini biliyordu. En azından telefonu açtı, dedi kendi kendine. Onun olduğunu görebiliyordu ama yine de telefonu açmıştı. Bu da bir çeşit aşktı.

Sadede geldi: "Ya büyük bir hata yapıyorsam?"

"Değilsin," dedi. İkisi de bu konuşmanın mümkün olan en kısaltılmış versiyonunu yapmak üzere olduklarının farkındaydı. Mors alfabesiyle konuşmak gibiydi.

"Değil miyim? Emin misin?"

"Garanti edebilirim," dedi.

"Tamam," dedi kadın.

"Tamam," dedi.

Telefonu kapattılar ve kadın kendini daha iyi hissetti. Ama bu yavaş, tatmin edici olmayan bir gerginlik boşalmasıydı, tıpkı bitmiş bir birayı boşaltmak gibi.

Altı aylıkken bir Cumartesi günü Margo ve Shyanne, tarif edilemeyecek kadar üzücü olmayan kullanılmış bir bebek arabası bulma umuduyla Goodwill'e gittiler.

Margo hayatında hiçbir şeyi istemediği kadar UPPAbaby bebek arabası istiyordu ve Goodwill'deki bebek arabaları UPPAbaby bebek arabasından çok uzaktı, başka bir dönemi ya da ülkeyi, belki de Sovyet Rusya'yı çağrıştıran kahverengi çiçekli bir kumaştan yapılmıştı ve görünüşe bakılırsa çok yumurta yiyen önceki bir bebeğin mamasıyla kabuk bağlamıştı.

"Mark sana bir bebek arabası almalı," diyordu Shyanne. "En azından bunu yapabilir. Onunla bu konuyu hiç konuştun mu?"

Shyanne, Margo'nun kürtaj yaptırmayacağını kabul ettikten sonra tüm dikkatini tek bir şeye odakladı: Mark'tan para koparmak. Bütün konuşmalar bu konuya, Margo'nun babalık davası açması ve Mark'ın nafaka ödemesini sağlaması gerektiğine dönüştü. Margo bunu reddedip evliliğinde sorun yaratmak istemediğini söylediğinde Shyanne dehşete düşmüştü. Karısının onlardan hiç haberi olmamıştı ve Mark onun habersiz kalması için her şeyi göze almıştı. "Benim yaptığım hatayı yapma," dedi Shyanne. "Eğer cömert davranır ve evliliğini sürdürmesine izin verirsen, o zaman belki aranızdaki şeylerin . . ." Ama bu değildi.

Margo'nun nasıl hissettiğini. Dürüst olmak gerekirse artık Mark'la hiçbir şey yapmak istemiyordu.

"Hayır," dedi. "Mark'tan lanet bir bebek arabası istemiyorum." Şimdi hariç Goodwill'de ağlamaya başlamak üzereydi ve kendisini hiçbir zaman materyalist bir insan olarak görmemişti. Target ya da ikinci el mağazalarında ne varsa onun için her zaman mükemmeldi. Ama bowling salonu ayakkabısı gibi kokan kahverengi bebek arabalarından birini kullanmak zorunda kalırsa, bebeğinin büyüyünce kamyon camlarına tüküreceğini ve ırkçı şakalara güleceğini düşünüyordu. Dürüst olmak gerekirse, hangi bebek arabasını kullanırsa kullansın bunun olma ihtimali oldukça yüksekti ve bunu düşünmek nefes alamıyormuş gibi hissetmesine neden oluyordu.

"Belki de bebek arabasına ihtiyacım yoktur," dedi Margo. "Ya da belki Craigslist'te bir tane bulurum."

"İşte yapacağın şey," dedi annesi, onu Margo'nun her zaman en sevdiği cam eşya ve seramik bölümüne doğru yönlendirerek. "Mark'a yazıyorsun ve diyorsun ki-"

"Hayır," dedi Margo. "Bu konuda nasıl daha açık olabilirim bilmiyorum. Mark'tan asla ama asla tek bir şey bile istemeyeceğim. Asla."

Shyanne gözlerini devirdi. "Sanırım bunu göreceğiz."

"Hadi gidip mavi olana tekrar bakalım."

"Mavi olanın atıştırmalık tepsisi kırılmış."

"Hadi gidip tekrar bakalım," dedi Margo, Shyanne'i bebek arabalarının yanına sürükleyerek.

Sonunda Margo otuz dakika boyunca sırada bekledi ve mavi olanı satın aldı, başı dikti, gözleri yanan bir gururla parlıyordu, içinde hissedebiliyordu, mavi alev dilleri alıştırıyordu ve o zaman onu temizleyebileceğine, her kirliliği yakıp yok edebileceğine, onu kurtarabileceğine inandı.

Ve sonra Bodhi doğdu ve Margo onunla odasında yalnız kaldı, sanki oraya kilitlenmiş ve samanı altına çevirmesi söylenmiş gibiydi. Diğer kadınlar bunu nasıl yapıyordu? Bir seferde en fazla iki saat uyuyordu. Pijamaları kurumuş süt ve bebek tükürüğüyle kabuk bağlamıştı. Pijamalarını değiştirmek yerine devasa gri sweatshirt'ünü giyer, Bodhi'yi önündeki taşıyıcıya bağlar ve köşedeki Fuel Up!

portakal suyu ve Harvest Cheddar SunChips, Becca ile birlikte icat ettikleri "Portakallı Yemek" adını verdikleri kahvaltı.

Becca'yla konuşmalarından çok sonra ona mesaj atmıştı -bu mesaj bende kalacak- ve Becca cevap vermemişti. Bodhi doğduğunda Becca'ya bir resim gönderdi. Becca da ona "Çok güzel!" diye mesaj atmış. Tebrikler! Ama ondan sonra, radyo sessizliği. Liseden tanıdığı, Bodhi doğduktan sonra Margo'yla arkadaş kalmaya çalışan, Çin yemeği getirip Netflix izlemeyi uman kızlar bile Becca'yla birlikte olmanın ne kadar imkânsız olduğundan rahatsızdı. Bebekle eğlenmek. Onu nasıl tutacaklarını bilmiyorlardı - denediklerinde sırtını eğiyor ve çırpınıyordu - bu yüzden Margo duş alırken yardım bile edemediler. Hâlâ Margo'nun göğsüne bağlıyken sallanan koluyla koca bir yumurta kabını devirdi. Bu da başka bir şeydi: memeleri her yerdeydi. Onları kaldırmayı unutuyordu ve bir memesi, söylediği şeyi bitirirken ya da bir ısırik alırken tembel bir göz gibi orada sallanıyordu. Ve meme uçları garip bir şekilde uzamıştı, tam yarım inç uzunluğunda. Hiç eğlenceli değildi. Margo ve bebeği ziyaret etmek eğlenceli değildi ve bu yüzden yavaş yavaş hepsi durdu.

Ev arkadaşları bebek konusunda anlayışlı davranmadılar. Üçü de Margo'nun bebek sahibi olmasının, kira kontratında köpekler yasaklanmışken köpek almakla aynı şey olduğunu düşünüyordu. Birinin istediği yerde çığlık çığlığa bir bebek doğurmasına izin verilmesi onlara delice geliyordu ve Margo onların ne demek istediğini anlıyordu, onların kafa yapısını uzaktan da olsa hatırlayabiliyordu ama kendisi için neyin değiştiğini ya da nasıl davranmaları gerektiğini düşündüğünü onlara anlatamıyordu.

Bir keresinde, gecenin bir yarısı, Bodhi ağlamayı kesmedi ve nedenini bilmiyordu. Her şeyi yapmıştı: bezini değiştirmiş, emzirmiş, gazını çıkarmıştı. Ama o sırtını kamburlaştırmaya ve Bu delici çığlıklar, son derece kızgın bir kartal gibiydi. Memesini adamın ağzına sokmaya çalıştı ama adam sadece yüzünü çevirip biraz daha çığlık attı.

Kat the Larger duvara vurdu. "Orada kal!"

"Onu nasıl durduracağımı bilseydim, durduramaz mıydım sanıyorsun?!" Margo çığlık attı.

Kat the Larger'ın bir şey fırlattığını duydu, sesine bakılırsa bir kitap ya da belki bir çalar saat, nispeten ağır bir şeydi.

"Benden ne yapmamı istiyorsun?" Margo bağırdı.

"*Dışarı çık,*" diye kükredi Büyük Kat, sonra Margo tepinme sesleri duydu ve Büyük Kat odasındaydı, bir müzayedeci gibi hızlı hızlı konuşuyordu.

"Bunun neden kabul edilebilir olduğunu düşündüğünü bilmiyorum, bu tamamen kabul edilemez, sen

Siktiğimin delileri, yarın yapacak bir şeyim yok mu sanıyorsunuz, biyokimya finalim var ve bu gece uyumanın bana neye mal olabileceğini asla anlayamayacaksınız, asla anlamayacaksınız, bu yüzden onu susturamıyorsanız, dışarı çıkarın!"

Küçük Kat onun arkasında, kapı aralığında belirdi. "Biraz sessiz olabilir misiniz?" dedi.

"Saat gecenin ikisi ve sen beni ve üç haftalık bebeğimi evden mi kovuyorsun?" diye sordu Margo, öfkenin o muhteşem sıcaklığını hissederek. İhtiyacı olan şeyin bu olduğunu bilmiyordu: savaşmak. Çok öfkeliydi, haftalardır öfkeliydi: Mark'a onu hamile bıraktığı için ve Ayrıca bebek sahibi olmanın zor olduğu ve olmaması gerektiği konusunda haklı olduğu için, Shyanne'e daha fazla yardım etmediği için ve bu kararın hayatını mahvedeceği konusunda haklı olduğu için. Hayatını mahvediyordu. Hayatı mahvolmuştu. Dört gündür duş almamıştı ve aldığı bile Bodhi'yi banyo paspasının üzerine yatırıp ağlamasına izin vermekten, onunla konuşmaktan ve şarkı söylemekten başka çaresi yoktu. saçlarını ve vücudunu olabildiğince hızlı yıkadı. Bunu neden yapmıştı ki? Kendi aptallığının büyüklüğü, katıksız büyüklüğü eziciydi. Ve bu canını daha da çok yakıyordu çünkü Bodhi'yi hiçbir şeyi ya da hiç kimseyi sevmediği kadar çok seviyordu ve ondan tüm dünya için vazgeçemezdi.

"İkinizin de canı cehenneme," dedi Margo. "Bana yardım etmeyi teklif edebilirdiniz. Temel insani nezaketi gösterebilirsiniz."

"Sen neden bahsediyorsun?!" Büyük Kat, karanlık yatak odasında elleriyle bir şeyler işaret ediyordu. "Delirdin mi sen? O senin bebeğin! Senin sorumluluğunda! Benim sorumluluğumda değil! Benim sorumluluğum biyokimya sınavımı geçmek!"

"Sanırım," diye başladı Küçük Kat yüksek ve yumuşak sesiyle, "Margo'nun söylediği şey-"

"Peki," dedi Margo. "Ben gidiyorum."

Bodhi'yi önüne bağladı ve kafasına bir şapka geçirdi. "Şimdi mutluy musunuz?" diye sordu onlara.

"Evet!" Büyük Kat dedi ki. "Çünkü artık uyuyabileceğim!" "Margo . . ." Küçük Kat dedi, sonra başka bir şey demedi.

Margo ön kapıyı çarptı, hoplaya zıplaya dış merdivenlerden indi. Normalde Bodhi'yle aşağı yukarı inip çıkarken çok korkardı, kayıp düşecek ve onu iri gövdesinin altında ezecek diye (aralarındaki boyut farkını çok iyi hissediyordu; Bodhi üç haftalıkken ancak küçük bir kedi kadardı), ama öfke onu çok zarif yapmıştı, hiçbir şeyden korkmuyordu. Karanlık sokağa çıktığında, gecenin güzelliği onu etkisi altına aldı. Bu

Gevrekti, soğuk değildi. Ay dışarıdaydı. Arabasına doğru yürümeye başladı çünkü başka ne yapacağını bilmiyordu. Yürüme hareketiyle sakinleşen Bodhi rahatlamış ve taşıyıcının içine sokulmuştu ve onun uykuya dalmak üzere olduğunu söyleyebilirdi. Kaldırımında bir aşağı bir yukarı baktı. Güzel bir geceydi. Sokak lambaları vardı ve küçük yerleşim bölgesinde kaldığı ve otoyola çok yaklaşmadığı sürece kendini nispeten güvende hissediyordu.

Fullerton'da bir saatten fazla yürüdü, olanları, onu bu noktaya getiren bir dizi kararı ve bunların ne anlama geldiğini düşündü. Şu anda nezaketin ne kadar önemli olduğunu ve kimsenin bunu yapmaya ne kadar isteksiz olduğunu. Bebeğin kendisi için ne kadar kutsal olduğunu ve başkaları için ne kadar sıradan ve sinir bozucu olduğunu.

Margo kendini çok çığ ve sızıntılı, çok ölümlü ama yine de hiç olmadığı kadar güçlü hissediyordu. Kendini yere atıp ağlama seçeneği artık yoktu. Karanlıkta gül ağaçlarını ve bahçe cücelerini geçerek, bebeğiniz göğsünüzde uyurken, eve gitmenin ne zaman güvenli olacağını merak ederek devam etmeniz gerekiyordu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Dördüncü Bölüm

Margo, Shyanne'in bebekle ne kadar beceriksiz olacağını tahmin edememişti. Bodhi kucağına verildiğinde, Shyanne'in dirseklerine garip bir şey olmuş gibiydi, sanki kukla ipleri onları çok yukarı çekmişti ve mutlu gülümsemesi bile artan paniğini gizleyemedi.

Margo, "Bu çok tuhaf anne," dedi, çünkü tuhaftı, belirgin bir şekilde tuhaftı.

"Şey, bir bebeği kucağıma almayalı uzun zaman oldu, o yüzden kusura bakmayın!" dedi Shyanne. Shyanne onu her kucağına aldığında Bodhi'nin ağladığı doğrudur.

Margo, bunun Shyanne'in rahatlayamamasından kaynaklandığına, onun hislerini algıladığına ikna olmuştu.

"Ya da senin parfümün anne, onun küçük burnu için çok güçlü olabilir."

"Onu neden emzirdiğinizi anlamıyorum. Neden biberon vermiyorsun?"

Shyanne bu soruyu birkaç kez sordu ve Margo her seferinde bebeğe çok erken biberon verilmesinin "meme ucu karışıklığına" neden olabileceğini ve emzirmeyi bozabileceğini açıkladı.

"Beni hiç emzirdin mi?" Margo sonunda her şeyi bir araya getirerek sordu.

"Yani, denedim!" dedi Shyanne.

Margo tereddüt etti, Shyanne'in implantlarının emzirmeyi imkânsız hale getirip getirmediğini sorup sormamakta kararsızdı.

Shyanne tüm göğsünü işaret ederek, "Kötü bir enfeksiyon kaptım," dedi.

"Mastit mi?"

"Ne dersiniz deyin," dedi Shyanne.

"Ben bebekken Jinx çok etrafta mıydı?" diye sordu Shyanne'nin Bodhi'yi emzirmesine izin verme girişiminin tamamen başarısızlıkla sonuçlandığı bir başka ziyaret sırasında

biberonla süt veriyordu. Bodhi ıgık atıyor ve Shyanne biberonu onun ağızına zorla sokmaya çalışırken panikten titriyordu.

"Hayır, sorun buydu!" Shyanne söyledi. "Gelmesi gerekiyordu ama gelmedi. Japonya'da daha yeni sakatlanmıştı!"

"Aman Tanrım, belini incittiğinde ben kaç yaşındaydım?" "Üç haftalık."

"Aman Tanrım. Annen sana yardım etmek için burada mıydı?"

"Hayır! Şaka mı yapıyorsun? Annem uçmaktan korkardı, evlilik dışı bir bebek sahibi olmamdan hoşlanmazdı.

Oklahoma kendi yaptığıım aptalca bir karmaşadan kurtulmama yardım etti."

"Sonunda ne zaman geldi?" Margo sordu. Her zaman biliyordu ki Babası "o daha bebekken" yaralanmıştı ama bunun annesi için tam olarak ne anlama geldiği hiç aklına gelmemişti.

"İlk ameliyatını Japonya'da oldu çünkü uçamıyordu ve sonra orada iki ay rehabilitasyon gördü. Amerika'ya geldiğinde Cheri ve onlarla vakit geçirmek zorunda kaldı, bu yüzden tam olarak hatırlamıyorum ama sanırım seni ilk gördüğünde yaklaşık dokuz aylıktın."

"Onu neredeyse öldürüyor muydun?"

"Yani, bana para vermesine bu kadar ihtiyacım olmasaydı onu öldürürdüm!" Shyanne güldü ama bu mutlu bir ses değildi.

"Çok sıkışmış olmalı. Yani, işini kaybetti, değil mi?"

"Evet," dedi Shyanne. "Kimse için mutlu bir zaman değildi. Bunu konuşmak bile tüylerimi diken diken ediyor."

"Çok üzgünüm anne," dedi Margo ve bunda ciddiydi. Bodhi'ye sahip olmadan önce annesinin onu sevdiğini biliyordu ama bu sevginin ne kadar pahalı olduğunu, bir annenin bunun için ne kadar bedel ödediğini anlamamıştı.

Margo, Bodhi altı yaşındayken doğumdan sonraki ilk vardiyasında çalıştı. haftalıktı. Shyanne onu izledikten sonra bir daha asla izlemeyeceğini söyledi. "Geçmişe dönüşler yaşıyorum," dedi. "Benden hoşlanmıyor, Margo. Bir bebeğin saatlerce böyle ağlayıp durması doğru değil." Margo başını salladı. O da Bodhi'nin saatlerce ağlamasını istemiyordu.

Bir sonraki vardiyada Margo, aslında annesinin komşusu olan bir bakıcı tuttu; Elvis adında bir kurbağa heykeli olan bu kadın, Elvis'in hiçbir şey için biberon almayacağını ve yedi saat boyunca ağladığını söyledi.

Bir sonraki vardiyada Care.com'dan Theresa adında bir bakıcı tuttu.

Theresa yirmi dört yaşındaydı ve ocuk psikolojisi üzerine eğitim alıyordu.

İkiz kız bebeklere dadılık yapıyor. Margo eve döndüğünde, Theresa her şeyin harika olduğunu ve Bodhi'nin bir melek olduğunu söyleyerek daireden dışarı fırladı. Bodhi'nin durumu kötüydü, ancak Margo onu emzirdikten sonra sakinleşti ve Margo her şeyin yolunda olduğuna dair kendini rahatlattı. Daha sonra, Margo içeri baktı

dondurucuda dondurma ararken bıraktığı altı torba sütün hâlâ orada, hiç dokunulmamış olduğunu gördü. Theresa sanki Bodhi'yi beslemeye çalışmamış gibiydi. Ev arkadaşları ağlamanın durmak bilmediğini ve Margo'nun artık Bodhi'ye bakıcı tutmasına izin verilmediğini söyledi.

Margo'nun hafta sonundan önce bir vardiyası daha vardı - yani hafta sonu, Salı ve Çarşamba günleri - ve bu yüzden annesini aradı. "Yapmak zorundasın," dedi. "Bu benim için ortaya çıkacağın an."

"Noodle, bunu yapamam," dedi Shyanne. "Ağladığında panikliyorum! Sana söylüyorum, bu bebek beni sevmiyor."

"O bir bebek, seni sevmez ya da sevmez. Ben soruyorum. Sana bunu soruyorum," dedi Margo.

"Noodle," dedi Shyanne.

"Sana ödeme yapacağım," dedi Margo.

Annesi durakladı. "Lanet olsun, saat kaç?"

Ancak vardiyasının yarısında restorandaki Margo'yu arayarak ona bir dakika daha bakamayacağını ve Margo gelip onu almazsa Shyanne'in arabayla oraya gidip onu barmene bırakacağını söyledi.

İşyeri sahibi Tessa, Margo'ya telefonu uzatıp, "Size bir telefon var, madam," dediğinde son derece sinirlenmişti. Genel olarak, iş yerinde kişisel telefon görüşmeleri yapmak son derece ayıptı. Tessa'nın göz kalemi gözlerinin altına bulaşmış, zarif ve güzel bir bulldog izlenimi yaratmıştı.

"Onu oraya götürmemi ister misin?" Margo'nun annesi soruyordu, sesi telsiz telefonun hantal bloğunun içinde küçüktü.

Margo hangisinin Tessa'yı daha çok kızdıracağını bilmiyordu: vardiyanın ortasında gitmesi mi yoksa barda bir bebeğin belirmesi mi? Ağzını açtı ama hiç ses çıkmadı.

"Neler oluyor?" Tessa, Margo'nun yüzünde görebildiği şeyle yumuşayarak sordu. "Sorun bebek mi?"

"Hayır," dedi Margo Tessa'ya. "Yani, evet, o iyi. Annem sürekli ağladığı için ona bakamayacağını söylüyor ve onu buraya getirebilir mi?"

"Tessa, Margo'nun elinden telefonu kapıp Shyanne'e şöyle dedi:

"Kendinden utanmalısın. Onu buraya getir,

Onu kendim izleyeceğim."

O gece Tessa, Margo'nun Bodhi'yi arka ofiste emzirmesine izin verdi ve bu da onu doğrudan uykuya gönderdi. Vardiyanın geri kalanında Tessa'nın kocaman göğsünde uyudu ve Tessa'nın kendini bebeklere fısıldayan kişi gibi hissetmesine neden oldu. Tüm sarhoş müdavimler ona hayranlıkla bakmaya geldi ve Tessa, Bodhi'yi emzirmenin sırrının Bebekler her ne olursa olsun, her zaman bebeğe emmesi için bir bezin köşesinde biraz viski vermekle bitiyordu, ancak Bodhi'yi hiç de böyle uyutmamıştı.

Bir bakıma 90'ların sitcom'larına benziyordu ve Margo belki de Tessa'nın dadı olacağını ve Bodhi göğsüne bağlıyken restoranı işleteceğini hayal etti. Bir tür maskot olurdu. Hiçbir şey yaşlanan alkolikleri bir bebek kadar neşelendiremezdi! Vardiyanın sonunda Margo hesabı kapattı ve herkese bahşış verdi. Kendini iyi hissediyordu; her zamankinden daha fazla para kazanmıştı ve Bodhi'nin güvende olduğunu bilerek vardiyanın son yarısında gönül rahatlığıyla çalışmıştı. Soyunurken Tessa onun uyuyan bedenini Tessa'nın göğsünden ayırarak, "Bir şeyleri çözmen gerek," dedi.

"Biliyorum," dedi Margo.

"Eğer bir sonraki vardiyana kadar düzenli bir bakıcı bulamazsan, kovulursun." "Oh," dedi Margo.

"Sert görüldüğünü biliyorum. Ama tatlım, burada olmamalısın. Bu bebekle evde olmalısın."

"Evet," dedi Margo, birden o kadar sinirlenmişti ki göz çukurlarında elektrik toplanıyor gibiydi. "Ama, bilirsin, yaşamak zorundayım. Ve kira ödemek."

"Annenin yanına taşın. Tanrım!" Tessa parmak eklemleriyle gözlerini ovuşturuyordu. Barmen Jose, yüz milyon yıldır orada çalışmasına rağmen her nasılsa sadece yirmi üç yaşında görünüyordu, konuşmalarını dinledi ve Tessa'ya bir viski soda daha doldurdu.

Margo, "Annemin yanına taşınamam," dedi.

"Neden olmasın? Ne, anlamıyor musunuz? Bunların bir önemi yok Margo, senin bir bebeğin var!"

Margo orada öylece duruyordu, kızgındı ve ağlamamaya çalışıyordu, konuşamayacak kadar inatçıydı. "Seni gerçekten kovmayacağım," dedi Tessa iç çekerek. "Yani, ben Ama bundan çok nefret edeceğim, lütfen beni zorlamayın."

Margo başını salladı. Tessa'ya bakamıyordu. Kimseye bakamıyordu. Başını çevirdi, böylece restoranın karanlık kaleydoskopu etrafında dönüyordu. Bütün sarhoş insanlar gülüyordu. Kucağındaki bebeği. "İyi geceler!" dedi.

"Margo," dedi Tessa. "Üzülme!"

Margo yürümeye devam etti, ön kapıdan çıktı, caddeden aşağıya, eski püskü mor Civic'ine doğru yürüdü. Tanrım, bu arabayı ilk aldığımda, ilk yılında ne kadar da sevmişti. Kullanılmıştı ve şimdiden seksen bin mil yapmıştı ama açılır tavanı ve radyosu vardı ve önemli olan tek şey de buydu. Jinx onu şaşırtmıştı.

onunla birlikte. Becca'yla birlikte arabayla dolaşıp hoşlandıkları çocukların evlerini gözetliyorlardı.

Bodhi, onu araba koltuğuna oturttuğu anda uyandı ve eve dönüş yolu boyunca ağladı.

Margo'nun bir sonraki vardiyasından önce iki gün izni vardı ve yeni bir çocuk bakımı bilmecesine dair içgörüler. Dadılar ve bebek bakıcıları Haftada 800 dolar, gündüz bakımı ise sadece 300 dolardı, ancak gündüz bakımı, adından da anlaşılacağı gibi, çok gündüzlüydü, sadece gün ışığına takıntılıydı. Eğer bir

Sekreterlik gibi saygın bir işte çalışsaydı çocuk bakımı bulması daha kolay olurdu. Ama o bir gece işçisiydi, bu da onu bir şekilde uygun fiyatlı çocuk bakımı hakkında mahrum bırakıyordu. Hiç mantıklı değildi! Bir gece bakımevini işletmek daha da kolay olurdu - tüm bebekler uyuyor olurdu!

Hayatını nasıl kazanacaktı? Çok çalışmaya, hiç uyumamaya, çirkin bir üniforma giymeye, her gün hafifçe aşağılanmaya razıydı. Ne gerekiyorsa yapmaya hazırdı. Ama bunun *mümkün* olduğuna inanması gerekiyordu.

Sorunun bir kısmı da saati yirmi dolardan Geceleri Bodhi'ye bakacak birinin olması gelirini yarıdan fazla azaltacaktı. Öğle vardiyasına geçmeyi düşündü ama yerel kreşi aradığında dolu olduğunu öğrendi. Bekleme listesine girmek ister miydi? Bekleme listesi ne kadar sürüyordu? O kadar da uzun değil, çoğu insan sadece üç ila altı ay bekletiliyordu.

"Sen ciddi misin?" Margo sordu. "Bebeği doğurmadan önce bekleme listesine girmeniz gerekirdi!"

"İnsanların yaptığı tam da bu," dedi kadın. "Oh."

Sakinleşmek için Margo, peynirli kekin mükemmel kesilmesi veya bavulların plastiğe sarılması gibi garip bir şekilde tatmin edici şeylerin YouTube videolarını izledi ve Bodhi'yi emzirdi. Bu da sıkıcı olmaya başladığında Twitter'da gezinmeye başladı ki bu da diğer insanların düşüncelerinin kirli suyunda yıkanmak gibiydi. Instagram'da çok derin bir reklam döngüsü içindeydi. Algoritma gerçekten de

Onu anladı ve sürekli olarak ona vitaminler, gösterişli bebek ürünleri ve poponuzu güzel gösteren taytlar satıyordu. Yüksek oktanlı bir açgözlülüktü. Hiçbir şeye parası yetmedi. Yine de, o ekran görüntüleri aldı en çok istediği şeyler.

Margo'nun bir yanı Tessa'nın onu kovacağına inanmıyordu. Böylesine büyük ve içinden çıkılmaz bir sorunu çözmek için iki gün gerçekçi değildi. Margo'nun kendini toparlamak için sadece biraz daha zamana ihtiyacı vardı. Belki Tessa ona çocuk bakımı konusunda yardımcı olabilir.

Bir sonraki vardiyasından bir gece önce Tessa'ya mesaj atmış: Bakıcı bulamadım. Tessa mesaj attı: Benimle dalga geçiyorsun.

MARGO: Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var, bu kadar çabuk bir şey ayarlamak zor.

TESSA: *Bir şeyler ayarlamak için dokuz ayın vardı. Üzgünüm, Margo.*

Bekle, beni kovacak mısın?

TESSA: *Evet*

Kovuldum mu?

TESSA: *Evet*

Bekle, gerçekten mi?

Tessa başka bir şey yazmadı. Bitmişti. Margo neredeyse iki yıldır orada çalışıyordu.

Margo parmaklarını saçlarında tekrar tekrar gezdirdi, gözleri hiçbir şey görmüyordu.

Bir şekilde bebeği doğurmanın insanların ona daha nazik davranmasını sağlayacağını düşünmüştü. Ama kadınlar markette ona ve Bodhi'ye kaşlarını çatarak bakıyordu. Erkeklerin gözleri sanki görünmezmiş gibi onun üzerinden kayıyordu. Her yerde bir utanç bulutu içinde yürüyor gibiydi. Bebek sahibi olduğu için aptal bir sürtüktü ve eğer kürtaj yaptırsaydı, o da aptal bir sürtük olacaktı. Bu kazanamayacağınız bir oyundu. Onu uyarmaya çalışmışlardı: annesi, Mark, hatta Becca. Ama ne zaman kaçıracağı fırsatların dört yıllık bir üniversite anlamına geldiğini düşünmüştü. Tanıştığı her insanın, her yeni arkadaşın, her aşk ilgisinin, her işverenin, her ev sahibinin, hepsinin "doğru" seçim olduğunu iddia ettiği şeyi yaptığı için onu yargılayacağı anlamına geldiğini anlamamıştı.

Kendini sakinleştirmek için, şeker ve gıda boyasının kan dolaşımında sihir gibi hareket ettiğini hissedene kadar iki kase Crunch Berries yedi. Fark etti ki

Paniğinin altında, gizli bir parçası kovulduğu için biraz heyecanlıydı. Artık karabiber öğütmeyecekti. Artık eline ranch sosu bulaşmayacak ve onu losyon gibi ovalamayacaktı. Gülümsedi, bir keresinde kendisini kandırarak aletini maydanozlu bir tabağa koyan baş aşçı Sean'ı bir daha görmek zorunda kalmayacağını düşündü.

Boş kâseyi lavaboya koydu ve uyuyan bebeğinin yanına, yatak odasına geri döndü.

Yarın işsizlik başvurusunda bulunacaktı. Bir yolunu bulacaktı. Çünkü bunun bir çözümü olmaması imkansızdı. İnsanlar her zaman bebek sahibi oluyor ve bir şekilde bunu başarıyorlardı. Onun sadece biraz daha çabalaması gerekiyordu.

Ertesi sabah, o hâlâ uyurken, yatak odasının kapısı çalındı.

Büyük Kat ve Küçük Kat'tı.

"Kendi evimizi bulduğumuzu size bildirmek istedik," dedi Büyük Kat.

"Bodhi uyuyor," diye fısıldadı Margo, eliyle sesi kısmasını işaret ederek. Büyük Kat'ın büyük, harika bir sesi vardı. Margo'nun başlangıçta hoşuna giden şeylerden biri de buydu.

"Ah, üzgünüm," diye fısıldadı Büyük Kat, hala gizemli bir şekilde yüksek sesle. "Yeni bir yer bulduk. Bir hafta içinde taşınacağız. Yeni ev arkadaşları bulabilmeniz için size haber vermek istedim."

Margo'nun Kat'ın ne dediğini anlaması birkaç saniye sürdü.

Kira kontratında teknik olarak sadece Margo ve Suzie vardı. Yatak odalarından ikisini Kats'lara kiralamışlardı ama yazılı bir şey yoktu.

"Otuz gün önceden haber vermek yok mu? Yani, şu anda benimle dalga mı geçiyorsun?" Margo'nun fısıltısı tizleşmeye başlamıştı.

"Şey, biz zaten bu ayın kirasını ödedik, yani yirmi beş gününüz falan var," dedi Küçük Kat.

Margo ne diyeceğini bilemedi. Yoğun adaletsizlik hissi de durumun gerçekten olamayacağını hissettiriyordu. Aynı anda kaç tane kötü şeyin olabileceğinden sorumlu birinin olması gerekmez miydi?

"Bir gine domuzu alacağız!" Küçük Kat heyecanla küçük ellerini çenesinin altında kavuşturarak fısıldadı.

"Bu çok hoş," diye fısıldadı Margo. "Daha önceden haber verseydiniz gerçekten iyi olurdu."

"Şey, bilmiyorduk," dedi Küçük Kat. "Özür dilerim!"

Büyük Kat, Margo'nun bu şansa ne kadar ihtiyacı olduğunu belirtmek için kaşlarını kaldırarak, "Bebek ve diğer şeyler için bol şans," dedi ve beresinin hafifçe kalkmasına neden oldu. Bere kafası için çok küçüktü ve Artık sabit pozisyonundan çıkmıştı ve Kat'in kafasından yavaş yavaş sıyrılıyordu. Margo orada öylece durmuş olanları izliyordu ve Kat the Larger da olanları hissetmiş olmalıydı ama bereyi aşağı çekmedi.

"Seni yeni eve taşınma partisine davet edeceğiz!" Küçük Kat dedi ki.

"Tamam!" dedi Margo ve kapısını kapattı. Sonra yatağına gitti ve uyuyan Bodhi'nin yanına yüzüstü uzandı. Ağlamadı. Yüzünü yorgana bastırdı, iyice bastırdı. Kira

3.995 dolar, ki bunu dörde bölmüşlerdi, yani şimdi ayda yaklaşık 2.000 dolar eksikleri vardı. Suzie'nin eksik kirayı onunla paylaşacağına gerçekten inanmıyordu, Suzie iyi biri olmadığı için değil, Suzie okulda dekanın ofisinde saati on bir dolar gibi bir ücretle çalıştığı ve tüm parasını elf kulaklarına, büyücü pelerinlerine falan harcadığı için. Suzie'nin annesi Shyanne'den bile daha zor durumdaydı. Suzie bir keresinde kendisini kediye benzeten kontakt lensler alabilmek için plazma satmıştı.

"Fuuuuuuuuck," dedi Margo yorganının içine. Bebeğin yanında küfretmeyi ne zaman bırakması gerektiğini merak ediyordu. Bir süre daha etmeyeceği kesindi.

İşsizlik başvurusunda bulunmak Margo'nun iki gününü aldı. Shyanne'den doğum belgesini ve Sosyal Güvenlik kartını alması gerekti ama sonunda resmen sosyal yardım alıyordu. Son ekrana geldiğinde kalbi durdu. Tebrikler! Devlet ona ayda 1,236 dolar verecekti.

Ekrana dijital konfeti yağdı.

Margo ona baktı. Kaliforniya'daki biri nasıl olur da bu miktarla yaşayabilir mi? Kiradan sonra 200 doları olacaktı ve bu da hemen yeni oda arkadaşı bulduğunu varsayıyordu.

Telefonunu aldı, yere bıraktı, sonra hemen geri aldı ve Jinx'i aradı. Telefon çaldı da çaldı. Normalde böyle bir konuda asla sesli mesaj bırakmazdı. Diğer çocukları ve karısı onu biliyordu ama Jinx'in onunla konuşmasından hoşlanmıyorlardı ve karısı Cheri'yi tanıyordu, sürekli telefonunu karıştırıyordu. Yine de bekleyecek gücü yoktu ve onun muhtemelen Japonya'da, Cheri'nin olmadığı bir bölgede olduğunu düşündü.

"Baba, bu Margo. Gerçekten kötü bir durumdayım. İşimden kovuldum ve oda arkadaşlarım aniden beni terk etti.

aylık kira bin dolar. İşsizlik başvurusunda bulundum ama bana sadece Ayda 1200. Yardıma ihtiyacım var. Bunu söylemek beni öldürüyor, çünkü bunu kendime ben yaptım ve herkes bana söyledi. Ama korkuyorum. Yani eğer Lütfen en kısa zamanda beni ara, çok korkuyorum. Yani, evet. Tamam. Daha neşeli olmadığım için üzgünüm. Seni seviyorum."

Onu geri arayacağından emindi. Ondan bundan önce hiçbir şey istememişti. Mezuniyetine gelmesini istememişti, iPhone istememişti, Bodhi'nin doğumuna gelmesini bile istememiş ya da beklememişti. Hayatı boyunca bir sürü fiş biriktirmişti ve şimdi onları nakde çevirmeye çalışıyordu. Ve onun kendisini sevdiğini biliyordu.

Onun arayacağını biliyordu.

O haftanın ilerleyen günlerinde, her nedense yemek odasına ait olduğuna karar verdikleri iki Kats'ın taşınma kutularının arasında mikrodalga pizza yerken, ağzımın üstündeki derinin neredeyse tamamını haşladım. Uyuşmuş beyaz deri parçasını sıyrırken annem aradı.

"Kenny seninle tanışmak istiyor."

Cevap vermem bir saniye sürdü. "Kenny ile zaten tanıştım."

"Geçerken!" diye bağırdı.

"Pekâlâ! Ee?"

"Seni yemeğe çıkarmak ve gerçekten tanımak istiyor." Kulağa ürkütücü geliyordu. "Orada olacak mısın?"

"Evet, sanırım öyle. Yani, sormadım. Tanrım, merak ediyorum!" "Bu resmi bir mülakat süreci mi?"

Diğer odada Bodhi'nin sesini duyduğumu sandım, telefonu kulağımdan çektim ve havayı dinledim ama hiçbir şey yoktu. Pizzadan bir ısırık daha aldım.

Telefonu tekrar kulağıma götürdüğümde annem hâlâ konuşuyordu.

". . ki, tavuklarımı yumurtadan çıkmadan saymıyorum - bunu daha önce de yaptım!"- ama bunun ciddileştiği anlamına geldiğini düşünüyorum, gerçekten buna inan."

"Sana evlenme teklif etse, evet der miydin?" Bunu yapmak zordu.

Öyle olacağını düşünmüştüm. Kenny çok yaşlıydı ve biraz katıydı, her şeyin tam olması gerekiyordu. Bazı sıska erkeklerin yaşlandıkça büyüyen o sıkı göbeği vardı. Lisede matematik öğretmeniydi ve kilisesinde çalışmak için erken emekli olmuştu. Annem Bloomingdale's indirimiyle yıllardır güzellik serumları ve kırıksıklık karşıtı kremler kullanıyordu ve pek de öyle görünmüyordu.

Otuzun üzerindeydi, bu yüzden Kenny sadece altı yaş büyük olmasına rağmen, hala bir Mayıs-Aralık havası vardı.

"Emin ol yaparım," dedi. "O adam benim olmadığım her şey. Cimri ve cimridir ve her şeyi planlar."

Güldüm. İnsanın bu kadar depresyona girip yine de bazı şeyleri komik bulabilmesi inanılmazdı. Aslında, her şey daha da komik görünüyordu.

"Margo, bu güvenlidir. Bu geleceği güvence altına almaktır. Hey, iş arıyor musun?"

"Evet," dedim. Kesinlikle yapmamıştım.

"Hiç mülakatın var mı?"

"Evet, çarşamba günü deniz ürünleri satan bir yer gibi." Beynimin hangi bölümünün bu yalanı ürettiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Haftanın hangi günü olduğunu ve Çarşamba gününün kaç gün uzakta olduğunu bile bilmiyordum.

"Deniz ürünleri mükemmeldir. Bahse girerim harika bahşişler alacaksınız" dedi.

Nefesimi tuttum, bebeğe kimin bakacağını sorup sormayacağını ve bu konuda da yalan söyleyip söylemeyeceğimi merak ediyordum ama söylemedi.

"Yani Kenny'yle parası için mi evleniyorsun?" Annemi kızdırmak eğlenceliydi. Her zaman yemi yutardı.

"Asla yapmam!" dedi. "Tek kuruşu olmasa bile onunla evlenirdim."

"Hayır, yapmazsın."

"Yapardım!" diye ısrar etti. "Çünkü Kenny her şeyini kaybedip yeniden inşa edebilecek türden bir adam."

"O adamın yüz kremine 400 dolar harcamana izin vereceğini mi sanıyorsun?"

"Yüz kremi hakkında bir şey bilmesine gerek yok."

"Onunla evlenirsen ve ortak bir çek falan alırsan bunu bilecektir. Bu kadar kontrolden vazgeçtiğini düşünemiyorum."

"Benim de kendi yöntemlerim var," dedi. Poker parasını kastettiğini biliyordum. Ya da Jinx parasını.

"Onu seviyor musun?" diye sordum. "Seviyorum."

Emin olmasam da blöf yaptığını düşündüm.

İkiye katladı: "Ona hayranım. Onun tarzına hayranım çünkü benim olduğumdan farklı."

"Tamam," dedim, yumuşayarak. Blöfün kendisi için de olduğunu anlamıştım. Gerçek şu ki, annemin hayatı savunulamaz haldeydi ve bunu biliyordu. O da bunu biliyordu.

Jinx'in karısını terk edip onunla evlenmesini umarak uzun süre, çok uzun süre, ama bu olmamıştı ve annem de gençleşmiyordu. Annem kötü çocukları severdi, büyük kaslı ve motosikletli yakışıklıları severdi.

Tipine çok ters düşen Kenny'yi seçmek, kendini kendinden kurtarmak için son bir çabaydı ve bunda bir tür bilgelik vardı. Aynı sonucu tekrar tekrar elde etmek istemiyorsan, farklı bir şey yapmalıydın.

"Ben iş ararken kira için bana biraz para verebilir misiniz?" diye sordum.

"Kats taşındı, bu yüzden kayıp iki bin doları bulmak zorundayız."

"Benden iki bin dolar mı istiyorsun?" "Yani, bir nevi?"

"İki bin dolarım yok, Noodle." "Tahmin etmiştim," dedim.

"Mark'a sor. Sana iki bin dolar vermesi gereken kişi o." "Evet," dedim, tamamen uyuşmuş bir halde.

"Peki ne zaman boşsun? Bir bakıcı bulman gerekecek." "Kenny ile akşam yemeği yemek için mi?"

"Evet."

"Bebeği neden getirmeyeyim ki?"

"Ona bebekten bahsetmedim."

"Tamam, bebeğim yokmuş gibi davranmayacağım anne." Artık bu tür şeylerin üstesinden gelebilecek kadar iyi biliyordum. Büyükanнем nihayet öldüğünde, Shyanne bir şeylerden kurtulmak için onun ölümünü tekrar tekrar kullanmıştı.

"Böyle olacağını biliyordum." "Evet, çünkü bu psikotik."

"Bebeğin olup olmaması onu ilgilendirmez, Margo."

"Bebeğim olduğunu söyler söylemez Kenny ile yemeğe çıkacağım," dedim.

"Siktir!" dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

OceanofPDF.com

Beşinci Bölüm

Kats'ların taşındığı gün Suzie odasından çıktı, kanepede yanıma oturdu ve "Tanrıya şükür gittiler, değil mi?" dedi.

"Kira parası kısmı hariç," dedim.

Suzie, "Belki buraya taşınabilecek bazı arkadaşlarım var," dedi. "Kira durumlarını kontrol etmem gerekiyor."

Suzie'nin garip inek arkadaşlarının taşınmasından korkuyordum. Oturma odasının her yerinde LARP yapıları. Ama başımı salladım. "Devam et," dedim ona.

İlan vermek ve insanlarla görüşmek zorunda kalmamak için her şeyi yapardım. Yarı uyanık kalabilmek ve sürekli hemşirelik yapabilmek için her şeyi yapardım. İki hafta sonra Jinx'in beni geri aramayacağı gerçeği kafama dank etmeye başlamıştı ve üzüntüm bataklık kumu gibiydi.

"Hey, Mark'ı kampüste gördüm," dedi Suzie.

"Öyle mi?" Mark hakkında konuşmak istemiyordum. Onu her düşündüğümde canım yanıyordu. Onu özlediğimden ya da sevdiğimden değil; sadece acıtıyordu.

"Sert görünüyordu," dedi Suzie. "Gerçekten sert."

Omuz silktim, ama dışarıda gelişmediği için biraz memnundum. "Onu sandalye yaptıklarını biliyor muydun?"

"Aferin ona."

"Hayır," dedi Suzie, "herkes sandalye olmaktan nefret ediyor, çok fazla iş var. Berbat durumda. Ama artık tüm fakülte toplantılarına katılıyor, bu yüzden ona kötü kötü bakabiliyorum."

Suzie'nin işinin bir parçası da dekan için tüm toplantılarda tutanak tutmaktı. O dünyanın, kampüsün ve üniversitenin bir parçasıyken şimdi benzin istasyonuna gitmek dışında evden hiç çıkmıyor olmam çok garipti. Bahar dönemini bitirmiştik ve Bodhi Temmuz ayında doğmuştu.

sonbaharda hiçbir ders için kayıt yaptırmamıştım. Her zaman bir noktada geri döneceğimi düşünmüştüm ama şimdi bu fikir bana saçma geliyordu.

"Onu tutabilir miyim?" Suzie sordu. Bunu daha önce hiç sormamıştı. Bodhi emzirmeyi bitirmişti ve kollarımda mışıl mışıl uyuyordu. Onu göğsüne yatırdım, ayağa kalkıp esneme fırsatı bulduğum için minnettardım.

"Belim mahvoldu," dedim.

"Aman Tanrım, sanki üzerinde bir kedi uyuyor!" Suzie mırıldandı.

"Bir insan-kedi!"

"Bu şekilde kalabilir misin?" diye sordum. "İki gündür falan kaka yapmadım." Suzie biraz gevşeyip Bodhi'nin tüylü başını yatırarak, "Elbette," diye fısıldadı.

çenesinin altında. "Ama uyanırsa, içeri dalıp onu geri vereceğim."

"Anlaştık."

Margo kiranın ödenmesine on gün kalana kadar bekledi.

Sonra gururunu bir kenara bıraktı ve Mark'a mektup yazarak ödünç istedi. \$3,000. Adamın cevap yazıp yazmayacağını merak ediyordu.

"Elbette e-posta gönderebiliriz," demişti, "hayatımızın sonuna kadar e-posta gönderebiliriz!" Sanki yaşadıkları şey gerçekmiş gibi. Yine de onun için gerçek miydi?

Hiçbir zaman tam olarak anlayamamıştı; adam kendini fantezilerine kaptırmış gibiydi. Belki de aptal olan kendisiydi. Tabii ki gerçektir. Kucağındaki şu gerçek bebeğe, vadesi gelen şu gerçek kira parasına bakın.

Mark ve Derek'in sınıfta tartıştıkları bir günü hatırladı. Derek üçüncü şahıs her şeyi bilen anlatımın "daha dürüst hissettirdiğini" iddia etmeye çalışmıştı.

Mark, "Dürüstlük ve kurgu birbiriyle bağdaşmaz," demişti.

"Ama bilirsin işte, güvenilmez birinci şahıs anlatıcılar falan." Derek solgun, yumuşak elleriyle işaret etti.

"Kurgu her zaman yalandır," dedi Mark. "Bak, hemen şimdi yapacağım: Zengin bir masa et, meyve, şarap ve keklerle doluydu. Masa var mı?" Mark masayı arıyormuş gibi yaparak etrafına bakındı.

"Evet, ama ..." Derek

söyledi. "Evet mi?" Mark sordu.

"Bilmiyorum," dedi.

"Sahte şeylerin daha gerçekçi olmasını mı seviyorsun?" "Sanırım," dedi Derek.

"Ben değil," dedi Mark, "ben havalı olmayı seviyorum. Yazarın 'Hey, bunun ne kadar sahte olduğuna bakın, şimdi size bunu unutturacağım' dediği zamanki kabadayılığı seviyorum."

her şey hakkında."

Margo, Mark'la olan her şeyin olabildiğince sahte olduğunu biliyordu. Ama bu, sonucu daha az gerçek yapmıyordu ve bunu ödemek için yardıma ihtiyacı olacaktı.

Mark ya da Jinx'ten haber alınamayan **bir** gün, sonra bir gün daha geçti. Sonra Margo, Bodhi'nin çocuk doktoru Dr. Azarian olabileceğini düşündüğü yerel bir numaradan cep telefonuna bir çağrı aldı. Arayan Mark'ın annesiydi ve Margo'nun "taleplerini" görüşmek için buluşmak istiyordu. Her şey olup biterken bile Margo buna inanamıyordu, sorununu alıp annesine teslim etmişti. Bu gerçeküstü bir şeydi. "Benim hiçbir talebim yok," dedi Margo.

Mark'ın annesi, "Ben biliyorum," dedi. Ve Margo'ya ne zaman ve nerede buluşmak istediğini söyledi.

Margo'nun durduğu bina neredeyse bir tıp merkezine benziyordu. İçeri girip oda numarasını bulduğunda buranın bir hukuk bürosu olduğunu gördü ve "Oh" diye düşündü. İçeri girdi, Bodhi kollarında uyanık ve güler yüzlüydü. Sekreter adını sordu. Margo bu kızın adını bildiğine ve onun için gerçek bir randevusu olduğuna inanmadı, ama belli ki biliyordu ve kız onu pembe etekli takım elbise giymiş zengin, yaşlı bir kadın ve uzun, at suratlı, kıvrıkcık saçlı bir avukatın bulunduğu bir ofise gösterdi. Avukatın adı Larry'ydi. Avukat Larry. Kadının adı Elizabeth'ti ve Mark'ın annesiydi ve Margo'nun Bodhi'yi yanında getirmiş olmasına açıkça şaşırmış ve dehşete düşmüştü.

"Bunu kesinlikle beklemiyorduk!" Elizabeth sahte bir kahkaha atarak ağladı. Bebeği nereye bırakacağını düşünüyorlardı? Yirmi dört yaşındaki saat İsveçli dadı mı? Margo bu odada bulunmaktan o kadar paniğe kapılmıştı ki, konuşulanların neredeyse ilk beş dakikasını kaçırdı. Elizabeth'in ve Mark'ın tavırlarının tuhaf bir şekilde birbirine benzemesi çok şaşırtıcıydı. Her ikisinin de düz, kırılğan kirpiklerinin dallarını görebilmek için yere bakma ve bir cümleye başlamadan önce dudaklarını büzme tarzı vardı.

Margo sonunda kendi kalp atışlarının sesini duyabildiğinde, Elizabeth hâlâ konuşuyordu. Larry ne zaman sözünü kesmeye çalışsa, Elizabeth elini kaldırıyor ve sanki kelimeleri tekrar Margo'nun içine bastırıyordu.

"Karşılığında, gelecekte Fullerton Koleji'ne gitmeyeceğinizi, Mark ya da ailesiyle temas kurmayacağınızı garanti edeceksiniz. Ve bu gizlilik anlaşmasını imzalamanız gerekecek, Larry de bu yüzden burada."

Larry başını salladı. Kesinlikle oradaydı!

"Sorabilir miyim, çocuğun doğum belgesinde Mark'ın adı var mı?"

Larry sordu.

"Ah, hayır. Boş bıraktım. Ama tüm bunları yaptıysam, o zaman ne olacak?" Margo Bodhi'yi kucağına alarak sordu. Bodhi onun üzerine uzanmış, sanki dev bir insan yatağı gibi dışarı bakıyordu.

"Başlangıç masraflarını karşılamak için on beş bin doları hemen alacaksınız ve çocuk on sekiz yaşına geldiğinde daha önce bahsettiğim güveni alacak."

Elizabeth, Margo ona adını söylemiş olmasına rağmen Bodhi'ye "çocuk" demeye devam etti.

"Ben sadece ..." Margo dedi ki. "Bana güven kısmını tekrar anlatmanın bir yolu var mı?"

Elizabeth'in sahte endişeli kaşlarından onun aptal olduğunu düşündüğünü anlayabiliyordu ama burada neler olup bittiğini öğrenmek önemli görünüyordu.

"Tamam..." Elizabeth yavaşça söyledi. "Elli bin dolar alacağız ve bunu bir banka hesabı gibi düşünerek bir fona yatıracağız. Ve bu parayı yatırım fonu denen bir şeye yatıracaktık. Ve bu para büyüyecek, böylece on sekiz yaşına geldiğinde yaklaşık üç yüz dolar değerinde olacak. bin."

"Tamam," dedi Margo, bu meblağ karşısında afallamıştı. "Yani, bu adil görünüyor. Ben üniversiteye gitmekten vazgeçiyorum ama o gidebilecek."

"Hâlâ üniversiteye gidebilirsin," dedi Larry.

"Sadece burada değil," dedi Elizabeth. Ruju, etek takımıyla aynı pembe tonundaydı ve Margo, Batman'in zengin kadın versiyonu gibi, hepsi de canlı bir ahududu şerbeti olan kıyafetlerle dolu bir dolap hayal etti. gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordu. Elizabeth de bej giyen bir kadına benziyordu.

Sizi kurtaran kişiden nefret etmek nasıl mümkün olabilirdi?

"Elbette," dedi Margo.

"Yani, aynı fikirde misin?" Elizabeth neredeyse inanamayarak sordu. Margo'nun tartışmasını mı bekliyordu? Bu, Margo'nun tartışabileceğine dair sahip olduğu tek ipucuydu.

bir şekilde istismar ediliyordu. Bunun bu insanlar için çok fazla bir para olmadığı, iki katını isteyebileceğini ve Elizabeth'in buna karşı çıkmayacağını bir türlü anlayamamıştı. Margo'nun elinde Mark'ın bütün hayatı vardı. Kariyerini bitirebilir, evliliğini yok edebilir, itibarını mahvedebilirdi. Me Too hareketi her yerde, her yerde, her gün haberlerdeydi. Bir yıl önce Mark bir öğrencisiyle yattığı için asla kovulmazdı. Şimdi her şey değişiyordu. Geçmiş, yeni bir merceğin altında şişiyor ve bükülüyordu. Sanki bir zamanların fahişesi Monica Lewinsky bile Birleşik Devletler Başkanı tarafından istismar edilen zavallı bir stajyermiş gibi görünmeye başlamıştı. Erkekler aşağılanıyordu, erkekler iptal ediliyordu, erkekler her şeylerini kaybedeceklerdi!

Ama o zamanlar Margo'yu aşırıyordu, uzun zaman önceki Margo'yu. 50.000 dolar biri için çok büyük bir para değildi.

Elizabeth, Larry ve Mark'ın bütün bunları Margo'nun sinirlenip Mark'ın dekanını arayabilecek ya da drama olsun diye evine gelebilecek düşük sınıf, olgunlaşmamış bir kız olduğu varsayımıyla ayarladıklarını düşünüyordu. Margo onlara bunu asla yapmayacağını söyleyebilirdi. Ama Artık hayatta kalması, yapabileceğine inanmalarına bağlıydı.

Bu yüzden kendisine söylenen her şeyi imzaladı, o anda onların önünde okumaya utandı. Arabasına döndüğünde sözleşmeleri torpido gözüne tikiştirdi. Onlara bakmak istemedi. Görünüşe göre neredeyse kirli. Çeki yatırmak için hemen bankaya gitti. Daha önce hiç 500 dolardan yüksek bir banka bakiyesi olmamıştı. Çok fazla para gibi görünüyordu. Veznedarın ona itiraz edebileceğinden, onu bir şekilde sahtecilik yapmakla ya da çalmakla suçlayabileceğinden endişelendi. Margo paranın arkasını imzalayıp uzattı ve veznedar "Hepsi bu mu?" dedi.

Onu hala görebiliyorum, o Margo'yu, mor Honda Civic'ine doğru süzülürken, içi uyuşmuş, neredeyse şoka girmiş bir halde. Bundan sonra ne yapacağından emin değildi. Bodhi mucizevi bir şekilde uykuya dalmıştı, bu yüzden Arby's'e gitti, iki Klasik Beef 'n Cheddar sandviçi sipariş etti ve o uyurken ikisini de arabada yedi. Yağ kan dolaşımına karıştığında fark etti ki son derece mutluydu. 15,000 doları vardı. Evet, kendini iğrenç ve aşağılanmış hissediyordu ama başarmıştı. Onları kurtarmıştı.

Geçmişteki beni izlerken şimdiki ben olmayı seviyorum. Bu neredeyse kendimi sevmenin bir yolu. Anlayışım la o kızın yanağını okşamak. Zihnimin gözünde saçlarını düzeltiyorum.

Margo, Kenny ile yiyeceği akşam yemeğinden korkuyordu. Shyanne, nihayet kızının bir bebeği olduğunu söyledikten sonra bunu ayarlamıştı.

"Peki," demişti Margo. "Nereye gidiyoruz?" "Applebee's," dedi

Shyanne, "güzel giyin ama çok da güzel olmasın."

Margo mesajı aldı. Shyanne iş için giyinmeye çok inanırdı ve genellikle herhangi bir durumda ne söyleyeceğinden çok giyeceği kıyafet üzerinde kafa yorardı. Margo'ya hayatı boyunca iletişimsel giyim bilimi ve sanatı konusunda koçluk yapmıştı. Shyanne, Margo'nun öyle giyinmesini istiyordu ki Kenny, onu daha güzel bir yere götürmediği için utanmasına neden olmadan, bunu özel bir durum olarak gördüğünü ve denediğini bilsin.

"Ölesiye yıpranmış mı?" diye sordu. Shyanne, gözle görülür yıpranma belirtileri gösteren bir eşya giymenin insanlarda sempati uyandırdığına inanıyordu, çünkü elinizdekiyle elinizden gelenin en iyisini yaptığınız açıktı.

Shyanne, "Belki şu tüylenmiş küçük siyah hırka," dedi. "Ya da eski bir atlet, daha güzel bir süveter?"

"O kadar detaycı değil." "Tamam, yapabilirim. Saat kaçta?"

Applebee's'e oturduklarında Margo yemek yiyeceklerini sevinçle fark etti.

Margo her zaman biraz obur olmuştu, bunun nedeni de parasının yetmesiydi.

Açıkçası kilo almak için ne yapması gerektiğinden emin değildi ama ara sıra yaptığı acılı sosisli sandviç ya da Cheez-It aleminin bunu yapmayacağı kesindi. Hemşirelik ona

iştahını yeni parlak zirvelere taşıdı. Applebee's menüsünün renkli fotoğraflarına zenginlerin Noel kataloğuymuş gibi baktı. Pirzolarlar karanlık bir şekilde parıldıyor ve kızarmış karidesler vaat edilen çıtırtıyla ısıldıyor gibiydi.

Margo'nun ağzı tükürükle doldu. "Sence meze almalı mıyız?"

"Bilmiyorum," dedi Shyanne.

"Margo, bilmeni isterim ki," dedi Kenny, "bu yemek benim ikramım ve hiçbir masraftan kaçınmadan ne istersen sipariş edebilirsin."

Ona sıcak bir şekilde gülümsedi. Belki de Mark'ın ona ısmarladığı yemeklerin çokluğundan, Mark ve Kenny'nin birbirlerini ne hale getireceklerini merak etti ve neredeyse kahkahalarla gülecekti. Anlık bir şey, kimyasal bir reaksiyon hayal etti, iki adam da saniyeler içinde tamamen köpüğe dönüşmüştü.

"Aperatife ihtiyacımız yok," dedi Shyanne.

Margo, "Belki senin ihtiyacın yok, kafan büyüklüğünde bir margarita sipariş etmek üzeresin ama benim ihtiyacım var," dedi.

"Margo!" Shyanne sertçe söyledi. "İçki içmediğimi biliyorsun!"

Margo donakaldı. "Oh," dedi, "sanırım unuttum?"

Kenny güldü. "Sorun değil," dedi.

Onun ne demek istediğini bilmiyordu. Shyanne'in içki içtiği ve onu memnun etmek için içmiyormuş gibi davrandığı doğru muydu, yoksa Margo'nun kendi annesiyle ilgili temel bir gerçeği unutmuş olması doğru muydu?

"Sana ne güzel görünüyor Margo?" diye sordu.

"Nachos ya da kanat," dedi.

"Attagirl," dedi. "Yanlış gidemez."

"Ben nachos'tan yanayım," diye devam etti Margo, hâlâ aç gözlerle menüye bakarak. "Kanat konusunda biraz seçici olabilirim."

"Kanatlarını nasıl seversin?" Kenny sanki bir kızın tavuk kanadı sevmesi yeni bir şeymiş gibi sevinmiş görünüyordu.

"Kemikli ve ekmeksiz severim. Hooters kanatları hariç, onlar için bir istisna yapıyorum."

"Margo!" Shyanne söyledi.

"Hadi ama," dedi Margo, "Hooters kanatlarını seviyorsun ve bunu biliyorsun."

"İzin verirseniz," dedi Kenny gözleri parlayarak, "Hooters kanatlarını bir iki kez yedim ve çok lezzetliler."

"Oraya hiç gitmedim," dedi Shyanne. Margo öylece bakakaldı. Annesi altı yıl boyunca orada çalışmıştı. Kenny'yle ilgili sorunun Kenny değil de, Shyanne'in yansıtmaya kararlı görüldüğü sahte kişilik olduğunu düşünmeye başlamıştı.

Garson geldiğinde Kenny, kendisi ve Shyanne için buzlu çayların yanı sıra tavuk kanadı ve biftekli nachos siparişi verdi. Margo sevinçle ellerini çırttı. "Oh, çok heyecanlıyım!" dedi.

Bir Applebee's'in içinde olmak rahatlatıcıydı. Sahte tuğla duvarlar, kalın reçineli masa tablaları o kadar parlak ve pürüzsüzdü ki neredeyse parlıyorlardı. Bu

Servis berbattı; Margo garsonluk yapan kızın geceleri nasıl uyuduğunu bilmiyordu. Nachoları getirdiğinde başparmağını fasulyenin içine sokmuştu. Margo, kızın uzaklaşırken yalayarak temizlediğini gördü.

"Tekrar söylesene Kenny," dedi Margo, "kilise için mi çalışıyorsun?"

"Ben Forest Park Community Church'ün gençlik bakanlığı direktörüyüm," dedi kocaman bir gülümsemeyle. Ve bunu seviyorum!"

"Oh, harika!" Margo, Kenny o kadar yaşlı ve hiç de havalı olmayan biriydi ki, ne tür bir gençliğe başarıyla hizmet edebileceğini hayal etmek zordu.

"Gerçekten harika programları var Margo," dedi Shyanne. "Bir sürü oyun falan var."

"Müzikalleri çok severim," dedi Kenny.

"*Rent*'i bile sahnelediler," dedi Shyanne.

"Biz oldukça liberal bir grubuz," diye önerdi Kenny. "Bu yüzden Shyanne'in evlilik dışı bir çocuk sahibi olduğun için seni bir şekilde yargılayacağımdan endişelenmesi çok aptalcaydı."

Margo yutkundu. *Evlilik* kelimesinde her zaman biraz ürkütücü bir şey vardı.

"Şey," dedi, "hayatımda pek çok hata yaptığımı söyleyebilirim, ama Bodhi'yi tutmanın bunlardan biri olduğunu sanmıyorum."

"Buna amin derim," dedi Kenny ve buzlu çayını kaldırdı. "Bugünlerde pek çok insan kendi eylemlerinin sonuçlarından kaçmak istiyor. Sence de öyle değil mi?"

Garson kız geri geldi ve siparişlerini aldı.

"Çoğu insan," diye söze başladı Kenny garson gittikten sonra, "katılmamakta özgürsün, bu konuda senin de fikrini almak isterim Margo, ama çoğu insan kurban olduğunu düşünür. Köpüksüz, ekstra çırpılmış ya da karamelli özel lattelerini sipariş etmek istiyorlar ve eğer alamazlarsa, aniden çok öfkelenirler. Sizin durumunuzdaki pek çok kız tecavüz diye bağırırdı! 'Ama o benim profesörüm! Şunu yapmalıydı, bunu yapmamalıydı' derlerdi."

Margo Starbucks'ın konuyla ne ilgisi olduğundan emin değildi. "Yani, Mark'ın öğrencileriyle yatmaması gerektiğini düşünüyorum."

"Oh, kesinlikle," dedi Kenny. "Hepimiz düşmüş yaratıklarız. Asıl test, tavuklar tünemek için eve geldiklerinde ne yaptığımızdır. O tavuklar eve döndüğünde

Yoksa erkek gibi davranıp eylemlerinizin sonuçlarını kabul mü edeceksiniz? Yetkiniz var. Hayatınızı cennete çevirme ya da cehenneme çevirme gücüne sahipsiniz. Bu yaptığınız seçimlerle ilgilidir."

"Doğru," dedi Margo. Bunun gerçekleşmesi son derece muhtemel görünüyordu.

onu rahatsız edecek bir yönde devam ediyordu, ancak onun mantık çizgisi tam olarak katılmadığı bir şey değildi.

Kenny, gülerek masaya bakan Shyanne'e, "Sana iyi anlaşıcağımızı söylemişim," dedi.

Annesi çok güzeldi. Margo hep böyle düşünürdü ama yaşı ilerledikçe annesini daha çok dünyanın gördüğü gibi görmeye başlamıştı. Birlikte yalnız kaldıklarında Shyanne aptalca suratlar yapmaya, gözlerini şaşı yapmaya ve dilini dışarı çıkarmaya meyilliydi. Gözleri çok geniş olduğu için, bunda gerçekten sürüngenlere özgü bir şey vardı ve Margo'yu her seferinde güldürüyordu. Ama kendisine bakıldığının farkında olduğunda, Shyanne başını farklı şekilde tutuyordu. Boynu daha uzundu ve sanki güzellik ısırması gereken bir tür dizginmiş gibi yüzünü hafifçe aşağı doğru eğiyordu.

"İşte bu yüzden," diye söze başladı Kenny aceleyle, "seni bu akşamki yemeğe davet etmek istedim."

Margo onun ses tonundan çok önemli bir şey olacağının farkındaydı.

Kenny masanın öbür ucuna uzandı ve Shyanne'in elini tuttu. "Senden hayır duanı istiyorum, Margo. Annenin elini evlilik."

"Oh," dedi Margo. "Oh, tebrikler!"

Shyanne sadece seks, spor ya da belki kumar bağlamında anlamlı olabilecek bir tür boğuk ağlama sesi çıkardı. Bu kazanmanın içgüdüsel, duygusal sesiydi.

"Peki, onayınızı aldık mı?" Kenny sordu.

"Evet, elbette," dedi Margo, her Şükran Günü ve Noel'in Kenny'nin sürekli, coşkulu varlığıyla mahvolması fikri midesini bulandırır da. Kabinde yanında ağlayan ve mutluluktan titreyen annesine baktı. Bunu asla yapmak istemiyorum, diye düşündü Margo. Asla kimseyle evlenmek istemiyorum.

Ve sonra Kenny ayağa kalktı, o kadar kararlı ve utanmış görünüyordu ki Margo'ya dokundu. Kenny'nin otobüste dayak yediği ya da bir kızla konuşmaktan çekindiği her anı aniden ve hızla görebiliyordu. Sanki ortaokuldaki haliyle orta yaştaki hali bir an için üst üste bindirilmiş gibiydi. Kenny Applebee'nin kahverengi halısının üzerine çömeldi ve bir yüzük kutusu çıkardı. Çevirerek açtı.

"Shyanne," dedi, "sen tanıdığım en güzel kadınsın."

Margo restoranın durakladığının, insanların onu izlediğinin ve Kenny'nin koridoru kapattığının farkındaydı. Elinde büyük bir tepsi olan bir sunucunun geçmesi gereken an için geriliyordu.

"Evet," diye bağırdı Shyanne, parmaklarını iki yana açarak yüzünü yelpazeledi. "Evet diyorum!"

"Bırakın bitireyim," dedi.

Margo yüzüğe bakıyordu, yastık kesim pembe bir elmas. Belki de Shyanne'i gerçekten tanıyordu.

"Shyanne, güzelliğine karşı sıkıcı, narinliğine karşı güçlü, aptallığına karşı ciddi olmama izin verirsen onur duyarım. Shyanne, benim karım olur musun?"

"Evet," dedi Shyanne, o kadar çok ağlıyordu ki sadece Kenny ve Margo onu duyabiliyordu. Kenny yüzüğü Shyanne'ın parmağına taktı. Shyanne ona sarıldı ve önünde diz çökmüş olan adama yapıştı, adamın başı garip bir şekilde göğüslerine çarptı ve tüm restoran alkışa boğuldu.

Margo etrafta alkışlayan insanlara bakarak düşündü. En azından muhtemelen bedava bir tatlı alacaklardı.

OceanofPDF.com

Altıncı Bölüm

Yaklaşık bir hafta sonra kapı çaldı. Bodhi uyuyordu ve Margo uyanıp uyanmayacağını görmek için durakladı, ama sonra kapı çalınmaya başladı, o da kapıya doğru ilerledi ve bir aralık açtı.

Televizyonda ya da televizyon dışında Jinx hep aynı şeyi giyerdi: siyah kot ya da deri pantolon, siyah balıkçı yaka, siyah deri blazer ceket. Bir tür kutsal olmayan rahip gibi. Uzun, ince parmaklarına çok sayıda yüzük takardı ve ellerini sık sık garip ve yapay görünen şekillerde birbirine kenetlerdi. Ellerini bir şemsiyeyi katlar gibi katlardı.

Onu hiç geri aramamıştı ama Jinx'i hep onun istediği zamanlarda görüyordu ve Jinx sık sık habersiz geliyordu. Deri spor çantasını yanında taşıması bile o kadar tuhaf değildi.

"Kötü bir zamanda mı geldim?" diye sordu, Margo'nun yanında biri olması ihtimaline karşı sesini nazıkçe alçaltarak.

"Hayır, ben sadece- Haftalardır mesajlarıma cevap vermiyorsun ve sana sesli mesaj bıraktım, aldın mı?"

"Bu yüzden buradayım," dedi. "Gelebildiğim kadar hızlı geldim. Telefonum yanımda değildi çünkü rehabilitasyondaydım, telefonunuzu almanıza izin vermiyorlar.

Taburcu olurken geri aldığımda, milyonlarca sesli mesajım vardı. Seninkini dinledim ve doğruca buraya geldim. İçeri gelebilir miyim? Size hemen bir çek yazabilirim."

"Oh," dedi Margo. "Um, evet. Ama para olayını çözdüm, yani ..." Kapıyı onun için açık tuttu. Babasının daha önce rehabilitasyona gittiğini biliyordu. Bunu hep geçiştirmişlerdi. Bunun onun için işlerin kötü gittiği anlamına gelip gelmediğini merak etti.

Jinx daireye girerken hafifçe eğildi. "Burası çok güzel," dedi.

Onun dairesini daha önce hiç görmediğini tam olarak fark etmemişti. "İçecek bir şey ister misin?" Margo sordu ve Bodhi arka odadan ağlamaya başladı. "Onu getireyim, sonra sana çay ya da kahve yaparım. bir şey."

Jinx çayı severdi. Japonya'da yeşil çayla başlamıştı. Artık bitki çayları ve ağaç kabuklarından yapılan iğrenç içeceklerle ilgileniyordu ve Margo bunların gerçek olup olmadığından asla emin olmasa da bitkilerin tıbbi özelliklerini size ayrıntılı bir şekilde anlatabilirdi. "Kuşburnu çok iyi gelir. iltihaplanma," derdi, katlanmış turna ellerinde bir çay fincanı tutarak.

Margo, Bodhi sol memesine sıkıca yapışmış halde döndü. Babasının önünde emzirmenin garip olacağını düşünmüştü, ama o öyle görünmüyordu. hiç de rahatsız edici değildi. "İşi biter bitmez onu teslim edin. O kesinlikle çok değerli. O inanılmaz, Margo." Jinx ona baktı ve gözleri yaşlarla doldu.

Margo'da garip bir baş dönmesi hissi vardı. Belki de ilk kez babasını gururlandırıyor ya da en azından ilk kez bunun farkındaydı. "Kasabada mısın?" diye sordu, çay için su koymak üzere mutfığa geçerken.

"Evet ve sanırım yarı kalıcı olarak," dedi. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey, Mayhem artık emekli oldu," dedi.

Margo, Murder ve Mayhem'i hayatı boyunca tanımıştı ve Jinx'in ziyareti çoğu zaman Mayhem'in ziyareti anlamına geliyordu, Mayhem küçük çocuklarla takılmaya Murder'dan çok daha fazla ilgi duyuyordu. Murder güreşe başlamadan önce Los Angeles'ta bir sokak çetesinde infazcı olarak çalışıyordu. Ring adını da bu şekilde almıştı, insanları öldürerek.

"Ben de gideceğini sanıyordum- Adı neydi?" Jinx geçiş sürecinin tam ortasındaydı, ancak Margo kendini biraz ve şimdi hikâyenin hayati parçalarını kaçırdığını hissediyordu. Cinayet beş yıl önce aşırı dozda uyuşturucudan ölmüştü. Mayhem tek başına devam etmeye çalışmış ve birkaç yıl boyunca topallamıştı.

İnsanlar onu maçlarda görmek istiyordu çünkü o noktada o ve Murder ikonikti, tarihin bir parçasıydı. Ama gerçekçi olmak gerekirse, Mayhem çok yaşlıydı ve sırtı ağrımaya başlamıştı. Mayhem nihayet resmi olarak emekli olduğunda, Jinx serseri mayın gibi yeni bir adamla çalışmaya başlamıştı.

onun hilesi. Çayı kanepedeki Jinx'e getirdi ve emzirmek için karşısındaki sandalyeye oturdu.

"Billy Ants, evet, ve bu işe yaramadı. Bunu sizinle daha önce konuşup konuşmadığımı bilmiyorum ama Cheri ve ben boşanıyoruz."

Margo'yla bu konu hakkında daha önce hiç konuşmamıştı. Evliliği ve diğer ailesi, gerçek ailesi hakkında nadiren konuşurdu.

"Oh," dedi Margo. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil," dedi arkasına yaslanıp inanılmaz uzunluktaki bacaklarını çaprazlayarak. "Er ya da geç olacağı belliydi."

Süt sarhoşu Bodhi, Margo'nun kollarında derin bir uykuya daldı, meme ucu bir gıcırtyla ağzından fırladı. "İşte," dedi Margo, ayağa kalkıp uyuyan bebeği kollarının arasına aldı.

"Gel buraya, seni mükemmel ufaklık," dedi babası. Bebek konuşması gibi bir ses kullanmıyordu ama sözlerinde fazladan bir tatlılık vardı. Bodhi'yi bariz bir ustalıkla zıplatmaya başladı.

"Onunla aran iyi," dedi. Babasının bebeklerle arasının iyi olduğunu hiç düşünmemişti, belki de siyah deri giydiği ya da Dragon Ball'daki Beerus'a çok benzediği için.

"Şey, birkaç tane içtim," dedi sessizce. Cheri ile beş, sonra Margo ile. "Ve küçük kardeşlerimle."

Jinx dokuz çocuğun ikincisiydi. Margo hiçbiriyle tanışmamıştı ve isimlerini bile bilmiyordu.

Jinx onu uyandırmamaya dikkat ederek Bodhi'yle birlikte kanepeye uzandı ve sıkı küçük yumruğunu açarak onu incelemeye başladı. "Büyük olacak," dedi.

"Nereden biliyorsun?" Margo onun olmayacağını biliyordu. Rol yapmak istedi. "Parmaklarının ne kadar uzun ve kalın olduğuna bak."

Jinx'in yüzündeki aşk sarhoşu ifade Margo'nun boğazının arkasını acıttı. Babası ona bebekken de böyle bakmış mıydı? Dışarıda hava kapalıydı, bembeyaz bir bulut örtüsü vardı ve oturma odasının zarif bir kasveti vardı.

"Shyanne şehirde olduğunu biliyor mu?" Margo sordu.

"Evet, beni buraya o gönderdi."

"Oh, oraya ilk sen mi gittin?" Margo sordu. Jinx daha önce doğruca Margo'nun evine gittiğini söylediğinden habersiz görünüyordu.

"Evet, adresiniz bende yoktu. Ve onunla bir şey hakkında konuşmam gerekiyordu. Kenneth ile tanıştım."

Ona Kenny yerine Kenneth demek tam Jinx'e göre idi. Margo bunun Kenny'nin canını sıktığına bahse girerdi. "Nasıldı?"

"Şey, o bir hayran."

"Yok artık!?"

"Ama evet, zamanlama ironik. Bence Shyanne belki de şok oldu." "Ne zamanlaması? Bekle, Shyanne ile tekrar bir araya gelmeyi mi düşünüyordun?"

onu?"

"Planımız buydu," dedi Jinx başını sallayarak. "Güller ve her şeyi getirdim."

"Ona plandan bahsedebilirdin!"

Jinx omuz silkti ve Bodhi'yi göğsüne doğru daha dik bir şekilde yeniden konumlandırdı. "Evet, dürüst olmak gerekirse hayatım karmakarışık bir haldeydi. Sonra buraya geldim ve senin benim yardımına ihtiyacın bile yok. geldi!"

"Baba," dedi Margo. Artık paraya ihtiyacı olmadığı için kurbanı oynamasına sinirlenmişti. Ona göre, en azından biraz daha düşmanca davranması gerekiyordu. Ama adam üzgün görünüyordu, o yüzden "Ben hep seni görmek istedim. Bodhi'yle tanışmanı çok istiyordum."

Jinx gülümseyerek başını salladı. "Muhtemelen Shyanne'e planı anlatmamam en iyisi. En iyi ihtimalle yarım yamalak. Ve belki de bir şekilde birbirimizden kurtulduk."

Margo buna ne diyeceğini bilemedi. Jinx, Shyanne'in lanet hayatının aşkıydı. "Senin için onu gözünü kırpmadan terk ederdi."

"Bunu söylemen çok hoş," dedi Jinx, "ama o köprünün altından çok sular aktı. Bütün o yıllar, sanırım onun için çok zor geçti."

Margo tartışmak istedi, Shyanne'in ona karşı olan hislerinin hiç değişmediğini, hep o olduğunu ve hep o olacağını ve şimdi bir araya gelirlirse yaşadığı her şeye degeceğini söylemek istedi. "Bence en azından bu konuyu onunla konuşmalısın," dedi Margo.

"Belki yaparım ama aramızda senin anlamakta zorlanacağın şeyler var."

"Neden? Yani, artık çocuk sayılmam."

"Hayır, elbette," dedi Jinx, bacaklarını diğer yöne doğru açıp bebekten başını kaldırarak. "Görünüşe göre tek bir kadına sadık kalmak konusunda doğuştan yeteneksizim ve bunun değiştiğinden şüpheliyim. Shyanne, Cheri'ye kafayı takmıştı ama pek çok açıdan engel Cheri değildi ve onu ortadan kaldırmak aramızdaki gerginliği tamamen hafifletmese bile Shyanne öyle olduğuna inanıyor."

"Yani, sadece ... yapamaz mıydın?" Margo onun artık yaşlı olduğunu düşünüyordu - kaç tane ateşli hatunla birlikte olabilirdi ki? Yirmi sekiz yaşındayken profesyonel bir güreşçi olarak dünyayı turlamak bir şeydi, ama elli yaşında zayıf bir adamın siyah deri pantolonunun içinde tutamaması çok daha üzücü bir şeydi.

"Doğal olarak bu benim de varsayımımdı, bunun kontrol edebileceğim ve etmem gereken bir davranış olduğu. Ama hiçbir zaman başarılı olamadım, şimdi neden başarılı olayım ki?"

"Ve sonra rehabilitasyon vardı," dedi Margo. Bu konuda konuşmayı çok istiyordu, her ne kadar babasının bir kediyi kaldırarak kızdırmak gibi bozmaktan korktuğu bir saygınlığı olsa da. "Nasıl geçti?"

"Oh, bilirsin, bu bir döngü," dedi. Bunun bir döngü olduğunu biliyordu. Bu her profesyonel güreşçinin yaşadığı bir döngüydü: sakatlanmak, sakat çalışabilmek için ağrı kesici almak, sakat çalışmaktan daha fazla sakatlanmak, daha fazla ağrı kesici almak. Pek çok güreşçi için bu durum yoldaki hayatla ve bol uyuşturucu ve alkolün olduğu gürültülü gecelerle birleşiyordu ama Jinx'in sorunu bu değildi. Jinx'in rolü aslında daha çok Mayhem ve Murder'ın annesi olmaktı: uçuşlarını yaptıklarından emin olmak, onlarla kaç tane Soma almak kabul edilebilirdi, bu da onları otellerde hizada tutuyordu. Cinayet korkunç bir şakacıydı ve bir keresinde Waldorf Astoria'nın asansörüne kakasını yapmıştı.

Buna rağmen ve artık ringlerde çalışmamasına rağmen Jinx yıllar içinde omurgasından dört ya da beş farklı ameliyat geçirmişti, hiçbirisi çok başarılı olmamıştı ya da belki biri kalçası içindi, unutmuştu ama iki dizini de yaptırdığını biliyordu. Ağrı kesici hapları hiç almamak bir seçenek değildi.

"Ama rehabilitasyona gideceğini nereden biliyordun?" Margo sordu. Adamın neden ağrı kesici haplarını reçetede yazıldığı gibi, günde bir tane ya da dört ila altı saatte bir falan almadığını anlamıyordu. İlaçları kötüye kullanıyor olması, onları alıp biriktirmediği ve bir kerede çok fazla aldığı anlamına geliyordu. Tüm bunların nasıl işlediğinin inceliklerini sormaya hiç cesaret edememişti.

Jinx açıkça tereddüt ediyor, ona ne kadarını anlatacağını düşünüyordu. Sonunda başını kaldırdı ve doğrudan gözlerinin içine bakarak, "Eroin kullanmaya başlamıştım ve Viper adında genç bir kadınla ilişki yaşıyordum," dedi.

"Oh, iğrenç! *Baba!*" Margo'nun sesi Bodhi'nin Jinx'in göğsünde sarsılarak uyanmasına yetecek kadar yüksekti. Margo, Jinx'in onu geri verebilmesi için uzandı. Jinx sadece

Bodhi'yi birkaç kez zıplattım ve tekrar uykuya daldı.

"Shyanne oda arkadaşı arayışında olabileceğinden bahsetti, benim de kalacak bir yere çok ihtiyacım var ama eğer birlikte yaşayacaksak, hakkımda daha az düşünmene neden olsa bile sana karşı dürüst olmak istiyorum."

Hâlâ ona bakıyordu. Tanrım, o ne düşünüyordu? Onun hakkında daha fazla ya da daha az düşünmesine imkan yoktu, onun için neredeyse kurgusal bir karakterdi, bir Yunan tanrısı, yörüngesi onu sadece yakınlaştıran uzak bir gezegen

yılda bir ya da iki kez. Onu televizyonda, yüz yüze olduğundan daha fazla görmüştü. Bundan daha fazlası olmasını istemek acı vericiydi, bu yüzden onu dikkatle zihninde tuttu. Ama şimdi onun evinde yaşamaktan bahsediyordu. Yarı kalıcı olarak. Bu fikir hem heyecan verici hem de korkutucuydu.

"Şey ..." Margo söylemesi gereken şeyi nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Çünkü bu, hayatı boyunca babasına hiç söylemediği türden bir şeydi.

"Gerçekten bir oda arkadaşına ihtiyacım var. Ve seni her gün görmek çok güzel olurdu. Ama . . . Bebeğin yanında olacaksan temiz olman gerekiyor."

"Margo," dedi Jinx, "ben temizim ve temiz olmak istiyorum. Kendimi rehabilitasyona kaydettiren benim. Otuz günümü başarıyla tamamladım; iyileşme sürecimin aktif bir katılımcısıyım. Senden asla ama asla beni öyle gör. Burada bunların hiçbirisi olmayacak." "Neden Andrea ya da

Stevie'nin yanına taşınmıyorsun? Ya da çocuklardan birine?"

Margo aniden sordu. Jinx'in gerçek kızları yerine onu seçmesi tuhaf görünüyordu. Doğal olarak, Margo onların Instagram'larını kesinlikle sağlıksız bir şekilde takip ediyordu. Andrea yazın evlenmişti ve Stevie de Barnard'da son sınıfa gidiyordu. Neredeyse her yönden Margo'dan üstündüler. Güzel kıyafetler giyiyor, şık restoranlara gidiyor, egzotik tatillere çıkıyorlardı. İkisi de Jinx'in yumuşak burnuna sahip değildi ya da ilk gençliklerinde ameliyatla burunlarını değiştirmişlerdi. Erkeklerin sosyal medya hesapları yoktu, MMA yapan Ajax hariç. Oğlanlar onun için daha az ilgi çekiciydi.

"Dürüst olmak gerekirse, çünkü terapistimle konuştuğumda, ikimiz de bu ilişkilerin yarattığı gerginliğin nüksedememe neden olabileceğini düşündük."

"Tamam," dedi Margo. Bu onu memnun ettiği için kendini suçlu hissetti ve bunu görmezden gelmek için elinden geleni yaptı. "Ama o zaman neden kendi evinizi kiralamıyorsunuz?"

"Ah, çünkü o zaman kesinlikle nüksedecektim. Akıl sağlığını koruyacak kimse kalmazdı."

"Oh," dedi Margo.

"NA'da 'mış gibi yap' derler," dedi Jinx. "Başarana kadar numara yap. Ama hayır demen sorun değil Margo. Beni burada istemezsen anlarım. İstemeliyim çek yazmaya ve bebeği görmeye geldim. Ya da çek yazmaya ve bebeği görmeye değil." Jinx şimdi Margo'yu telaşlandıracak kadar üzgündü. Yanakları titriyor ya da seğiriyordu ve gözleri vahşi görünüyordu.

"Hayır, sormuyordum çünkü onun yerine onlardan birinin yanına taşınmanı umuyordum!" dedi. "Umutsuzca bir oda arkadaşına ihtiyacımız var ve bir tane bulmaya çalışmaktan korkuyorum ve seni seviyorum. Seni sevdiğimi biliyorsun. Seviyor musun?

Bunu biliyor musun? Baba?"

Jinx aşağıya, Bodhi'ye bakıyordu. Bir an hiçbir şey söylemedi ve sonra neredeyse fısıldayarak, "Ben de seni seviyorum," dedi ve ağlamaya başladı.

Margo ayağa kalktı ve sehpanın etrafından dolaşarak onun yanına oturdu. Deneysel olarak ona doğru eğildi, deri ceketini sıcak teninde soğuktu. Adam omuzlarını hafifçe çevirdi, böylece Margo ona tamamen yaslanabildi.

"Kalabilirsin," dedi. Hafifçe geri çekildi ve deri ceketinin kolundaki renkli nemlendiricinin yanağındaki izini gördü. "Elbette kalabilirsin."

Nihayetinde, Suzie'yle Çin yemeği üzerine yaptıkları bir görüşmenin ardından Jinx, Kat'e daha büyük olduğu için Büyük'ün yatak odasını verdi. Jinx dördüncü yatak odasının Bodhi için bir çocuk odasına dönüştürülmesi gerektiğini savunduğu için dördüncü bir oda arkadaşı almayı ertelemeye karar verdiler. Her biri 1,333 dolar ödeyemez miydi?

onun yerine? Suzie bu durumdan dolayı stresli görünüyordu. Jinx tamamen habersizdi. Suzie banyodan çıktıktan sonra Margo onu koridorda yakaladı. "Üç yüz dolarını ödeyeceğim, merak etme," diye fısıldadı.

"Emin misin?" Suzie açıkça rahatlamış bir halde sordu.

"Kesinlikle," dedi Margo, ama neden Suzie'yi fazladan kira ödemekten kurtarmak zorunda hissettiğini bilmiyordu. Ne yapacağına dair hâlâ hiçbir fikri yoktu ama bankada Mark'ın annesinden aldığı para vardı ve bu Suzie'nin sahip olduğundan daha fazlaydı.

Oturma odasına döndüğünde Jinx, neredeyse beşte üçü komedi programı ve sadece beşte ikisi güreş gibi görünen bir bağımsız güreş programı izliyordu.

"Arabella'nın Ring of Honor'a gittiğini bilmiyordum," dedi.

"Kim?" Margo kanepenin kendi tarafına kıvrılıp sordu. Bodhi Jinx'in göğsünde uyuyordu. Ona sürekli sarılmamak çok garipti.

"Parlak pembe saçlı olan. WWE ile çalışıyordu, sonra sözleşmesi feshedildi çünkü OnlyFans'ı duydun mu?"

"Hayır, o ne? Cameo gibi mi?" Margo, Jinx'in şu anda geçiminin önemli bir kısmını insanların ona kayıt yapması için para ödediği bir siteden sağladığını biliyordu

Kocularına mutlu yıllar dileyen videolar falan.

"Hayır, pek sayılmaz. OnlyFans daha çok ... pornografi aslında. Ünlülerin veya büyük internet takipçileri olan kişilerin filtrelenmemiş, X dereceli sosyal medya hesapları vardır ve aylık olarak istediğiniz miktarda ödeme yapabilirsiniz.

Arabella'yı takip edin ve paylaştığı müstehcen resimleri görün. Bu yeni bir şey değil, profesyonel güreşçiler yıllardır pornografi yapıyorlar - onun için iyi olmuş, epey para kazandığını duydum - ama WWE bununla ilişkilendirilmek istemedi. Ring of Honor'ın onu seçmesine sevindim. O iyi biri. O video oyunlarını seviyor."

Margo oturmuş, tüm bunları sindirmeye çalışıyordu. O ve babası daha önce hiç pornografi konusunu uzaktan yakından tartışmamışlardı. Jinx konuşurken tuhaf bir şekilde tutucu olabiliyordu. "Mesela ne kadar para?" diye sordu sonunda.

"Bilmiyorum ama Triple H ona OnlyFans'ı bırakması ya da WWE'den ayrılması gerektiğini söylediğinde, orada bir ayda bir yıllık güreşten daha fazla kazandığını söyledi. Sözleşmesinin detaylarını bilmiyorum ama eğer durum buysa, basit bir karar gibi görünüyor. Çıplak pozlar verirken dizini patlatmayacaksın ya da kazara boynunu kırıp felç olmayacaksın." D'Lo Brown'ın *SmackDown*'da boynunu kırmasının ardından tekerlekli sandalyeye mahkûm olan Droz'dan bahsettiğini biliyordu. Jinx yılda bir kez onu ziyaret etmeye özen gösteriyordu.

"Bunu yapmak için ne kadar ünlü olman gerekiyor?" Margo sordu.

"Bence bunu herkes yapabilir. Bu sadece insanların sizi takip edip etmeyeceği meselesi. Şuna bakın, bitirici vuruşunu yapmak üzere, izleyin."

Margo, Arabella'nın tek elle sınav çekerken diğer kızı kalçalarıyla boğmasını izledi. Harika görünüyordu.

"Bu kadar aptalca bir şeyi nasıl bu kadar iyi gösterebiliyor?" Jinx hayret etti.

O gece Margo odasında Bodhi'yi emziriyor ve onu hareket ettirebilmek için tamamen uykuya dalmasını bekliyordu. Üstü açıktı ve aynada kendini görebiliyordu, kapıya asılan ucuz üniversite yurtlarından biriydi. Göğüsleri kocaman olmuştu. Daha önce hiç bu kadar büyük memeleri olmamıştı. Bir anlık dürtüyle memelerini sıktı ve aynaya süt püskürttü.

Ve işte o zaman düşündü: *Her erkek bunu görmek için para verirdi.*

Margo ateşli olduğu kadar güzel olmadığına da farkındaydı. Shyanne bunu her zaman söylerdi. "Saçların kirli olacak kadar güzel değilsin, kışını kaldır da duşa gir!" "Böyle bir tavır takınacak kadar güzel değilsiniz Bayan Noodle!" Yüzü annesininki kadar köşeli değildi ve Jinx'in yumuşak burnuna sahipti. Shyanne her zaman onu şekillendirmeye ve daha iyi bir şeye dönüştürmeye çalışıyordu.

Margo annesinin bilgelik ve beceri aktarmaya çalıştığını, sıradan bir insanı boya ve kumaşla küçük bir tanrıçaya dönüştürmenin karanlık sanatını öğretmeye çalıştığını biliyordu ama aynı zamanda şunu da duymuştu:

Yüzünüzün

örtülü. Sevmek için bu yüzü yüzünüzün üzerine koymalıydınız. Acıtsa, yaksa, kazara kirpiklerinizi koparsa bile sorun değildi. Shyanne, Margo'nun yüzünü yaparken "Güzellik bedava para gibidir," derdi.

Margo Bodhi'yi beşiğine yatırdı ve dizüstü bilgisayarını çıkardı. Neden bu kadar merak ettiğini bilmiyordu. Mark'ın annesinden aldığı parası vardı. Çaresiz değildi ama paranın bu kadar çabuk yok olması endişe vericiydi. OnlyFans web sitesine gitti ve tıkladı. Üye olmadan neler olduğunu görmek zordu ama üye olmak ücretsizdi, neden olmasındı?

Bir kullanıcı adına ihtiyacı vardı. Seksi bir şey düşün, diye düşündü. Gerçi bir şeyi seks yapan şeyin ne olduğu birdenbire tamamen gizemli göründü. Bodhi'yi doğurduğundan beri seks ona inanılmaz derecede yabancı geliyordu, sanki başka bir dünyadaymış ya da bir rüyadan yarı hatırlanmış gibi. Seks bitişik, diye düşündü ama beyni BoobsMcGee ve TwatLord gibi fikirler üretmeye devam etti. Sonunda yazdı:

HungryGhost.

Ve sonra içerideydi.

İlk yaptığı şey Arabella'yı aramak oldu ama hiçbir şey çıkmadı. Şaşkınlıkla yazım kurallarını kontrol etti. Arabella'nın gerçekten bir hesabı yok muydu, yoksa OnlyFans aramasında kasıtlı olarak garip bir şeyler mi vardı? Algoritma mı? Hayal kırıklığı içinde Arabella'nın Instagram hesabına gitti, biyografisinden bir Linktree'ye tıkladı. En altta Cum follow me 18+ yazan bir bağlantı vardı. Margo tıkladı ve sonunda Arabella'nın OnlyFans sayfasına yönlendirildi, ancak abone olmadan ve para ödmeden hiçbir gönderisini göremiyordu. Arabella'nın hesabını takip etmek ayda yirmi beş dolar gibi şaşırtıcı bir ücrete mal oluyordu. Margo kendini Scrooge McDuck gibi hissediyor, çizgi filmdeki altın paralarından ayrılmak istemiyordu. Ama sonuçta çok merak ediyordu. Tam erişim sağladıktan sonra Arabella'nın akışında gezinerek anlamaya çalıştı. Çıplak fotoğraflar bekliyordu, belki de ikisinin arasında bir şey

Bir erkeğe göndereceğiniz türden selfie'ler ve *Playboy* ya da *Penthouse* gibi daha profesyonel şeyler. Arabella'nın gönderdiği fotoğrafların çoğu sütyen ve külotuyla video oyunları oynarken çekilmişti. Bazı videolar gri renkteydi; görmek için ekstra ödeme yapmanız gerekiyordu. Bunlardan birinin başlığı "Çılgın Vic Roy'dan Sonra Birini Ovalamak." Margo bunu görmek istediğinden emin değildi; "vic roy "un ne olduğunu bilmiyordu. Ama ücretsiz bir tanesini tıklayarak açtı ve sekiz dakika uzunluğunda olduğunu görünce hayretler içinde kaldı.

Arabella vardı, sıcak pembe saçları yüzünün etrafında biraz dağınıktı, göğüs uçlarını birbirine bağlayan küçük zincirleri olan siyah deri bir sütyen giymişti, Margo'nun daha önce hiç görmediği ve anında büyüldüğü bir video oyunuyla bölünmüş ekrandaydı. Arabella'nın oyundaki karakteri eflatun-pembe oyuncak ayı kostümü giymiş seksi bir kızdı. Margo, pembe ayının bir zeplinden paraşütle binalar ve göllerle, küçük yollar ve ağaçlarla, keşfedilecek koca bir dünyayla kaplı, karikatürize edilmiş güzellikte, renkli bir adaya inişini izledi.

Arabella sakız çiğniyordu. "Hadi Tilted'a gidelim, Tilted'a gitmeyi hep sevmişimdir." dedi. Bir tür çok katlı beton apartmanın tepesine zarif bir şekilde indi ve kazmayla çatısında bir delik açmaya başladı. Oyun o kadar hızlı ilerliyordu ki, pembe ayı parlayan silahları toplayıp odalar arasında ilerlerken Margo neler olduğunu görsel olarak algılamakta bile zorlanıyordu, sonunda taştan yapılmış hareketli bir meleğe benzeyen bir şeye rastladı ve "Merhaba!" diyerek onu hemen öldürdü. Arabella apartmanın merdivenlerinden hızla inerken

hızla diğer oyuncularla karşılaştı: iri yarı sarışın bir adam, devasa bir fındıkkıran, kırmızı triceratops kostümü giymiş seksi bir kız. Arabella onları neredeyse Margo'nun onları ekranda kaydedebildiği kadar çabuk öldürdü. Triceratops kızı öldürdükten sonra, Arabella sessiz, sakız çiğneyen konsantrasyonunu bozdu ve ekrandaki oyuncak ayı karakteri breakdans yapmaya başlarken küçük bir savaş çılgılığı attı - "Gel bana, biiiiiitch!"-.

Margo izlemeyi bırakamıyordu. Oyunda itip binebileceğiniz market alışveriş arabaları vardı, sürekli yaklaşan mor bir fırtına vardı, kalkan olmak için içebileceğiniz mistik mavi sıvı mataraları vardı, hepsi görsel olarak muhteşemdi. Margo video oyunlarına hiç ilgi duymamıştı. Daha önce sadece biraz bebeksi hissettiren Nintendo'yu ya da her şeyin cesur ve kaotik olduğu ve kesinlikle ayı kostümlü seksi kızların olmadığı *Call of Duty*'yi görmüştü.

Bu oyun

Gördüğü ilk oyun onu gerçekten oynamak istemesine neden oldu. Ondan sonra

üç video daha izledi. Arabella'nın hesabının hiç de böyle olmasını beklemiyordu.

Margo Instagram'da rastgele bulduğu üç hesaba daha tıkladı ve abone oldu, bir gönderide ya da yorumda OnlyFans'tan bahseden kızlardı, her biri on beş dolardı ve hiçbirisi Arabella'nınki gibi değildi. Beklediği şeyle çok daha uyumluydular: bir sürü çıplak fotoğraf, seksi konuşmalar ve mor şeytan emojileri. Küçük bir resme ve "Çarşambaları beni azdırıyor: kendi kendime oyun, vibratör, ayaklar." gibi tek bir cümleye bakarak bir fotoğraf seti ya da video satın alabiliyordunuz. Erkeklerin seksi gerçekten bu kadar çok istemesi imkânsız görünüyordu ama yine de istiyorlardı, bunu ne kadar çok istediklerine dayalı koca bir ekonomi vardı ve Margo bir an için hissettiği cinsel arzunun kıyaslandığında hafif kaldığını anladı. Bir adama çıplak bakmak için asla on beş dolar ödemezdi. İki, belki de üç tane satın alabilirdiniz.

sandviçleri on beş dolara satıyordu. Birinin OnlyFans'ında kaç hayranı olduğunu göremiyordunuz ama Instagram takipçilerine ve genel etkileşimlerine bakılırsa, takip ettiği diğer hesapların hiçbirinin Arabella kadar hayranı yoktu.

Margo yine de bir hesap açıp paylaşım yapmaya başlayacağını düşünmüyordu ama yine de ilgisini çekmişti. OnlyFans'ı erkeklerin istediği gibi olmaya çalışan, hepsi de "Beni seç, beni seç!" diye ağlayan umutsuz, sahte seksi kızlardan oluşan hüzünlü bir bahçe olarak hayal etmişti. Arabella'yı fantezi dünyasında, sıcak pembe bir oyuncak ayı gibi giyinmiş, sağda solda insanları taciz ederken hayal etmemişti. Margo öyle biri olamayacağını biliyordu -o kadar belalı biri değildi ve video oyunlarında da umutsuzdu- ama ya kendi şeyini bulabilirse?

"Belki bir sürü insan annemi becermek ister," diye fısıldadı, beşiğinde bebek bir domuz gibi usulca horlayan Bodhi'ye bakarak.

İşte bu şekilde HungryGhost oldu. Tek başına, karanlıkta, dizüstü bilgisayar ekranıyla aydınlanmış, bebeğiyle birlikte, babasının eroin enjekte ettiğini ve Viper adında bir kadınla yattığını düşünmeyi kararlılıkla reddediyor.

Ya da ben böyle HungryGhost oldum. Hangimiz olduğunu söylemek zor.

Yedinci Bölüm

Jinx'in ilk yaptığı şeylerden biri banyoyu temizlemek oldu, yani diş fırçası ve bir galon çamaşır suyuyla. Sanki içeride ameliyat yapmaya hazırlanıyor gibiydi. Yarıları boş şampuan şişelerini ve Geçtiğimiz yıl boyunca biriktirdiğim çok sayıda kokulu losyon arasından sadece iki tanesini seçmeme neden oldu.

Üniforması artık beyaz bir tişört ve gri bir eşofmandı. tamamen siyah yaşam tarzından uzaklaştı. Ne kadar küçük ve normal görüldüğüne inanamadım. Beyaz gömleğinin üzerinde deniz mavisi yazılar vardı! Deniz mavisi!

"Özür dilerim, seni siyah olmayan kıyafetler içinde görmeyi hazmedemiyorum. Tamamen farklı bir insan gibisin!"

"Kayfabe," dedi omuz silkerek. *Kayfabe*, kabaca "karakterde kalmak" anlamına gelen bir güreş terimiydi. Örneğin, bir işin parçası olarak ringde yaralandıysanız, gerçek hayatta bir alçı takabilirsiniz.

"Sokak kıyafetlerini mi giyyordun?"

"Tabii ki. Herkes sokak kıyafetlerini giyer." "Sadece bu şekilde giyindiğini sanıyordum."

"Dürüst olmak gerekirse, o kadar uzun yıllardır böyle giyiniyorum ki, artık nasıl giyindiğime dair hiçbir fikrim yok. Ama ev temizliği için bu daha iyi. Çamaşır suyu yüzünden. Üzerinize bulaşmadığını sanıyorsunuz ama tabii ki bulaşmış. Kaç tane gömleğimi mahvettiğimi sana anlatamam."

Sırada mutfak vardı, ocağı temizledi, bağlı olduğunu varsaydığım ızgaraları kaldırdı, ocağın beyaz olması gerektiğini bilmediğim kısımlarını beyaz yaptı. Fırçalarken ve ovalarken, ocağın sesini dinledi.

Duyduğum en kirli rap müziği bangır bangır çalıyordu, *neredeyse amında boğulacaktım, bu yüzden kışına doğru yüzdüm*. Bu ne demek oluyor, Lil Wayne? Bunun tek yolu

şarkı sözünün bir anlamı varsa o da Magic School Bus tarzında küçültülmüş olmasıydı.

Babamın rap müzik dinlediğini bile bilmiyordum, ama öyle görünüyordu. tanınmamış sanatçıların bile kariyerlerini ve albümlerini takip ederdi. J Dilla'nın kim olduğunu bilmediğimi öğrendiğinde neredeyse yıkılıyordu. Bu aramızda bir tür oyuna dönüştü: "Kim bu?" diye sorardım. "Bu Maxo Kream, Houston'dan, daha önce bazı mixtape'ler yayınlamıştı ama Ocak ayında ilk tam albümünü yayınladı ve çocuğun ciddi bir hikaye anlatma yeteneği var" derdi.

saç fırçaları ve taraklar, Bodhi'nin diş çıkarma halkaları, diş fırçalarını tutan fincan ve mutfak dolaplarından söktüğü tüm düğmeler ve kulplar sterilize etmek için bulaşık makinesine yerleştirildi.

"*Fortnite* diye bir oyun duydun mu hiç?" Ona sordum.

Kollarını önce önünde sonra arkasında kafa karıştırıcı bir şekilde salladığı bir dans yapmaya başladı. "Kim yapmadı ki?" dedi.

"Ben, sanırım." Arabella'yı izlediğimden beri *Fortnite*'ı birkaç kez oynamaya çalışmış, tamamen ücretsiz olmasına hayret etmiş ve ne kadar kötü olduğumu görünce dehşete düşmüştüm; bir kapıyı nasıl açacağımı bulmaya çalışırken kafamın arkasından vurulmuş, yanlışlıkla binalar ve düşme hasarından ölmek. Bodhi uyurken telefonumda oynadım, bir şekilde o dünyanın bir parçası olmak için çaresizdim.

Bir gün yaklaşık on beş kutu kitap teslim edildi. "Cheri istedi" dedi Jinx, onları odasına sürüklememi izlerken. İkimiz de sırtını yeniden incitmesini istemiyorduk ama bunu yapmama izin vermesinin ona acı verdiğini söyleyebilirdim.

"Birkaç kitaplık almalısın," dedim.

"Kitaplıklardan nefret ederim," dedi.

Kutuları açtığında, kitapları boyutlarına göre düzenleyerek odanın çevresine bel hizasında dizdi. Hâlâ bir yatak almamıştı ve yerde bordo bir uyku tulumunun içinde uyuyordu. Bunun sırtına iyi geldiğini iddia etse de gözle görülür bir şekilde kaskatı kesilmiş ve acı çekiyordu.

Yerde uyumak nasıl yardımcı olabilir ki? Ama babam ne zaman kaskatı ve acı içinde olmamıştı ki? Hatırladığım en eski anılarımdan beri keskin bir şekilde buzlu sıcak kokardı.

Jinx'in iyi olup olmadığı ya da endişelenmem gerekip gerekmediği konusunda net değildim. Nasıl bakacağınızı bilmediğiniz egzotik bir hayvan evlat edinmek gibiydi. Onda

OKB MI? Kir fobisi varmış gibi görünmüyordu; banyo giderini temizlemesinde neredeyse şehvetli bir nitelik vardı, çıkardığı kirli saçlardan rahatsız edici bir neşe duyuyordu. Suzie'ye bunun tuhaf olduğunu düşünüp düşünmediğini, belki de onda bir sorun olup olmadığını sordum. "Bırak temizlesin," dedi. "Bu harika bir şey."

"Ama sağlıklı mı?" Ben sordum.

"Yani, karısını, ailesini ve kariyerini daha yeni kaybetti. Eğer bu onun başa çıkma mekanizmasıysa, bana oldukça zararsız görünüyor. Sence bize bira ismarlar mı?"

Margo sürekli OnlyFans'a geri dönüyordu. Mark'ın annesinden kalan paranın yarısı, sadece kira, yaşam ve Bodhi'nin doğumundan kalan birkaç hastane faturası yüzünden çoktan bitmişti. Hiçbir zaman Arabella gibi olamayacaktı ama diğer

Takip ettiği hesaplar hâlâ iyi iş çıkarıyor gibi görünüyordu ve onların yaptıklarını taklit edebileceğinden emindi. Ünlü bile görünmüyorlardı.

Eğer bir kullanıcıdan bir içerik üreticisine geçiş yapacak ve para almaya başlayacaksa, akışını mümkün olduğunca çabuk fotoğraflarla doldurması gerekiyordu.

Onun hayranı olan herkes en az on ya da on iki resme erişebilirdi. Kimse tek bir resim görmek için on beş dolar ödemek istemezdi. Bu yüzden Jinx'in manik temizlik nöbetleri sırasında Margo çoğunlukla yatak odasına kapanıp göğüslerinin fotoğraflarını çekmeye çalışıyordu.

Neredeyse hemen türün sınırlamalarıyla karşılaştı. Sadece çok fazla vücut parçası ve çok fazla açısı vardı. Görünüşe göre çeşitlilik başka bir yerden gelmek zorundaydı; kıyafetler, mekanlar, pozlarını daha fazla değiştirebilmesi için bir tripod.

Çektiği ilk fotoğraflarda memeleri, tezgâha vurduktan sonra sütyeninden fırlayacakmış gibi görünüyordu. Bodhi'ye sahip olmadan önceki tüm sütyenleri artık çok küçüktü. İç çamaşırı alması gerekiyordu ama Victoria's Secret'a gidip bir servet harcama fikri midelerini bulandırıyor. Sonunda aklına duşta fotoğraf çekme fikri geldi ve sütyenden tamamen vazgeçti. daha da iyi bir fikir olarak göğüslerine vazelin sürmüş, böylece su üzerlerinde boncuk boncuk olacaktı.

Biyografinizde abonelerin sayfanızda ne tür içerikler bekleyebileceğine dair küçük bir açıklama yazmanız gerekiyordu. Margo bunu yazmakta zorlandı ve diğer kızların nasıl olduğunu görmek için daha fazla hesap aramaya başladı yapıyorlardı. Yine Instagram ya da Twitter üzerinden gitmek zorunda kaldı. OnlyFans takip edilecek yeni hesaplar bulmayı neden bu kadar zorlaştırıyordu? Bu çılgınlıktı! Sert, siyah saçlı, bir çocuk kadar küçük ama dev göğüslü WangMangler99'u Twitter'da bulmuştu. Profil fotoğrafı onu ölçek için bir buzdolabının yanında gösteriyordu ve paylaşımlarının çoğu küçüklüğüne odaklanıyordu: çıplak ayağını bir kola kutusunun yanında tutmak veya sıradan bir yemek odası sandalyesinde oturmak, ayakları yere değmeden sallanmak veya

başka garip hentai orgazm yüzleri yapıyor, gözler çapraz. OnlyFans biyografisi aşağıdaki gibi: "Feed NSFW, meme ve göt görmeyi bekleyin, daha fazlasını görmek istiyorsanız daha fazla ödersiniz. Ayrıca penisleri de değerlendiriyorum. Çükünü almak istiyorsan ezilmiş, bana bir penis resmi ve 20 dolar bahşış gönder, ben de sana bir eleştiri göndereyim. Bu seni seviyormuş gibi yapacağım bir hesap değil. Seveceğim tek erkek Goku'dur."

Margo insanların penislerine hakaret edilmesi için yirmi dolar ödemelerine hayret ediyordu. Yine de, eğer küçük ya da çirkin olduğundan endişeleniyorsanız, belki de emin olmak daha iyiydi. Ama yine de bu fikirden hoşlanmıyordu, bu yüzden biyografisinde şöyle yazmıştı: "Yalnız, finansal serbest düşüşte olan ateşli kız, lütfen bana yardım et Bu ay kirayı ödeyeceğim. Bu işte yeniyim ve göğüs ve popo gösteriyorum, ancak daha fazlasını gösterecek cesareti bulamadım. Belki beni cesaretlendirebilirsin.

Ben mi? Ayrıca penisleri de değerlendiriyorum. Aletinizin en çok hangi Pokémon'a benzediğini ve hangi saldırılara sahip olabileceğini öğrenmek istiyorsanız, bana 20 dolar bahşış gönderin, ben de tam bir yazı hazırlayayım."

İki gün boyunca hiçbir şey olmadı ve Margo hesabı açtığı için kendini aptal gibi hissetti, çünkü elbette hiçbir şey olmamıştı; onu kim nasıl bulabilirdi ki? OnlyFans bunu imkânsız kılıyordu! Ayrıca dikkati dağılmıştı çünkü Jinx'e bir şeyler olduğu açıktı. Temizlik çılgınlığı sona ermişti ve şimdi neredeyse tüm gününü odasında kilitli geçiriyordu. "İyi misin?" diye sordu ona bir akşam nihayet dışarı çıktığında. İçeride çay yapabilmesini sağlayan bir elektrikli su ısıtıcısı bile almıştı. Belki de başından beri onu dışarı çıkaran şey buydu: su kaynatmaya duyduğu yoğun ihtiyaç.

"Evet, sanırım beyin kimyasıyla ilgili bir şey. Muhtemelen egzersiz yapmalıyım, bu her zaman yardımcı olur, sadece sakatlanmak istemiyorum, bu yüzden Yapmıyorum. Biliyorum." Kafasını tıraş etmeyi bırakmıştı ve kulaklarının üzerinde tel tel tutamlar vardı.

"İş arayacak mısın?" diye sordu. Margo'nun onun mali durumu hakkında hiçbir fikri yoktu. Çok parası olduğunu varsayıyordu ama bir projeye ihtiyacı olabileceğini düşünüyordu.

"Muhtemelen seyahat etmem gerekecek ve henüz bunun için yeterince istikrarlı olduğumu sanmıyorum."

"Peki ya gönüllülük?"

Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yokmuş gibi ona baktı. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum, kütüphanedeki gibi mi? Ya da . . . ?"

Banyoya doğru koşturmadan önce tek söylediği "Huh" oldu. Bir başka şey daha vardı: Jinx'in banyoda geçirdiği zaman. Onun orada ne yaptığını bir türlü anlayamıyordu. Günde üç kez kaka yapıyor gibiydi ve her seferinde bir saat süren bir çile çekiyordu. Kabız mıydı? İshal miydi? Prostat sorunu muydu? Onu doktora götürmeli miydi? Sürekli bir terapistten bahsediyordu ve onunla telefonda konuşuyor gibiydi, ancak terapistin bu ilgili tuvalet davranışları hakkında gerçek bilgiye sahip olduğundan şüpheliydi.

Bodhi'ye bakmak, babasının kapalı kapısını gözlemek, yeni bir şey olup olmadığını görmek için durmadan OnlyFans sayfasını yenilemek, ardından Craigslist'teki iş ilanlarını taramak, ıslak kağıttan origami yapmaya çalışmak gibiydi. Ne kadar uğraşırsa, her şey elinde o kadar parçalanmaya devam ediyordu. Bu kadar çok şeyin basitçe gerçekleşmemesinin nasıl bu kadar stresli olabileceği açık değildi. Başkalarının yaptığını gördüğü gibi Linktrees aracılığıyla OnlyFans'ına yönlendiren HungryGhost Instagram ve Twitter hesapları oluşturdu ve bu hesaplardaki diğer kızları takip etmeye çalıştı ama yine de hiçbir şey olmadı. Bazen Arabella'nın hesabını sırf onun düşmanca sırttan yüzüne bakıp güç almak için açıyordu.

Ve sonra ilk hayranı oldu.

U1134967. Hemen ona yirmi dolarlık bir bahşış ve derecelendirilmesi için bir penis resmi gönderdi. Margo resmi telefonunda açtı ve uzun bir süre penisi inceledi.

Bodhi'yi emzirirken. Tam olarak doğru yapmak istiyordu.

Bodhi'yi Rock'n Play'ine yerleştirdikten sonra dizüstü bilgisayarını çıkardı ve şunları yazdı:

Tebrikler! Penisiniz bir Tentacruel! Şişkin pembe glansı ve parıltıyan koyu mavi damarlarıyla penisiniz sessiz bir tehditle dolu. Mantarın ucu kırmızı renkte parladığında, saldırmak üzere olduğunu anlarsınız! Hem su hem de zehir tipi olan penisiniz tutkulu ama kıskançlığa yatkındır, zarar verilmek istenmediği halde kolayca hakaret görebilir. Çok fazla şımartılmaya ve nazıkçe yalamaya ihtiyacı vardır. Başlıca zayıflıkları psişik ve elektrik tipleridir, bu yüzden uzak durun

Gözlerinde yıldızlar olan kızıl saçlı cadılardan! Tentacruel'inizin özel hareketleri Ooze Attack (son derece güçlü pre-cum, kazara hamileliklere dikkat edin), Clear Body (penisinizin tamamen kaybolduğu, hava soğuk olduğunda veya annenizin sesini duyduğunuzda gerçekleşebilir) ve Poison Prison (bir kızdan sizi sevdiğine dair o kadar çok güvence istersiniz ki sizi sevmeyi bırakır, tamamen anlaşılabilir ve neyse ki önlenbilir!) Tentacruel penisinizin tamamen evrimleşmiş halidir ve 120 HP'ye sahiptir. Ona 10/10 puan veriyorum, kışkırtıcı Tentacruel.

Ortaokulda bir çocuğa ilk kez mesaj attığı zamanki kadar gergin bir şekilde gönder tuşuna bastı. Bildirim çaldığında hâlâ bilgisayar ekranına bakıyordu. Bir yirmi dolar daha ve bir mesaj: Bu harikaydı, beklediğimden çok daha iyiydi! Zehir Hapishanesi'ni nereden bildiğini bilmiyorum ama ne yazık ki tam oradaydın, hehehe. Bir hayranın var! Daha fazla insan bu hesabı bilmeli!

Bundan cesaret alan Margo, tek hayranı olan U1134967 için günde birkaç kez özenle paylaşımlarda bulundu. Sadece o olduğu için, paylaşımları daha aptalca ve daha az bilinçli hale geldi. Bir gün göğüslerinin üzerine göz kalemiyle BOOBS yazdı ve bunu paylaştı. Gülen bir emoji ile yorum yaptı ve on dolarlık bir bahşiş gönderdi, göğüslerini zıplattığı bir video çekmesini önerdi. Bu bütün bir aklına bile gelmeyen bir tür. Gömleğini çıkarırken göğüslerinin zıpladığı bir video klip yaptı, bir tanesinde elleriyle onları salladı. Hatta çıplak bir şekilde kement atarken bir klip bile çekti (bu sırada yatak odasının patlamış mısırlı tavanına kesinlikle zarar verdi).

Sonra bir gün (tesadüfen Jinx'in üç günlüğüne evden ayrıldığı gün) saat sonra küçük bir ficus ağacıyla geri döndü ve odasında yaşayabilmesi için merdivenlerden yukarı taşımaya yardım etmesini istedi - hala yatak yok, hala kitaplık yok, sadece bir uyku tulumu ve bir ağaç ve belki iki yüz kitap), Margo aynı anda iki vantilatör aldı: U277493 ve RocketRaccoon69. Çoğu erkek

Kollar tamamen anonimdi ve Margo anonim olmadıklarında minnettar oluyordu çünkü bu onları doğru tutmayı çok daha kolay hale getiriyordu. Yeni arkadaşlarından hiçbiri

Hayranlar siklerinin derecelendirilmesini istedi, bu biraz hayal kırıklığı yarattı, ancak yayınlamaya devam etti ve hayranlar gelmeye devam etti.

Üç haftanın sonunda, her biri ayda 12.99 dolar ödeyen yirmi hayranı vardı. OnlyFans yüzde 20'sini aldıktan sonra, eski restoranında bir gecede kazanabileceğinden daha azdı ve kesinlikle Arabella değildi. Ama bunu çözmek için zamanı vardı, en azından bir iki ay daha. Mark'ın annesi bundan emin olmuştu.

"Yani klinik olarak depresyonda olduğunu mu düşünüyorsun?" Margo bir gün Jinx'e oturma odasında çamaşırları katlarken sordu. Jinx çamaşır yıkamayı çok seviyordu, bunun rahatlatıcı olduğunu söylüyordu ve bu işi hepsi için üstlenmişti. Margo bu konuda garip hissetti. Adam onun külotlarını küçük paket toplar halinde katlıyordu. Ama Bodhi'yi kirli çamaşırlarıyla birlikte bodruma indirmemek için neredeyse her şeyi yapardı. Çamaşır makinesini doldururken onu koyabileceği iyi bir yer yoktu.

Jinx, Bodhi'nin minik renkli çoraplarını eşleştiriyordu. "Muhtemelen," dedi.

"Belki de bir antidepresan almayı düşünmelisin," dedi Margo. dedi.

"Bir antidepresanın işe yarayacağından emin değilim," dedi Jinx. "Sanırım benim sorunum daha çok diğer insanlara bağlanma konusundaki temel bir başarısızlık. Sevgi olmadan Zoloft'un benim için pek bir şey yapabileceğinden emin değilim."

Margo bunu düşündü. Babasını her zaman uzak bir gezegen gibi hissettiğini biliyordu ama onun kendisini uzak bir gezegen gibi hissettiğini bilmiyordu. Kendisi dışındaki diğer insanlara daha yakın olduğunu varsaymıştı.

"Sadece, ne bileyim, bir dünyaya ihtiyacınız olduğunu hissediyorum. İnsanlara ihtiyacın var. On iki adım toplantılarına gitmeye ne dersin?" dedi. Daha önce NA'dan bahsetmişti, değil mi?

Jinx kaşlarını çatı ve içini çekti. "Kulağa kibirli ve saçma gelecek, farkındayım ama bazı çevrelerde ünlü sayılırım ve bu toplantıları çok garip hale getirebilir. İnsanlar paylaşımlarınızı telefonlarıyla kaydedip internette yayınlıyorlar. Korkunç bir şey."

"Doğru ya," dedi.

"Peki ya sen?" diye sordu.

"Peki ya ben?"

"Peki, bir iş bulacak mısın, okula geri dönecek misin ya da ne yapacaksın? Plan?" Küçük bir çift ayaklı pijamayı katlarken durdu ve ona baktı.

"Touché," dedi.

Jinx güldü. "Limanda kaybolmuş iki amaçsız yelkenli."

"Ne iş bulacağımı bilmiyorum," dedi Margo. "Şimdiye kadar yaptığım tek şey garsonluktu."

"Yani, garsonluk." Jinx omuz silkti. "Ağacıma isim verdim."

"Ağacıma isim mi verdin?"

"Evet," dedi Jinx, "ağacıma Earnest adını verdim."

"Bu iyi bir ağaç ismi gibi görünüyor," dedi Margo. O anda neredeyse ona OnlyFans'tan bahsetmek istiyordu. Jinx Arabella'yı yargılamamıştı; hatta "Aferin ona," bile demişti. Bunu gizleme içgüdüğü neredeyse tamamen Jinx'i o kadar iyi tanımamasından kaynaklanıyordu ve bu onun özel hayatı gibi görünüyordu, onu ilgilendirmiyordu. Yine de onun klinik olarak depresyonda olduğunu öne sürüyordu, yani belli ki *onun* işine burnunu sokmakta bir sakınca görmüyordu.

Hesabı açmanın aptalca bir fikir olup olmadığından ya da devam etmesi gerekip gerekmediğinden hâlâ emin değildi. Ancak sunucu işlerine başvurmayı düşündüğünde nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Ve OnlyFans'ı ne kadar kötü olsa da yapsa da, en azından bu konuda bir umut ışığı hissetti. Neredeyse bir ay sonra sorunu anlamaya başlamıştı. OnlyFans'ın bir keşif algoritması yoktu. Zaten takip etmediğiniz hesapları size göstermiyordu ve yenilerini bulmak için keşfedebileceğiniz genel bir akış da yoktu. Bu yüzden sadece zaten ünlü olan ya da daha büyük bir platforma sahip olan kişilerde işe yarıyor gibi görünüyordu. Yine de pek çok büyük hesap şu kişiler tarafından yönetiliyor gibiydi hiç ünlü olmayan kızlar. Yeni hayranları nasıl buluyorlardı, daha doğrusu onlar tarafından nasıl bulunuyorlardı?

"Şöhreti nasıl inşa ediyorsunuz?" diye sordu.

"Nasıl aşarsınız ya da nasıl ısı yaratırsınız gibi?" Jinx sordu.

"Bilmiyorum," dedi Margo. "İkisi de mi? Ne fark eder ki?"

"Demek istediğim, hararet yaratmak genellikle seyirciyi kızdıracak kavgalar çıkarmak anlamına gelir. Nefret de sevgi kadar güçlüdür, hatta bilet satışları söz konusu olduğunda daha da güçlüdür."

Margo, WangMangler ve Arabella'yı düşündü, sevimli olmak konusunda ne kadar umursamaz olduklarını. Kendisinin asla öyle olabileceğinden emin değildi. "Peki ya şöhreti yakalamak, yani kalabalığın seni sevmesini sağlamak? Nasıl oluyor da bazı güreşçiler ünlü olurken diğerleri olamıyor? Bunun sadece atletik yetenek olmadığını biliyorum."

"Doğru. Yani, kısa cevap kişiliktir. Ama genellikle güreş yeteneğinin de olması gerekir, en azından benim görüşüme göre, gerçi Tanrı biliyor ya Vince sadece görünüşe bakarak birilerini öne çıkarmaya çalışmıştır."

Vince McMahon diye biri yoktu, diye düşündü Margo ve bu da sorunun bir parçasıydı. Eğer mesele Vince gibi bir pisliği memnun etmek olsaydı, bunu nasıl yapacağına dair daha iyi bir fikri olurdu. "WWE tarafından nasıl işe alınıyorsun?"

"Daha küçük bir güreş takımında çalış ki birileri seni çalışırken görebilsin."

"Küçük bir takım tarafından nasıl işe alınıyorsunuz? Mesela bir güreşçi ilk işini nasıl alır?"

"Yani, çoğu zaman bir hanedandan geliyorlar. İşin içine giriyorlar Çünkü babaları bu işin içindeydi, tüm kardeşleri ya da kuzenleri bu işin içindeydi. Ama bazen sadece atletik bir geçmişten geliyorlar, ister futbol olsun, ister üniversitede güreşmiş olsunlar, hatta vücut geliştiriyor olsunlar. Ama eğer bir hanedandan ya da özel bir geçmişten gelmiyorsanız, bence sadece bir kaset yaparsınız."

"Güreşirken çekilmiş bir kaset mi?"

"Evet. Arkadaşlarınla ya da arka bahçede her neyse." "Ya hiç arkadaşın yoksa?"

"Tanrım, dostların olmadan güreşçi olabilir misin bilmiyorum." Jinx'in "dostlar" deyişinde tuhaf ve Kanadalı bir şeyler vardı.

Margo hâlâ düşünürken, "Arkadaşlara ihtiyacın var," dedi.

"Arkadaşlar çok önemlidir," dedi Jinx. "Güreşle bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum."

"Oh," dedi Margo. "Evet." O değildi.

"Benimle birkaç maç izlemek ister misin?" Jinx sordu. "Belki bu gece. Sana yeni başlayan güreşçileri gösterebilirim, eğer istediğin buysa. seni ilgilendirir."

O kadar heyecanlı görünüyordu ki, hayır demeye dayanamadı.

"Belki Suzie de izler," dedi Jinx. "Belki de akşam yemeği yapmalıyız. Markete gideyim mi?"

"Yani, evet!" Margo dedi ki. "Neden olmasın?" "Lazanya sever misin?" Jinx sordu.

"Kim lazanya sevmez ki?" Lazanya fikri tüm bu düşünceleri daha da heyecan verici kılıyordu. Bodhi büyüdükçe ve emzirdikçe Margo kendini daha da aç hissediyordu. "Sarımsaklı ekmek?" diye sordu.

"Sarımsaklı ekmeğe de ihtiyacımız olduğunu sanmıyorum, zaten çok fazla nişasta var."

Margo alt dudağını büzdü. "Çok açım," diye yalvardı. Sonra ölmüş gibi yaptı ve kanepeden düştü.

"Sen öldün mü?" Jinx söyledi.

"Açlıktan öldü," dedi Margo, gözleri hâlâ kapalıydı. Bir süre bekledikten sonra daha da büyük bir ölümün sembolü olarak dilini dışarı çıkardı. İkisi de bebek telsizinden Bodhi'nin ağlayarak uyandığını duydular ve Margo

ekmek kızartma makinesinden ekmek. "Lütfen!" dedi koridorda ilerlerken. "Ben hâlâ ölüyüm! Çok, çok ölüyüm!"

O gece Jinx lazanya pişirdi ve makarnayı sıfırdan yaptı, bu Margo'nun yapılabileceğini tam olarak bilmediği bir şeydi. "Yemek yapmayı nasıl öğrendin?" diye sordu, daha önce sahip olmadıklarına emin olduğu bir oklavayla hamuru incecik açmasını izlerken. Jinx'in makarna yapmayı nasıl yemek yapılacağını biliyordu. Hayatının pek çok yılını yollarda, mutfağı olmayan otel odalarında geçirmişti.

"Billy Ants'la işler yolunda gitmeyince emekli oldum," dedi Jinx, "ve Cheri - bilirsiniz, uzun zamandır beni daha çok yanında istiyordu, sonra birden daha çok yanında oldum, ve"- güldü, Margo'nun şimdiye kadar duyduğu en hüzünlü kahkahaydı bu-"Sanırım biraz fazla yanımda oldum. Her neyse, ders almaya başladım. İstediğim tek şey buydu: ev yapımı yemek. Cheri de, 'Beş çocuk büyüttüm, her gece yemek yapıyorum, Sadece senin için bütün bir rosto yapmayacağım!' Ben de düşündüm ki, o zaman rostoyu ben yaparım! Ama yapmadı. Nedense rosto yapmamdan hoşlandığını da sanmıyorum."

Cheri'den tamamen nefret etmekte her zaman direnmiş olan Margo, bir tür Shyanne'in ona duyduğu yoğun nefrete içgüdüsel bir karşılık veren Cheri'den birdenbire gerçekten nefret etmeye başlamıştı. Nasıl bir kaltak yemek pişirme dersleri alan ve onlara rosto yapan bir adamdan hoşlanmayabilirdi ki? Yine de bu anlatının eroin kullanımını ve Küçük Bayan Engerek'i tam olarak açıklamadığını fark etti. Muhtemelen bunlar daha sonra olmuştu ve tencere kızartmasıyla eşzamanlı değildi.

Her şey daha iyi kokmaya başladığında, Suzie odasından dışarı çekildi. "Hey, yeni bir cosplay üzerinde çalışıyorum," dedi. "Görmek ister misiniz?"

Margo görmek istemedi.

"Cosplay!" Jinx anında büyülenmiş gibi konuştu. "Karakterler gibi mi giyiniyorsunuz?"

"Evet!" Suzie ışınladı.

Jinx sosislerin zarlarını kesip pembe etlerini sıcak tavaya atarken, "Bana daha fazlasını anlat," dedi.

Margo'nun aklına daha önce cosplay ile güreşin ortak bir noktası olduğu gelmemişti ama Jinx yine de her ayrıntıyı bilmek istiyordu. "Yani bunlar

orklar-" dedi, yüzünü masadaki yumruğuna yaslayarak, "beni bağışlayın, orklar hakkında pek bir şey bilmiyorum- belirli bir seriden mi geliyorlar?"

Ama Tanrı'ya şükür sarımsaklı ekmek yaptı ve muhteşemdi.

Margo, her biri çok uzun sözlü geçmişleri tetikleyen, bitmek bilmez gibi görünen bir dizi güreş maçından kurtulduktan sonra Jinx videoyu durdurma ihtiyacı hissetti, bir güreşçinin altına sıçmasını içeren başka bir garip hikaye anlatırken aksiyonun bir saniyesini bile kaçıracağından endişelendi, sonunda Bodhi'yi gece için yatırmak üzere odasına gittiğinde, başucu lambasını açtı ve halısının ortasına uzanıp tavana baktı.

Dostlar, diye düşündü. *Dostlar*.

OnlyFans kızları, diye düşündü Margo, ya promosyon yapıyor olmalılar kendilerini diğer platformlarda tanıtıyor ya da bir tür çapraz tanıtım yapıyorlardı. Birbirlerine yardım ediyor olmalıydılar; dost olmalıydılar. Ani bir inançla dizüstü bilgisayarını açtı, WangMangler'ın hesabına gitti ve şöyle bir mesajla birlikte 100 dolar bahşiş gönderdi: OnlyFans'ta yeniyim ve umutsuzca hayranlara ihtiyacım var. Çapraz tanıtım yapmak ya da kendimi nasıl pazarlayacağım konusunda bana ipuçları vermek ister misiniz?

On dakika sonra bir yanıt aldı: Hesabınız çok şirin. Bir TikTok yapmalısın. Seni 500 dolar karşılığında sayfamda yayınlayacağım.

Margo fiyat karşısında şok oldu. Buna değer miydi? Kontrol etti ve WangMangler'ın Instagram'da 100.000'den fazla takipçisi vardı. Bunların sadece bir kısmı WangMangler'ın OnlyFans'ına abone olsa bile, kişi başı 15,99 dolar gibi şaşırtıcı bir miktar para demekti. Bu da bir yandan 500 dolar talebinin önemsiz görünmesine neden oldu; WangMangler'ın kesinlikle 500 dolara ihtiyacı yoktu. Ama öte yandan, WangMangler ne istediğini biliyor gibiydi

ve 500 doların makul bir fiyat olduğuna inanıyordu. Margo anlaşılmadan otuz sekiz ya da otuz dokuz hayran bile elde etse, en azından zarar etmemiş olacaktı. Ve teknik olarak parası vardı.

Margo devam etti ve bir HungryGhost TikTok hesabı açtı. Küçük Kat ona TikTok'tan bahsetmişti ama Margo bir türlü katılmaya fırsat bulamamıştı. Margo'nun anlamadığı daha yeni bir platformdu. Kat the Smaller bunun videolar için Insta gibi olduğunu söylemişti, ancak bu hiç mantıklı değildi çünkü Insta'da video gönderebiliyordunuz, öyleyse neden tamamen farklı bir uygulama kullanıyorsunuz? Ancak bir hesap açıp keşfetmeye başladıktan sonra TikTok'un bambaşka bir dünya olduğunu keşfetti.

Bir filin basketbol smaçını izledi. Temizlik hilelerini, dans hareketlerini ve öğretmenleri gibi davranan genç çocukları izledi. Beklemeyen insanların üzerine peynir dilimleri atan insanları izledi. Banyo yapan kedileri ve şişelerden su içen kirpileri izledi. Çocukların saçlarını çok sert yıkayan annelerin taklitlerini yapmalarını izledi, Odanızda çok fazla su bardağı bulundurduğunuz için sizi azarlayan anneler, sürekli çöp poşetlerini açıp çırpan anneler. En çok Dikkat çekici olan TikTok'ların hepsinin gevşek bir şekilde birbirine yanıt vermesiydi. Birisi belli bir şarkıyı kullanarak bir video çekerti ve sonra birçok insan aynı şarkıyı kullanır ve her biri orijinalinin farklı bir yorumu olan kendi videolarını yapardı. Ve o, bu video için YouTube'daki gibi ne istediğini önceden bilmesi gerekmiyordu. Hepsi sıralanmış, göz atmaya hazır bir şekilde ona geliyordu. Kayıp halka gibiydi. OnlyFans'ın para kazanma özelliği varsa ama keşfedilebilirliği yoksa, TikTok'un para kazanmanın görebildiği herhangi bir yolu olmadan saf keşfedilebilirliği vardı. Saat her nasılsa sabahın dördüydü.

WangMangler'a cevap yazdı.

Bir tiktok kurdum. 500 doları nereye göndermeliyim? Eğer buradan gönderirsem %20 kaybedeceğimi biliyorum.

WangMangler ertesi sabah CashApp ile cevap yazdı. Margo 500 doları gönderdi. Sonra WangMangler mesaj attı: Gönderinizi 3 gün boyunca sabitleyeceğim ancak hesabınızı 4,99 \$ yapan bir promosyon yayınlamanız gerekiyor, böylece hayranlarım içeriğinizde özel indirim alacak.

Margo'nun nefesi kesildi. İhanete uğramıştı! Eğer aboneliği sadece 4.99 dolar, parasını geri kazanmasının hiçbir yolu yoktu. Tüm koz WangMangler'ın elindeydi. 500 dolar zaten gönderilmişti; Margo abonelik fiyatını düşürmeyi reddederse, WangMangler omuz silkebilir ve promosyonu yürütmeyi reddedebilirdi. Margo OnlyFans'a giriş yaptı ve fiyatı düşürdü. Sonra banyoya koştu ve her yere kustu.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

Sekizinci Bölüm

Ateşlenmenin tuhaf bir berraklığı var. Banyoda yere uzandığımı, sıcak yanağımı soğuk beyaz fayansa bastırdığımı ve her zerreyi, kırıntıyı ve saç telini mikroskobik ayrıntılarıyla görebiliyormuşum gibi hissettiğimi hatırlıyorum. Bodhi yanımdaydı ve pek de temiz olmayan pembe banyo paspasının üzerinde yatıyordu. Henüz tam olarak ağlamasa da inliyordu. Midemde hiçbir şey kalmamıştı ama bu yine de bedenimin onu kaldırmaya çalışmasını engellemedi. Alnımdaki sıcak kırmızı balonu fayansa bastırabilirsem geçebileceğini hissediyordum. Biraz daha hareketsiz kalabilseydim, ayakta durabilirdim. Bodhi bana bakmak için başını çevirdi ve birbirimizin gözlerinin içine baktık.

Onunki de benimki ve Jinx'inki gibi kahverengiydi, ama olağanüstü koyu ve sıvıydı. Ağzını açtı ve fişkırırcasına kusmaya başladı.

Bir banyo havlusu çektim, sürünerek yanına gittim ve onu sildim. Pijamalarına çok fazla bulaşmamıştı ama banyo paspası bitmişti. Onu bir dürüm haline getirdim ve köşeye ittim. Onu tutarken tekrar kustu ve gömleğime kustu. Ekşi süt gibi kokuyordu ve öğürdüm. "Ah bebeğim," dedim, "biliyorum, biliyorum," onu zıplatırken bir yandan da kusmuklu tişörtümü çıkarmaya çalışıyordum. İkimizi de çırılçıplak soyup duşa girmekten başka çare yoktu.

O gün bulanıktı. Neredeyse yatar yatmaz Bodhi tekrar kustu ve çarşafı ıslattı. Bize havlulardan bir yuva yaptım ve mutfaktan bir karıştırma kabı getirdim, böylece her kusmam gerektiğinde onu bırakmak zorunda kalmayacaktım. Düşündüğüm en önemli şey susuz kalmasının tehlikeli olacağıydı, bu yüzden onu tekrar emzirdim. İkimizin de ateşi vardı. Ben de *Susam Sokağı*'nın bitmek bilmeyen bölümlerini dizüstü bilgisayarıma yükledim ve bir sandalyenin üzerine koydum.

yatağın yanında. Keşiş gibi odaklanarak izledik, gözlerimiz içi boş kaseler

Kurabiye Canavarı'nın minik yansımasının dans ettiği sıvı acısı. Bu durumda ne yapmam gerektiğini Google'da her araştırdığımda, kendimi Olabilecek tüm olası şeylerin açıklamaları. Net bir eylem maddesi yoktu. Mağazaya gidip ateş düşürücü almak beni çok aşıyordu. gerçekten gülmeye başladım. Shyanne'a mesaj attım: Yardım edin! Bodhi ve ben mide gribi olduk ve ne yapacağımızı bilmiyorum.

O da mesaj attı: Bunu atlatacaksın!

Ne zaman banyoya ya da mutfığa su almaya gitsem, Suzie ya da Jinx tarafından keşfedilmeyi umarak oyalanıyordum. İkisini de hiç görmedim. Suzie işte ya da derste olabilirdi ve Jinx'in dışarıda mı yoksa odasında mı olduğunu bilmiyordum.

Hava tekrar kararmaya başladığında ve ikimiz de hala kusuyorduk, paniklemeye başladım. Bir bebek daha ne kadar süre seruma ihtiyaç duymadan midesindekileri kusabilirdi? Bu ne zaman sona erecekti?

Akşam dokuz civarında Dr. Azarian'ın ofisini aradım ve acil durumlarda mesaj bırakabileceğiniz yirmi dört saatlik bir yardım hattı vardı. Hafif tutarsız bir sesli mesaj bıraktım, sonra kapım çalındı.

"İyi misin?" Jinx başını loş odaya doğru uzattı.

"Hastayız," dedim. "Sürekli kusuyor ve-" Sesim kesildi. Ağlamak istemedim, onun yerine bağırdım. *"Korkuyorum."*

"Zavallı bebek, çocuk doktorunu aradın mı?" "Evet, mesaj bıraktım."

"Ateşini ölçtünüz mü? Bekle, ikiniz de hasta mısınız?"

Başımı salladım. "Termometrem yok," dedim, "çünkü ben lanet olası bir aptalım. Kızlarına sokmak zorunda mısın? Kızına bir şey sokmak istemiyorum, yapamam! Bunu yapamam!"

Jinx, "Ben Rite Aid'e gideceğim, hemen dönerim," dedi.

Yarım saat sonra Bodhi'nin kulağına giren bir termometre, Bodhi'nin içmesine izin verilip verilmediğinden ikimizin de emin olmadığı soğuk Gatorade ve Pedialyte, ateş düşürücü ve tuzlu krakerlerle döndü. O kadar minnettardım ki beni panikletti. "Bütün bu eşyaların parasını sana geri ödeyeceğim," dedim. "Markete gitmek zorunda kaldığın için çok üzgünüm." Bunu söylerken kusmak üzere olduğumu fark ettim. "Kusmam lazım, gider misin?"

"Ne? Bebeği bana ver!"

Bodhi'yi ona uzattım ve karıştırma kabının üzerine eğildim, fazla bir şey çıkmamasına rağmen kabardıkça kabardım. İşte o zaman hissettim. Jinx'in büyük eli kürek kemiklerimin üzerinde daireler çiziyordu. Hâlâ öğürüyordum ve

Duramıyordum ve şimdi de hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordum. Beni bu kadar çirkin bir şey yaparken gördüğüne ve bu kadar nazik davrandığına inanamıyordum. Shyanne hastalanmaya inanmazdı, bunu bir tür zayıflık olarak görürdü ve kesinlikle bir başkasının kusmasına dahil olmak istemezdi. Kustuğum zaman Jinx otomatik olarak kaseyi aldı ve benim acınası iki kusmuğumu dökmek için odadan çıktı.

yemek kaşığı safra ve durulayın.

Geri geldi. "Bodhi bende kalırsa, biraz uyuyabilir misin?"

"Yapamazsın, hâlâ kusuyor," dedim. "Üzerine kusabilir."

"İster inan ister inanma, hayatım boyunca birçok kez üzerime kustular Margo, bazen de yetişkin erkekler tarafından."

Ona baktım. Oda loştu ve az da olsa ışık vardı. arkasından geldiği için yüzünü tam olarak göremiyordum. "Çok nazik davranıyorsun," dedim.

"İşte, bunları al." Bana birkaç Advil ve bir Gatorade verdi. "Uyumaya çalış. Sana ihtiyacım olursa uyandırırım. Ateşini ölçtüm ve o kadar da kötü değil, sadece 101. Ona biraz ateş düşürücü verdim."

"Bu çok hoş," dedim. Ama o çoktan odadan çıkmıştı, kollarında Bodhi vardı ve kapıyı arkasından usulca kapattı. Uyku değilse bile, uykuya bitişik bir duruma düştüm.

Gece yarısı huysuz bir Dr. Azarian'dan telefon aldım. "Bilin diye söylüyorum, mide gribi acil bir durum değildir" dedi. "Oh," dedim.

"Bilmiyordum."

"Ne sıklıkla kusuyor?" diye sordu.

"Yaklaşık bir ya da iki saatte bir," dedim. Bodhi benimle yatakta olmadığı için ani bir panik hissettim, sonra Jinx'le birlikte olduğunu hatırladım.

"Midesinde nasıl bir şey kalmış olabilir?"

"Şey, onu emziriyordum, dehidre olmasını istemedim-" "Dur! Onu emzirmeyi bırak! Aman Tanrım."

"Oh," dedim, "tamamen mi?"

"Altı saat boyunca kusmadığında onu tekrar emzirebilirsiniz. Ya da Pedialyte verebilirsiniz. Pedialyte'e erişiminiz var mı?"

"Ah, evet," dedim, Jinx'in biraz aldığını hatırlayarak.

Lisedeyken bir test çözüp sınıfta cevapların üzerinden geçtiğinizde ders kitabında böyle bir şey yazmadığına yemin edebilirdiniz. Bebekleri her iki ya da üç günde bir beslemeniz gerekiyordu.

saatlerce. Beslemezsens öldüklerini sanıyordum! Zayıf düşmüş bir bebeği alıp beslemeyi kesmek hiç aklıma gelmezdi.

"Ateşi 104'e kadar çıkarsa acile gidin. Aksi takdirde, geceyi atlatmaya çalışın. Yarın gelebilirsiniz. Randevu almanıza gerek yok, ofise gelin, sizi araya sıkıştırırım."

"Tamam," dedim. Araba kullanmanın ve ofisini ziyaret etmenin kesinlikle hayal edebileceğim bir şey olmadığını söyleyecek kadar sık kustuğumu açıklamak istemedim. Titrek bacaklarımın üzerinde karanlık oturma odasına doğru yürüdüm.

Jinx ve Bodhi koltukta *Susam Sokağı*'ni izliyorlardı. Babam onları okşadı. yanındaki kanepeye uzandım. Başımı onun kalçasına yaslayacak şekilde uzandım. "Onu alabilirim," dedim, Bodhi'yi almak için herhangi bir hareket yapmadan.

Jinx'in tek söylediği "Zaten uyuyamazdım" oldu.

Birlikte Elmo'nun unutulmaz monologunu izledik. Çok fazla soru vardı. Elmo'nun bir çocuk olduğu belliydi ama ailesi neredeydi? Ellerini tutan daha büyük başka canavarlarla birlikte bir resim çizmişti, ancak bunların yaşayan mı yoksa sadece özlemini çektiği ebeveynleri mi olduğu bilinmiyordu.

Kanepede tek başıma uyandım ve Bodhi'yi beşiğinde uyurken bulmaya gittim, Jinx hemen yanında yerde, ölü gibi uyuyordu, yüzü halı. Telefonuma baktım. Saat sabahın üçüydü. Yatağa tırmandım ve şükranla inledim. Saatlerdir ilk kez kusacakmışım gibi hissetmiyordum. Uyumuştuk. Gözlerim sıcak ve ıslaktı. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye fısıldadım Tanrı'ya ya da Jinx'e ya da belki Dr. Azarian'a. Güvende olduğumuza dair alışılmadık bir hisle tekrar uykuya daldım.

Sabah uyandığımda Bodhi'nin beşiğinde çoktan uyanmış olduğunu gördüm. Mızızlanmıyordu. Memnun bir şekilde ayak parmaklarıyla oynuyor, ayaklarını ağzına sokmaya çalışıyordu. Jinx gitmişti. Güneş pencereden içeri giriyor ve üzerimize vuruyordu. "Merhaba," dedim ve Bodhi sevinçle ciyakladı ve gülümseyerek başını çevirip bana baktı. Hâlâ üstesinden gelemiyordum. o kıvrıcık küçük gülümsemeler.

Söylemeye çalıştığım şey, WangMangler promosyonu hakkında düşünmediğim. Sonunda dizüstü bilgisayarımdan OnlyFans'a giriş yaptığımda, gördüklerimi neredeyse yorumlayamıyordum. 931 yeni hayranım vardı. Yanlışlıkla dizüstü bilgisayarımı ittim ve yataktan düşürdüm. Kırılmadığı için şanslıyım.

Bodhi Bumbo koltuğunda yerdeydi, kemikleri yerine pudingi varmış gibi kambur duruyordu. Önünde zıplayıp durdum. Bodhi

ve hala çok keldi. Bir çeşit minyatür Hitchcock havası vardı ve etrafta zıplamamdan çok memnundu.

Bir gecede 4,645 dolar kazanmışım.

"Vay canına," dedi Jinx kapı aralığından, "kendini daha iyi hissediyorsun! Ne oldu?"

Dondum kaldım, o kadar bariz bir suçluluk duygusuyla çömelmişim ki bunu açıklamamanın hiçbir yolu yoktu. Ağzımı açtım. Aklıma gelen her yalan bana kesinlikle delice geliyordu. Ve düşündüm ki, Tanrım, bu geceden sonra seni en kötü halinle gördü, çok nazik davrandı ve sana çok yardımcı oldu, Yalan mı söyleyeceksin? Ben de ona anlattım. Ona her şeyi anlattım.

"Ah, Margo," dedi Jinx. Şu anda yemek masasındaydılar çünkü ona ilk söylediğinde o kadar sinirlenmişti ki odasından çıkıp kapıyı çarpmıştı ve on dakika sonra onu takip etmiş, oturma odasında dar daireler çizirken onu ikna etmeye çalışmıştı. Daha sonra onu masada birlikte çay içmeye ve bu konuyu daha makul bir şekilde konuşmaya ikna etmişti.

"Bundan nefret ediyorum," dedi

Jinx. "Nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi Margo.

"Bu tür kızların arasına karışmak istemezsiniz. Ve bu, erkeklerin sizin hakkınızdaki düşüncelerini değiştirir, hem de iyi yönde değil."

"O tür kızlar' nedir?" Margo sordu. Başta Jinx'in bu kadar üzgün olmasına o kadar şaşırmıştı ki sürekli özür diliyordu. Ama bu iş uzadıkça daha da sinirlenmeye başlamıştı.

"İstediklerini elde etmek için seksi kullanan kızlar, bilirsiniz ..." Jinx, *sürtük* kelimesini kullanmadan fahişeleri tanımlamanın bir yolunu bulmaya çalışıyordu.

"Annem gibi mi?"

"Annen gibi değil," dedi Jinx.

"Hooters'da çalışıyordu. Onunla böyle tanışmadın mı?"

"Onunla orada tanıştım. Ama önemli bir fark var. Hooters'da kıyafetlerini çıkarmıyorlar."

"Yani annem striptiz kulübünde çalışıyor olsaydı, onunla ilgilenmeyecek miydin?"

"Ciddi olarak değil. Romantik olarak değil."

"Başkaları onu çıplak gördüğü için mi?"

"Dinleyin, bu araba satın almak gibi bir şey. Kullanılmış bir araba daha iyi bir değerdir, ancak arabaya ne yapıldığını asla bilemezsiniz, bilirsiniz, oysa bir araba satın alırsanız

yeni araba-"

"Araba benzetmesi yaptığına inanamıyorum," dedi Margo. "Açıkçası kadınlar araba değildir," dedi, aptal devasa arabasını havaya kaldırarak Eller.

"Peki, o zaman söyle bana: Ne yapmam gerekiyor? Bize nasıl bakmam gerekiyor?"

Hiçbir şey söylemedi. Margo Cinayet'i düşünmeye devam etti. Babası nasıl böyle bir adamla, para için insanları öldüren, bir keresinde bir muhabiri yumruklayıp iki dişini kıran bir adamla sorun yaşamazken, Margo'nun göğüslerinin fotoğraflarını internette paylaşmasına bu kadar büyük bir ahlaki itirazda bulunabiliyordu?

"Elimdeki bu," dedi, "bunu böyle yapabilirim ve eğer bizi güvende tutacak bir yer, Bodhi için çocuk bezi ve giysi sağlayacaksa, o zaman bakım."

Bodhi telaşlanmaya başlayınca Jinx otomatik olarak ayağa kalktı ve kollarını ona uzattı. Bodhi Jinx'in kollarına girdiği anda sustu. "Bu çok zor durum," diye itiraf etti Jinx, Bodhi'yi hafifçe ileri geri zıplatırken. "Ve onu almamalıydım," dedi Margo, sanki bir ip kopmuş gibi. onun içine çekilmişti. "Bunu biliyorum, tamam mı? Herkes bana bunun hayatımı mahvedeceğini söyledi ve mahvetti de. Onlar haklıydı, bense aptaldım ve anlamadım. Tamam mı? Ama şimdi buradayım."

"Evet," dedi Jinx. "Şimdi buradayız."

Bir an için sessiz kaldılar. Jinx boynunu ileri geri oynattı ve Margo bir kutunun içinde kayan çakıl taşlarına benzer bir ses duydu. Bu bir boynun çıkarması gereken bir ses değildi.

"Peki ya adam?" Jinx sordu. "O ne düşünüyor? Senin OnlyFans'ı yapman hakkında?"

"Hangi adam?"

"Bodhi'nin babası," dedi Jinx.

Margo, "Mark'ın burada neden oy hakkı olduğunu anlamıyorum," dedi.

"Mark," diye yineledi Jinx. Margo ona Bodhi'nin babasının kim olduğunu hiç söylememişti. O da hiç doğrudan sormamıştı. "İşaretle." Jinx gülümsedi. Güreşte taraftarlara böyle derlerdi: "İşaret." Güreşin karnaval başlangıçlarından kalma bir kalıntı. "Sanırım Mark oğlunun bu işlere karışmasını istemezdi ve eğer mesele paraysa, belki de-"

"Bana bir gizlilik anlaşması imzalattı," dedi Margo. "Zaten paramı aldım, yani ondan daha fazla para koparmam mümkün değil, eğer kastettiğiniz buysa."

"Gizlilik Sözleşmesi mi? Tanrım, ne o, ünlü mü?" "Hayır, o benim öğretmenimdi."

"O senin *öğretmenin* miydi?!" Jinx o kadar öfkeliydi ki, sanki bir tanıtım yapmak üzereydi. Margo onu daha önce gerçek hayatta hiç bu kadar kızgın görmemişti.

"Evet. İngilizce 121. Birinci sınıfın sonbaharında. Muazzam bir eğitim deneyimiydi."

Jinx öksürdü, çayına uzandı. Nefes aldı, sonra verdi. "Evet, o adamın söz hakkı olduğunu sanmıyorum. Ama baban olarak benim söz hakkım var Margo ve bunu yapmanı istemiyorum. Ve bu son sözüm."

Margo kulağa ne kadar gülünç geldiğini onun bile duyduğunu görebiliyordu. "Öyle mi, babam olarak mı? Yasaklıyor musun?"

"Margo," dedi Jinx.

Margo kollarını Bodhi'ye uzatarak, "Bebeği bana ver," dedi.

Jinx isteksizce Bodhi'yi uzattı, bir rönesans tablosu kadar garip bir şekilde düşmanca ve üzgün görünüyordu.

Bütün gün berbattı. Neşeli bir kutlama günü olmalıydı. Bunun yerine Jinx odasında kilitli kalmış, Margo da hemen hemen kendi odasında kalmıştı. Jinx'in gün içinde Bodhi'yi alıp ellerini serbest bıraktığı kaç küçük an olduğunun tam olarak farkında değildi ve kusmukla ıslanmış çarşafı önüne bağlanmış bir bebekle endüstriyel bir çamaşır makinesine yüklemeye çalışırken onun yardımını çok özlüyordu. Tek gerçek iyi tarafı Öfke ona enerji veriyordu ve yeni hayranların ani akını beklenmedik bir şekilde heyecan vericiydi. Bütün gün telefonu cebinde vızıldadı, para ve yarak yağdı. Yeni içerik üretemeyecek kadar bitkin olduğunu biliyordu ama yarından itibaren daha iyi fotoğraflar çekmesi gerekecekti ve hızlı olmalıydı. Suzie ile bir anlaşma yapmaya karar verdi. Kıyafetler ve özellikle de kostümler, sınırlı sayıdaki olası popo ve göğüs konfigürasyonundan kurtulmanın en kolay yolu gibi görünüyordu.

Alacakaranlıktı. Bodhi Margo'nun odasındaki beşiğinde uyuyordu ve Suzie'nin kapısını çaldığında bebek telsizini de yanında getirmişti.

"Margo!" Suzie yatağından ağıladı. "Gel sarıl bana!" Battaniyeyi açtı ve Margo yanına tırmandı.

"Burası sıcakmış," dedi Margo.

"Sen ve Jinx kavga mı ediyorsunuz?" Suzie sordu. "Uh, evet."

"Özür dilerim," dedi Suzie. "Ne hakkındaydı? Yani, bir kısmını duydum ama yine de neyin tetiklediğini anlamadım."

"Tamam, işimi nasıl kaybettiğimi biliyor musunuz? Bu web sitesini yapmaya başladım," dedi Margo ve OnlyFans'ın kısa bir tanımını ve nasıl çalıştığını anlatmaya başladı.

"Neden biri o kadar para ödesin ki?" Suzie sordu. "Yani, internet bu, çıplak kızları bedavaya görebilirsin."

"Çünkü bu daha samimi ve içten. Anonim vajina ile belirli bir kızın vajinası arasındaki fark gibi. Tanıdığınızı hissettiğiniz ve size geri mesaj atacak gerçek bir kız gibi."

Suzie, "Küçükken *Sünger Bob*'a bakarak mastürbasyon yapardım," dedi. Bunun aniden olması Margo'ya biraz heyecan verdi. Başka bir insanla işlerin aniden ters gitmesi her zaman hoşuna gitmiştir.

"Ne kadar az?" diye sordu.

"Dokuz gibi mi? Erken gelişmiştim," dedi Suzie. "Ailem aşırı dindardı, bu yüzden çıplak insanları düşünmenin günah olduğunu sanırdım, ama herkesin kabul ettiği bir şeye mastürbasyon yaparsam ..."

"*Sünger Bob* gibi." Gerçi *Sünger Bob*'daki hangi karakter olabilirdi ki? Margo sormak bile istemedi. Patrick olmasından korkuyordu. Aslında, neredeyse Patrick olmak zorunda olduğunu hissediyordu.

"Aynen öyle. İncil'deki boşluk. Minik Suzie Seks Dehası."

Margo daha önce Suzie'nin seks hayatını hiç düşünmemişti. Suzie'nin hiçbir zaman bir erkek arkadaşı olmamış gibi görünse de, etrafta her zaman takılan erkekler vardı ve Margo birden Suzie'nin onlarla yatıyor olabileceğini fark etti. Ork kılığında.

"Her neyse," dedi Margo, "Cosplay'in fotoğraf çekme konusunda bana yardımcı olabileceğini düşünüyordum çünkü çok çabuk sıkıcı oluyor. Mesela, kaç tane

göğüslerinin fotoğrafını çekebilir misin?"

"Ah, doğru," dedi Suzie başını sallayarak. "Yani, sanırım sorun değil. Giysinin içinde mastürbasyon yapmadığın sürece sorun yok. Ya da yaparsan, bilirsin, kuru temizleme yaptır."

Margo şiddetle başını salladı. "Evet, hayır, bu tamamen adil görünüyor."

"Senin bir porno yıldızı olduğuna inanamıyorum," dedi Suzie. "Çok çekici bir şey!" "Hayır, değil," dedi Margo. "Bu konuda garip hissediyorum. Jinx'i beklemiyordum ...şiddetle karşı olmak." "Bunu atlatacaktır."

"Bilmiyorum," dedi Margo. Şimdiden Jinx'in nasıl taşınacağını ve başka bir oda arkadaşı bulmak zorunda kalacaklarını düşünüyordu. "Benim bir sürtük olduğumu mu düşünüyorsun?" diye sordu. Bunu sormak istememişti; ağzından çıkıvermişti.

Suzie bunu düşünüyor gibiydi. "Yani, oradaki erkeklerden herhangi biriyle yatıyor musun?"

"Hayır!"

"O zaman nasıl bir sürtük olabilirsin?"

Margo bunu düşündü. "Sanki bir kız kimseyle seks yapmasa bile, mesela bakire olsa bile, göğüslerini gösteriyorsa ya da cinsel ilgi çekmek için giyiniyorsa, yine de bir sürtük olarak görülüyor. Yani, öyle değil mi?"

"Sanırım," dedi Suzie. "Ama bekâr bir insana sürtük demek garip geliyor. Sanki o noktada kelimelerin bir anlamı varmış gibi davranıyorsun."

İkisi de bir an sessiz kaldı.

"Aman Tanrım," dedi Suzie. Birden dik oturdu.

"Ne?"

"Çünkü *biliyorsun*. Çünkü kontrol sende! Birini sürtük ya da sürtük olmayan yapan şey budur!" Suzie'nin alt dudağının derisi ısırılmış ve soyulmuştu. "Bunu bir düşünün. Bir kız seksi olduğunu bilmiyorsa ve masumca işine devam ediyorsa ve bazı erkekler onu çıplak olarak gözetliyorsa, o bir sürtük değildir. Ama erkeklerin kendisini çıplak görmek istediğini biliyorsa ve onları gözetlemek için para alıyorsa, o bir sürtüktür. Her iki senaryoda da aynı fiziksel şey gerçekleşiyor, erkekler onun çıplak vücudunu görüyor, sadece ikincisinde kadın neler olup bittiğini biliyor ve kontrol onda."

"Evet, sanırım," dedi Margo. Bu ilginç bir noktaydı. Daha önce de benzer bir düşünceye kapılmıştı: Eğer seks utanç verici değilse ve para almak da utanç verici değilse, o zaman para karşılığı seks yapmak neden utanç vericiydi? Ya da göğüslerinin fotoğraflarını falan satmak? Utanç nereden geliyordu?

nereden? Sisteme nasıl giriyordu?

"Bence para kazanan sen olduğun için. Sen ne kadar para kazanıyorsun ki?" Suzie sordu.

Margo, Suzie'nin bunu sormasını ne kadar çok istediğini fark etmemişti. "Bu ay dört binden fazla kazandım."

"Kahretsin, o zaman sürtük olman kimin umurunda?"

"Değil mi?"

"Kesinlikle evet, yani evde bebekle kalıyorsun, güvendesin, bu insanlarla iletişimin yok. Ayda dört bin mi?! Siktiğimin sürtüğü."

Kalk!"

Margo güldü. Beş dakika önce olduğundan daha az ya da çok sürtük değildi, ama şimdi çok daha iyi hissediyordu, rahatlama neredeyse tarif edilemezdi.

"Güç sende," dedi Suzie.

"Sanırım," dedi Margo.

"Jinx'in sana bok gibi davranmasına izin verme. Kovun onu! Hayatını kazanma şeklini beğenmiyorsa, gidebilir."

Margo, "Yine de kirayı ödese çok iyi olurdu," dedi.

"Elbette. Ama para güçtür, Margo. Ve sen buna sahipsin, bebeğim."

Margo'yu yanağından öptü ve sonra geri çekti. "Kusmuk gibi kokuyorsun, tatlım."

Bodhi hâlâ mışıl mışıl uyuyor gibiydi, bu yüzden Margo bebek telsizini yanına alarak banyoya gitti ve Suzie'nin söylediklerini düşünerek duş aldı. Acele etmedi ve çıktığında banyoda kaldı, saçlarını kuruttu, bacaklarına nemlendirici sürdü, normalde atladığı tüm küçük şeyleri yaptı çünkü Bodhi genellikle onunla birlikte Bumbo koltuğunda yaygara koparıyordu. Kapı çalındı.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Benim." Jinx'ti. "Çabucak bir şey söyleyebilir miyim?"

"Yani, hâlâ havlunun içindeyim."

"Bunun bir önemi yok," dedi ve kapıyı açarak dışarıdaki soğuk havayı içeri aldı. Göğsünde Bodhi vardı. Onu duymamış olmalıydı.

Uyan. "OnlyFans olayını düşünüyordum. Japonya'da güreşirken - mafya orada güreş sahnesine gerçekten dahil olmuştu, bu yüzden tüm bu Japon mafya adamları maçlarda olurdu ve

Bazen bizi daha sonra dışarı çıkarıyorlardı ve bir gece bizi bir seks kulübüne götürdüler."

Margo ağzı açık bir şekilde başını sallıyordu. Tüm bu durum son derece tuhaftı.

"Her neyse, o gece seks şovunu izlediğimi ve 'Hayatını kazanmak için harika bir yol' diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama sonra düşündüm ki, ben kimim ki yargılayayım? Benim yaptığım güreşten ne farkı var? İkimiz de insan kalabalığını eğlendirmek için bedenlerimizi kullanıyoruz. İkimiz de bu gerçek-sahte işini yapıyoruz. Dürüst olmak gerekirse, cinsel yolla bulaşan hastalık riski bile ringde aldığım risklerle kıyaslanamaz."

"Hı-hı," dedi Margo.

"Ve bu- Greşiler bizim aramızda bile bunun bir kısmının seksle ilgili olduğunu biliyor.

Bizi orada yarı çıplak görmek, Rick Rude ya da her neyse, elbette, ama benim gibi bir adam bile, bilirsiniz, bir direğin üzerinden atılırsınız ve her yerinize dokunurlar, sizi ..." Durakladı, nasıl tarif edeceğini bilemedi. "Ben sadece Fikrimi değiştirdim, Margo. Özellikle de burada yaşıyorsam, senin bir araba olmadığını bildiğimi anlamamı istiyorum.

Size ve bu çocuğu kendi başınıza büyütmeye çalıştığınız gerçeğine saygı duyuyorum. Vücudunun fotoğraflarını internete koyup koymaman önemli değil. Ben sadece ... gerçekten, sana karşı korumacı hissediyordum. İnsanlar sekse

Bunu senin için istemedim ama bir şekilde bu, seks işçisi olduğun için sana küçümseyerek davranmamla sonuçlandı ve ne yapmak istediğim ne de olmak istediğim kişi bu. Sen benim kızımsın. Ne olursa olsun seni sonsuza dek seveceğim."

Margo afallamıştı.

"Tamam, bu kadardı," dedi ve banyodan çıkıp kapıyı kapattı.

OceanofPDF.com

Dokuzuncu Bölüm

Margo'nun Jinx'le yaptığı ateşkes kırılgan hissediyordu. Bunu düşünecek zamanı bile yoktu. Ani hayran akınını yönetmeye çalışmakla çok meşguldü. Suzie'nin cosplay dolabına erişiminin olması ilginç fotoğraflar çekmeyi çok daha kolay hale getirmişti, ancak Margo'nun eski telefonundaki kamera kalitesiyle ilgili şikayetler

sabitti. Bunları patatesle mi çektin? Meme uçlarınız bilerek mi bulanıklaştırıldı yoksa sadece fakir misiniz?

Alet reytinglerini takip etmek de zorlayıcıydı.

onlara yazıyorum. Görkemli bir Parasect'in sahibi olduğunuz için tebrikler! Özel saldırı: Clit Clench. Garip bir şekilde, onun için en zor olan şey ne kadar eğlendiği. Her seferinde nörokimyasalların küçük çağlayanı telefon yeni bir mesajla çınladı. Yeni bir şey olup olmadığını görmek için sayfayı takıntılı bir şekilde yenilemek. İltifatlar, beğeniler, ateş emojileri; hepsi sarhoş edici ve heyecan vericiydi. Bu ona kur yaptığı ilk günleri hatırlatıyordu, tüm hayatı en son gelen mesaj ya da e-postaya bağlıydı. Ancak aynı tepkiyi internette yabancılar tarafından gönderilen kaba mesajlara da veriyordu. Bunun doğru olmasını, bu anlamsız, son derece yapay etkileşimlerin kendisinde de aynı duyguları yaratmasını istemiyordu. yaşadığı gerçek ilişkiler gibi hissediyordu. Şu anda hissettiği şeyin gerçek olmadığını biliyordu ama hissettiği herhangi bir şey ne kadar gerçektir ki?

Bodhi'ye karşı hissettikleriyle kıyaslandığında, eski romantik partnerlerinden herhangi birine karşı hissettikleri, kâğıt bebeklerin sadece o minik katlama tırnaklarıyla tutturulan giysileri gibi dayanıksızdı.

"Dinle," dedi Jinx bir sabah yeni aldığı iğrenç kepekli mısır gevreğini yerken, "Düşünüyordum da Margo, eğer bunu gerçekten yapacaksan, doğru yapmanı istiyorum."

Margo hafifçe dehşete düşmüştü ve bir sonraki söyleyeceği şeyi bekliyordu.

"Şimdi bana doğruyu söyle," dedi. "Üç ayda bir vergi ödüyor musun?"

Kadın kahkahayı patlattı.

"Bunu hayır olarak kabul ediyorum," dedi.

Margo, "Üç aylık vergilerin ne olduğunu bilmiyorum," dedi.

"Peki, serbest meslek sahibi olarak mı yoksa bir şirket olarak mı

başvuracaksın?" "Baba."

"Bilmiyor musun?"

"Neden bahsettiğinizi bile bilmiyorum," dedi.

"Biliyor musun Margo," dedi usulca, "artık burada yaşadığıma göre, sen işe giderken Bodhi'ye ben bakabilirim. Eğer geri dönmek istersen garsonluk."

Margo kendini desteklemeye çalışarak başını salladı. Elbette onu ikna etmek için tekrar deneyecekti. Sadece vergilerine yardım etmeyi teklif edemezdi. Yardım edebilirdi.

Garsonluğa geri dönme fikrinin onu ne kadar korkuttuğunu anlatamam. Bir OnlyFans işletmek ne kadar insanlıktan çıkarıcıysa, garsonluk yapmak da o kadar insanlıktan çıkarıcıydı.

Jinx'in onu izlediğinin farkındaydı ve nasıl cevap vereceğini bilemiyordu. Sonra, "Garsonluk berbat bir şey," dedi.

"Gerçekten, gerçekten berbat."

"Bunu pek çok kişiden duydum," dedi başını sallayarak.

"Çok yorucu," diyor Margo, "zam ya da terfi almak yok, *büyümek* yok. Bu da bir duvarla karşı karşıyayken koşmaya çalışmak gibi hissettiriyor." Tessa ve penis pastası, salatacı çocuğa gerçek anlamda pislik yedirmek ve Sean'ın aletinin etrafına maydanoz koyması hakkında daha fazla şey paylaşmak istiyordu ama bunların hiçbirisi çıplak fotoğraflarını satmasını haklı çıkaracak kadar kötü görünmüyordu. "Ve Bodhi'den arka arkaya o kadar saat uzak kalmak, onu izliyor olsan bile ..." Nasıl söyleyeceğini bilemediği için duraksadı.

Bu kadar saçma bir şey söylemeye hakkı vardı. "Ama bu bana ölüyormuşum gibi hissettiriyor?"

Jinx tekrar başını salladı. "Yani bunu gerçekten yapmak istiyorsun," dedi. Bu Margo'ya, Shyanne'in Margo bunu kendisine itiraf etmeden önce bile bebeği doğurmak istediğini nasıl bildiğini hatırlattı. Neden istediğini açıklayamıyordu.

Bodhi'ye sahip olmak ve onu geri döndürmeyi ne kadar çok istediğini açıklayamazdı.

OnlyFans'ı bir başarıya dönüştürdü. Bir şeyler istemek kötü müydü? Hem de onun istediği kadar çok istemek?

"Evet," dedi. Ve her nasılsa sanki orada, yemek salonunda evleniyormuş gibi resmi hissetti.

"Tamam," dedi

Jinx. "Tamam mı?"

"Tamam."

Sonraki birkaç gün boyunca Jinx, Margo'nun evrak işlerini tamamlamasına yardımcı oldu.

Böylece sağlık sigortasını sildirebilecek ve sadece serbest meslek sahibi olarak başvuruda bulunmasına kıyasla daha az vergi ödeyecekti. Mark'tan kalan parayı vadesiz hesabından çekmesini ve bankasının sunduğunu bile bilmediği yüksek faizli bir tasarruf hesabına yatırmasını söyledi. Yeni geliri Bodhi'yi ücretsiz sağlık sigortası için de uygun hale getirdi ve Jinx bu konuda da ona yardımcı oldu.

Jinx platformu daha iyi anlayabilmek için kendi OnlyFans hesabını oluşturdu ve Margo ona şimdiye kadar öğrendiği her şeyi anlattı. Yeni planları her iki haftada bir ortak promosyon yapmaktı. Jinx, "Aylar boyunca abone kalacak bir hayran kitlesi oluşturmak zaman ve çok çalışma gerektiriyor," dedi. "Erkekler çeşitliliği sever. Doğal eğilimleri her ay farklı kızlara abone olmak olacaktır."

"Tamam, evet," dedi Margo alnına masaj yaparak. Jinx çeşitlilik arzulamayı kesinlikle biliyordu.

"Ama erkeklerin cinsel çeşitlilik tercihini nasıl geçersiz kılarırsınız?" Jinx'in Sokratik bir ruh hali içinde olduğu belliydi, çok fazla öğüt vermekten kafası güzeldi. "Aşk," dedi. "Onları kendine aşık etmelisin."

"Beni seveceklerini sanmıyorum," dedi Margo. "Yani, zamanın yarısında bana kendimi öldürmemi ya da meme uçlarımın yamuk olduğunu söylüyorlar."

"Orası sadece internet," dedi Jinx, "gerçekten iğrenç bir yer. Bu cehennemde güzel bir akşam yemeği partisi vermeye çalışmak gibi bir şey. Bazı şeylere katlanmak zorundasınız. Peki birini kendine nasıl aşık edersin?"

Margo bilmediğinin çok açık olduğunu düşündü.

"Söylemeye çalıştığım şey, kişiliğiniz hakkında düşünmeniz gerektiğidir. Aşık olunmaya değer biri olmalısınız - onlara kim olduğunuzu göstererek sizi nasıl seveceklerini öğretirsiniz."

"Evet," dedi Margo. Çünkü bunu görebiliyordu: Arabella ve WangMangler unutulmaz olmayı başarmıştı, oysa gördüğü diğer anlatıların çoğu dalgalı bir meme denizinde birbirine karışmaya meyilliydi.

"Topuk musun yoksa yüz mü?" Jinx sordu. "Kötü adam mı yoksa iyi adam mı?" "Bu güreş değil baba," dedi Margo. Bu onu korkutmuştu bile.

sordu. Kendisinin bariz bir bebek yüz olmasını ummuştu. Bir heel olmak için yeterince cesur ya da karizmatik olmayı hayal bile edemiyordu. O ve Shyanne'in ikisinin de o aptal, masum yüzleri vardı.

"Her şey güreş," dedi Jinx.

"Dürüst olmak gerekirse, topuk olmak için gereken özelliklere sahip olduğumu sanmıyorum." Margo omuz silkti.

"Demek sen bir yüzün," dedi Jinx, sanki her şey anlaşılmış gibi.

Margo iç çekti. Tek yaptığınız memelerinizin fotoğrafını çekmekken bunların hiçbirisi işe yaramıyordu. Topuk ve yüz birbiriyle oynuyor, ışık ve karanlık gibi birbirini tanımlıyordu. Margo her karede yalnızdı, piksellerden başka bir şeye dönüştürülmemişti, donmuştu ve mastürbasyona hazırды.

Bu arada Bodhi artık üç aylıktı ve gizemli bir şekilde gittikçe daha da şirinleşiyordu. Bir keresinde, en başlarda, Margo üç haftalık Bodhi'yi göğsüne bağlamış, yağlı saçlarını at kuyruğu yapmış market alışverişindeyken, bir kadın onu durdurup bebeğe hayranlıkla bakmış ve "Daha da şirin oluyorlar" demişti. Margo açıkçası biraz sinirlenmişti. Bodhi üç haftalıkken bile o güne kadar gördüğü en güzel ve mucizevi şeydi. Yine de o kadın haklıydı. Margo onun sevimliliğinin zirvesinin ne olacağını ve ne zaman inişe geçeceğini merak edip duruyordu ama her gün bir öncekinden daha sevimli görünüyordu.

Bir gün Margo şehir merkezinde köşedeki bir tezgâhtan çiçek aldı, mandalina rengi güller. Bodhi giyiyordu ve elinde çiçekler burnuna kadar geldi. Adam tepki vermedi. Sonra pantomim yaparak çiçekleri kendisi kokladı ve buketi tekrar ona uzattı. Bu sefer adam kokladı ve yüzü aydınlandı. O güzel kokuyu almıştı! Ona bundan bahsetmişti ve o da onu anlamıştı. Gerçekten de daha önce hiç gül koklamamıştı. Bu bir mucizeydi. Gülümseyerek birbirlerine baktılar.

İlk Yılda Ne Beklemeli kitabını sipariş eden Jinx'ti. En az on santim kalınlığındaydı ve Margo'ya komodinin üzerinden sitemle bakıyordu. Kitabı her okumaya çalıştığında, garip bir şekilde duygusal bir üslupla yazılmış olması onu ürkütüyordu. Reklam metni gibiydi. Bir yerinde şöyle yazıyordu,

"Sadece bir iki günlük emzik kullanımından dolayı bağımlı hale gelmeyecek, aynı zamanda küçük emiciniz de tam olarak beslendiği sürece, öğün aralarında bir yatıştırıcıdan biraz keyif almak hiç sorun değil."

Margo emziklerin kötü olduğunu hiç düşünmemişti bile. Onları mümkün olan her renkte almıştı, hatta kız olanları bile. Jinx, Bodhi'nin sıcak pembe bir emzik emdiğini görmüş ve şöyle demişti: "Bakın, Hart'ın en yeni üyesi Vakıf!"

Jinx'in Bodhi'nin güreşçi olmasıyla ilgili konuşmalarının ardı arkası kesilmiyordu. Her zaman şakaydı, bunu biliyordu. Ama Bodhi'nin güreşçi olmasına asla izin vermezdi.

"Neden olmasın?!" Jinx bunu söylediğinde telaşlanarak sormuştu. "Çünkü hepsi korkunç trajik ölümlerle ölüyorlar!"

Jinx bunun böyle olduğunu kabul edercesine başını yana eğerek yarım bir selam verdi.

"Ama sen yapmazsın," dedi Bodhi'nin Bumbo'sunda halının üzerinde oturduğu ayak parmağını çimdikleyerek. "Çünkü sen çok sertsin."

Gerçek şu ki Margo güreşi hiç sevmemişti. Bir düzeyde, güreşi babasının sürekli onları terk etmesinin nedeni olarak görüyordu. Cinayet ve Kargaşa, Cheri ve çocuklardan bile daha fazla, onları tekrar tekrar terk etmesinin sebebiydi. Ergenlik *çağındaki* Margo, *Monday Night Raw*'u izlerken "Bunun için mi?" diye düşünmeden edemiyordu.

Jinx artık onlarla birlikte yaşadığından, güreş her zaman açıktı ve kendini yeni bir şekilde izlerken buldu. Bir kere, o artık bir Arabella süper hayranıym. Bir yetişkin olarak, yaptıkları akrobasi hareketlerinin, özellikle de yüksek uçuşların inanılmaz olduğunu çok daha iyi anlıyordu. Onların biyografileriyle de çok daha fazla ilgileniyordu. Jinx neredeyse herkesi şahsen tanıyordu ve anlattığı anekdotların haddi hesabı yoktu. Acaba Hart'ın da çocukların evcil bir ayısı var mıydı? Ve yazın ayak parmaklarına Fudgsicles damlatıp ayının yalayarak temizlemesine izin mi veriyorlardı? Jinx bir sürü eski

Japonya'daki maçlar. Tiger Mask ve Dynamite Kid'i çok severdi; Dynamite Kid'in Jake'in yılan çantasına yanan sigaralar koyarak yılanın sinirlenip onu ısırmasını sağlaması ya da takım arkadaşı Davey'e steroid yerine süt enjekte etmesi gibi gerçekten korkunç eşek şakalarına dair hikâyeleri hep tetiklerdi. Jinx, "Bir terrier köpeğinin mizacına sahipti," derdi.

Bu adamlar berbat durumdaydı ve çoğu zaman dengesizdiler. Aynı zamanda, Margo'nun hissetmeden edemediği gibi, kendilerini sadece sanat olarak adlandırılabilen bir şeye adanmışlardı.

Suzie de Jinx'le birlikte güreş izlemeye başlamıştı; bir bakıma bitişik LARP yapıyordu. "Güreş sahte değildir," derdi Jinx, "sadece önceden belirlenmiştir."

Ama bir bakıma, her şey öyle değil miydi? Margo merak etti. Mark'ın ona söylediği şeylerden biri de buydu, nörobilim söz konusu olduğunda zgr iradenin gerçek olamayacağıydı. Beynimiz sadece açıklamalar icat ediyordu, Vücudumuzun zaten yapmaya hazırlandığı şey için gerekçeler. Bu bilinç muhteşem bir yanılsamaydı. Kendi zihin durumumuzu, başkalarının zihinlerini çıkarsadığımız gibi ıkarsıyorduk: Birisi kaşlarını çattığında kızgın, ağladığında zgn olduğunu düşünüyorduk. Öfkenin fizyolojik hissini hissediyoruz ve Tony muzumu çaldığı için kızgın olduğumu düşünüyoruz! Ama biz sadece bir şeyler uyduruyoruz, hayatta olmanın derin karanlık ormanlarını açıklamak için masallar.

WangMangler promosyonundan sonraki ilk hafta yaklaşık elli kişi aboneliğini iptal etti ve ben de bunun normal olduğuna karar verdim. Alıcı pişmanlığı. Ertesi hafta elli kişi daha iptal etti ve bazıları neden iptal ettiklerine dair kesinlikle öfkeli mesajlar yazdı. Bu hesap bir aldatmacaydı. Bu hesapta hiç vajinamın resimleri. Sorun basitti: hesabımda mastürbasyon yapabileceğim bir materyal yoktu.

Aboneliğini iptal etmeyen nazik bir hayranım daha uzun videolar çekmeye başlamamı önerdi. Standart bir "mastürbasyon uzunluğu" olarak iki buçuk dakika önerdi, ben de bunu hedeflemeye çalıştım. Adamın muhtemelen mastürbasyon yaptığım bir videoyu kastettiğini biliyordum ama bunu yapmaya kendimi ikna edemedim. Jinx kapının diğer tarafında Bodhi'yi izlerken olmazdı. Çok gerçekçi geldi.

Yaptığımız son ortak promosyon tam bir fiyaskoydu ve kırk yeni hayran kazanmak için 500 dolar harcamıştık. Sanki inşa ettiğimi düşündüğüm hesap parmaklarımın arasından kayıp gidiyormuş gibi bir batma hissine kapılmaya başlamıştım.

Tam bu sıralarda garip bir mesaj aldım. Açıkçası, pek çok garip mesaj aldım. Bu seferki tuhaftı çünkü doğrudan ve profesyoneldi. şöyle diyordu: Yazılı dick derecelendirmeleri yaptığınızı görüyorum, başka yazılı işlere de açık mısınız? -JB.

Daha önce tek bir hayranımın bile onlar için yaptığım şeyden iş olarak bahsettiğini sanmıyorum. Ferahlatıcıydı. Mesajların çoğu "hey, çok ateşlisin" gibi şeylerdi; bazen de bana bir bıçak sokmamı söylüyorlardı.

kedi ya da kanalizasyon temizleyici içmek. Bir adam bir çorba kutusuna kaka yaparken kendimi filme almam için 500 dolar ödemeyi teklif etti. Bu söz konusu bile olamazdı; filme alınma baskısı olmadan bile bir çorba tenekesine kaka yapmakta zorlanırdım. Yani JB'nin

Genelde aldığım mesajlardan çok farklıydı. İlgimi çekmişti ama bir yandan da Logan Paul'le üçlü seks yapmamızı istediğim bir fanfic erotik isteyeceğinden endişeleniyordum.

Fotoğrafını büyütebilmek için profiline tıkladım. Çoğu erkek hiçbir şey yüklemiyordu, profilleri bir çocuk masa oyunu gibi bir kafa taslağı olarak kalıyordu; diğerleri karın kaslarını veya aletlerini, bir anime karakterini veya bir Pepe the Frog memesini paylaşıyordu. JB'ninki, ağzı beyaz benekli, yaşlı siyah bir pug'ın yüzünün yakın çekimiydi.

Sohbete cevap yazdım: Profil resminizdeki köpek sizin mi yoksa rastgele bir internet köpeği mi?

Yazmış: Köpeğim.

İsim lütfen?

Bu bir test mi?

Evet.

Başarısız olacağım.

Neden?

Adı Jelly Bean. Yeğenim koydu adını.

Bunu düşündüm. Sen geç. Aklınızda ne tür bir yazılı çalışma var?

JB: 100\$'a bana ailenizin tatil geleneklerinden bahsedin.

Ekrana baktım.

Beynim tıkr tıkr çalışıyordu. Bu bilginin onun işine nasıl yarayacağını düşünemiyordum. Ve eğer bunu bir dolandırıcılıkla ilgili pratik nedenlerden dolayı istemediyse, duygusal nedenlerden dolayı istediği anlamına geliyordu. Benden gerçek bir şey istiyordu. Resimlerin arkasındaki bana ulaşmaya çalışıyordu. Nedenini tam olarak tanımlayamasam da bu beni kızdırdı. Sadece "Bu ne cüret!" diye düşünüp duruyordum.

Neden? Ben sordum.

JB: Bence senin gerçek bir insan olduğunu düşünmek çok sıcak.

Kaşlarımı kaldırdım ama bir insanı bunu istemeye iten korkunç, şişmiş yalnızlığı yansıtanın kötü bir yolu değildi. Ve yüz

Ne de olsa bir dolar yüz dolardı ve küçük Jelly Bean'in benden gerçek bir şey almasına izin veremezdim.

Ben de yalan söyledim. Bambaşka bir aile uydurdum, bir ağabeyim olduğunu ve babamın satış işinde çalıştığını söyledim ve babam her zaman iş yerinde otel puanları ve havayolu milleri gibi ikramiyeler alırdı ve her Noel tatile çıkardık, Noel'i Hawaii'de, Paris'te veya Bermuda'da geçirirdik. Becca'nın gerçek hayatından çalışıyor olsam da bu bana çok pastoral, çok uydurma geliyordu, bu yüzden bu seyahatlerde mutlu olmak için çok fazla baskı olduğuna dair bir sürü şey ekledim, ama aslında ben sadece tüm o normal şeyleri istiyordum.

Noel ağacı, çoraplar, evimiz sihirli gibi gelirdi. Onun yerine hep bir otel odasıydı, beyaz çarşaf, duvarlarda mavi tonlarda sanat eserleri; bazı hediyeler görünürdü, sadece birkaç tane, ambalajları biraz ezilmişti, bu yüzden ailemin bavullarına doldurulduklarını bilirdim. Altı yaşımdayken ağabeyim bana Noel Baba'nın olmadığını söylemişti ama ben yine de hepimizin Noel Baba'yımsı gibi davranmasını diliyordum. Diledim ki Babamın ilişkilerini daha iyi saklamasını isterdim. Annemin can sıkıntısını daha iyi saklamasını isterdim.

Dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbiri doğru olmasa da, sonunda kendimi boğulmuş gibi hissettim. Gönder tuşuna bastım. 100 dolarlık bahşış hemen geldi. Sonra annemin bir tasviri için 100 dolar ödemeyi teklif etti. Onun bir portresi gibi. İlgisini çekmişti çünkü sıkıldığını söylemişim.

Seni zavallı hasta köpek yavrusu, diye düşündüm ve sonraki bir saatimi hayali annemin portresini çizerek geçirdim. Onu ilginç kılmaya çalıştım. Anne ve babanın kaba hatlarını, satıcı baba ve sıkılmış anneyi Becca'dan çalmıştım ama geri kalanının nereden geldiğini tam olarak söyleyemiyordum. Sadece Eğlence: Bir şeyler uydurmak, her bir detayı şapkadan tavşan çıkarır gibi zihnimin karanlıklarından çıkarmak.

Onuncu Bölüm

Shyanne, Ocak ayının ilk haftası için planlanan Vegas gezisini ve düğününü planlamakla o kadar meşguldü ki Margo'ya Margo arayıp ne getirmesi gerektiğini sorana kadar Şükran Günü'nde meşguldü. "İhtiyaç sahipleri için gönüllü oluyoruz!" Shyanne söyledi.

Margo, Kenny'nin annesini gönüllülüğe teşvik etmesinin harika bir şey olduğunu biliyordu ve iyi bir eylemin, gülünç bir nedenle yapılsa da yapılmasa da iyi bir eylem olduğunu biliyordu. Sadece Şükran Günü her zaman onların bayramı olmuştu; Shyanne'la birlikte Çin yemeği sipariş eder ve Lifetime filmlerini izler, Baby Foot peelinglerini yapardım. Sanki bütün bir dünya kaybolmuş gibiydi.

Bunun yerine Jinx ona ve Suzie'ye geleneksel bir yemek yaptı. Kendini gerçekten aştı: hindi, patates püresi, kutudan değil gerçek dolma içi ve elmalı turta.

Pastadan sonra hep birlikte oturma odasına uzandılar. Jinx'in vücudu pembe kadife kanepenin tam boyundaydı, Bodhi'yi havada sallandırdı, sonra ahududu ve gıdıklayıcı öpücükler için aşağı indirdi ve tekrar havaya kaldırdı. Tüm bunlara bir sürü zırlama ve ciyaklama eşlik ediyordu. Bodhi gevezelik etmeye başlamıştı ve tek söylediği "Dada, Dada" idi. Jinx gülümsüyor ve "Evet, ben babayım!" diyordu.

"Ona sana 'baba' demeyi öğretiyor olman tuhaf değil mi?" Margo sordu. Aslında sadece Bodhi'nin "anne" dememesine kızmıştı. Bunun, onu havaya kaldırıp böyle ciyaklamasını sağlamak için yeterince zaman harcamadığından kaynaklandığından endişeleniyordu. Onu kucağına aldığı anda sık sık telefonuna baktığı için endişeleniyordu.

"'Baba' genellikle ilk söyledikleri şeydir," dedi Jinx. "Eninde sonunda bana dada demeyecek."

"Önce 'dada' mı diyorlar?" Margo kahve masasında oturuyordu. Televizyonda bir Curt Hennig maçı vardı. Babasının tüm WWE maçlarına erişim sağlayan bir abonelik hizmeti vardı.

"En azından benim çocuklarım öyle yaptı," dedi. "Sen yaptın. Neredeyse Shyanne'i öldürüyordun." Bu Margo'nun sırtıtmasına neden oldu. "Şimdi ne diyecekler?"

"Ya 'anne' ya da 'baba'."

"Umarım 'anne'dir," dedi. Telefonu çaldı. JB'den bir mesajdı:

Sevgili Aç Hayalet,

Aşağıdaki sorulardan herhangi birine verilecek yanıtlar için soru başına 100 \$ (uzunluk size kalmış):

1. Ortaokuldan hatırladığınız arkadaşlarınız kimler?
2. En sevdiğiniz yiyecekler nelerdir ve hangi yiyeceklerden mantıksız bir şekilde hoşlanmazsınız?
3. Büyükbabamla büyükbabanı hiç tanıdın mı?
4. Kardeşin Timmy'ye ne oldu? Yakın mısınız?
5. Üniversiteye gidiyor musunuz? Üniversiteye gitmeyi düşünüyor musun? Gerçekten ama gerçekten üniversiteye gitmeliymişsin gibi görünüyor ve çok genç görünüyorsun. Sanırım kaç yaşında olduğunu bilmiyorum. Belki de çoktan üniversiteden mezun olmuşsundur ve sadece harika bir cildin vardır. Bilmiyorum, ne dediğimi bile bilmiyorum, ama kendin için hedeflerin neler? Ne istiyorsunuz?

-JB

Jelly Bean'in üzerine tam oturmayan bir hindi kostümü giymiş ve kesinlikle sefil görünen bir fotoğrafını eklemişti. Margo gülümsedi. Jinx'e ya da Suzie'ye JB'den ve bu tuhaf yazı istemlerinden bahsetmemişti. Önemli olmadıkları için kimseye söylemesine gerek olmadığına kendini ikna etmişti. JB'nin kendisi hakkında gerçek bir şey öğrenmesine izin vermeyecekti. Bunu nasıl kontrol altında tutacağını biliyordu.

O da cevap yazdı: Senin ve Jelly Bean'in bir selfie'sini istiyorum!

Nedenini tam olarak bilmiyordu; sadece bunu yapıp yapmayacağını, ona emredip emredemeyeceğini görmek istiyordu.

Artık kostüm giymiyor, JB yazdı. Onu giymeyi sevmiyordu.

Kostüm umurumda değil.

Bir duraklama oldu, sonra bir resim geldi ve nefesi boğazında düğümlendi. İnternette tanıştığı bir kıza Şükran Günü'nde tuhaf yazılar gönderen bir adamdan ne beklediğini bilmiyordu ama bu değildi. JB uzun boylu ve geniş omuzluydu, ya da en azından çenesinin altında bir pug ile öyle görünüyordu ve omuzlarının etrafına sarkan uzun, kalın, parlak siyah saçları vardı. Asyalı ya da Pasifik Adalıya benziyordu ve üzerinde siyah bir tişört ve kadının yüzde 80 emin olduğu bir inci gerdanlık vardı. En fazla yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu ve kesinlikle, kafa karıştırıcı derecede ateşliydi.

Telefonunu yere bıraktı. Jinx bir süredir konuşuyordu ve Margo'nun ne hakkında olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Neyse ki Curt Hennig'in Yokozuna'ya uçakta altına sıçması için müshil vermesiyle ilgili bir anekdottan ibaretti. "Her zaman insanların içkilerine uyuşturucu koyardı," dedi Jinx. "Bugünün ahlaki standartlarına göre bu kınanacak bir şey, ama o zamanlar oldukça mizahi."

Jinx Bodhi'yi tekrar havaya kaldırdı ve sonra, "Tanrım, Margo. Bebeği al. Onu hemen al."

Margo ayağa fırladı ve Bodhi'yi yakaladı. Jinx kollarını aynı pozisyonda havada tuttu, belli ki hareket etmekten korkuyordu.

"Bir şey yaptım," dedi.

"Sırtına mı?"

"Aman Tanrım," dedi.

Adamın yüzünün bembeyaz olduğunu ve terlediğini görebiliyordu. "Ne oldu?" dedi. "Ne oldu?"

"Her şey yoluna girecek," dedi. "Sanırım sadece bir spazm. Soma'ya ihtiyacım var, ama yok- yani, rehabilitasyon nedeniyle hiç yok. Bana sadece kasları gevşetmek için. Disk kayması ya da başka bir şey olduğunu sanmıyorum." "Bana ne yapacağımı söyle," dedi.

"Git telefonumu getir ve Dr. Murtry'yi ara."

Ancak Şükran Günü'ydü ve Dr. Murtry cevap vermiyordu, Jinx'in denediği diğer iki doktor da cevap vermiyordu. Margo, Jinx'in kesinlikle ayakta duramadığını veya pozisyon değiştiremediğini fark ettiğinde çıldırmaya başladı.

"Jinx, "Biri beni arayana kadar kanepede kalabilirim," dedi.

"Baba, terliyorsun. Belli ki dayanılmaz bir acı içindesin." "Şey," dedi Jinx.

"Belki buz?"

"Baba!" Margo dedi ki. "Acil servise gitmen gerek!" "Arabaya binebileceğimi sanmıyorum."

"Ambulans çağırıyoruz," dedi.

"Biz değiliz," dedi Jinx. "Ambulans çağırmayın!"

Ama 911'i aradı ve adamın onu durdurmaya çalışmamasından memnun olduğu anlaşılıyordu. Ambulansın yolda olduğunu öğrendiklerinde, Asıl endişesi, hastanede okuması için ona birkaç kitap paketlemesiydi. "Ben de seninle geliyorum," dedi Margo.

"Bodhi'yi böyle bir yere getirmek istemezsin! Mikroplarla dolu bir hastane!"

Suzie, "Bodhi'ye ben bakarım," dedi.

İkisi de ona baktı. Suzie daha önce bebeğe bakmak için hiç gönüllü olmamıştı.

"Ne kadar zor olabilir ki?" dedi. "Yani, sizi bütün gün bunu yaparken izliyorum!"

Margo, "Buzlukta pompalanmış süt var," dedi ve ambulans gelmeden önce Suzie'ye ihtiyacı olan her şeyi göstermek için acele etti. "Ve eğer Bana mesaj at, ben de çıkıp eve geleyim. Bir ya da en fazla iki saatten fazla kalacağımı sanmıyorum."

"Sorun değil," dedi Suzie, "sanırım tamamen rahat olacağız."

Margo Bodhi'yi Suzie'nin kollarına deneysel olarak yerleştirdi. Hem Suzie hem de Bodhi rahat görünüyordu.

"Tamam," dedi Margo, sanki bir Jenga kulesini sağlamlık açısından değerlendiriyormuş gibi. "Tamam!"

Jinx ve ben nihayet aydınlık acil servisin perdelerle çevrili küçük bölümünde baş başa kaldığımızda durumu çok daha iyiydi. Hemşire serumuna kas gevşetici ve ağrı kesici vermişti.

"Margo," dedi yumuşak bir sesle, neredeyse fısıltıyla, "bundan bahsetmeyeceğim.

Doğrudan sormadıkları sürece madde bağımlılığı sorunları. Bu senin için sorun olur mu?" "Evet," dedim. Bir şekilde itiraz edeceğim ve doktoruna rehabilitasyondan yeni çıktığını söyleyeceğim fikri aklıma bile gelmemişti.

Şimdi

Bunun gerçekten doğru bir şey olup olmadığını merak ettim.

"Bunu daha sonra çözebiliriz, bana gönderdikleri her şeyi almayı reddedebilirim.

ev ile. Tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki bu konuyu açtığınızda size hemen bir suçlu gibi davranıyorlar."

"Tamam," dedim. Elbette babamın ihtiyacı olan ilaçları almasını istiyordum. Aynı zamanda bu konuda tedirgindim. Onun bağımlılığı tam olarak anlayamadığım, keşfedilmemiş büyük bir alandı. Babam için her şeyin böyle başlamasından endişeleniyordum.

En iyi niyetle. Sağ tarafımızdaki perdenin arkasından yaşlı bir kadının su istediğini duyabiliyordum. "Ağzım çok kurudu," diyordu.

"Hastanede Bodhi'yi doğururken," dedim ani bir balgam krizinden dolayı boğazımı temizleyerek, "serumumu kontrol eden bir hemşire vardı ve elini garip bir şekilde elimin üzerinde gezdirdi ve bir yüzük olup olmadığını kontrol ettiğini fark ettim. Belki de sezaryen durumunda hastaların yüzüklerini çıkarma gibi bir politikaları vardı ama birdenbire bu işaretin, birinin beni sevdiğini, değerli olduğumu gösteren bu şeyin bende olmamasından, ölürsem birinin bana kızıp dava açmasından korktum. Muhtemelen hepsi kafamdaydı ama sanki bir şey için düğmeye basacakmışım da saatlerce gelmeyecekmiş, sorularıma cevap vermeden çıkıp gidecekmiş ve Bodhi'nin ismiyle dalga geçecekmiş gibi hissediyordum. Onlar yapmadı. Beni sonsuza dek serbest bıraktılar ve nedenini söylemediler. Benim belli bir tür kız olduğuma karar vermişti, anlıyor musun?"

"Onun adıyla dalga mı geçti?" Jinx sordu ve gözlerine garip bir soğukluk geldiğini görebiliyordum, bir gölün üzerinde oluşan buz gibi.

"Evet, bunu sana söylemedim mi? Shyanne ona tokat attı!"

Jinx sadece bana baktı, gözleri tamamen ölmüştü. "O hastaneyi yerle bir ederdim," dedi. Kollarımdaki tüm tüyler diken diken oldu.

"Ben sadece Anlıyorum," dedim. "Size nasıl davrandıkları değişebilir." "Yere," dedi Jinx tekrar.

Güldüm. "Teşekkür ederim," diye fısıldadım.

Bana baktı ve başını salladı, gözleri sevgiyle kararmıştı.

"Okuduğun kitap ne hakkında?" Koltuk altına sıkıştırdığı kitabı işaret ederek sordum.

"Gladyatörler," dedi Jinx, kapağı göstererek.

"Antik Roma'yı çok seviyorsun," diye gözlemledim.

"Nereden anladın?" diye sordu babam göz kırparak. Odasını kaplayan kitapların yaklaşık yarısının başlığında Roma vardı.

"Neden? Yani, bu konuda ilgini çeken ne?"

"Oh, şiddet, sanırım." Şirin bir omuz silkti, sonra yüzünü buruşturdu ve omuzlarını toparlamaya çalıştı.

"Güreş yüzünden mi?" Ben sordum.

"Elbette."

"Şiddet konusunda çelişkili hissediyor musun?" diye sordum.

Babam gözlerini kıstı ve o yumuşak ASMR sesiyle şöyle dedi: "Yıllarımı savunmacı olarak geçirdim, bunu söylemek çok zor. Bilirsiniz, futbolun ya da hokeyin ne kadar vahşi olduğunu kendi kendime anlattım ve MMA'ya hiç girmeyeyim bile. Her zaman güreşi savunmak istedim; bir bakıma en etik olanı bu. Çünkü biz bir gösteri yapmaya çalışıyoruz, birbirimize gerçekten zarar vermeye değil. Hiçliğin ortasından gelen bir grup çocuk, bilirsiniz, bir tür çılgılık atıyor, 'Bana bakın! Sevin beni! Vücudumla yapabildiğim çılgınca ve güzel şeylere bakın! Sizi soluk soluğa bırakabilirim, çılgılık attırabilirim, ağlatabilirim!'"

"Bu çok güzel," dedim, "bu şekilde düşünmek."

Daha iyi görünmesine rağmen, parlak ışıktaki cildi hala çok mumlu ve solgundu, gözleri çökmüştü. Babamın ölümlülüğünün hiç bu kadar farkında olmamıştım. Bir gün öleceğini hissetmem elle tutulur bir şeydi. Ayrıca onu, annemin ilk aşık olduğu süt beyazı vahşi boğa, Kanada'nın Orta Yeri'nden gelen ve "Bana bakın!" diye bağırarak genç adam olarak hiç bu kadar iyi hayal edememişim. Sev beni!"

"Evet," dedi babam. "İşin özü bu. Trambolinlerde arkadaşlarıyla oynayan çocuklar. Güreş çiçeğinin filizlendiği güzel tohum budur. Ama biliyorsun, neredeyse tüm arkadaşlarım öldü. Hepsi değil. Ama yarısından fazlası. Ve bazen korkunç ve dehşet verici şekillerde öldüler. Yani bunun bedeli, maliyeti beni aşmıyor. Bodhi'nin güreşçi olmasına asla izin vermeyeceğini söylediğinde, "Benim neyim var ki bunu yapayım?" diye düşündüm. Bunu onun için istemiyorum. Neden bunu kaldırabileceğini söylüyordum ki? Daha dört aylık! Bodhi'den önce de, yani yıllardır bu konuyu, şiddeti ve bu konuda ne kadar çok şey yaptığımızı düşünüyordum. nasıl sevdiğimizi ve nasıl duramadığımızı. Ve nasıl ki tüm yollar Roma'ya çıkıyorsa, kan sporunun tüm geçmişi de oraya çıkıyor."

"Biz hep böyleydik," dedim.

"Aksine, eskiden çok daha kötü olduğumuzu düşünüyorum."

"Gerçekten mi?" Roma gladyatör yarışmaları hakkındaki bilgim Russell Crowe'un filmiyle başladı ve bitti.

"Düzenledikleri yarışma türleri modern bir duyarlılığa gerçekten meydan okurdu. Yani, hayvanları dahil etmek, kadınları cücelerle dövüştürmek, hikayede biri öldürüldüğünde onu gerçekten sahnede öldürdükleri oyunlar. Kölelik tüm bunları mümkün kıldı, tabii ki zihinsel bir kategori olarak."

Kölelik hakkında Amerika bağlamı dışında hiç düşünmemiştim.

"Tahterevallı gibi uzun tahterevalliler yaparlardı. Sonra suçluları iki ucundan zincirlerler ve içeri aklıktan ölmek üzere olan bir düzine aslan ve ayıyı alırlar ve adamların hepsinin bacaklarıyla itişini izlerlerdi, havada kalan taraf olmaya çalışırlardı, karşı tarafın işi bittiğinde, bilirsiniz, yenildiğinde, o ağırlığın kalkacağını ve kendilerinin de yere düşüp yeneceklerini bilseler bile." Onun karanlık

Gözleri hülyalıydı, tavanda bir yere odaklanmıştı. "Bu çok korkunç," dedim.

"Bilirsiniz, küçük çocuklar bunu görürdü. İnsanlar izler, güler, bağırır ve yuhalarlardı, tıpkı bir güreş şovu gibi. Ve düşünmek zorundasınız kafalarında ne kadar derin bir fark yaratmış olmalı. Şimdi birinin öldürülmesini izlemenin son derece travmatik olduğunu düşünebiliriz, ancak bu onlar için travmatik değildi. Eğlenceliydi. Ve bunun nasıl işlediğini, hangi inançların yerinde olması gerektiğini hayal etmeye çalışmak benim için büyüleyici."

"Sence neden değişti?" Ben sordum. "Uygarlık gibi mi?"

"Bir tarihçi ne derdi bilmiyorum ama ben İsa derdim: Komşunu sev ve bir devenin iğne deliğinden geçmesi, zengin bir adamın cennete girmesinden daha kolaydır. Roma gibi bir yerde, herkesin gerçek değer- onları sarstı. Yani, onu bu yüzden öldürdüler."

Bildiğim kadarıyla şiddetle ateist olan babamdan böyle bir cevap beklemiyordum.

Tam o sırada perdenin arkasından bir doktor girdi ve konuşmamızı böldü. Jinx'e sırtı ve çeşitli ameliyatlari hakkında sorular sorarken sessizce oturdum. Jinx madde hakkında bir şey söylemese bile Suistimal, ağrı yönetimi ve ilaçlarla ilgili sorular sivri ve tekrarlayıcıydı. Doktor Jinx'in hangi ağrı kesici ilacı kullandığını defalarca sordu, sanki Jinx'in kullanmadığını söylediğinde ona inanmamış gibiydi. Spinal füzyonda bir sorun olmadığından emin olmak için röntgen ve MRI isteyeceklerini açıkladı.

Tedirgin olmaya başlamıştım. Doktorun babamla konuşma şekli. Omurgasına yerleştirilen metal parçaların görüntüsü. Karşımızda sıcak küvette ayağı kaymış ve saç çizgisindeki kesik yüzünden kan kaybeden bir kız alnına kağıt havlu tutmuş doktorun gelmesini bekliyordu. Bazen güreşçiler maça bir jilet sokar ve saç çizgilerinden kendilerini keserek kanamalarını sağlarlardı; buna maça "renk katmak" derlerdi. Kasap Abdullah'ın kafası yara izlerinden dolayı neredeyse yiv gibiydi.

Mick Foley ve Terry Funk, çiviler, jiletli teller ve kırık camlar ya da Nick Gage, aman Tanrım, Nick Gage. Kan çenelerinden ve boyunlarından aşağı akıp terle karışana kadar o pizza kesiciyi adamların ağzına sürmesi. Kırık bir floresan lamba tüpüyle karnından bıçaklandığı ve helikopterle çıkarılmak zorunda kaldığı zaman. Kendimi öldürmem için bana mektup yazan adamları düşünüp durdum.

"Eve gitmelisin," dedi Jinx. "Ben burada iyi olacağım."

"Hayır," dedim. Ama gitmeye can attığımı fark ettim, Bodhi kollarımda güvendeyken evde olma ihtiyacıyla çılgına dönmüştüm.

"Artık iyiyim," dedi Jinx. Ama onu sevmeyen insanlarla dolu bu aydınlık alanda nasıl iyi olabilirdi ki?

"Tamam," dedim. "Özür dilerim, neden bu kadar heyecanlandığımı bilmiyorum." "Evine, bebeğinin yanına git," dedi. "İyi geceler, tatlım."

Küçükken bana böyle seslenirdi. Neredeyse unutmuştum. "İyi geceler etim," dedim, ben de eskiden böyle derdim.

Onu küçük odasında bıraktım ve gecenin karanlığında tökezleyerek dışarı çıktım, balmumu ve jelibon gibi kokan bir taksiye binerek daireme geldim, merdivenleri hızla çıktım ve oturma odasına daldığımda Suzie ve Bodhi'yi pembe kadife kanepede uyurken buldum, ikisi de hafifçe horluyordu.

Ama o gece uyumaya çalışırken, Bodhi beşiğinde güvenle yatarken, Suzie kanepede battaniyeyle örtülüken, babamın "O hastaneyi yerle bir ederdim" dediğini duymadan edemedim.

Binanın yanmış iskeletini, kül bulutlarını, babamın siyah pantolonu, siyah gömleği ve siyah ceketiyle orada durup bana baktığını, beni sevdiğini hayal ettim.

On Birinci Bölüm

Sabah uyandığımda Jinx'in sabahın dördünde hastaneden taburcu edildiğini ve bir taksiyle eve gittiğini öğrendim. Beni aramadığı için çok öfkeliydim.

"İyiymi," dedi. "Taksinin arkasına uzandım."

Doktorun onu eve ağrı kesicilerle gönderip göndermediğini sormak istedim ama birden nasıl yapacağımı bilemedim. Elinde yüzük olup olmadığını kontrol eden bir başka hemşire, ona bakıp sadece bir bağımlı gören bir başka kişi olmak istemiyordum. "MR ne dedi?" diye sordum.

"Disk kayması yok," dedi Jinx. "Tanrıya şükür." "Bu iyi," dedim.

Jinx mutfakta çay yapıyordu. Durakladı, muhteşem elleri havada uçuşuyordu. "Çay ister misiniz?"

"Hayır, teşekkürler," dedim. Tepegözü açmıştı ama ürettiği ışık tiz ve inceydi, tenimizin üzerinde yeşil bir uğultu çıkarıyordu. Odama dönmeden önce bir süre onu izledim.

Bunu ona nasıl soracağımı neden bilmiyordum? Dün gece ona o kadar yakın hissetmişim ki, yatağında uzanırken elinin üstündeki damarların izini sürmüştüm.

Hastane yatağında Roma'dan bahsediyordu ve bu sabah kendini bir yabancı gibi hissediyordu. Ayrıca dokuz hayran daha aboneliğini iptal etmişti.

Vajinamın tamamını göstermediğim için benim hatam olduğunu biliyordum.

Babam persona hakkında konuşmaya devam edebilirdi.

erkekler size aşık olur, ancak günün sonunda bu adamların istediği şey basitti: orijinal joystick'i googasm'a kadar kung-fu ile kavramak.

O kadar kızmıştım ki JB'ye cevap yazmak bile istemedim. Ben ne istiyordum? Kendim için hedeflerim neydi? *Aslında JB, kendim için en büyük hedefim seksi olduğum için internette ünlü olmak. Genç bir kız olduğumdan beri*

Bir gün dünyanın her yerinden erkeklerin yüzüme boşalmak isteyeceğine dair bir hayalim vardı ... ancak bunu bile yapamayacak kadar korkak olduğum ortaya çıktı! Kendimle bu şekilde alay etmek iyi hissettirdi. Çünkü bunu istiyordum. İstiyordum.

ünlü olmak. Çok para kazanmak istiyordum, absürd miktarlarda para. Güç istiyordum: ham, soğuk ve yeşil. Ama yavru kediye kamerada vurmayı her düşündüğümde kusacaktım gibi hissediyordum.

Açıkçası, bunların hiçbirini JB'ye asla söylemezdim. Sadece beni iyi göstermediği için değil, aynı zamanda ünlü olma hayali sessiz, acil ve utanç verici olduğu için. Bir doğum günü mumu dileği gibi sıkı sıkıya saklanırdı.

Onun yerine, yemek hakkında yazdım.

Sevgili JB,

Meyveli şekerlerin büyük bir hayranıyım, muz aromalı şeyler S-katmanı, limon aromalı şeyler ise yakın bir ikinci. Muzlu Laffy Taffy-dünyanın en iyi şekeri. Lemonheads-fevkalade. Özellikle Runts'ı severim. Kendilerini her zaman özel hissederler çünkü onları mağazadan satın alamazsınız, alışveriş merkezindeki veya huysuz bir pizza salonundaki makinelerden birini bulmanız gerekir. Muhtemelen Runts doksanlı yılların başından beri orada, ama bunun için daha kötü değiller çünkü onlar Runts - Ebedi Şeker.

Özel akşam yemekleri için, bizim evde kutlama yemeğinin arketipi biftek ve patatesti, ama ben bifteği hiç sevmedim. Tavuk kanadına bayılırım. Anladığım kadarıyla kanat satan yerler lüks değil, bu yüzden garip bir seçim gibi görünüyor. Eğer lüks bir restorana gidiyor olsaydım, muhtemelen krema bazlı bir makarna yemeği arardım.

Makarna ve peynirin yetişkin versiyonu olan her şey çünkü ben aslında kocaman bir çocuğum.

Kaliforniya'da yaşadığım için fast food olarak In-N-Out demek zorundayım ve inan bana çok iyi ama bunu itiraf etmekten çekiniyorum çünkü iğrenç ve iğrenç olduğunu biliyorum, Arby's'i gerçekten seviyorum. Eğer yalnız ve üzgünsem ya da yalnız ve çok mutluyum, Arby's beni kutup yıldızı gibi kendine çeker.

Dayanamadığım yiyecekler açısından, tamam, deniz ürünlerini sevmiyorum. Neredeyse hepsini. Ama özellikle ahtapotu sevmiyorum. Ve diğer kişinin bu konuda kendinden geçtiği süslü yerlerde yedim ve yine de beğenmedim. Bu kutsala saygısızlık sınırında ama yengeç ya da ıstakozu da gerçekten sevmiyorum. Yemeyi reddetmeyeceğim ama asla "Hmmm, bu büyük okyanus böceğinin karkasından iki onsluk narin, tatsız eti çıkarmak için kırk dolar ödeyeyim" demem.

Ve incir. İncirin canı cehenneme. Kesinlikle tadı kötü değil ve hatta çekirdeklerinin küçük pingpong dokusunu aşmayı hayal edebiliyorum, ama tatsızlar!

Nar aptalcadır ve yemesi zordur, gerçi içleri kadim bir sihirle parlayan yakutlar gibi görünürler, bu yüzden tırnak kırpıntısı gibi olan tüm bu küçük çekirdekleri yutabilirim. Ama incir? Ve çok pahalılar! Beş parça acı marul için yirmi beş dolar olan salatalarda geliyorlar ve sonra içleri küçük tümörlerle delik deşik olmuş gibi görünen bu çirkin kesilmiş açık incirler. İlgilenirsek sizi ararız, incirler!

Ona gerçeği yazdığımı fark ettim ama bunun önemli olmadığını düşündüm. Sonuçta bu sadece yemekle ilgiliydi. Neyin doğru neyin yanlış olduğunu bilemezdi. Bu adamla asla tanışmayacaktım.

Ve sonra, hiç düşünmeden yazdım: Peki ya sen?

"Ne yazıyorsun?" Jinx omzunun üzerinden sordu.

"Tanrım!" Margo, JB mesajlaşmasında teknik olarak hiçbir sorun olmamasına rağmen dizüstü bilgisayarını otomatik olarak kapattı.

Jinx bütün gün dairenin etrafında dolanıp durmuştu. Uzun süre yatmaması ya da oturmaması gerekiyordu. Ayrıca eğilmemesi ya da bir şey kaldırmaması gerekiyordu, bu yüzden Bodhi'nin gözünde pek bir işe yaramıyordu ama neyse ki Bodhi bütün sabah rahattı. Margo kısa süre önce ona yatak odasının dörtte birini kaplayan, acı verici derecede neşeli müzik çalan ve yanıp sönen ışıklı düğmeleri olan bir Jumperoo zıp zıp canavar sipariş etmişti. Bodhi bunun içinde oturmaya ve yirmi dakika boyunca itişip kakışmaya razıydı. Jinx yaralandığından, bu yirmi dakika ve Bodhi'nin uyuyarak geçirdiğı zaman, mesaj göndermek ya da mesajlara cevap vermek için tek gerçek şansıydı.

"JB kim?" Jinx sordu. Margo,

"O bir hayran," dedi.

"Gerçekten uzun bir mesaja benziyordu. Onlara böyle şeyler yazdığını bilmiyordum."

"Genelde yapmam ama bana e-posta başına para ödüyor. Yüz dolar." Jinx bir kaşını kaldırdı.

"Bir şeyler uyduruyorum. Mesela ona kendimle ilgili hiçbir şey anlatmıyorum. Bir karakter ve her şeyi uydurdum."

Bir duraklama oldu. Margo onun gözlerinin içine baktı. Çünkü bu doğrudu. Yalan neredeydi?

"Etkileyici," dedi ve gülümseyerek başını salladı. Odadan çıkmak için herhangi bir hamle yapmıyordu.

"Parka kadar yürüyebilir misin?" diye sordu, işe gitmeyecekse Bodhi için güzel bir şey yapabileceğini düşündü.

"Endişeleniyorum," dedi Jinx. "Eğer spazma girerse ve ben evden uzaktaysam."

"Hâlâ kas gevşetici kullanmıyor musun?"

"Reçeteyi doldurmadım," dedi Jinx.

"Baba!" Margo Bodhi'yi Jumperoo'dan aldı ve babasıyla birlikte klostrofobik hissetmeyeceğı oturma odasına gitti

geziniyor.

"Şey, geç oldu ve taksiye eczanede durmasını söylemek istemedim ve-
yani, onları almamayı tercih ederim."

Margo her şeyi anlamaya çalışıyordu. "Peki ne reçete ettiler?"

Kas gevşeticiler ağrı kesicilerle aynı şey midir? Yoksa farklı bir şey mi?"

"Hem kas gevşetici hem de ağrı kesici reçete ettiler. Ve bunlar farklı."

"Ne tür bir ağrı kesici?"

"Vicodin. Benim favorim değil, eğer sorduğunuz buysa. Demek istediğim,
harikalar, beni yanlış anlamayın, ama seksenlik oxy veya
bir şey."

"Doğru," dedi Margo. "Peki ... onları doldurmak istiyor musun? Ya da,
demek istediğim, nasıl çalışman gerekiyor? Acı çekiyormuşsun gibi." Bunu
görebiliyordu.

Şimdi ona gerçekten bakıyordu. Adamın rengi griye dönmüştü ve ter içindeydi,
yüzündeki kaslar gergin ve gergindi.

"Ama bir şey başlatmak istemiyorum- istemiyorum-" Sözüünü kesti.
Neredeyse nefes nefese kalmıştı. Bekledi. "Onları o kadar çok istiyorum ki
bu beni korkutuyor ve onları acı çektiğim için mi yoksa bir kadın olduğum
için mi istediğimi bilemiyorum.
bağımlısı."

"Ağrın var," dedi. "Tamam, ilaçlarını senin için saklasam nasıl olur?
Mesela benim odamda, gizli bir yerde ve sen nerede olduğunu bile
bilmiyorsun. Ve sadece ihtiyacın olduğunda sana veririm."

"Bunu yapabiliriz," dedi Jinx, başını hızla sallayarak ona bakarken.

"Böyle bir şey yapabiliriz."

Margo şaşırılmıştı. Neredeyse anında kendine gelmişti. "Tamam, aradılar
mı? Nereye gidiyoruz? Bu çok heyecan verici, evden çıkıyoruz! Dışarıdayken
bir şeyler yemek ister misin? İğrenç bir şey?"

"Ne gibi?" Jinx sordu.

Margo kaşlarını baştan çıkarıcı bir şekilde oynattı. "Arby's gibi mi?"

JB en sevdiği ve en az sevdiği yiyeceklerin listesini yazınca Margo kendini
şaşkınlık içinde buldu. Pringles konusunda haklı olduğunu kabul etmek
zorundaydı: tadı sanki sizden önce biri çiğnemiş gibi geliyordu. Rocky Road
dondurmasını sevdiğini söyledi, ki Rocky Road'da yanlış bir şey yoktu, günün
ya da gecenin herhangi bir saatinde Rocky Road yiyebilirdi, ama en sevdiğiniz
dondurma olmasında garip bir şey vardı. Kurabiyeden daha iyiydi.

Hamur mu? Gerçekten mi? Onun bu son derece sıkıcı dondurma çeşidine saygı göstermesinin sevimli olduğunu düşündü. Çok şaşırtıcı özelliklerin bir karışımıydı. Boğazının güzel tenine sıkıca yapışmış inci kolyeyi düşünüp duruyordu.

İlk başta, adamın kızlara internetten yazıp onlara cevap yazmaları için para ödemesinin yalnız olduğu anlamına geldiğini düşünmüştü, insanları, özellikle de erkekleri biraz çaresiz bırakan türden bir yalnızlık. Ama şimdi onun zengin biri dışında nasıl biri olduğundan pek emin değildi. Eğer tüm sorulara cevap verirse

Gönderdiği sorular, ona 1,000 dolar borçlu olacaktı. Yirmili yaşlarında bir adamın bu kadar parası nasıl olur ve neden bu iş için harcasın ki?

Yatakta Bodhi'ye bakıyor ve tek eliyle cevap yazmaya çalışıyordu.

JB,

Efendim, üzülerek fiyatımı yükselttiğimi bildirmek isterim. Atıştırmalık yiyeceklerle ilgili cevabınız o kadar güzeldi ki, bundan sonra sizden cevapladığım her soru için bir soruya cevap vermenizi isteyeceğim. Ek olarak, bilirsiniz, para. Anlaştık mı? Bir sonraki sorum için bilmem gereken bir şey var: JB senin gerçek adın mı yoksa Jelly Bean'in kısaltması mı? Seni Jelly Bean olarak düşünmeden edemiyorum!

Xo,
♥

"Peki güreşin ne kadarı gerçek?" Suzie o gece *NXT* izlerken sordu. Margo'nun gözleri yuvalarından fırlamıştı.

Suzie bunu sormaması gerektiğini bilmiyordu.

Jinx cevap verirken son derece sakindi: "Bu biraz yasak bir soru Suzie. Bana sorabilirsin, kızdığımı söylemiyorum ama bunu başka bir güreşçiye sorarsan bayıltırsın. Bir keresinde adamın biri barda güreşin ne kadar sahte olduğundan bahsetmeye başladı ve Haku, 'Öyle mi? Sana ne kadar sahte olduğunu göstereyim' dedi ve adamın burnunu ısırarak kopardı."

"Aman Tanrım," dedi Suzie. "Off-off gibi mi?"

"O-F-F," dedi Jinx ve başıyla onayladı. "Ama diğer sorunuza gelince, kimse bilmiyor."

"Kimse bilmiyor mu?" Suzie sordu.

"Ne kadarı sahte? Hepsi sahte, hepsi gerçek, çizgiler bulanık. Karakter nerede biter ve benlik nerede başlar? Bu, birçok şeyin yardımcı olmuyor açılar gerçek hayattaki dinamikleri alıyor ve onları hayattan daha büyük hale getiriyor. İşte

Vince'in Jeff Hardy ile yaptığı bir hareket o kadar etik dışıydı ki hepimizi rahatsız etti."

"Oh, bu CM Punk olayı mıydı?" Margo sordu.

"Evet, aynen öyle," dedi Jinx ve anlatmaya devam etti. "Jeff uzun yıllardır madde bağımlılığı sorunlarıyla mücadele ediyordu, ki bu da Ancak Jeff'in özellikle kontrolden çıkmış ve güvenilmez biri olarak ün salmış olması nedeniyle Vince bunu bir açığa dönüştürdü ve onu CM Punk adında, tüm olayı dürüst olmak olan bir adamla karşı karşıya getirdi."

"Oh, yalakalık!" Suzie söyledi.

"Böylece gerçek ile gerçek olmayan arasındaki çizginin biraz fraktal bir hal aldığını görebilirsiniz."

"Ama ringdeki gibi. Ringin ne kadarı gerçek?"

"Duruma göre değişir. Yani, acıyor mu? Evet. Yaralanıyor musunuz? Evet. Dışarıda birbirlerinin kafasına olabildiğince sert vuruyorlar mı? Hayır, haftada altı gece çalışmak zorunda oldukları şekilde çalışamazlardı. Daha çok koreografisi yapılmış gibi. Bir balenin gerçek olup olmadığını sormazsın. koreografi."

"Doğru," dedi Suzie, ancak bu cevabın onu tam olarak tatmin etmediği açıktı.

"İşte sihir bu," diye devam etti. "İşe yaraması için otantik olması gerekiyor ama aynı zamanda, bilirsiniz, tanımı gereği sahte. Neon taytlar giymişsiniz ve elinizde bir mikrofon var; dövüşler gerçekte böyle olmuyor."

"Çalışması için gerçek olması gerekiyor da ne demek?" Margo sordu.

"Demek istediğim, maç inanılmaz akrobatik noktalara sahip olsa bile, yine de gerçek bir dövüşün psikolojisine sahip olmalıdır. Ve eğer bir kişilik çok sahteyse asla atlatamayacağın bir iş. Doğru olması gerekir. Ancak kendiniz hakkında 'Bunlar benim tanımlayıcı niteliklerim, yoğunlaştırılmış, damıtılmış' demek zor bir şey olabilir."

"Evet, bu çok zor görünüyor," dedi Margo. İçindeki çarklar çoktan dönmeye başlamıştı. Belki de bu konuda tamamen yanlış düşünüyordu. Arabella'ya benzemesine gerek yoktu; Margo asla bu kadar heyecan verici, açık sözlü ve agresif olamazdı. Kesinlikle *Fortnite*'ı bu kadar iyi oynayamazdı. Belki de Margo'nun ihtiyacı olan şey daha fazla kendisi olmaktı. "Bir karakter yarat ve sonra o ol dediğini sanıyordum ama sen kendimi bir karaktere dönüştür diyorsun. Neredeyse kendini bir çizgi filme dönüştürmek gibi."

"Kesinlikle," dedi Jinx. "Aynen öyle. Ama kendini bir karikatüre dönüştürecek kadar iyi görmek zor olabilir!"

"Ben zaten bir çizgi film sayılırım," dedi Margo. Jinx gözlerini kısarak ona baktı. "Ne şekilde?"

"Çok aptalım," dedi. "Ben sevimsizim."

Suzie, "Seni bir milyon yıl geçse de aptal ya da sevimsiz olarak tanımlamam," dedi.

"Hayır mı?"

"Hayır, sen aptal olamayacak kadar korkutucusun." "Korkunç mu?!"

"Evet," dedi Jinx düşünceli bir ifadeyle, "biraz korkutucusun. Yani, ben korkutucuyum!"

Belki de benden almışsındır."

Suzie başını sallıyordu. "Bu doğru, ikiniz de çok ama çok korkutucusunuz." "Bekle, benim bir topuk olduğumu mu söylüyorsun?" Margo sordu.

Jinx düşünerek, "Evet," dedi. "Senin doğal bir topuk olduğunu düşünüyorum. Yüz olmak istediğini biliyorum. Bunu kötü biri olmak olarak düşünme, yıkıcı biri olmak olarak düşün."

Margo baldırındaki batık bir kılı karıştırdı. "Şu anda bir topuk ya da yüz değilim, bir insan bile değilim, bir dizi memeyim. Nasıl yani? sadece vücudunuzun resimleri varken bir karakter yaratmanız mı gerekiyor?" Arabella'nın *Fortnite*'i vardı, oynayacak, yapacak bir şeyleri vardı. Margo'nun böyle bir şeyi yoktu.

"Asıl soru da bu," diye mırıldandı Jinx. İlaçlarını aldığından beri gözle görülür biçimde daha rahatlamıştı, neredeyse coşkuluydu. "Başka bir çift isimsiz meme olmaktan çıkıp önemli olan tek çift meme olmaya nasıl geçilir? Gerçek gibi hissetmeli ama bunu nasıl yakalamalı? Bu şekilde kendinizi savunmasızmışsınız gibi dünyaya atarsınız, tabii ki öyle olamazsınız ve çok kötü yaralanırsınız ve yine de terk edilmişlik, umursamazlık ve bir tür cesaretle ilgili güzel bir şey vardır."

Margo bir milyon yıl geçse bile babasının kendisi hakkında bunları anlayabileceğini tahmin edemezdi.

"İhtiyacın olan şey," dedi Jinx, "dostlar." "Dostlar mı?" dedi Suzie.

"Oynamak için. O sıcaklığı yaratmanız gerekir. Koltukları dolduran şey sıcaklıktır."

Margo onun ne demek istediğini hemen anladı. Daha önce de arkadaşlardan söz etmişti ama Margo bunu sadece çapraz tanıtım açısından düşünmüştü.

gerçekten içerik üretmek açısından. "İnsanlarla etkileşime girmem gerekiyor. Kendimi farklılaştırmak için başka karakterlere ihtiyacım var ki sadece bir çift meme olmayayım. Bir yüzün bir topuğa, bir topuğun da bir yüze ihtiyacı var."

"Aynen öyle," dedi Jinx. "Bingo, evlat."

Margo daha önce de düşüncelerinde bu kadar ileri gitmişti ama başka bir insanın onunla seks yapmadan içeriğine nasıl girebileceğini hayal etmeye çalışırken hep tökezlemişti. Cevap başından beri tam önünde duruyordu.

"Tanıtımları kesmemiz gerekiyor," dedi.

Maça değil. Maçtan önceki haftalarda heyecana ihtiyacı vardı. Bunu nasıl kaçırmıştı? Tanıtımlar neredeyse en önemli kısımdı - seyircinin maçı izleyecek kadar önemsemesinin nedeni onlardı.

"Ne demek promosyonlar?" Suzie sordu. "TikToks," dedi Margo. "TikToks yapacağız." "Biz kimiz?" Jinx sordu.

"Henüz bilmiyorum," dedi Margo. "Arkadaşlar."

"Dostlar," dedi Jinx, gülümseyerek ve başını sallayarak.

O gece WangMangler'ın hesabına girdim ve beni rahatsız eden fotoğrafı buldum. WangMangler plajda bikinili bir haldeydi. Arkasında bir iskele görünüyordu ve iskelenin üzerinde bir tür kulübe vardı, kırmızı çatılı küçük altıgen bir bina. Yakınlaştırabildiğim kadar yakınlaştırdım. Yüzde yüz emin değildim ama o binanın Ruby's Diner olduğundan ve iskelenin Huntington Plajı'nda olduğundan oldukça emindim. Web sitesinde SucculentRose adında OnlyFans yapan başka bir kızla birlikte bir podcast yayınladığını fark ettim, ben de gidip hesabına abone oldum ve etrafı kurcaladım.

SucculentRose sevimli ve seksi bir köpek yavrusu gibi görünüyordu. Uzun platin sarısı saçları kırılmadan sırtından aşağı sarkıyordu. Dramatik takma kirpikleri ve göğüsleri o kadar büyük ve mükemmel bir şekilde küreseldi ki sanki on iki yaşında bir çocuk çizmiş gibiydi. Hesabı WangMangler'ınki kadar ilgi çekici değildi ve sik reytingi yapıyor gibi görünmüyordu. Instagram'da sadece on beş bin takipçisi vardı, yani WangMangler'ın yarısı kadar. Bebek yüzlü olduğu çok açıktı.

WangMangler'ın hesabına tıkladım ve ona bir mesaj göndererek ikimizin de Güney Kaliforniya'da olabileceğimizi fark ettiğimi ve eğer bu doğruysa podcast'ine konuk olabileceğimi söyledim. Ondan bir mesaj aldım SucculentRose evet diyor, Huntington Beach'teydiler ve ben

oraya gidecek kadar yakın mıydı? Zamanlama mükemmeldi çünkü o haftaki konukları iptal etmişti. Kayıt için dairelerine gelebilir miyim?

Yarın mı? O ve WangMangler oda arkadaşlarıydılar. Jinx'e sordum. Evet, yarın gidebilirdim. Suzie hasta olduğunu söyleyip Bodhi'ye yardım edecekti çünkü Jinx onu kaldırmayı hâlâ beceremiyordu. SucculentRose bana adresi verdi. Her şey hazır. Podcast yayınında ne söyleyeceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu ve o anda bununla başa çıkmam gerektiğini düşündüm.

Margo hâlâ JB'den haber alamamıştı ve bunun kendisini rahatsız etmesine izin vermemeye çalıştı. Gece yarısına doğru, tam uykuya dalmak üzereyken, saplantılı telefon kontrolü ödüllendirildi.

Hayalet,

JB benim adım ve hayır, ne yazık ki Jelly Bean anlamına gelmiyor. Jae Beom'un kısaltması.

Bir isim için bir isim mi?

JB

Margo'nun kalbi hızla atıyordu. Bunun korkudan mı yoksa heyecandan mı olduğunu bilmiyordu. Bir yanı ona adını söylemek istiyordu. Nasıl acıtabilirdi ki?

Dünyada binlerce Margos olmalı. Ama sonra, eğer onu öldürürse, insanlar "Ona adını verdiğine inanamıyorum!" diyeceklerdi.

Buna asla inanmayacaksın, diye yazmış, ama benim gerçek adım Jelly Bean. Bu çok güzel bir isim, diye yazmış.

Zarif, Margo tedarik etti. Sofistike.

O zaman ikimiz de JB'yiz.

Yani üçümüz de JB'yiz. (Köpeğinizi de dahil ediyorum.)

JB: *Kaderin imzasından başka bir şey olamayacak kadar büyük bir tesadüf.*

Annem yeğenin benim adım koymasına izin verdi, yani . . .

JB: □

Size başka bir soru sorabilir miyim?

JB: *Sadece benimkilerden birine cevap verirsen.*

Anlaştık.

İlkokul aşkı, JB istedi.

Sakin ol. Adı, inanmıyorum, Branch Woodley'di ve annesi büyük bir hippydi ve annesinin sandviçini sardığı folyoyu, öğretmenlerin düşüncelerini okuyamaması için küçük bir şapka yapmak için kullanırdı. Gözlerimiz kapalıyken ağaçların kabuklarına dokunarak onlarla iletişim kuruyormuş gibi yapardık. Sana sorum şu: Bu soru olayını buradaki diğer kızlarla da yapıyor musun?

Hayır.

Sadece hayır mı? Bundan daha fazlasını alamaz mıyım?

100 dolar bahşış gönderdi.

Margo biraz sinirli bir şekilde ona baktı. Sonra bir mesaj geldi:

JB: Hiç altına yaptın mı?

Evet.

Gönder tuşuna bastı. Bir gece önce çok fazla mango habanero kanadı yedikten sonra lisedeki kimya finali sırasında altına sıçmıştı.

JB: Daha fazla bir şey alamayacak mıyım?

Sen soyunmazsan, ben de soyunmam.

Adil. Dürüst olmak gerekirse, tüm bu şeyi bir tür trol olarak yapıyordum. OnlyFans'ı duydum ve ne hakkında olduğunu merak ettim. Takip ettiğim ilk kızlardan biriydin. Bilmiyorum. Seninle konuşmak her şeyden daha ilginç geliyordu, belki de bu bir inek dürtüsüdür. Kucak dansı aldığım tek seferde onunla da konuşmaya çalışmışım. Belki de on iki yaşımdayken Doğruluk mu Cesaret mi'ye cinsel olarak çok sıkı bağlanmışımdır?

Margo Doğruluk mu Cesaret mi'yi her zaman sevmişti ve bunu düşünerek yavaşça başını salladı. Ve gerçekten, diye yazdı, eğer internette bir yabancıya doğruyu söyleyemiyorsanız, o zaman kime söyleyebilirsiniz?

Bir 100 dolar daha geldi ve bir mesaj:

JB: İstemiyorsan altına nasıl sıçtığının ayrıntılarını anlatmak zorunda değilsin, bu benim için kakayla ilgili bir fetiş değil. Ben sadece komik bir hikaye umuyordum.

HUNGRYGHOST: Bilmeniz gereken ilk şey, kimya öğretmenimin anlaşılabilir bir şekilde Yeni Zelandalı olduğu ve çözmekte zorlandığım kalın, kalın bir aksanı olduğudur.

OceanofPDF.com

On İkinci Bölüm

SucculentRose ve WangMangler, bir mezar kadar sessiz olan alçı bir apartman kompleksinde yaşıyordu. Margo'nun ayak sesleri yankılanıyordu. Arabasından ikinci kattaki dairelerine çıkarken tek bir kişi bile görmemişti.

SucculentRose kapıyı Snuggie'nin soyundan geldiği belli olan bir giysi giyerek açtı, taba rengi yünlü oyuncak ayı kumaşından yapılmış bir sweatshirt ve gecelik meleziydi. Sütyensizdi ve Margo daha önce SucculentRose'un birçok çıplak fotoğrafını görmüş olsa da, göğüsleri vücudunun geri kalanından biraz bağımsız hareket edebilecek kadar büyüktü ve şahsen hâlâ çok etkileyiciydi. "Aman Tanrım, onunla tanışmak çok güzel.

Sen!" SucculentRose Margo'yu kucaklayarak ağladı. SucculentRose'un gözlerinde hâlâ dün geceki makyaj vardı. Ufalanmış ve bulanık olduğu için daha da güzeldi ve platin rengi saçları pahalı bir şampuan gibi kokuyordu.

"Bu çok saçma ama sana nasıl hitap etmeliyim?" Margo söyledi. O yapabiliyorken

SucculentRose'a Rose demeyi hayal ederken, WangMangler'a ne diyeceğini hayal bile edemiyordu.

"Mükemmel bir soru. Ben Rose, ve bu benim gerçek adım Bana programda öyle diyebilirsiniz ama o KC diyor. Yani WangMangler. Ne demek istediğimi anladınız!"

"Anladım," dedi Margo, saçlarını kulaklarının arkasına toplayarak. "Gerçek adını mı kullanıyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Margo. "Bana Hayalet diyebilir miyiz?"

"Tabii ki! Aman Tanrım, çok tatlısın," dedi Rose. "Çok gerginsin, Bayıldım! Sadece şunu bilin, KC kesinlikle kaba davranacak ve sizden hoşlanmadığını düşüneceksiniz ve bu doğru. Kimseden hoşlanmıyor. Ama tüm bunların altında

O bir goo ve onu seven herkesten hoşlanıyor, o yüzden cesur olun. O sabah insanı değildir."

Tam o sırada küçük beyaz bir köpek antreden içeri süzüldü, çılgınca etrafına bakınıyor ve havlıyordu.

"Sus," dedi Rose ve küçük köpeği kucağına aldı. "Bu Biotch ve çok ama çok yaşlı. Sen yaşlı değil misin? Sen küçük yaşlı bir sürtük değil misin?"

Minik köpek etrafına bakındı, gözleri kataraktan inci gibi parlıyordu. Başka bir şeyle karıştırılmış bir kanişti. Rose onun gözyaşı lekeli kahverengi ağzını öptü.

Rose, "Benimle gel," dedi ve Margo'yu neredeyse düşmanca bir düzene sahip olan oturma odasına götürdü. Beyaz halı, beyaz deri kanepeler, siyah metal ve cam sehpa. Rose kanepelere oturdu ve Biotch'u yanına oturttu. Biotch anında kanepelere işedi, altından sarı bir sıvı sızdı. "İşte bu yüzden deri bir kanepemiz olmalı!" Rose kağıt havlu getirmek için ayağa kalktı. Biotch olduğu yerde kaldı, çömeldi ve titriyordu.

Çiş temizlendikten sonra Rose onlara büyük pembe fincanlarda kahve getirdi. Margo'ya bir fincan uzatırken gülümsedi ve "Çok ateşlisin!" dedi. "Teşekkür ederim," dedi Margo, karşılığında söyleyecek bir şey bulmaya çalışarak.

"Göğüslerin harika!"

"Onları hissetmek ister misin?" Rose sordu. "Hadi, utanma! Bak, üzerlerinde bir şeyler dengeleyebilirim. Yasak sehpa!" Ayağa kalktı ve kahve fincanını göğsünün tam üstüne koydu. Bir o yana bir bu yana döndü ve kupa orada sabit bir şekilde kaldı. Margo'nun şaşkınlığını gizlemesine gerek yoktu. Şimdi onları hissetmek istiyordu. Bir kahve fincanının üzerlerinde bu kadar sabit durmasını sağlayacak ne gibi bir özellikleri olabilirdi?

"Onlar ?" İmplant olup olmadıklarını sormanın kabalık olup olmadığını bilmiyordu.

Rose hemen, "Yüzde yüz." dedi. "Onları ne zaman aldınız?" Margo sordu.

"Üç yıl önce falan mı? Ama hep istemiştim. Altı yaşımdan beri implant istediğimi biliyordum."

"Altı yaşındayken mi? Ne olduklarını bile biliyor muydun?"

"Oh, kesinlikle. Büyükanнемin evinde televizyonda Dolly Parton vardı. Onun implant olduğunu tam olarak bildiğimi sanmıyorum, sadece özel olduğunu biliyordum. Sıradan bir insan değildi, o Dolly Parton'dı."

Margo'nun aklı sessizce bu olayla uçup gidiyordu. Bu doğruydu. Böyle g   sleri olan sıradan bir insan olamazdı.

Rose'un fizik okuduğu, hatta okulu bırakmadan önce yüksek lisansının yarısını tamamladığı ortaya  ıktı. Margo tuvaleti kullanmak istedi, böylece kendi  niversite deneyimi hakkında konuşmak zorunda kalmayacaktı.

Endi e verici bir şekilde, döndüğünde Rose oturma odasında değildi ve Margo, Rose ve KC'nin konuştuklarını duymadan önce bir süre orada garip bir şekilde durdu. Koridordan aşağı süzüldü ve bulundukları odanın kapısından içeri baktı. Küçük bir kayıt stüdyosu kurmu lardı ve makas kollu süslü mikrofonların önünde tekerlekli sandalyelerde oturuyorlardı. Masa üstlerinin granola bar ambalajları, boş su  i eleri, belki bir vape kalem ve kesinlikle mor bir popo tıkaçı ile dolu olması dışında gerçek bir radyo istasyonuna benziyordu.

"Güzel, buraya gel, hepimiz hazırız!" Rose, Margo'yu gördüğünde şöyle dedi.

KC ba ını kaldırıp bakmadı bile. Minyatür bir k seye benzeyen bir şeyin içinde çay karı tırıyordu. Sandalyede otururken o kadar küçüktü ki görsel olarak sarsıcıydı.

Rose, "  te seninki," dedi ve önünde küçük bir k se bulunan boş koltuğu işaret etti. Margo oturdu ve ne olduğunu anlamaya çalışarak içine baktı, deri kokan bir et suyu ya da  ay. Margo'nun koltuğunda süslü bir mikrofon yoktu; masanın üzerinde duran daha sıradan bir mikrofon vardı. Kulaklıkları fark etti ve onları taktı. Bunu yaptığı anda Rose ve KC'nin söylediği her şeyi kristal netliğinde duyabiliyordu, sanki zihninin i indeymi ler gibi.

Margo küçük k sesini eline aldı ve belli belirsiz bir yudum aldı. Tadı mantar ve ağaç kabuğu gibiydi; gerçekten iğrençti. "Nedir bu?" diye sordu.

"Mantar  ayı," dedi Rose.

KC kıkırdıyor ve Margo'nun yumuşak bir taklidini yaparak "Bu da ne?" diyordu. Margo'nun kulaklıklarından yüksek sesle geliyordu.

"Vay canına, bekle, bunu daha önce hiç yapmadım," dedi Margo.

"Asla tahmin edemezdim," dedi KC.

"Bu çok heyecan verici!" Rose dedi ki.

"Hayır, çok  zg n m," dedi Margo. Hepsinin sesi kulaklarında aynı vol mdeydi, bunaltıcıydı. "Yani, bunu i emem."

"Bunu yapmak zorundasın," dedi KC. "Bu lanet olası podcast'in bir parçası." "Bir sürü bölüm dinlediğini sanıyordum?" Rose dedi ki.

Margo dondu kaldı. KC'ye büyük bir hayranı olduğunu yazmış olmasına rağmen tek bir bölüm bile dinlememişti. "Yani, dinledim. Sadece bunun zorunlu olduğunu bilmiyordum."

"Her podcast'te mantar yapıyoruz," dedi Rose nazikçe. "Bütün mesele bu."

Margo terlemeye başladı. Kendisi kadar korkmuş görünüyor olmalıydı, çünkü Rose yumuşadı ve "Tatlım, çok eğlenceliler! Merak etme! Çok eğleneceksin! Belki sadece bardağın yarısını içersin."

Margo konuşmadan başını salladı.

KC öyle sessiz bir komutla, "Hepimiz bardağın tamamını içiyoruz," dedi ki Margo, Rose'un daha fazla tartışmaya kalkışmayacağını biliyordu.

Margo ağlamaya başlayabileceğini düşündü. Eve gitmek için nasıl iyi olacaktı? Bu korkutucu kadınlarla daha ne kadar kalmak zorunda kalacaktı? İnsanlar mı? Sonunda eve vardığında Bodhi'yi emzirmesi ne kadar sürecekti? Mantarlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu ya da ne kadar sisteminde kaldı. Yine de ayrılmayı hayal edemiyordu. Küçük kâseyi eline aldı ve Rose ona cesaret verici bir şekilde başını salladı. Bir yudum aldı.

KC, "Hadi şu boktan şovu başlatalım," dedi ve Rose dizüstü bilgisayarın başına geçerek şovun tanıtımına başladı. Rose konuşurken Margo telefonunu çıkardı ve çılgınca Jinx'e mesaj attı: Bana mantar veriyorlar, bunun ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok, çok özür dilerim, çok korktum. Gönder tuşuna bastı ve tam Rose konuşmasını bitirip beklentiyle Margo'ya bakarken kafasını kaldırdı.

Margo, "Burada olmak çok harika," dedi.

Yaklaşık iki saat geçti ve hala kayıttaydılar. Margo'nun bunu bir saatlik bir programa nasıl sığdıracaklarına dair hiçbir fikri yoktu. Hem KC hem de Rose gittikçe daha çok çizgi film karakterlerine benzemeye başlamıştı, gözleri garip bir şekilde parlıyordu. Biotch'un kürkü buğday tarlaları gibi dalgalanıyordu. OnlyFans'a nasıl girdiklerini tartıştılar ve Margo vageen'in tamamını henüz yayınlamadığını itiraf etti.

"Yapmadın mı?!" Rose'un nefesi kesildi.

"Bu boktan en iyi şekilde yararlanmalısın," dedi KC. "O tacoya gerçek bir büyük giriş yap."

"Kesinlikle," dedi Rose. "Keşke bilseydim. İlk başladığımda, ilk kez vageen yayınladığımda elli dolar gibi bir ücret almam gerektiğini anlamamıştım. Onun yerine indirime koydum, üç dolardı. Biliyor musunuz?"

ne kadar üzücü hissettiriyor? "İşte benim güzel küçük vageenim, üç dolar eder" demek?

"Sevgili Vageen!" KC, bir erkeğin böğüren sahne sesiyle söyledi. "En değerli Vageen!"

"Bunu bilmek güzel aslında," dedi Margo.

"Senin için bir geri sayım takvimi gibi bir şey yapmalısın. vageen!" Rose dedi ki. "Ve bu senin dünyadaki tüm erkeklere Noel hediyen olabilir!"

Margo aniden vajinasını yemlik gibi ortasında küçük bir bebek İsa içerecek şekilde fotoğrafladığını hayal etti.

KC mikrofona yüksek sesle geçirdi.

"OnlyFans'ı yapmaya nasıl başladın, KC?" Margo sordu. Kısmen KC'den daha az korkmaya başlamıştı çünkü KC son derece utanmazdı. Margo bunu sorarken KC taytının üzerinden kasıklarının şiddetle kaşıyordu.

"Rose yaptırdı," dedi KC. "Seni ben zorlamadım!"

"Sen dedin ki, 'KC, eğer hayatını uyuşturucu kullanarak ve herifleri becererek harcayacaksan, en azından bunu yaparak para kazan'. Ben de 'Beni de yaz!' dedim.

"Umurunda değil," dedi Rose gülümseyerek. "Hiçbir şey umurunda değil. Onun tüm parasını ben kazanıyorum çünkü kelimenin tam anlamıyla ailesinin evine milyonlarca kilo kum gönderilmesini istiyor."

"Ücretsiz kargo! Rose. Altı yüz bin adet kilo kum. Bu nasıl mantıklı olabilir ki? Ondan kurtulmanın onlar için ne kadar zor olacağını bir düşünün!"

Sonra hepsi kustu ve KC bir deniz hıyarı olduğunu söyleyip masanın altına uzandı, böylece mikrofon onun sesini ancak kısık bir şekilde alabildi. Onları parçalamak ya da vücutlarını asitte eritmek isteyen adamları tartıştılar. Rose, "Uyum sağlamak kolaylaşıyor," dedi, "ama sonra Bir gün bir adam resimlerimden birinin altına 'yağ surat' gibi basit bir yorum yapacak ve ben de hıçkıra hıçkıra ağlamaya başlayacağım."

"Oh, kesinlikle ölmek istiyorum," dedi KC uzaklardan gelen sesiyle. "Her gün olduğu gibi." Neden kulaklıklarını takıp mikrofonun başına oturmuyordu? Neden gerçek konuşma alanının karanlık, yankılı gölgelerinde yaşamakta ısrar ediyordu?

"Gerçekten ölmek istemezsin," dedi Rose. "Kandan korkuyor; ufacık bir kan parçası bile görse bayılıyor."

"Bu doğru. Çok titizimdir," dedi KC.

"Sanırım benim asıl sorum," dedi Margo, kendi düşünce zincirine kapılmış bir halde, "zaman neden sadece tek bir yönde ilerliyor? Yani, nedenini bilen var mı?"

Rose, "Yani, ışık hızında hareket edebilseydik, zamanı tamamen durdurabilirdik," dedi.

KC doğrulup oturdu. "Bu odadan çıkmalıyız," dedi. "Dizüstü bilgisayar çok kötü. Şuna bir baksana. Şu lanet şeye bir bakın."

Hepsi dizüstü bilgisayara baktı. Garip bir şekilde kötü niyetli görünüyordu.

Sıcak gün ışığıyla aydınlanan oturma odasına girdiler. "Aman Tanrım, KC, çok haklıymışsın," dedi Margo. "Burası çok daha iyi."

"Gerçekten de öyle," dedi Rose. Üçü de oturma odasındaki halının üzerine yığıldı. Biotch hepsini şaşırtarak Margo'ya yaklaştı ve yanına kıvrıldı.

"Neden şimdi benden hoşlanıyor?" Margo dedi ki. "Daha önce benden hoşlanmıyordu ama şimdi hoşlanıyor." Margo, Biotch'un gözyaşlarıyla dolu küçük yüzüne baktı.

"Belki de aklımı okuyabiliyordur," diye devam etti. "Aman Tanrım, bu bana size sormam gereken bir şey olduğunu hatırlattı!"

"Ne oldu?" Rose aniden ciddileşerek sordu.

"TikTok'ta mısınız?" Margo sordu.

KC gülmeye başladı. "Bu çok can sıkıcıydı!"

Margo, "Hayır, yani aklımda bir fikir var," dedi. Bunu doğru açıklayamayacağından endişeleniyordu. Biotch'un minik bedenini okşadı. Emzirmek zorunda kaldığı için göğüsleri o kadar şişmiş ve yumrulaşmıştı ki, derinin altında karnabahar başları gibi hissediyordu ve Bodhi'yi o kadar çok özlemişti ki, onu bir saniye bile düşünse sızıntı yapmaya başlıyordu. Bir ara banyodan Jinx'i aramış ve işleri bittiğinde gelip onu almasını istemişti. Araba kullanmasına imkân yoktu ve ona kızgın olmadığını söyleyip durmasına rağmen kendisine kızgın olduğunu düşündüğü için ağlamıştı. Tüm bunları bu fikir uğruna yaptıysa ve sonra da sunumu berbat etmeyi başardıysa, kendisiyle yaşayabileceğinden emin değildi. "Bir fikrim var. Ve eğer bana güvenirseniz, bizi son derece ünlü yapabileceğimi tüm kalbimle biliyorum. Ve zengin. Çok zengin. Ama aynı zamanda ünlü."

"Evet, tamam," dedi KC, "bu çok sıkıcı. Şu anda gerçekten böyle mi davranıyorsun? Hayal mi görüyorsun, yoksa bu bir aldatmaca mı?"

Rose onu susturdu ve "Ne demek istiyorsun tatlım?" dedi.

Margo, kar taneleri gibi hareket ediyor gibi görünen patlamış mısırlı tavana baktı. "Tamam, Vegeta ve Goku'yu tanıyor musun? Bu TikTok ve OnlyFans gibi bir şey."

"Hangisi Vegeta?" KC kuşkuyla sordu.

"Sanırım TikTok," dedi Margo.

"TikTok Vegeta değil," dedi KC, "mümkün değil."

"Söylediğim şey füzyon-ha. Füzyon-ha! Çünkü OnlyFans'ın keşfedilebilirliği yok, ancak çok fazla para kazanma var ve TikTok'un tüm keşfedilebilirliği var, ancak para kazanma yok. Birbirleri için yaratılmışlar. Birbirlerine bağlanmaya mahkum gibiler. Ve eğer onları birlikte kullanırsanız - bu bir süper güç gibi.

Para kazanma ve keşfedilebilirlik birleşti."

"Yani aslında TikTok yapmamız gerektiğini söylüyorsunuz," dedi KC.

"Yani, tabii ki, en başta TikTok almanızı söyleyen bendim."

"Hayır, TikTok'u kişiliklerimizi oluşturmak için kullanmamız gerektiğini söylüyorum ve bunun için birlikte çalışmamız gerekiyor. Sadece bir karakteriniz varsa, yapabilecekleriniz doğal olarak sınırlıdır. Bay Beast daha iyi çalışıyor çünkü onun kanaldaki arkadaşlar. Buna ihtiyacımız var. Birbirimizle oynayabiliriz ve ve birbirimize şaka yapardık ve bu bize *yapacak* bir şey verirdi. diğer sosyal medya için yeterince PG idi."

"Şimdi de bir YouTube kanalı açmamızı mı istiyorsun?" Rose sordu.

"Şey, muhtemelen, evet," dedi Margo, "ama bence TikTok'tan başlamalıyız. Tamam, bir de şu açıdan bak KC: Rose'un seni sevmesi seni dengeliyor. Onun tatlılığı senin acılığını daha az zehirli bir duygu haline getiriyor."

"Zehirli!" KC dedi ve karnının üzerine yuvarlandı.

Margo onun sözünü kesti. "Ve Rose kolayca aptal gibi görünebilir, ama öyle olmadığı çok açık çünkü başka türlü KC gibi karmaşık bir yaratığı nasıl evcilleştirebilirdi?"

KC, "Rose aptal değil," dedi.

"Evet, bunu biliyoruz çünkü Rose'la tanıştık ama sadece göğüslerinden bile onun neredeyse bir fizikçi olduğunu anlamınıza imkan yok!"

Rose uzanıp Margo'nun elini tuttu ve sıktı. "Seni seviyorum," dedi. "Evet diyoruz."

"Bir boka evet demiyoruz! TikTok yatırım yapmaya değmez. Biliyorum Sadece OnlyFans'larına bağlantı verdikleri için 100 bin hesaplarını kaybeden kızlar." "Linktrees'i kullanacağız," dedi Margo.

"TikTok katıdır, çıplaklık yapamazsınız, her türlü şeyi yapamazsınız."

"Çıplaklığa ihtiyacımız yok. Tamam, tamam," dedi Margo, Biotch'u ayağa kalkıp gösterebilmesi için Rose'a uzatarak. "TikTok'taki en ateşli sesi seçiyorsunuz, danslı bir şey, ve Rose'u küçük bir dans yaparken görüyorsunuz, kıyafetler giymiş ama ateşli, ve düşünüyorsunuz, Tamam, ateşli kız dans ediyor, ama sonra arkasındaki kanepenin hareket ettiğini ve KC'nin kanepenin içinde olduğunu ve yavaşça dışarı tırmandığını ve sonra sizi korkuttuğunda videonun bittiğini fark edin. Ya da sen onu korkuttuğunda. Her neyse, çılgınlıkla bitiyor."

Ne KC ne de Rose bir şey söyledi.

Margo çaresizdi. Keşke kafası güzel olmasaydı da Son yirmi dört saattir içinde büyüyen vizyonun büyüklüğünü ifade edebilmeyi umuyordu. "Sizi birinin sikeceği bir bedene dönüştürmek yerine, birlikte çalışmak bizi *insana* dönüştürecek. Biz Birbirimizi insanlaştıralım. Bizi normal şeyler yaparken görürlerse, seksi şeyler yaptığımızda daha gerçek hissedecekler! Oyuncak bebeklerden daha fazlası olacağız!"

"Tatlım, bu kadar zeki olduğunu bilmiyordum!" Rose dedi ki.

KC, "Buna değeceğini düşünmüyorum," dedi. "TikTok'u severim tabii ama Instagram'da olanlardan sonra tüm yumurtalarımı tek bir sosyal medya sepetine koymayı sevmiyorum."

"Instagram'da ne oldu?" Margo sordu.

"SESTA-FOSTA," diyor Rose. "İkimiz de OnlyFans'ı Instagram yüzünden yapmaya başladık, aslında festival sahnesine büyük ilgi duyuyorduk, bu yüzden büyük hesaplar-"

"Beş yüz binden fazla takipçim vardı!" KC ağladı.

"Her iki hesabımız da silindi ve her şeye baştan başlamak zorunda kaldık. Altı ay kadar önce, çünkü biyografilerimizde OnlyFans hesaplarımıza bağlantı vermiştik. Tekrar yanmak istemiyor."

"Yeterince adil," dedi Margo. "Bu tamamen adil. Ancak TikTok kadar viral olmanın kolay olduğu başka bir platform yok. Ve bence denemeye değer. En kötü ne olabilir ki? Ve biz de TikTok'ta

Instagram'daki videoları YouTube'a koyabiliriz, sadece TikTok ile ilgili olmak zorunda değil. Bunu PG içeriğe odaklanmak olarak düşünün."

"Ne tür bir yüzde düşünüyorsun?" Rose sordu.

"Viral olsaydık abone olacak insanların yüzdesi?" Margo sordu. "Yani, hiçbir fikrim yok, ama yüzde bir bile olsa, yeterince büyük bir viral olursanız ..."

"Hayır, gelirimizin yüzde kaçını size borçluyuz? Temelde bu devasa tanıtım makinesini tasarlamayı öneriyorsunuz, bu yüzden

bunun bir parçası olmak için para ödememiz gerekirdi."

"Vay canına," dedi Margo, "evet, o kadar ileri gitmemiştim. Bakalım işe yarayacak mı?"

Rose, "En azından bunu denemenin herhangi bir dezavantajını görmüyorum," dedi. "Ben hâlâ bunun aptalca olduğunu düşünüyorum," dedi KC.

"Bırak yazayım. Bana bir hafta verin, sonra buluşuruz ve filme çekmek isteyip istemediğinize bakarsınız."

"Tatlım," dedi Rose, "sadece senin için neyin iyi olduğunu yeterince düşünmediğinden endişeleniyorum. Tüm bu işleri yapmaya gönüllü olman gerektiğinden emin misin?"

İş mi? Bu okuldaki bir grup projesi değil."

"Merhaba çocuklar, benim bin Instagram takipçim var, sizin otuz bin. Sizinle çalışmanın benim için çok büyük bir adım olmamasına imkân yok."

"Oh, doğru!" KC öttü.

Rose, "Tamam, bu beni biraz daha iyi hissettirdi," dedi.

Margo birden kendini "Sana bir şey daha söylemem gerekiyor," derken buldu, çünkü o anda başka türlü olamayacağını anlamıştı. "Dört aylık bir bebeğim var. Onun etrafında çalışmamız gerekecek, sadece belirli günlerde çekim yapmak ya da onu arka planda tutmak gibi. Babam ona bakacak, yani benim tüm dikkatim sizde olacak. Sekiz saat uzak kalamam, yapamam, bu beni öldürür."

"Baban mı?" KC söyledi.

"Evet, ama o iyi biri," dedi Margo.

"Dört aylık bir bebek mi?" Rose sordu. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Margo bu fikrin etrafında parçalandığını hissedebiliyordu. En başta bunu kabul edeceklerini düşünmekle aptallık etmişti. Belki de şansını mahvetmek için onlara Bodhi'den bile bahsetmişti çünkü bu kadar çok istemekten, bu kadar büyük hayaller kurmaktan korkuyordu.

"Özür dilerim," dedi Margo. "Size yalan söylemek istememiştim. Ben sadece-" "Bu hiç adil değil!" Rose dedi ve bir parça köpek tüyü fırlattı. Margo'da halıdan sıyrılmıştı. "Bu lanet bele nasıl sahip oldun?! Dört aydır! Dört ay önce oradan bir bebek mi çıkardın?"

"Burada geri çekilip baban hakkında konuşmamız gerekiyor," dedi KC. Rose, "Babam için endişelenmiyorum," dedi.

"Yaşlı bir adamın bebekle buraya gelmesini istemiyorum, bu çok garip." "Benim babam Dr. Jinx," dedi Margo. Denemeye değerdi.

"Şaka mı yapıyorsun?" KC sordu. Ve Margo'nun kalbi göğsünde yükseldi çünkü doğru tahmin etmişti.

"Dr. Jinx kim?" Rose sordu.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" KC tekrar söyledi.

"Hayır, o Dr. Jinx. Yani normal baba hisleri değil. Beni alacak, istersen onunla buluşabilirsin. Ben de tam ona mesaj atacaktım. bitti."

"Ama o kim?" Rose hâlâ şaşkındı.

"O güreşten geliyor, güreşçi değil, ama o dünyada olduğu gibi - o lanet olası bir ünlü!" KC açıkladı.

Margo, "O ünlü biri *değil*," dedi.

"O bir ikon! Kelimenin tam anlamıyla bir ikon," dedi KC.

"Kim bu kişi?" Rose talep etti. Ve böylece Dr. Jinx ve Murder and Mayhem'in YouTube kliplerini izlemeye başladılar.

"Baban nasıl biri?" KC, Dr. Jinx'le gerçekten tanışma fikri karşısında tamamen heyecanlanmış bir halde sordu. "Yüz yüze mi?"

Margo Jinx'i ve onun gerçekte nasıl biri olduğunu düşünmeye çalıştı. Mantarların etkisinde olmanın verdiği bunaltıcı his büyük ölçüde azalmıştı ama zihni hâlâ çocuksu ve taze hissediyordu, sanki kendi kafasının içinde olmak dünyanın en harika şeyiymiş gibi. "Sihir," dedi Margo, kendini şaşırtarak.

"Sanki, ne bileyim, bir tür yeraltı güç ağına erişimi varmış gibi ya da ... gözden düşmüş bir büyücü gibi bir şey. Ama o aynı zamanda takıntılı bir şekilde temizlik yapan, aletini pantolonunun içinde tutamayan ve sıfırdan makarna yapan orta yaşlı bir adam. Eğer bu herhangi bir şey yaparsa mantıklı."

KC orada uzanmış, gözlerini tavana dikmiş, olanları sindirmeye çalışıyordu. "Aslında," dedi, "bu çok mantıklı."

Kırk beş dakika sonra Jinx, Suzie ve Bodhi'yle birlikte dışarıda olduklarını bildiren bir mesaj attı. Margo'nun arabasını eve götürmesi için Suzie'yi getirmişti. O sırada hâlâ yükseklerde olan KC ile Rose arasında, kendi evlerinde bir buluşma gerçekleşti.

Otoparkın parlak öğleden sonra ışığında pijamaları dışarıda, siyahlar giymiş babası sanki böyle bir şey olacağını biliyormuş gibi, KC zıplayıp duruyor ve yaptığı ünlü tanıtımlardan replikler söylüyordu,

Rose çömelmiş, arka camdan uyuyan Bodhi'ye bakıyor, Suzie hepsine kıkırdıyor, dişlerinde eflatun ruj - park yerinde saçmaladıkları o görüntü Margo'nun en değerli anılarından biri olarak kalacak

Anılar. KC'nin boş bir Dasani su şişesini kalçasına vurması, Rose'un siyah katranlı asfalta vuran absürt kabarık terlikleri, çarpık parlak Jinx'in arabasındaki bedenlerinin yansımaları, aniden tepelerinde uçan büyük bir martı grubu. Tamamen bulutsuz bir gökyüzünün altındaki bu otoparkta, birlikte bu maceraya atılmak üzere bir araya gelmeleri, neredeyse ağırlıksız olacak kadar gülünç geliyordu.

O gece Jinx, Margo'nun yirmi dört saat boyunca süt emmesine izin verilmemesine karar verdi, Margo da "Öyle mi?" dedi. Ancak tüm donmuş sütü çoktan tüketmişlerdi, bu yüzden Bodhi'ye mama vermek zorunda kaldı, bu da iyi gitmedi ve Margo kendini korkunç derecede suçlu hissetti. Gece ve ertesi sabah boyunca defalarca pompaladı, her şeyi attı ve utanç duydu Cildinde bir film gibi. Ama bu ince bir tabakaydı, insanın duşta temizleyebileceği türden bir utanç.

Ertesi gün hepsinden önce uyandı ve dizüstü bilgisayarını açtı.

Tereddüt etti. Bir yanı JB'ye bir mesaj yazmak istiyordu. Geçenlerde ona yediği en iyi sandviçi sormuştu ama bu enerjiyi boşa harcamak istemedi. Bunun yerine OnlyFans hesabını açtı, hesap açıklamasında düzenle'ye tıkladı ve sık reytinglerinin açıklaması hariç her şeyi sildi. On dakika boyunca oturup düşündü ve yeni bir giriş paragrafı yazmaya çalıştı. Sonra şöyle yazdı: "Ben başka bir gezegendenim ve burayı çok sevmeme rağmen sizin dünyanızı anlamıyorum. Beni memlerle, folyolarla ve sevimli kedi videolarıyla besleyin. Bana can sıkıntınızı, üzüntünüzü ve kaygınızı verin: Hepsini yiyeceğim. Gömleğinizin düğmelerini, en karanlık sırlarınızı, anahtarlarınızı, saç tutamlarınızı, anılarınızı yiyeceğim. Gel, birlikte yarattığımız bir dünyada benimle oyna. Seni sadece biraz öldürecek ve bundan hoşlanacaksın."

Sonra dışarı çıktı, Microsoft Word'ü açtı ve senaryoyu yazmaya başladı.

Öğlene kadar kendisi, KC ve Rose için bir hafta boyunca her gün yayınlatabilecekleri kadar TikTok fikri yazmıştı. Hepsi için tweet ve IG gönderileri için de fikirler yazdı. İşi bittiğinde, küçük Biotch gibi titreyen ve inleyen eski mürekkep püskürtmeli yazıcısında biri Jinx diğeri Suzie için olmak üzere iki kopya yazdırdı.

"Margo," dedi Jinx akşam yemeğinde ona notlarını verirken, "bunun harika mı yoksa berbat bir fikir mi olduğunu gerçekten bilmiyorum."

"Biliyorum," dedi Margo. Ama korktuğunu hissetmiyordu.

"Bildiğim bir şey var: Shyanne'e söylemen gerekiyor."

"Ne- Neden?" Margo kısa kesmişti. Senaryodaki herhangi bir şeyin Jinx'in Shyanne'e söylemesi gerektiğini düşünmesine neden olduğunu anlamamıştı.

"Ya bu iş patlarsa?" Jinx dedi ki. "Ya internette ünlü olursan? Bir annenin kızının porno çektiğini öğrenmesi için harika bir yol olurdu."

"Aslında porno değil," dedi Margo.

Jinx ona baktı. "Ona söyleyeceğine söz ver."

"Tamam," dedi Margo, ama hâlâ Shyanne'e söylemeye niyeti yoktu. "Sadece onun iyiliği için değil," dedi Jinx, "senin için de. Yaptığın şey için, Tatlım, bu utanılacak bir şey değil. Gizli kalması gereken bir şey değil. Kendinle gurur duymalısın. Yaptığın şey bence harika." Adam onun omzunu okşadı ve Margo inledi çünkü artık Shyanne'e söylemek zorunda olduğunu biliyordu. Gelecek hafta sonu gelinlik alışverişine gitmek için onu görmesi gerekiyordu.

Yemekten sonra Margo senaryolarını Jinx ve Suzie'nin notlarıyla yeniden yazdı, KC ve Rose'a önerilen çekim zamanlarıyla birlikte gönderdi ve sonra yatağına uzanıp Shyanne'a nasıl söyleyeceğini hayal etmeye çalıştı.

OceanofPDF.com

On Üçüncü Bölüm

O Cumartesi Bodhi'yi arabaya yükledim ve gelinlik alışverişi yapmak üzere annemle zenginlerin alışveriş merkezi Fashion Island'da buluşmak üzere Newport Beach'e doğru yola çıktım. Ben on bir ya da on iki yaşındayken annem oradaki Bloomingdale's'de çalışıyordu ve bir keresinde okula gidemeyecek kadar hasta olduğumda ve annem tekrar seslenmeye korktuğunda, bütün günümü o alışveriş merkezinde geçirmiştım, periyodik olarak kadınlar tuvaletinde kusmuştım. Çok güzel bir yerdi, her yer açık havaydı. Bir koi göleti ve birçok fiskiye vardı. Oradan nefret ederdim.

Annemle Neiman Marcus'un yanında karşılaştım. Annemle eşleşen bir çift giymişti.

Bej rengi Lululemon takım ve dökümlü kaşmir kazak. Yaşlı bir Kardashian gibi görünüyordu, sadece sarışın ve düz bir poposu vardı.

"Kahve ya da başka bir şey içmek ister misin?" Ben sordum.

"Kafeinliyim ve gitmeye hazırım!" Shyanne dedi ki. "Önce Neiman'a, sonra Nordstrom'a, sonra da Macy's'e gideriz diye düşünüyorum. Aşağıya doğru ilerleyelim. Asla en pahalı olanı en son yapmak istemezsiniz. O zaman yorulursun ve zayıf."

Böylece Neiman Marcus'un sessiz bej morguna girdik.

"Düşünüyorum da," dedi Shyanne, gece kıyafetlerinin satıldığı raflara göz atarken, "beyazla oynamak isteyebilirim, geleneksel gelin beyazına bir selam gibi, ama aslında beyaz giymeye çalışmıyorum? Ekru düşünüyorum, şeftali düşünüyorum, gelinlikten çok kokteyl elbisesi gibi bir şey düşünüyorum."

"Ne kadar sürtükçe?" diye sordum. Gerçekten de tüm çocukluğum anneme alışverişte nasıl yardım edeceğime dair bir eğitim kursuydu.

"Burası Vegas," dedi, "ve Kenny kızları göstermeme bayılıyor. Ben şahsen daha mütevazı bir şey istiyorum, bu yüzden mutlu bir uzlaşma olabilir

Çok bacak gösteren ama daha yüksek yakalı. Pırıltılı, boncuklu veya payetli, belki inci detaylı düşünüyorum. Yani, burası Vegas."

"Normal kadınlar bölümüne gidip bir şeyler çekmemi ister misiniz?" diye sordum.

"Elbette, Noodle," dedi Shyanne. "Ben şuradaki soyunma odalarında olacağım. Dördüncü beden! Kendiniz için de giyecek bir şeyler arayın!"

"Senin kaç beden olduğunu biliyorum," dedim ve bebek arabası kalın tüylü halının üzerinde kayarak ilerledi.

Bunun onun düğünü olduğunu biliyordum, sahip olabileceği tek düğün. Tüm arkadaşlarıyla birlikte büyük bir resepsiyon vermeyecekti, balayına gitmeyecekti (balayı Vegas'ta olacaktı, bir taşla iki kuş; Kenny zeki bir adamdı). En azından ben katılabilirdim. Dünyada en çok sevdiği kişi bendim. Bunu biliyordum.

Ama içgüdüsel olarak gitmek istemedim.

Diane von Furstenberg imzalı şeftali rengi bir şal elbise buldum ve bebek arabasının sapına sardım. Göğüslerimin üzerine farklı kahvaltılık gevrekler döktüğüm bir video çekebileceğimi hayal ederek bir süre daldım, sonra Shyanne'e yakışacağını düşündüğüm üç ya da dört şey daha aldım ve onu soyunma odasında buldum.

Soyunma odası devasa büyüklükteydi. Bebek arabası ve ben sığacak kadar geniş bir alana sahiptik. Oturmam için rahat bir deri koltuk bile vardı, ancak annem giydiği kıyafetleri oraya koymuştu. Onları aldım, oturdum, iç çamaşırı artık görünmeyecek şekilde bohçayı katladım ve bohçayı kucağımda tuttum. Annem hiçbir koşulda kıyafetlerinin, Neiman Marcus'ta bile hayal edilemeyecek kadar pis olduğuna inandığı bir yer olan soyunma odasının zeminine değmesine izin vermezdi. "Kadınların soyunma odasına her işeyişim için bir kuruşum olsaydı" çocukluğumda sık sık tekrarlanan bir sözdü, ancak saydığım kadarıyla sadece beş ya da altı peni ile sonuçlandı. Yine de, bunun yeterli olduğunu tahmin ettim.

Kırmızı halıda giyilebilecek gümüş rengi pullu bir elbise deniyordu, arkası o kadar açıktı ki poposunun çatlağı görünüyordu. Bir o yana bir bu yana dönüp kendini inceliyordu.

Ayna. Annem ne zaman aynada kendine baksa, papağan gibi yassı gözlerle bakardı.

"Ne düşünüyorsun?" diye fısıldadı çünkü Bodhi uyuyordu.

"Yani, muhteşem, bir film yıldızı gibi görünüyorsun," dedim. "Kenny ne giyecek?"

Tıslayarak iç geçirdi, ne demek istediğimi hemen anlamıştı. Kenny muhtemelen bordo gömlek ve gri takım elbise gibi berbat bir şey giyiyor olacaktı ve o elbisenin içinde yanlışlıkla bir düğüne girmiş bir şov kızına benzeyecekti.

"Peki," dedi, "bana ne getirdin?" Ona seçtiğim elbiseleri gösterdim.

"Hayır, hayır, hayır," dedi, onları sıraladı ve hayırlar için duvardaki kancalara astı. Diane von Furstenberg'de durakladı. "Bu ilginç."

"Yetmişli yılların cazibesi var. Abartısız," dedim. I Boncuklu ya da pullu olmadığını biliyordu ama bence ışıltıya ihtiyacı yoktu. *Bilerek evleniyorum ve bu bir hata değil* diyen bir elbiseye ihtiyacı vardı.

Gümüş elbiseyi çıkardı ve Diane von Furstenberg'i denedi. İlk başta çok büyük göründü ama belini içeri çekip bağladığında tam oturdu. Çok güzel ve güçlü görünüyordu; annemin tanıdığım, bildiğim ve sevdiğim bir versiyonu gibiydi. "Bilmiyorum," dedi dönüp poposuna bakarak.

Çok fazla zorlarsam onu elbiseye karşı döndüreceğimi biliyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim. Arkasını döndü, içini çekti, karnını dışarı itti ve omuzlarını çöktürdü. Bu onun yaptığı bir şeydi, en kötü anlarında nasıl görüneceğini incelerdi. İçinde kötü görünmeyeceğin bir şey giymenin, içinde sadece bazen harika görüneceğin bir şey giymekten her zaman daha iyi olduğuna inanırdı. "Pekâlâ," dedi, karnı dışarı çıkabildiği kadar dışarı çıkmıştı. "Belki."

Nordstrom'dayken annem deniz ürünleri satan yerde işe girip girmediğimi sordu, tamamen unuttuğum bir yalandı bu.

"Hayır," dedim. Şimdi iç çamaşırlarının içinde düğün gecesi giyebileceği bir gecelik arıyorduk.

"Margo! Ne yapıyordun sen?! Kıçını kaldırmalısın. Bir şeyin böyle iltihaplanmasına izin vermek sana göre değil."

"Bu çok karmaşık," dedim, "çocuk bakımı ve-"

"Jinx'e bebeği izlet, bebeklerle arası çok iyidir!" Sığırları iple bağlamak için kullanmayı planlıyormuş gibi bir tanga geriordu.

"Bodhi her zaman bir şişe almaz."

"Mazeretler," dedi Shyanne, bir sonraki iç çamaşırı kulesine geçerken. Haklıydı. Jinx'in utanılacak bir şeyim olmadığını söylediğini düşündüm. Neden doğru olmasındı ki?

"Bu web sitesinde bazı işler yapıyorum ve oldukça iyi para kazandırıyor," dedim.

"Anket doldurmak mı? Margo, inan bana, hesabını yaptım, saatte üç kuruşa çalışıyorsun."

"Hayır, temelde ..." Bunu *porno* kelimesi olmadan söylemenin bir yolunu bulmaya çalışıyordum. Porno değilmiş gibi davranmaya çalışıyordum ama pornoydu. "Temelde porno ve sosyal medyanın bir karışımı gibi."

Shyanne bileğimi tuttu. Parmakları buz gibi soğuktu. "Bu konuyu burada konuşma," diye tısladı.

Mağazanın dışına çıkıp Macy's'e doğru yürürken, "Demek *porno* yapıyorsun?" dedi. Sana inanamıyorum, Margo. Yani, gerçekten."

"Aslında porno değil," dedim. "Seks yok, işin içinde başka biri yok, sadece iç çamaşırlarımla çekilmiş resimlerim var."

"Beni çok hayal kırıklığına uğrattın," dedi. O hızlı yürüyordu ve ben de bebek arabasındaki Bodhi'ye yetişmeye çalışıyordum. Güneşlik yüzünden onu göremiyordum ama uyanmanın eşliğinde olduğunu biliyordum. Güzel kumaşlar giymiş sarışın çocukların gülüp oynadığı koi havuzunun yanından geçtik. Sanki bir rüyadaymışız gibi hissediyordum.

"Anne," dedim. "O kadar da kötü değil!"

"Seni bir fahişe olman için yetiştirmedim." Bunu o kadar sessiz söyledi ki duymamı isteyip istemediğinden bile emin değildim.

Hiçbir şey söylemedim, sadece yürümeye devam ettik, yüzeye doğru yüzen dalgıçlar gibi acele ediyorduk. Hâlâ Macy's'e gidip gitmediğimizden bile emin değildim, sadece onu takip ediyordum. Meğer o sırada inşaat halindeki bir mağazanın yürüyen merdiveninin yanındaki izole bir alana gidiyormuş. Bank ya da başka bir şey yoktu, bu yüzden orada garip bir şekilde durduk.

"Artık hiçbir erkek seninle evlenmeyecek," dedi.

En derin korkularıma doğrudan dokunurken beni daha gülünç etkileyecek bir şey söyleyebileceğinden emin değilim.

"Geleceğin işverenleri mi? Unutun gitsin! Bir kere internete düştü mü Margo, sonsuza dek orada kalır." Shyanne titriyordu, çok üzgündü. Ağzı, onu aniden yaşlı gösterecek şekilde sıkıca kapalıydı.

Ne diyeceğimi bilemedim. Bodhi mızızlanmaya başladı, ben de onu bebek arabasından aldım. Acıkmıştı ve bu konuşma sırasında sütümün kesilmemesi için dua ediyordum.

"Hayatını mahvettin," dedi.

Yürüyen merdivene, otoparktaki palmiyelere, onun yüzü dışında her yere baktım.

"Onun hayatını mahvettiğini mi düşünüyordun?" Bodhi'yi işaret etti.

"Yakınından bile geçmedi. *Sen* mahvettin."

Onunla aynı fikirde olmamamın neredeyse hiçbir önemi yoktu, utanç başıma kırılmış bir yumurta gibiydi, soğuk, ıslak ve damlıyordu.

"Bunu yapmayı düşündüğünü bana söyleseydin, seni durdurabilirdim!"

Şimdi ağlıyordu, gözyaşlarını parmaklarının ucuyla siliyor, tırnaklarını kendine batırmamaya çalışıyordu. "Çok üzgünüm Margo ve hayal kırıklığına uğradım. Ne söyleyeceğimi bile bilmiyorum. Seni bundan daha iyi yetiştirdiğimi sanıyordum."

"Özür dilerim," dedim. Ağzım uyuşmuş gibi hissediyordum. Aslında tüm tenim uyuşmuştu. Nasıl itiraz edeceğimi bilemiyordum, beni bunun için yetiştirdiğini bilsem bile. "Güzellik bedava para gibidir." "Güzellik bedava para gibidir."

Shyanne'in OnlyFans'ımı yaparken her zaman söylediği şey: "Asla Bir erkeğe çok hızlı ve çok büyük gülümseyin, utangaç ve küçük bir gülümseme onun bunu hak ettiğini düşünmesini sağlayacaktır." "Asla çantanız kucağınızdayken oturmayın.

coochie." "Erkekler kendi isimlerini duymaya bayılır, insanlara her zaman isimleriyle hitap edin."

"Anne," dedim, ağlamaya başlayacağımdan korkarak. "Mesele şu ki bu işte iyiyim ve sanırım-"

"Bu işte ne kadar iyi olduğun umurumda değil! Tanrım, bunu *söylediğine* bile inanmıyorum."

"Bu sadece seksle ilgili değil," diye savunmaya çalıştım, bunu söylerken bile hesabımı yeterince cinsel içerik olmadığı için bırakan tüm erkekleri düşünüyordum. "Bu bir marka oluşturmak ve sosyal medyayı kullanmakla ilgili-"

"Hayır, bu insanlara bir boku hak etmeyen bir pislik olduğuna karar vermeleri için ihtiyaç duydukları her şeyi vermekle ilgili. Bu, senin zavallı kışına biraz olsun yardım edebilecek her bir insanın saygısını kaybetmekle ilgili."

Jinx'i, hastaneleri, nişan yüzüklerini ve aç ayılar tarafından yenen tahterevallilere bağlanmış adamları düşündüm. Ama hiçbir fikrim yoktu.

Shyanne için bunların nasıl anlatılacağı, tüm bunların nasıl bir araya getirileceği

Onun zihnindeki yapboz parçalarını benimkinde bir araya getirdiğim gibi.

"Mamamama," dedi Bodhi saçlarını avuçlayarak. "Mamamam." Bana ilk kez böyle sesleniyordu.

Shyanne, "Macy's'e tek başıma giderim," dedi.

"Tamam," dedim.

"Mamamamamama!" Bodhi kendinden memnun bir şekilde bağırdı.

Saçlarını sıkıdığı küçük yumruğunu salladı.

Shyanne yürüyen merdivenden çıkıp Macy's'e doğru yürüdü. Bodhi'ye sıkıca sarıldım.

"Anne," dedim.

"Ma Ma Ma Ma," dedi.

"Evet, ben anneyim," dedim. Saçımı çekti. "Aç mısın?" Gözyaşlarını yanaklarımdan silerek sordum. "Hadi emzirecek bir yer bulalım."

Bir bank buldum ve mememi çıkardım, üzerime battaniye bile örtmedim. Tüm zenginler görsün diye emzirdim.

Suzie, Margo'yu hedef kitlesinin inekler olduğuna ve onların başlıca serilerine aşina olması gerektiğine ikna etmişti. "Seni inek okuluna göndereceğim," dedi Suzie, "harika olacak!" Meğer inek okulu, birlikte video oyunları oynamak ve anime izlemekten ibaretmiş ve Margo gizliden gizliye Suzie'nin sadece bir arkadaş istediğini düşünmüş. Buna itiraz etmedi. Suzie'yi gittikçe daha çok sevdiğini fark etti.

O gece Suzie ile birkaç saat *Minecraft* oynadıktan ve defalarca lavlara düşerek öldükten sonra Margo JB'ye yazmaya çalıştı. Gönderdiği soruları gözden geçirdi. Shyanne ile geçirdiği günün hüznü içinde derin bir kuyu açmıştı. Bunu kullanabileceğini düşündü. Belki hançeri kendi karnından çıkarıp onunkine saplayabilirdi. Yazmak böyle bir şeydi, değil mi? Çocukluk hayvanlarıyla ilgili sorusunu yanıtlamaya karar verdi. Giderek daha çok, onun sorularını yanıtlarken sadece gerçeği söylemeye başlamıştı. sorular soruyor, sonra da daha önce söylediği yalanlara uyması için bazı şeyleri değiştiriyordu. Bu ona Mark ve Derek arasındaki, karakterlerin gerçek insanlar olmadığına dair eski sınıf tartışmalarını düşündürdü.

Mark her zaman karakterlerin gerçek olmadığında, hiçbir psikolojiye sahip olmadıklarında, gerçek bir bedene ya da zihne sahip olmadıklarında ısrar ediyordu. Onlar her zaman yazarın piyonlarıydı. Bizim işimiz, diye ısrar ederdi, yazarı anlamaya çalışmaktı.

karakteri. Karakter sadece boyaydı - boyanın yaptığı resmi görmeye çalışmamız gerekiyordu.

Margo buna inanıp inanmadığını bilmiyordu - kesinlikle karakterler Bazen kendi başlarına bir hayat sürüyorlardı ama bu, JB'ye yalan söylerken bir şekilde kendini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Yalan söylüyor olsa bile sorun değildi çünkü yalanları boya gibi kullanarak ona gerçek bir şeyler anlatmaya çalışıyordu.

JB,

Annem çocukken evcil hayvan beslemeye oldukça karşıydı ama ben sekiz ya da dokuz yaşındayken bir kedi sahiplendik. Nereden geldiğini bilmiyorduk ve sadece üç bacağı vardı. Çok güzeldi, başka bir şeyle karıştırılmış bir Siyam kedisiydi. Mavi çan renginde gözleri vardı ve kaplan çizgileri olan beyaz bir kedi idi. Bacağını nasıl kaybettiğini bilmiyorduk. Arka bacaklarından biriydi, dizden kesilmişti. Ameliyatla yapılmış olması gerektiğini düşündük, yoksa nasıl hayatta kalabilirdi ki, bir noktada birileri bu kedi için bilmem kaç bin doları gözden çıkarmıştı. Ama tasma yoktu ve kayıp kedi işareti de yoktu. Kapımızın eşiğinde takılmaya ve içeri girmek için miyavlamaya devam etti, sonunda annem kapıyı açık tuttu ve Lost-y (sonunda ona Lost-y adını verdik) zaten düzeni biliyormuş gibi içeri girdi.

Ve o en üstün kedi idi. Saç çizgimi agresif bir şekilde yalarken başımı tutmak için bir patisini kullanırdı ve eğer hareket edersem beni hizada tutmak için patisiyle bana vururdu. Her türlü insan yemeğini yerd. Bir keresinde koca bir marul parçasını kurt gibi yediğini görmüştüm.

Sonra bir gün, on üç yaşındayken eve gelmedi. Her yere işaretler astım. Bisikletimle dışarı çıkıp onu aradım. Ona ne olduğunu bilmemeye dayanamıyordum. Araba mı çarpmıştı? Başka bir ailenin yanında mı yaşıyordu? Onu bir çakal mı kaçırmıştı?

Umarım onu ne kadar çok sevdiğimizi biliyordur. Umarım her ne olursa bununla yüzleşebilmiştir çünkü 70'lerden kalma ürkütücü eski bir apartmanda yaşayan bu iki tuhaf maymunun onu sevdiğini biliyordu.

Sevgiler,

Tekrar okudu ve hayali babası ve hayali kardeşi Timmy hakkında bazı şeyler ekledi ve sonra son cümleyi tamamen çıkardı. Muhtemelen sahte ailesi gerçek bir evde yaşıyordu ve cümleyi "saygın, orta sınıf bir evde yaşayan dört tuhaf maymun" olarak değiştirdiğinde cümle pek işe yaramadı. E-posta diğerleri kadar derin ya da özel görünmüyordu ve JB'nin bundan hoşlanmayacağından endişeleniyordu. Hançeri kendi karnından onunkine aktarmayı başaramamıştı.

Son paragrafın üzerine geldi ve sonra yazmaya başladı.

~~Umarım onu ne kadar çok sevdiğimizi biliyordur. Ona hiç tasma takmamış olmamız, onu sahiplenmek için hiç çaba sarf etmemiş olmamız, "Bu kedi bizim, bizim tarafımızdan seviliyor, onu bulursanız bizi arayın, bahçenizde ölürse bize haber verin!" dememiş olmamız beni rahatsız ediyor. Lady and the Tramp'te Tramp'in sonunda bir tasma aldığı bir an vardır ve bu sevilmenin bir sembolüdür. Eğer barınağa götürülürseniz, biri gelip sizi alacaktır. Köpek yakalayıcı, tasma takan bir köpekle farklıdır. Tasma olmayan bir köpek sadece bir hayvandır. Eğer dünya sevildiğinizi bilmiyorsa, o zaman çöpsünüz demektir. Bence bu insanlar için bile geçerli. Belki. Bazen. Ya da öyle olmasından korkuyorum. Sevilme güvende olmanın tek yolu.~~

Saygılarımla,
Jelly Bean

Daha yakın olduğunu bilmesine rağmen tam olarak tatmin olmamıştı ve yorgundu. Bir an düşündü ve ona soracağı bir sonraki soruyu nasıl cevaplaması gerektiğine karar vermeye çalıştı. Ekledi: Not: Lütfen bana annenin bir portresini yaz.

Sonra gönder tuşuna bastı ve yatağa gitti.

İşte JB'nin annesi için yazdığı ve ertesi sabah ona gönderdiği portre:

Jelly Ghost,

Annem de babam da Kore'de doğmuşlar ama orada değil burada tanışmışlar. Annem çok gürültücü, çok güzel ve sürekli yabancılarla konuşuyor. Tezgahtarlarla - bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim- uygunsuz yakın ilişkiler kuruyor. Çocukken beni çok utandırır, neden bilmiyorum. Filmlere çok düşkündü, çıkan her filmi izlemek isterdi. Blockbuster'ın müdavimlerinden biriydi. Blockbuster'da çalışan çocuklar, genelde on dokuz yaşında, saçları dikenli beyaz çocuklardı. Orta yaşlı Koreli bir kadın için doğal bir eşleşme, ama onu çok sevdiler. Doğum günlerinden biri olduğunda kek getirirdi. Durmadan film konuşturlardı. Onlardan biri olan Philip'i on üçüncü doğum günü partime davet ettiği için çok kızmıştım ve ona bunun tuhaf olduğunu anlatmaya çalışıyordum ama anlayamıyordu. Bana sihirli sekiz top aldığını hatırlıyorum. I Hala hediye getirdiğine inanamıyorum.

Evi temizlemek konusunda takıntılı, sanki o evde bir toz zerresi bile kalmamış gibi, babamı naylonla sarmadığına şaşırıyorum. Birbirlerini seviyorlar. Yani, çoğu zaman sinirlenmiş gibi davransa da anneme tapıyor demek daha doğru olabilir. Annemde çok fazla Lucille Ball enerjisi var ve sürekli garip durumlara giriyor, mesela yanlışlıkla Cehennem Meleği'nin bisikletini devirdi ve olay büyüdü ve babam yüzlerce dolar ödemek zorunda kaldı.

Küçük bir erkek kardeşim var ve annem ikimizin de üzerine titrer, bizi çok şımartırdı ama normal bir şekilde değil. Her zaman bizimle video oyunları oynardı ve tüm arkadaşlarımı yenebilirdi. Babam iyi para kazandığı için hiç bir işte çalışmadı ama ellili yaşlarında "bir şeyler yapmak istediği" için yerel lisemizde yardımcı olarak çalışmaya başladı. Çocuklar onu çok seviyor,

Mesela ona tüm aşklarını anlatıyorlar, aileleriyle olan kavgalarını çözmelerine yardım ediyor ve eve her zaman onların argosunu konuşarak geliyor.

Anneme kesinlikle babamdan daha yakınım. Onunla olan ilişkim daha samimi bir şey. Annem herkesle samimi bir ilişki kurmak ister, ondan yeterince hızlı uzaklaşamazsınız, üç dakika içinde size bağırsak hareketleriniz hakkında tavsiyelerde bulunmaya çalışır. Onu seviyorum. Harika bir anneydi.

-JB

Margo annesinin bu tanımını o kadar çekici buldu ki dört kez okudu. Beklediği bu değildi. Belki de çok parası olduğu ve onu pervasızca harcadığı için, Margo JB'yi sıkılmış zengin bir çocuk olarak hayal etmişti. Hâlâ öyle olabilirdi ama annesinin bu portresi Margo'nun ondan çok daha fazla hoşlanmasına neden olmuştu.

Margo, eğer işler farklı olsaydı, Shyanne'i bu şekilde sevillebilir kılmanın bir yolunu bulabileceğini biliyordu. Her insan yüz ya da topuk olabilir, ne gösterdiğinize bağlı olarak ileri geri dönebilir. Güneş gözlüklerini bir çocuğa taktığını gösterin, o bir yüzdür. Hile yaptığını ve hakemin dikkatini dağıttığını gösterin, o bir heel'dir.

Bunun sebebinin gerçek insanların hem iyi hem de kötü olması, hepsinin birbirine karışması, sadece ekranın herkesi basit silüetlere dönüştürmesi olduğunu biliyordu. Ortaya çıkan görüntü, hangi yöne çevirdiğinize, hangi ayrıntıları gösterdiğinize bağlı olarak her iki şekilde de görünebilirdi.

Ama bu gerçek hayatta da oluyordu. Öyle ki bazen bu durum başını döndürüyordu. Kendisi söz konusu olduğunda bile, Margo bunu her iki şekilde de görebiliyordu: memleketli kız iyilik yapar, kapitalist ataerkilliğe meydan okur ya da genç fahişe hemşirelik yaparken çıplak kadın satar, çalışmak için çok tembeldir.

Peki ya JB? Kimdi bu adam ve ona verdiği özenle seçilmiş parçalardan bunu nasıl anlayabilecekti?

OceanofPDF.com

Bölüm On Dört

Shyanne ertesi gün aradı ve bu kadar sert olmak istemediğini, ancak hala yapabiliyorken durmam ve hesabı silmem gerektiğini söyledi. Her nasılsa, bunu yapacağıma dair söz verdim. "Haklısın," dedim parmağımı odamdaki pencere pervazında gezdirirken. "Sanırım muhtemelen haklısın." Bunu ona söylerken ciddiydim ve onun isteklerine boyun eğmek iyi hissettiriyordu. Ama telefonu kapattığımızda, hesabı almadım.

Bunun yerine, babam evdeki tüm eğlenceli mısır gevreklerini değiştirdiğinden, küçük bebek yataklarına benzeyen büyük olanlardan bir kase rendelenmiş buğday yedim.

Eğer OnlyFans üç ay sonra başarılı olmazsa, o zaman onu kaldıracağımı düşündüm. Şu an ile üç ay arasındaki fark neydi? aylar sonra? (Bu mantığa kesinlikle dokunulmamış olması, bir porno yıldızı olarak başarılı bir çalışmanın gömülmesinin başarısız bir çalışmadan çok daha zor olduğu fikriydi).

Noel'den önceki hafta dur durak bilmeyen çekimlerle geçti. Rose ve KC'den izin alır almaz Margo, Jinx ve Suzie, saat on olmasına rağmen Fry's Electronics'e gittiler. Noel müziği çalıyordu ve Jinx ile Suzie mağazada çocuklar gibi zıplıyorlardı. Margo, Bodhi'nin ön tarafına bağlanmış taşıyıcısının ağırlığı altında paytak paytak yürüyordu. İki GoPros, bir boom mikrofon, birkaç ışık ve bir Roomba aldılar.

Salı günü KC ve Rose'un evinde çekime başladılar ve Cuma gününe kadar bitiremediler, her şey hayal ettiklerinden çok daha uzun sürdü. Suzie ara sıra kameramanlık ve genel tamirat işleriyle uğraşıyor, hepsine Chipotle getiriyor, kayıp ayakkabıları ya da külotları buluyordu. Jinx bir tür bebek giyme sanatıydı.

Işıklandırma konusunda hepsinin fark ettiğinden çok daha fazla şey bilen yönetmen. Her şeyin yedi gün boyunca gerçekleşmiş gibi görünmesi için hepsinin bitmek bilmeyen kostüm değişikliklerine ihtiyacı vardı. Bittikten sonra bile, Margo'nun üç gününü daha alan düzenleme ve organizasyon vardı.

Yine de, her şeyi tekrar izlediğinde, bir şey bulduklarını düşündü. Bir şey yapmışlardı. İyi olup olmadığını bilmiyordu ama çok hoşuna gitmişti. Kesinlikle sevmiştir.

Margo o kadar meşguldü ki neredeyse hiç uyumuyordu ve kesinlikle Noel alışverişine çıkma şansı olmamıştı. Son dakikada Amazon'dan Bodhi için eski moda görünümlü bir oyuncak ayı sipariş etti ve Jinx'e bir elektrikli tıraş makinesi ve aylık çay kulübü aboneliği. Ama Shyanne'e ne alınabilirdi ki? Margo sonunda Etsy'den bir kolye sipariş etti: narin bir zincir üzerinde on dört karat altından yapılmış küçük bir maça ası. Derin bir nefes alarak, Shyanne'in 6 Ocak'taki düğünü için Vegas'a seyahat rezervasyonu yaptı. Bilet çok pahalıydı ve buna içermemeye çalıştı.

Bir kucak bebeği ekledi. Shyanne'in öfkelenmesine izin verecek ve Kenny'nin varlığının Shyanne'in öfkelerini dışa vurmasını engelleyeceğine güvenecekti.

Yine de, Noel'den önceki hafta boyunca, her şeyin bulanık olduğu ve düş almaya bile zor vakit bulduğu bir zamanda, JB'ye o güne kadar yediği en iyi sandviç (Reuben) hakkında dört sayfa yazmayı başardı. Bir saatini Google'da JB'nin memleketindeki alışveriş merkezini araştırarak ve yemek alanının nasıl düzenlendiğine dair resimler arayarak geçirdi.

"Hiç Kyle adında birini tanıdınız mı ve eğer tanıdıysanız nasıl biriydi?" diye sordu. Hayaletlere inanır mısınız? Bir sınavda yaptığınız en kötü şey neydi? Sana araba kullanmayı kim öğretti?

Birbirlerine günde üç, dört kez yazıyorlardı. Sanki bir sanat projesi gibiydi. Neredeyse birbirlerinin sorularını yanıtlıyorlardı, sanki dikkatli olurlarsa bu mesajları gerçekliğin kendisini saklamak için kilitli poşetler gibi kullanabilirlerdi. İlk erkek arkadaşın kimdi? diye sordu. O da ona Sebastian'ı biraz değiştirerek anlattı. İlk kız arkadaşın kimdi? diye sordu. O da ona Riley adında, okul müsamerelerinde hep başrolü oynayan ve harika bir sesi olan bir kızdan, hiç seks yapmadıklarından ve daha sonra ortaya çıkan o bir lezbiyendi.

Ona üzerinde çalıştıkları TikTok'lardan ve proje için ne kadar heyecanlı olduğundan bahsetti. Belki de film okuluna gitmelisin, dedi JB. Margo yapamayacağını yazmaya başladı, ama sonra, ya yapabilseydi? O da

Ona işini sordum ve o da makine öğrenimi ve reklamcılıkla ilgili bir şeyler yaptığını söyledi, siyasi reklamlar gibi. Bu, yüksek lisanstan sonraki ilk gerçek işiydi ve birlikte çalıştığı herkes daha yaşlı, otuzlu yaşlarında ve çocuk sahibiydi. İş için Washington'a taşınmıştı ve çok fazla arkadaşı yoktu. Aslen New York'luydu ve başkent ona çok farklı gelmişti, burayı sevmemişti.

Ama görünüşe göre çok para kazanıyorsunuz, diye yazdı.

Yani, çok değil, diye cevap vermişti. Sanırım harcayacak fazla param yok.

Bu Margo'ya hiç mantıklı gelmedi. Google'da makine öğrenme mühendislerinin ne kadar kazandığını araştırdı ve maaşlarının 120 bin dolardan başladığını gördü ki bu yirmi beş yaşındaki biri için çılgınca bir miktar olarak değerlendirdi. Yine de, annesinin bu parayı nasıl harcadığını görse muhtemelen skandala uğrayacağını tahmin ediyordu. Margo D.C.'nin nasıl bir yer olduğunu bilmiyordu ve lisede öğrenci yönetimi yapmış insanlardan oluşan bir şehir hayal ediyordu. JB'nin bundan neden hoşlanmayacağını anlayabiliyordu.

Tüm videolar düzenlendiğinde neredeyse Noel'e yaklaşılmıştı. Trafiğin yoğun olmadığı bir zamanda yayınlamak istemediler ve hepsi ayın yirmi altısına kadar beklemeye karar verdi. Margo bu gerilimin onu öldürebileceğini düşündü.

Noel'den bir gün önce, sabah altı sularında, sakız çiğneyen ve kulağında inanılmaz büyüklükte bir elmas olan bir kurye dairelerinin kapısını çaldı ve Margo'dan bazı evraklar için imza atmasını istedi. Sonra kurye James Millet'in de orada yaşayıp yaşamadığını sordu ve Margo'nun onun adına imza atamayacağı konusunda ısrar etti. Jinx'i uyandırmaya gitti, sonra garip bir şekilde

Bodhi sürekli olarak tişörtünün yakasını çekiştirip göğüslerini ortaya çıkarmaya çalışarak onu emzirirken kurye kapının önündeydi ve göz teması kurmuyordu. "Bir dakika içinde burada olacak," diye ona güvence verdi. Sonunda Jinx imza atmaya geldi ve kurye gittikten sonra kendi zarflarını açtılar.

"Seninki ne?" diye sordu, çılgınca kendisinininkinin ne dediğini anlamaya çalışırken, Bodhi sayfaları tutup ciyaklıyordu.

"Tanrım," dedi Jinx. "Bu inanılmaz bir şey."

"EBEVEYN İLİŞKİSİNİN BELİRLENMESİ İÇİN DİLEKÇE," formu dedi.

"Bu bir yasaklama emri," dedi Jinx. "Mark ve Sevgili Anne'den."

Margo onu zar zor duydu, kendi formunu okumakla meşguldü. Mark babalığı kanıtlamaya mı çalışıyordu? Hangi tanrısal nedenle?

İkinci sayfada bir dizi onay kutusu vardı.

Dilekçe Sahibinin madde 2'de listelenen çocukların ebeveyni olduğu tespit edilirse, Dilekçe Sahibi talep eder:

Çocukların yasal velayetinin

DAVACI ☒

Çocukların fiziksel velayetiBAŞVURU SAHİBİ

☒

Çocuk ziyareti içinBAŞVURU SAHİBİ

SADECE ☒

Mantıklı gelmiyordu. Mark neden Bodhi'nin velayetini istesin ki? O ve Elizabeth, Bodhi'yi hayatlarından uzak tutmak için ellerinden geleni yapmış, ona kendisiyle asla iletişime geçmeyeceğine dair kâğıtlar imzalatmışlardı ve şimdi ona dava mı açıyordu, yoksa celp mi gönderiyordu, ya da bu her neyse?

"Bunların hepsi benim suçum," diyordu Jinx. "Tanrım, hepsi benim suçum."

Margo'nun elleri o kadar terlemişti ki kâğıtların üzerinde nemli izler bırakıyordu, bu yüzden onları mutfak tezgahının üzerine koydu ve boştaki elini gömleğine sürdü. Bodhi hala emzirmek istiyordu, bu yüzden dikkatini dağıtmak için ona kauçuk bir spatula verdi ve hemen onunla kafasına vurdu.

"Çok üzgünüm," dedi Jinx.

"Ne için özür dileyecektim?" Margo tersledi, bu kadar az mantıklı konuştuğu için babasına neredeyse sinirlenmişti.

"Margo, onu ben aradım," dedi Jinx.

"Kimi aradın?"

"Mark'ı aradım ve ona bağurdım," dedi Jinx. "O kadar kızmıştım ki sana o gizlilik sözleşmesini imzalattı, o senin öğretmenindi. Beni etkiledi, "Ona böyle davranabileceğini mi sanıyor?" diye düşünüp durdum. Kimsenin onun için ayağa kalkmayacağını mı sanıyor?"

Margo, Bodhi'nin yumruğunu havada yakaladı, Bodhi spatulayla ona tekrar vurmadan önce. "Ama bunu neden yaptın? Gizlilik anlaşmasını bozacağını ve Bodhi'nin güvenini kaybedeceğini bilseydin?"

"Bilmiyorum, aptalcaydı Margo, sağlıklı düşünemiyordum, ama biliyorsun, teknik olarak Gizlilik Sözleşmesi'ni ihlal etmiyor. Burada diyor ki onunla iletişime geç. Benimle ya da size bağlı bir partiyle ya da buna benzer bir şeyle ilgili hiçbir şey söylemedi."

Margo neredeyse gülecekti, çok üzgündü. Bu kez Bodhi'yi engellemeyi başaramadı ve adam yine kafasına vurdu. "Bodhi'nin tam velayetini istiyor," dedi. Bunu hafifçe söylemeye çalıştı ama sesinde bir titreme vardı.

Jinx tezgâhın üzerine bıraktığı kâğıtları alarak, "Bir bakayım," dedi.

Margo yavaşça kahvenin nasıl yapıldığını hatırlamaya çalıştı. Neredeyse imkânsız derecede karmaşık görünüyordu. Kararsızca kahve filtrelerinin bulunduğu dolaba doğru süzüldü.

Jinx kâğıtları tekrar tezgâhın üzerine bırakarak, "İmkânı yok," dedi. "Bu sadece seni korkutmak için tatlım. Hiçbir mahkemenin ona tam velayet vermesine imkân yok."

"Gerçekten mi?" Margo yutkunmaya çalıştı. Bodhi spatulayla ona tekrar vurdu.

Jinx adanın etrafından dolaştı ve onu elinden aldı. Kolları aniden ıslak erişteler gibi olmuş, kasları titremeye başlamıştı ve Bodhi'yi nasıl tutabildiğini merak ediyordu.

"Yüzde yüz," dedi Jinx.

"Peki ya OnlyFans?" diye sordu. "Bu yüzden onu alabileceklerini düşünüyor musun?"

"OnlyFans yasadışı değil!" Jinx böbürlendi. "Ayrıca, bir OnlyFans'ınız olduğunu nereden bilecekler ki?"

Margo sonunda tek bir filtreyi yığından ayırmayı başardı. Onu kahve makinesine koydu, bir an sonra ne yapacağından emin olamadı. Doğru olduğunu fark etti. Onun OnlyFans'ını bilmelerinin bir yolu yoktu. Bu HungryGhost adı altındaydı. "Uygunsuz bir anne olduğumu söylemeyeceklerini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

"Söz veriyorum," dedi Jinx. "Her şey yoluna girecek. Bunların hepsi benim hatam ve onu arayıp tehdit etmeme tepki olarak ortaya çıktı ve her şey yoluna girecek, bundan eminim."

"Onu tehdit mi ettin?" Margo kahve telvesini toplarken durakladı. Jinx mahcup görünüyordu. "Yani, eski alışkanlıklar zor ölür?"

"Tam olarak ne dedin?" Bu durumdan hiç memnun değildi ama belki de hayatı boyunca Dr. Jinx'in onun adına şiddet tehdidinde bulunmasını hayal etmiş olan küçük bir yanı vardı.

"Bilmiyorum," dedi Jinx, "aptalca şeyler. Birinin parmaklarını kırmanın ne kadar kolay olduğunu, nasıl patladıklarını bilip bilmediğini sormak gibi. O kadar sert bastırmaya bile gerek yok, kırılırken çıkardıkları ses de cabası." Jinx parmağını yanağına götürerek bir patlama sesi çıkardı.

"Aman Tanrım," dedi Margo ve ardından sinirden bir kahkaha attı. Bu hiç komik değildi. Bu çok kötüydü. Ama küçük Mark'ın cep telefonunu kulağına dayamış, Dr. Jinx yanağıyla karikatürize edilmiş patlama sesleri çıkarırken korkudan titremesi fikri çok fazlaydı.

"Ayrıca başka bir öğrenciye bulaşırsa üyesini keseceğimi de söylemiş olabilirim."

Margo şimdi eğilmiş, ellerini dizlerine koymuş, gözlerini yakacak kadar çok gülüyordu. *Üye* kelimesiydi. Neredeyse ayakta duramayacaktı, sonunda "Onunla kullandığın kelime bu muydu?" dedi.

"Sanırım öyle," dedi Jinx.

"Aman Tanrım," diye hayret etti. Jinx ve Bodhi endişeyle ona bakıyorlardı. "Bu çok kötü," dedi, her nedense hâlâ gülümsüyordu ama her an ağlamaya başlayabileceğini hissedebiliyordu. "Çok korkuyorum!"

Jinx anında onun yanındaydı, bir eli sırtındaydı ve onu ovuyordu. Tişörtünün kumaşında daireler çiziyordu. Sadece dokunulduğu için vücudundaki gerilimin gerçek zamanlı olarak kaybolduğunu hissedebiliyordu.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jinx. "Sana söz veriyorum." "Ne yapacağım?" diye sordu.

"Cevap vermek için otuz gününüz olduğu yazıyor, bolca zamanınız var. Tüm kırmızı kanlı Amerikalıların yaptığını yaparsınız. Bir avukat tutarsınız."

"Doğru," dedi Margo. Bir avukat tutmak kulağa çok zor geliyordu. "Ben sadece- Belki de Mark'ı aramalıyım. O kötü bir adam değil. Yani, korkunç bir insan ama *mantıksız* bir insan değil. En azından ne düşündüğünü öğrenebilirim. niyetler."

Jinx yüzünü buruşturdu. "Yani, istersen yapabilirsin ama ben olsam en azından bir avukata danışır ve onunla temasa geçmen gerektiğini düşünüp düşünmediklerini öğrenirdim. Yanlışlıkla onlara daha fazla cephane vermek istemezsin."

Margo bunu düşündü. Tahmin etmesi gerekirse, bu işin arkasında Mark'ın annesi vardı. Mark'la konuşmak bir işe yaramayabilirdi ve bu onu gizlilik anlaşmasını ihlal ederdi.

"Kolay olacak," dedi Jinx. "Noel'den sonra insanlar ofise döndüğünde aramaya başlayabiliriz."

"Söz veriyor musun?"

"Yüzde yüz," dedi Jinx. "Endişelenecek bir şey yok. Bu sadece zengin beyazların 'siktir git' deme şekli. Güven bana, onların dilini biliyorum, neredeyse akıcı konuşuyorum."

Bu oyunun bir parçası da bazı şeyleri benden önce fark edecek olmanız. Buna "anlatı ironisi" deniyor. Biliyorum çünkü Mark bir keresinde bunu bir teste koymuştu.

Shyanne Margo'ya Noel arifesini ve Noel sabahını Kenny ve kendisiyle geçirmesi için yalvarmıştı ve Margo bunun Shyanne'ın bir şekilde barışmalarını sağlamlaştırma yolu olduğunu biliyordu, her ne kadar bunu ifade ediş şekli ters ve kafa karıştırıcı olsa da: "Şükran Günü'nde bizi ektin!" Shyanne dedi ki. "Yaptığını biliyorsun!"

"Seni nasıl ektim?" Margo gergin bir şekilde gülerek sordu. Shyanne'e OnlyFans hesabını elinde tuttuğu yalanını söylemesi dengesini sürekli bozmuştu.

"Artık beni sevmiyorsun bile," dedi Shyanne.

"Oh, kapa çeneni! Seni sevdiğimi biliyorsun. Elbette Noel'de görüşeceğiz."

Gerçi o sırada Shyanne'in sadece onu görmek değil, Noel arifesi ve Noel günü boyunca Margo'nun sürekli orada olmasını (ve Jinx'in sürekli yok olmasını) istediğini tam olarak fark etmemişti.

Margo sonunda bu ikilemi ona açtığında Jinx çok anlayışlı davrandı. "Noel benim için tamamen anlamsız," demişti. O ve Suzie eski bir WWE In Your House özel programı olan *Canadian Stampede*'i izlemeyi planladılar; Jinx, Suzie'ye Bret Hart'ın neredeyse dehşet verici bir şekilde bittiğine dair söz verip duruyordu.

"Ne *bitti*?" Suzie sordu.

"Kalabalık onu çok sevdi," dedi Jinx. "Yaşlı bir kadının suratına yumruk atabilirdi ve onlar da alkışlardı."

Margo Kenny'nin evinde kalacaktı. Shyanne ve Kenny birlikte yaşamak için evlenmeyi bekliyorlardı, bu Margo'ya tuhaf gelmişti ama daha da tuhafı, annesi de Noel arifesini Kenny'lerde geçirecekti ve Margo'ya, Margo ve Bodhi bodrumdaki dinlenme odasında yerde uyurken kendisinin boş odada kalacağını söylemek için elinden geleni yapmıştı.

Shyanne neden Kenny'nin odasında uyumadı? Annesi ve Kenny'nin henüz birlikte uyumamış olmaları mümkün müydü?

Kenny sahnede mikrofona "Tanrı'ya şükürler olsun ki bütçemiz onaylandı," diyordu. Noel arifesiydi, saat 17:00'de ayın vardı ve o Etrafı, teni karanlıkta büyüyen mantarların yumuşak gri beyazlığında olan bir kız şarkıcının başını çektiği gençlik grubu tarafından sarılmıştı. Ayini "O Little Town of Bethlehem" şarkısını o kadar kötü söyleyerek açmışlardı ki Margo şok olmuştu. Şarkıcı notanın ortasında havayı içine çekip duruyor ve perdeyi bulmaya çalışırken kayıyordu. Margo şimdi ne tür bir gencin Kenny tarafından vaaz edilmeyi kabul edeceğini anlıyordu ve bu da onun hepsine karşı şefkatli hissetmesine neden oluyordu.

Şarkı nihayet sona erdiğinde, grup ve Kenny sahneyi terk etti ve papaz kürsüye çıktı.

Papaz Jim'de hem Michael J. Fox hem de Ned Flanders havası vardı ve bu da son derece hoş bir kombinasyondur. Vaaz tamamen Yusuf hakkında gibi görünüyordu. Papaz, "Meryem olsaydınız ve Tanrı'nın bebeğine hamile olsaydınız, Yusuf'a söylemekten biraz korkmaz mıydınız?" diye sordu. Cemaat güldü. "Evet!" dedi orta batı aksanıyla. "Meryem'in yerinde olsaydım ben de korkardım."

Daha fazla kahkaha.

"Ama millet, sizce ona inandı mı?"

Margo cevabın evet olduğunu ve Joseph'in iyi bir adam olduğu için ona inandığını varsaydı. Cemaat sessiz kaldığında şaşırdı.

"Hayır!" dedi papaz. "Hayır, millet, ona inanmadı, ve siz Onu suçlar mıydınız? Evlenmek üzere nişanlandığınız kadın size gelse ve 'Hamileyim, ama inanın bana, bu başka bir adamdan değil, Tanrı'nın çocuğu' dese ne düşünürdünüz?"

Cemaatin sessizce onun *yalancı bir fahişe* olduğunu düşündüğünü neredeyse duyabiliyordunuz!

"Matta 1:19'da şöyle yazar: 'Kocasını Yusuf doğru bir adam olduğu ve onu herkesin önünde küçük düşürmek istemediği için, onu sessizce boşamaya karar verdi.'" Papaz onlara baktı. "Çünkü Meryem herkesin önünde rezil olsaydı ne olurdu?" Bir süre bekledi. "Doğru, taşlanırdı! Öldürülürdü! Ya da en azından kovulurdu!"

Bu adam ünlem işareti olmadan tek bir cümle bile kurmuyordu. Beklediğinden daha az sıkıcıydı. Yine de Margo, Mary'nin gerçekten nasıl hamile kaldığını merak ediyordu. Hayatı boyunca bunu hiç düşünmemişti. Bunu yapan Yusuf olamazdı, yoksa onu boşamayı düşünmezdi. Her kim olursa olsun, Mary'nin yalan söylediği ve

Lord'un bebeği ve bundan kurtuldu. Olanları anlatmanın başka bir yolu var mıydı? Jinx'in dediği gibi, kesinlikle epik bir açıydı. Mary Joseph'le o konuşma sırasında çelik gibi taşakları vardı.

"Yusuf harika bir adam değil miydi? Öyle değil miydi?" diyordu papaz. Ama Margo, Mary'yi ve onun başardığı şeyi düşünmeden edemiyordu. Papaz, Meryem'in Vaftizci Yahya adında mucizevi bir bebeği olan kuzeni Elizabet'i ziyarete gittiğini, Meryem'in üç ay boyunca Elizabet'in yanında kaldığını ve üç aylık hamile olarak Yusuf'la kavga etmek üzere eve döndüğünü anlatmıştı; bu nedenle, her ne olduysa, Meryem'in Elizabet'i ziyarete gitmesinin nedeni muhtemelen hamileliğiydi, böylece ne yapacağını düşünürken saklanabilecekti. Kadınların böyle yalnız seyahat etmeleri normal miydi? Mary kaç yaşındaydı ki? Margo çantasından ve Google'da arattım: "Mary kaç yaşındaydı?" Bodhi ona hayran kaldı ve elinden almaya çalıştı. Zar zor görebiliyordu ama şu cümleyi yakaladı: "Yusuf'la nişanlandığında Meryem 12-14 yaşlarındaydı." Bodhi'nin telefonu almasına izin verdi ve o da mutlu bir şekilde üst köşesini ağzına sokarak kamera lensini emdi.

Yani, kesinlikle tecavüze uğramış, diye düşündü Margo. Başka nasıl bir sonuca varabilirdiniz ki? On yedi yaşındaki bir Meryem'in bir çoban çocuğa aşık olduğunu ve cilveleştini hayal edebiliyordu ama on iki yaşındaki bir kız? Bu bir tecavüz olmalıydı, modern yasal anlamda değil, ama tecavüz-tecavüz. Margo etrafındaki cemaate baktı. Nasıl oluyor da hiçbirini bunu onunla birlikte fark etmiyordu?

"Umarım siz de Joseph'i benim kadar sevmeye başlamışsınızdır. O dürüst bir adamdı. Doğru olanı yapmaktan korkmayan bir adam. Kanun adamı. Gösterinin yıldızı olmasa bile onun Noel'in gizli kahramanı olduğunu düşünmeyi seviyorum. Genellikle Meryem hakkında konuşuruz, bebek İsa hakkında konuşuruz, ama ben Yusuf hakkında düşünmeyi seviyorum. Hepimiz ondan erkek olmak hakkında bir şeyler öğrenebiliriz."

Kalabalıktan onaylayan bir mırıltı yükseldi. Margo, Shyanne ile göz göze gelmeye çalıştı ama Shyanne gözyaşlarını selpakla silmekle meşguldü. Hepsi "O Come, All Ye Faithful" şarkısını söylemek için ayağa kalktı ve Bodhi herkes tarafından heyecanla karşılandı.

Şarkı söylerken. Bütün elini Margo'nun ağzına sokup duruyordu. Onu zıplatırken, buradaki erkeklerden herhangi birinin OnlyFans'a abone olup olmadığını merak etti. Sesinin diğerleriyle birlikte yükseldini, hafifçe siyahlaştini hayal etti. Bu insanlardan hoşlanmadığı için mi yoksa onlardan korktuğu için mi kendini biraz kötü olarak hayal etmekten hoşlandığını bilmiyordu.

Muhtemelen iyi insanlar olduklarını biliyordu. Hatta muhtemelen kendisinden daha iyi olduklarına inanıyordu. Ama ondan nefret edeceklerini de biliyordu. Sıkıştırılırsa ona hiç merhamet göstermeyeceklerini de biliyordu. O kadar narin, o kadar hassas, Tanrı'nın sevgisinin ihtişamıyla titreyen, ciğerleri notayı bulmak için çok hızlı çırpınan solist, gri New Balance spor ayakkabısını Margo'nun boğazına bastıracaktı.

OceanofPDF.com

On Beşinci Bölüm

Törende çekilen çileden sonra Kenny'nin evindeki akşam yemeği neredeyse çocuk oynacağıydı. Kenny'nin oturma odası tam da Margo'nun hayal ettiği gibiydi. Elbette lacivert kadife bir koltuk vardı. Duvarlar deniz mavisine boyanmıştı ve sedef hastalığı dokusuna sahipti. Garip bir şekilde parlak gümüş rengi bir halı, bir savaş gemisi resmi ve üzerinde beyaz yazıyla Dua Etmenin En Zor Olduğu Anda Dua Edin yazan küçük bir ahşap tabela vardı.

Shyanne içinde kuru üzüm olan ton balıklı bir güveç yapmıştı, Margo'nun çocukluğundan hatırladığı bir yemektir bu, Jinx ne zaman kasabaya gelse. Kenny'nin hâlâ kafasının güzel olduğu belliydi ve Annie hakkında konuşup duruyordu. Annie anemik, nefes nefese kalan solistin adıydı. "Sana söylüyorum, Tanrı'nın onun için özel planları var. Aynı zamanda çok yetenekli bir çizer," dedi.

Bodhi uyuyordu. Törenden eve döndüklerinde, Kenny ve Shyanne Margo'yu dinlenme odasına götürmüş ve ona satın aldıkları, battaniyeler ve doldurulmuş hayvanlarla, hatta küçük bir cep telefonu ile donattıkları güzel beyaz beşiği göstermişti. Bir video bebek telsizi ve alt değiştirme masası da almışlardı. Margo neredeyse ağlayacaktı; bu çok tatlıydı. Kenny onu her ikisinden de tuttu.

"Senin ve Bodhi'nin bu evde her zaman ama her zaman hoş karşılanmanızı istiyoruz."

Duygulandı ve bu onu suçlu hissettirdi. Hayatını nasıl kazandığını öğrenirlerse, her şeyin anında iptal edileceğini biliyordu. Bu kadar nazik olmasalardı onlara yalan söylerken kendini daha iyi hissedebilirdi. Yine de Margo, Jinx'in yanında olmasına alışmıştı ve Shyanne ile Kenny, tüm sevimliliklerine ve cömertliklerine rağmen, hiçbir zaman yardım etmek için ellerini uzatmamışlardı.

Bodhi. Bu onların doğasında yoktu. Margo çırpınırken sadece izlerlerdi, hepsinin sözünün kesilmesinden dolayı biraz hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı.

bir bebek. Margo sonunda onu yatağa yatırmıştı ve akşam yemeğine doğru, yeni beşiğinde uyukluyordu, onu video monitöründen görebiliyordu.

"Annie ne çiziyor?" Margo ton balıklı güveç lokmasına üfleyerek sordu.

"Ah, her türlü şey," dedi Kenny, "çoğunlukla ejderhalar ve atlar." Her nedense bu Margo'nun aklına Suzie'nin mastürbasyon yaptığını getirdi. *Sünger Bob*. Annie'nin neye mastürbasyon yaptığını merak ediyordu (çoğunlukla ejderhalar ve atlar olduğunu tahmin ediyordu).

"Ve Pastor Jim! Bu gece Kutsal Ruh'la mı doluydu yoksa?!"

"Kesinlikle öyleydi," dedi Shyanne. "Joseph hakkındaki tüm o şeylere bayıldım." Margo bütün gece iyi davranmaya çalıştı ve Kenny'ye her konuda iltifat etti.

Hatta bir noktada ne kadar temiz bir buzdolabına sahip olduğu konusunda yorum yaptı.

Akşam yemeğinden sonra bir hediye açmaya karar verdiler. Margo, Kenny için bir şey almadığını, sadece annesi için bir şey aldığını fark ederek panikledi. Kenny bunu elinin tersiyle itti. Shyanne'in beyaz kot pantolonlu kalçasını okşayarak, "Önemli olan her şeyde zenginem," dedi.

Önce Margo'ya açtırdılar. İkisinden de gelmişti: Bodhi için üç takım pijama. Bir tanesi ayaklarını minik aslan kafalarına dönüştürdü. "Bunlar Harika!" Margo ağladı.

Sonra Shyanne, Kenny'ye ondan bir tane açtırdı. Yedi farklı acı sostan oluşan bir setti. Kenny'nin baharatlı şeylerden hoşlandığı ortaya çıktı ki Margo bunu asla tahmin edemezdi. Shyanne ve Kenny, *Hot Ones* dizisine duydukları aşkla birbirlerine bağlanmışlardı.

Ve sonra Margo, Shyanne'e ona aldığı kolyeyi açtırdı. küçük maça ası tılsımı. Annesine hiç bu kadar güzel bir şey almamıştı. Som on dört karattı. Öyle demişti.

"Tam on dört karat."

Kenny, "Neden maça ası var?" diye sordu.

"Çünkü destedeki en yüksek kart o," dedi Margo.

"Bayıldım," dedi Shyanne. "Oh, bebeğim, bayıldım."

Kenny'ye taktırmaya çalıştı ama Kenny'nin parmakları küçük tokayı açamayacak kadar kalındı, o yüzden Margo taktı.

Shyanne, "Mükemmel," deyip duruyordu ve Margo, Kenny'nin giderek daha fazla sinirlendiğini görebiliyordu. Kumarla olan ilişkisinden mi yoksa Shyanne'e bunu söyletecek bir şey almamış olmasından duyduğu endişeden mi emin değildi. Margo zihinsel olarak uyarmaya çalıştı Shyanne'e durmasını söyledi. Shyanne devam etti. "Bunu nereden *buldun* ki?"

"Evet," dedi Kenny. "Annenin böyle bir şeyden hoşlanacağını nereden bildin? Yani, iskambil kâğıtlarını sever mi?"

"Elbette," dedi Margo neşeyle. Shyanne'in poker bağımlılığı konusunda Kenny'ye karşı muhtemelen dürüst olmayacağını biliyordu ve hediye seçerken bunu enine boyuna düşünmediğini fark etti. "Ayrıca onun şanslı olduğunu düşünüyorum. Bu konuda hep şakalaşırdık, eğer okulda bir çekiliş falan varsa, Shyanne her zaman kazanırdı. O Lady Luck kendisi."

Margo bunun fazla pagan olduğundan endişelendi. Kenny sadece gülümsedi, Shyanne'in saçlarını karıştırdı ve "Bunu sevdim. Bayan Şans!"

Kenny kendine bir içki daha hazırlamak için mutfığa girdiğinde Shyanne Margo'ya, "Teşekkür ederim," dedi. Jack ve kola içiyordu. Margo göz kırpıp gülümsedi ama o kadar üzgündü ki kanı simsiyah olmuştu ve iyi geceler dileyip aşağıya inmek için dakikaları sayıyordu.

Sonunda aşağı inebildiğinde Bodhi'nin uyuyan küçük bedenine "Mutlu Noeller," diye fısıldadı. Beşiğinin yanında, çok büyük bir çarşafı örtülü dar bir ikiz havallı yatak vardı ve Margo ağırlığını yatağı verdiğinde plastikten fil gibi bir osuruk sesi çıktı. Kenny'nin dinlenme odasının tavanına baktı ve Mark'ı düşündü. O ve karısı Noel Baba gibi davranmış, kurabiyeleri yemiş, bütün sütü içmiş, çorapları doldurmuşlar mıydı? Bu Margo'yu meraklandırdı: Mark'ın karısı onun tam velayet davası açması hakkında ne düşünüyordu? Velayeti ciddi bir şekilde istiyor olma ihtimali var mıydı? Hayal etmeye çalıştı: Mark sabahları gerçek çocuklarının hediyelerini açmalarını izlerken, Bodhi bir hayalet gibi görüşünün köşelerinde geziniyordu. Ama eğer Bodhi'yi gerçekten özlüyorsa, onu gerçekten tanımak istiyorsa, neden onu telefonla aramıyordu?

Bu sadece onu incitmeye yönelik bir girişim olmalıydı. Para harcamasını sağlamak, onu korkutmak için.

Ve bu onu korkutuyordu. Bu sözleri söylediğinden beri aklından *çıkıyor*, tuhaf anlarda zihninde uçuşuyorlardı: *uygun olmayan bir anne*. Margo aslında kötü bir anne olduğundan endişelenmiyordu; Bodhi'ye sihirli bir şekilde danışılabilseydi, belki de mantarlı olduğu gece hariç, ona iyi bir rapor vereceğine inanıyordu.

Onu korkutan *uygun olmayan* kelimesiydi, uygun olmayan bir anne. Diğer anneler gibi doğru türden bir anne olmayan bir anne. Bir anne

Yüzüğü olmayan, çok genç olan, para için erkeklerin vücuduna bakmasına izin veren. Papaz Jim'i neredeyse duyabiliyordu: "Doğru, taşlanacaktı! Öldürülürdü! Ya da en azından kovulurdu!" Kendi annesi bile ona fahişe demişti. Ve Kenny'nin çatısı altına girmesine izin verilmesinin tek nedeni onlara yalan söylemesiydi.

Kötü bir insan olduğunu düşünmüyordu ama kötü insanlar kötü olduklarını bilirler miydi hiç? Mark bu fikre sözde hizmet etse de öyle görünmüyordu. Becca'nın "Ne zamandan beri iyi bir insan olmayı önemsiyorsun? Yani, birinin kocasını beceriyordun." Ya Margo içten içe çürümüşse? Ya OnlyFans'ı yapmanın ona yanlış gelmemesinin nedeni aslında yanlış olmaması değil de çünkü o kadar aşağılıktı ki, artık yanlış olan her şeyi algılayamıyordu?

TikTok'ları 26 Aralık'ta yayınlamaya başladılar.

KC'nin sesi duyuldu, "Şaka yapmıyorum," dedi, "balkonumuzda bir kız var."

Kamera camın arkasından odaklanmaya çalışırken bulanıklaşır. Balkonda, fütüristik görünümlü gümüş bir bikini giymiş, sırlıslık bir Margo vardır. Işık onun arkasındadır. Çoğunlukla bir silüettir.

"Ne yapacağız?" Rose diyor ki.

"Oraya nasıl çıktı? Tırmanarak mı?" "Onu içeri almalıyız."

"Deli misin sen?"

Tam o sırada Margo iki avucunu da cama vurarak onları irkiltiyor.

Biotch camın arkasından ona psikopatça havlıyor.

"911'i ara," diyor KC.

"O sadece bir kız," diyor Rose. "Silahlı falan değil, neredeyse çıplak. Bu çok saçma."

Rose yanına gider ve sürgülü cam kapıyı çekerek açar. Margo hareket etmiyor. Merakla Rose'a bakar.

"Hey," diyor Rose nazıkçe, "iyi misin? Buraya nasıl geldin?"

KC kamerayla yaklaşır ve sonunda Margo'nun yüzünü görebilirsiniz yüz ifadeleri dalgalanıyor: şaşkınlık, sevinç, korku. Sonunda, "Kocaman, kocaman tatarların var," diyor, gülüyor ve sonra Rose'un üzerine gümüş boya kusuyor.

Margo hâlâ bikinisiyle köpük banyosundadır ve Rose da banyo lavabosunda yüzündeki gümüş boyayı yıkamaya çalışmaktadır. (Bu, beklemedikleri gerçek bir sorundu. Margo'nun kameradan uzakta yüzünün yan tarafına bantladıkları bir tüpten kustuğu gümüş rengi akrilik boyayı yıkamak, çocukluklarından hatırladıkları akrilik boya kadar kolay değildi, Belki de ev boyası olduğu ve hepsi aptal olduğu içindir). KC, Margo ile röportaj yapıyor.

"Nereden geldin sen?"

Margo omuz silkiyor ve küvetteki baloncuklarla oynamaya devam ederek kendine sivri, konik bir baloncuk sakalı yapıyor. Rose saçındaki gümüşü yıkamaya çalışırken küfrediyor. "Bu da ne böyle? Bu kusmuk mu? Ne yaptı o? yemek?"

"Bak," diyor Margo ve küvetin tıpasını çekip çıkarıyor, gülerek, giderin suyu emmeye başlarken çıkardığı sestten keyif alıyor.

Margo plastik banyo tıkacının tamamını ağzına sokup çiğnemeye başladığında KC, "Hayır, onu içinde bırakmak istiyorsun," diyor.

Havluya sarınmış olan Margo kahvaltı barında oturuyor.

"Hayalet aç," diyor.

"Biliyorum," diyor KC. "Sana yumurta yapıyorum."

"Hayalet aç," diye tekrarlar Margo, bir kalem alır ve ağzına atar. "Hayır!"

KC diyor ki.

Ama Margo kalemi parçalara ayırmaya başladı bile. (Margo ağzına yaklaşık beş tane pişmemiş rigatoni koymuştu ve çiğnediği şey buydu, ama çıkardığı ses plastik gibi zorlayıcıydı). Sonunda yutkunuyor. Sonra da umutla "Folyo mu?" diyor.

Margo kanepede sızmış, etrafında buruşmuş folyo yığınları vardır. KC ve Rose kadrajın dışındadır ve kamerayla konuşmaktadır. "Bu normal değil. Bu kızın nesi var bilmiyorum. Onu ikna edemiyoruz.

Gidin."

Rose, "Onu hastaneye götürmeliyiz, yapmamız gereken bu," diyor.

"Kelimenin tam anlamıyla 911'i aramaya karşı çıkan sendin."

"Sence nereden geldi?"

"Bana onun uzaylı olduğunu düşünüp düşünmediğimi mi soruyorsunuz?"

"Yani, sayılır. Gerçekten başka ne olabilir ki?"

Margo'nun gözleri son derece ürpertici bir şekilde açılır, ağzını açar ve bir saksafon solosu çıkar.

Twitter anketi:

Balkonumuzda bulduğumuz dumanı tüten uzaylıyı saklamalı mıyız: evet mi hayır mı? 4,756 kişi evet oyu verdi.

Margo, Rose ve KC'nin paylaşımlarının çoğunun üç ya da dört bin beğeni aldığına dikkat çekene kadar Suzie bu konuda heyecanlıydı.

"Bilmiyorum dostum," dedi KC.

O ve Rose, Jinx'in isteği üzerine akşam yemeğine gelmişlerdi. Herkese oyakodon yapıyordu. Hiç yememiş olmalarına şaşırmıştı.

"Bakın çocuklar, TikTok'ta viral olmak sandığınız kadar kolay değil. Bence bu çok tuhaftı," diye devam etti KC. "Trendleri takip etmeliyiz herkes yapıyor."

Dört gün önce paylaşmaya başlamışlardı ve gümüş boya kusma viral olmamıştı, bunun yerine neredeyse anında işaretlenmiş ve kaldırılmıştı. Videoların hiçbirisi viral olmamıştı.

"Çok tuhaf diye bir şey yoktur," dedi Jinx. "İnsanlar henüz ne olduğunu anlamıyor. Bir hafta daha yapmaya değer. İnsanların aşık olması için çok tuhaf bir şey yapabileceğinizi sanmıyorum."

Hepsi onun için biraz üzülüyordu. Yaşlı adamlığının bir parçasıydı bu; yaptıkları şeyin çocukça ve aptalca olduğunu ve kimsenin buna aşık olmayacağını göremiyordu. Ama en azından oyakodonun lezzetli olduğu konusunda haklıydı; Margo bunu hayatının sonuna kadar her gün yedi, hiç sorun olmazdı. KC ve Rose çok fazla şarap içip geceyi kanepede geçirdikleri için ertesi sabah sefih bir pijama partisinin şenlikli havası vardı. Jinx'in giydiği

Asuka eşleşti ve herkese içine fındık ve altın kuru üzüm karıştırılmış yulaf ezmesi yaptı.

Bu yüzden viral olduklarını birkaç saat boyunca öğrenemediler. Tam KC ve Rose gitmek üzereyken Suzie TikTok'u açtı ve onu gördü. Margo'nun Amelia Bedelia'ya benzer bir şekilde bir saksıya ampul yerleştirip üzerini toprakla örttüğü ve hiçbirinin pek de hoşuna gitmeyen bir klipti.

KC ve Rose ona bunun işe yaramayacağını söyleyip duruyorlar. Margo dikkatle toprağa bakmaya devam ediyor ve birden dans eden küçük bir adam beliriyor ve kamera ona zoom yapıyor ve bu Bruno Mars oluyor. Margo'nun Bruno Mars'ın GIF'ini nasıl yapıştıracağını bulması çok uzun sürmüştü.

"Tamam, tamam," diyordu Suzie, "buna bebek virali diyebilirim, ama iki yüz elli bin görüntülenmeniz var."

"Peki bu neden bu kadar çok izlendi?" Margo sordu.

"Hayır, çünkü," diye başladı Suzie, "TikTok bunu üç yüz kişiye gösteriyor, sonra katılım yeterince yüksekse bin kişiye gösteriyor ve böyle devam ediyor. Yani insanlar diğer klipleri hiç görmediler, sadece bunu gördüler çünkü ilk üç yüz kişilik grup gerçekten beğendi."

"Tamam," dedi Rose, "bu mantıklı."

KC telefonuna bakıyordu. "On yeni hayranım var!"

"Ooh, bir giriş yapıp benimkini kontrol edeyim," dedi Rose. Rose'un beş yeni hayranı vardı. Margo'nunkini kontrol ettiler, üç tane vardı. Bu hiçbir şekilde heyecan verici bir başarı değildi. Ama onları devam etmeye ikna etmek için yeterliydi.

KC'nin sesi: "Vakumun bilinçli olduğunu iddia ediyor."

"Rigoberto," diyor Margo başını sallayarak ve Roomba'yı göstererek.

"Bu bir Roomba," diyor Rose nazikçe.

"Hayır," diyor Margo.

"Arkadaşım." "O senin arkadaşın mı?" Rose soruyor.

"Tanrım," diyor KC.

Yılbaşı günü Margo, Bodhi'nin doğumundan bu yana geçen aylar içinde bir tür ruhani yuva haline gelen Target'ta alışveriş yaparken telefonunda Jinx'in numarası yanıp söndü.

Telefonu açtı ama ses Suzie'ye aitti: "Tamam, KikiPilot'u tanıyor musun?"

"Ummm, hayır mı?"

"O bir YouTuber, *Star Wars: Squadrons*'ı yayınlayarak ünlendi." "Tamam," dedi Margo, Bodhi'yi tutmak için hafifçe bir o yana bir bu yana sallanarak Uyuyor.

"Her neyse, bizi aldı! TikTok serisinin ilk bölümünden itibaren bir tepki videosu hazırladı - hepsini izledi!"

"Bu çok havalı!" Margo dedi ki.

"Anlamıyorsun!" Suzie hoşnutsuzlukla homurdandı ve telefonda kumaş ovuşturuluyormuş gibi boğuk sesler duyuldu ve sonra Jinx aradı: "Video şimdiden bir milyon kez izlendi ve sadece iki kez yayınlandı. saatler önce."

"Aman Tanrım," dedi Margo.

"Hemen eve gel ve izle."

Kiki'nin delicesine güzel ve ateşli olduğu ortaya çıktı. Margo hissetti ki Plastik cerrahlar Kiki'yi incelemeli, yüzünü ölçmek için kumpas kullanmalı ki diğer insanları ona daha çok benzetebilsinler.

"Tatlım," dedi Suzie, "Kiki'yi bu hale getirenler plastik cerrahlar."

Hungry Ghost'a tepki gösteren YouTube videosu sekiz dakika uzunluğundaydı. Girişte Kiki, TikTok'ta Bruno Mars klibini gördüğünü ve ardından tüm seriyi izlediğini söyledi. Kiki serinin her bir klibini oynattı ve baştan sona yorum yaptı. "İnsanların TikTok'ta skeçler yaptığını görüyorsunuz ve

Tekrar eden temalar ya da karakterler bile gördüm ama hiç böyle bir şey görmemiştim. Bu kızların bundan sonra ne yapacağını bilmek istiyorum."

İzlemeyi bitirdiklerinde video üç milyon kez görüntülenmişti. Suzie onlara daha fazla Kiki videosu göstermek için tıkladığında, Margo neredeyse her birinin on iki ila on beş milyon arasında izlendiğini gördü. Margo Bodhi'yi emziriyordu ve Bodhi aniden yerinden kalkıp kazağını kullanarak kendini daha dik bir yere çekti ve yaşlı bir adam gibi geçirdi.

"YouTuberlar ne kadar para kazanıyor?" Margo sordu. "Görüntüleme başına mı?"

"Değişir ama milyon görüntüleme başına üç bin ila beş bin arasında. Yani bunun gibi bir video için yaklaşık altmış bin."

"Sekiz dakikalık bir videodan altmış bin dolar mı kazanıyor?" Margo bu bilgiyi hazmedemedi.

Suzie, "Eskiden böyle görünürdü," dedi ve Kiki'nin en eski videolarından birini oynatmaya başladı.

Margo büyülenmişti. Neyin farklı olduğunu tam olarak belirlemek o kadar zordu ki, yine de Kiki tamamen başka bir insan gibi görünüyordu. Güzel ama normal bir insan. Gözleri hafifçe asimetrikti ve dudakları daha inceydi. Çenesi bir şekilde farklı mıydı? Saçları o zamanlar kesinlikle çok daha inceydi. Hangi yönlerini değiştirmesi gerektiğini nereden biliyordu? Margo, o zamanki halini hayal etti.

estetik cerrahın elini ruh çağırma tahtası gibi hareket ettirerek Kiki'nin abonelerinin ne istediğini gösterdi.

KC ve Rose heyecanla ve gevezelik ederek içeri girdiler. Jinx ve Suzie, Margo'dan hemen sonra onları aramış ve kutlama için gelmelerini söylemişti. Jinx müzik açıp kuru fasulye, pilav ve mısır ekmeği yaptı. Bodhi'ye izin verdiler

en yumuşak mısır ekmeği kırıntılarından küçük bir yığın vardı ve onları küçük elleriyle ezdi ve sonra mest olmuş bir şekilde parmaklarından emdi.

Bütün gece Suzie onların TikTok hesaplarını, kızlar da OnlyFan'larını takip etti. Akşam saat 10'a kadar tüm TikTok'ları bir milyondan fazla görüntülenmişti. Hem de her biri. Asıl soru, bunun yeni hayranlara dönüşüp dönüşmeyeceği ve ne oranda dönüşecekti. Bireysel OnlyFans hesaplarının bağlantıları bir

Ana HungryGhost TikTok hesabında Linktree. Kaç kişinin OnlyFans'larına tıklayıp abone olmak şöyle dursun, takip etmek için bile tıklayacağı büyük bir bilinmezdi. Şimdiye kadar KC'nin yüzden fazla, Rose'un neredeyse seksen yeni hayranı vardı ve Margo çok utandığı için herkese söylemeyi bıraktı. Ama yatmadan önce Jinx onu koridorda yakaladı. "Söyle bana. Onlara söylemek zorunda değilsin, sadece bana söyle."

Bodhi çoktan beşiğinde uyuyordu. Margo herkesle birlikte uyumamaya çalışmıştı ama yalnız kalmak için yanıp tutuşuyordu.

"Kaç tane?" Jinx fısıldadı. "Um, neredeyse dört yüz?"

Dev elleriyle kızın omuzlarını sıktı ve onu kucakladı. "Çok ünlü olacaksın," dedi saçlarına doğru.

"Hayır, değilim," dedi refleks olarak.

"Sevgilim, korkarım ki çok yanıliyorsun."

JB o gece bana mesaj attı. KikiPilot meselesi hakkında değil; bunların hiçbirinden haberi yoktu.

JB: Jelly Ghost, sanırım kafam karışıyor. Neyin gerçek olup olmadığı konusunda. Sanırım biraz ara vermeliyim.

Hemen cevap yazdım: Ne hakkında kafanız karıştı?

JB: Tüm bunlar bir tür oyun, bir deney gibi başladı ama şimdi kafa karıştırıcı olmaya başladı. Geri adım atmam gerekebilir. Sadece yanlış bir şey yapmadığını anlayan için sana haber vermek istedim.

Bir seviyede bana karşı gerçek hisler beslediğini söylediğini biliyordum ve bunun beni endişelendirmesi gerektiğini biliyordum. Bunun yerine, daha çok heyecan verici bir yükseliş gibi hissettim. Belki de KikiPilot videosundan kalan heyecandı ama geri adım atmasını istemiyordum. Devam etmek istedim, ne yaptığımızı ya da nereye gittiğini bildiğim için değil. Bu sanki bağımlısı olmuştum. Mesajlaşmamızda beni sarhoş eden bir saflık vardı. İlkokul boyunca her yıla ilgili hatırlayabildiğimiz her şeyi, öğretmenlerimizi ve sınıf arkadaşlarımızı, beslenme çantalarımızı ve sırt çantalarımızı, okuduğumuz kitapları, teneffüslerde neler yaptığımızı, en sevdiğimiz oyuncakları hatırlamaya çalışıyorduk. JB'nin tüm anılarını ezberleyerek yüceliğe dokunabileceğimi hissettim. Bu güzel bir insan olmaz mıydı? Başarı mı? Hiç tanışmayacağınız bir insan hakkında her şeyi öğrenmek mi?

Ben yazdım: Mesele şu ki, bu mesajları sizinle birlikte yazmak yaptığım en ilginç şey haline geldi.

JB: Evet, benim yaşadığım sorun da bu.

Peki bu neden sorun oluyor?

JB: Şaşırtıcı finansal etkinin yanı sıra, kendimi garip hissediyorum. Adını bile bilmiyorum.

"Sarsıcı mali etki" endişe vericiydi. O her zaman para hiçbir şeydi. Yazdım: Yani, bir tane var. Ne olduğu gerçekten önemli mi?

JB: Ne olduğu önemli değil, sadece benim bilmemem mi önemli? Olabilir mi?

Yatağında uzanmış, Bodhi'nin karanlıkta uyurken aldığı nefesi dinliyordum. JB'nin beni avlamak ve öldürmek için adımı kullanacağına gerçekten inanıyor muydum? Onun hakkında bildiklerimi düşününce bunu hayal etmek zordu ama yine de benim ona yalan söylediğim gibi o da bana yalan söylüyor ya da kulağa kötü gelmesin diye olayları çarpıtıyor olabilirdi. Aptal olma, diye düşündüm. Aptal olma.

Benim adım Suzie, diye yazdım ve gönder tuşuna bastığım anda anladım ki büyük bir hata yaptım. JB'ye pek çok kez yalan söylemiştim ve dürüst olmak gerekirse bu konuda hiç bu kadar kötü hissetmemiştim. Ama bu kez kendimi piyanoda yanlış akor çalmış gibi hissettim, utancım o kadar ani ve çınlayıcıydı. Benden gerçek bir şey istiyordu ve ben iyi yalan bile söylememiştim. Eğer bir ilk olduğunu düşünseydim birisini avlayıp öldürmesi için yeterliydi, ki ben bunu yapmadım, ona sadece *oda arkadaşımın ismini* vermiştim.

Suzie çok güzel bir isim, diye yazmış.

Kusacaktım. Bana artık ödeme yapmayın, bir anlık dürtüyle yazdım.

Ne?

Çok fazla para.

Gerçekten saçma bir paraydı. Geçen ay bana neredeyse dört bin dolar ödemişti. Ayrıca birlikte yaptığımız şeye değer verdiği için kendini aptal gibi hissettiğini söylüyordu ve ben onun aptal gibi hissetmesini istemiyordum. Ben de değer veriyordum. Bunu ona gerçek adımı söyleyerek de gösterebilirdim ama yapmadım. Bu ona gösterebileceğim başka bir yoldu. Hemen cevap yazmadı ve ben de neler olduğunu anlayamadım.

JB?

Utaniyorum. Ödeme yapmamak ya da en azından bu kadar çok ödeme yapmamak büyük bir rahatlama olurdu. Kendimi bir çukura sokuyordum. Ama sana para göndermeyi de seviyordum! Sana bahşış gönderip paranın gidişini izlemek heyecan vericiydi ve zengin bir adam gibi hissetmek hoşuma gidiyordu ama bunun tamamen kontrolüm dışında olduğunu da biliyordum.

Seni aptal, diye yazdım, ama sırtıyordum.

JB: Gördün mü, daha önce benim bir aptal olduğumu bilmiyordun!

Aptal olman daha çok hoşuma gidiyor.

Teşekkürler Suzie.

Ve onun bana böyle seslenmesinden rahatsız olmamaya çalıştım. Çünkü biliyordum ki JB'ye tüm gerçeği söylememin hiçbir yolu yoktu. Ona üniversiteden terk, bebekli ve gerçek bir kariyer beklentisi olmayan biri olduğumu söyleseydim, tüm bunlar buharlaşıp giderdi. Bu sadece uzaktan işe yarayan bir büyü türüydü. Yapabileceğim tek şey, sürdüğü sürece tadını çıkarmaya çalışmaktı.

OceanofPDF.com

On Altıncı Bölüm

Margo, Becca'nın tatil için New York Üniversitesi'nden eve döneceğini varsaymıştı, bu yüzden Noel'de veya Yeni Yıl'da ondan haber alamayınca, üzerinde durmamaya çalışsa da, içten içe kendini küçümsenmiş hissetti. Ama KikiPilot'tan üç gün sonra ve Margo'nun Vegas'a gitmesinden iki gün önce, Becca rastgele kapılarını çaldı. Zamanlama çok tuhaftı; Margo Becca'nın KikiPilot videosu *yüzünden* gelmiş olabileceğini düşündü ama öyle olmadığı ortaya çıktı.

Kucaklaşma telaşından ve Jinx'in Margo'dan kibarca, sözsüz bir şekilde aldığı Bodhi'ye hayranlık duyduktan sonra Becca ve Margo Yemek masasında yalnız başlarına, Jinx'in yaptığı, ağır saman kokan çayı içiyorlardı. Becca tamamen aynı görünüyordu. Kaliforniya Ocak ayında gülünç görünen diz boyu siyah deri çizmeler ve iddialı bir siyah kadife blazer ceket giymişti. Yüzü de (tombul Reba McEntire'inki) aynıydı; çenesindeki sivilceler bile tanıdık bir takımyıldızındaydı. Kokusu da aynıydı ama Margo bu kokunun adını asla koyamazdı. Karanfilleri, arabaların içini ve Cadılar Bayramı kostümlerinin tatlı akrilik kokusunu çağırıyordu.

Bir bakışla Margo onu yeniden sevdi ve Becca'nın da onu sevdiğini görebiliyordu. İkisi de kendilerini durdurmak için çaresizdi. acılarına biraz daha tutunmak isterlerdi. "Dostum, sen bir annesin!" Becca söyledi. "Onunla tanışana kadar bunun benim için gerçek olduğunu sanmıyorum. Gerçek gibi gerçek. Ve baban burada! Bunun olacağını tahmin etmemiştim."

"Biliyorum, değil mi? Her şey çok tuhaf." Margo çayından bir yudum alırken Becca'ya OnlyFans'ından bahsetmek ya da bahsetmemek konusunda bilinçli bir seçim yapması gerektiğini fark etti. Bir yandan Margo, Becca'nın

gerçeği söylemeye başlamak zorundaydı. Ve Becca KikiPilot videosunu bilmiyorsa, Margo'nun bir yanı gurur duyuyor ve ona söylemek istiyordu. Ama Margo aynı zamanda Becca'nın verebileceği saçma tepkilerle baş etmek zorunda kalmaktan da korkuyordu.

"Ama iyi mi? Anne olmak? Sen iyi görünüyorsun." Becca uzanıp Margo'nun ön kolunu tuttu ve kemiğın etrafındaki eti sıktı.

Margo bu soruya nasıl cevap vereceğini bulmaya çalıştı. "Sanırım iyiyim? Bazı açılardan tamamen bunalmış durumdayım ama bazı açılardan da hiç olmadığım kadar iyi durumda olduğumu düşünüyorum."

Becca gülümsedi. "Hayır, sadece sana bakarak bile anlayabiliyorum." "Peki ya sen?" Margo sordu.

"Ben ... iyiyim," dedi Becca gergin bir şekilde gülerek. "Okul biraz iğrenç, yalan söylemeyeceğim. Hiçbir gösteride rol alamadım, ki geçen yıl birinci sınıftaydım, yani rol almayı beklemiyordum, ama sanırım İkinci sınıf mı? Ve sorun değil. Yine de son sınıf olduğunuz için her gösteride rol almaktan, oraya yapmak için geldiğiniz her şey buyken aniden artık rol bile yapamamak bir değişiklik."

Margo başını salladı. Becca'nın oyunculuk konusunda bu kadar ciddi olduğunu fark etmemişti. Lisedeyken oyunculuk yapmıştı ama Margo bunun sadece sosyal ortam için olduğunu sanıyordu.

Çiftlik çayları soğuyana kadar neredeyse bir saat boyunca bu şekilde konuştular ve Margo yavaş yavaş Becca'nın şehirdeki hayatının resmini çizdi: Caz saksafonu okuyan bir adamla duygularının incindiği ilişkiler, East Village'da pek hoşlanmadığı bir kızla oral seks yapmak, yemek parasının yarısını vape'lere ve alkole harcamak ve bunu Wonder ekmeği üzerine satılan vejetaryen sosislilerden başka bir şey yemeyerek telafı etmek. Aldığı notlar umduğu kadar iyi değildi. Bazı dersleri kolay, bazıları zordu ve bazen profesörleri biraz acımasızdı. Daha doğrusu Becca'yı görmüyor, umursamıyor ya da ona karşı herhangi bir doğal sempati duymuyorlardı.

"Neden ağladığımı bilmiyorum," dedi Becca. "Ben üzgün değilim! Saat kaç oldu? Bu kadar konuşmak bile istememiştim. Aslında buraya geldim çünkü

Angie Milano ailesinin evinde bir parti veriyor. Gitmek ister misin?"

"Oh," dedi Margo, şaşırmış bir halde. "Tanrım, hayır!"

"Ciddi misin?" Becca sordu. "Eski lise arkadaşların için çok mu iyisin?"

Margo ne diyeceğini bilemedi. Ama evet, Becca'nın evinde vakit geçirme fikri

Angie Milano'nun ailesinin karanlık oturma odasında

Liseye birlikte gittiği insanlar kulağa korkunç geliyordu. Becca onu baştan çıkarmaya çalışarak, "Sebastian orada olacak," diye şarkı söyledi.

Margo Sebastian'a karşı hâlâ biraz şefkat hissediyordu. Ama onu görmek istediği son şeydi. Eskiden olduğu kişiden çok uzakta hissediyordu ve şimdi kim olduğunu açıklamanın kolay bir yolu yoktu. Jinx, Bodhi'yle birlikte ortaya çıktı. "Huysuzlanmaya başladı, ona bakabilir misin?"

Margo onu aldı ve hiç düşünmeden bir göğüs çıkardı. "Vay canına," dedi Becca. "Başka bir odaya gitmeyecek misin?" Margo ona bakakaldı.

"Hayır, sorun değil!" Becca öyle dedi. "Üzgünüm, sadece şaşırdım."

Jinx tek kelime etmeden Margo'ya örtü olarak kullanması için bir kundak battaniyesi attı. Emzirirken Bodhi'nin üzerine örttü ama tabii Bodhi sürekli battaniyeyi çekiştirmeye çalıştı. Kim bir battaniye tarafından boğulurken yemek yemek ister ki? Becca'nın Margo'nun hayatı hakkında tek bir soru bile sormadığı aklına geldi. OnlyFans hakkında yalan söylemesine gerek yoktu çünkü Becca ona ne iş yaptığını bile sormamıştı.

"Hadi ama, gitmek istediğini biliyorum," dedi Becca. "Ve eğer sıkıcı olursa, kaçabiliriz."

"Bodhi'den ayrılmak istemiyorum," dedi Margo. "Ve bilmiyorum, Smirnoff Ice gibi bir şey içip insanlara üniversite hakkında sorular sorma fikri, ugh." Margo gerçekten de ürperdi.

"Ne yani, üniversite hakkında bir şeyler duymak çok mu kötü?" Becca artık açıkça kırılmış bir halde sordu. Aralarındaki tüm sıcaklık o kadar çabuk buharlaşmıştı ki, Margo onu hâlâ havada bir buhar olarak hissedebiliyordu.

"Artık farklı bir yolda olduğumu hissediyorum." "Neden, anne olduğun için mi?"

"Şey, evet." Margo omuz silkti.

Becca, Margo'yu şaşırtan bir zehirle, "Kendini çok özel sanıyorsun," dedi.

"Becca," dedi Margo bıkkın bir ifadeyle. "Mesele özel olmak değil, mesele üniversite hakkında bir şeyler duymanın benim için acı verici olması. NYU'ya gitmek istemediğimi mi sanıyorsun? Kıskanmadığımı mı sanıyorsun?"

"Başvurmadın bile!"

"Çünkü param yetmedi!"

"Mali yardım alabilirdin. Ama sen gitmemeyi seçtin. Benimle birlikte başvurman için sana yalvardım," dedi Becca.

"Elime geçecek olan şey, geri ödemesi mümkün olmayan binlerce dolar borçtu. New York'a nasıl gidebilirdim ki? Sence Shyanne bana uçak bileti alır mıydı? Cidden Becca, bilmiyor musun?

Bunca zaman sonra, bilmiyor musun?" Margo, Jinx'in oturma odasında onu dinlediğinin farkındaydı. Ama umurunda değildi.

"Neyi biliyorsun?" Becca homurdandı.

"Ailen zengin. Aradaki fark bu. Bu yüzden sen NYU'ya gittin, ben gidemedim."

"NYU'ya gitmemenin nedeni," dedi Becca, "artık küçük göldeki büyük balık olamayacağın büyük bir şehre gitmek için çok korkak olman. Herkesten daha iyi olduğunuzu iddia edebileceğiniz bir yerde kalmak istiyordunuz. 'Ah, profesörüm bana aşık, ah, o benim çok özel olduğumu düşünüyor! Onun bebeğini doğuracağım!' Seni seçtiğini düşünüyorsun.

özel olduğun için mi? Seni seçti çünkü babanla sorunların olduğunu biliyordu!"

"Merhaba," dedi Jinx, "affedersiniz." Masanın yanında duruyordu ve gülümsüyordu. "Lütfen gidin."

"Beni kovuyor musun?" Becca sordu.

"Baba," dedi Margo.

Gözleri ona kaydı, itaatkâr ve mesafeli. "Sorun yok," dedi Margo.

Jinx hafifçe omuz silkti ve koridorun sonuna doğru yürüdü. Yatak odasının kapısının kapanma sesini duydular.

Margo yumuşak bir sesle, "Bence gitsen iyi olur," dedi.

"Bil diye söylüyorum," dedi Becca, "profesörün tarafından hamile bırakılmak ve profesyonel güreşçi babanla yaşamak çok saçma. Herkes iğreniyor. Herkes bunun hakkında konuşuyor ve ben de 'Ona neler oluyor bilmiyorum' diyorum. Lenin Gabbard seni OnlyFans'ta gördüğünü söyledi ve ona yanılıyor olması gerektiğini anlatmak için yaklaşık yirmi dakika harcamak zorunda kaldım."

Margo donakaldı. Bodhi şimdi kucağında uyuyordu, meme ucu hâlâ ağzındaydı. Nefes alamıyordu, sanki ciğerleri tamamen açık pozisyonda sıkışmış gibiydi.

"Aman Tanrım, bu doğru," dedi Becca. "Şu anda ciddi misin?" "Lütfen git," diye fısıldadı Margo.

"İnanmamıştım. Herkes annenin bir sürtük olduğunu biliyor, ama sen? Margo'nun asla yatmayacağını düşündüm, o sadece iki erkekle yattı!"

Jinx o kadar hızlı hareket etti ki, Becca'yı iki omzundan tutup nazikçe yönlendirmeden önce Margo onu zar zor fark etti. Otoriter bir tavırla, sanki hareket eden bir bebekmiş gibi, daire kapısına doğru ilerledi ve o alçak, sakın sesiyle, "Ve şimdi gidiyorsun," dedi. Kapıyı açtı, onu iterek içeri soktu, arkasından usulca kapadı ve kilitleri kapattı. İkisi de koridorda Becca'nın sesini duyabiliyordu, küçücük, "İnanılmaz. İnanılır gibi değil."

Yankılı merdivenlerden inerken botlarının sesini dinlediler.

Margo titriyordu. Meme ucunu Bodhi'nin ağzından çekip çıkardı ve göğsünü sütyenine geri soktu, bu rahatlatıcıydı. Tüm bunlar olurken göğsünün dışarıda olması özellikle iğrenç bir şeydi.

"Jinx onunla birlikte masaya otururken, "Sanki dondurma yesek iyi olacaktı gibi hissediyorum," dedi.

"Büyük miktarlarda," dedi Margo. "İğrenç miktarlar."

Gülüşüler ve sonra bir sessizlik çöktü, yumuşak ve şişmiş. "Çok utandım," dedi Jinx, "sen üniversiteden bahsederken-"

"Sorun değil-"

"Gerçek şu ki, NYU'da tam zamanlı eğitim ücretini karşılayabileceğimi sanmıyorum."

"Oh, biliyorum," dedi Margo. Bunun parası olmadığından değil, paranın zaten Barnard'da tam zamanlı eğitim, düğünler ve gerçek çocukları için harcandığından kaynaklandığını biliyordu.

"Ama bir uçak bileti, taşınma yardımı ya da şuradan buradan birkaç bin dolar, bunları benden her zaman isteyebilirsiniz."

Margo konuşmaya devam ederse ağlayacaktı, çünkü hem çok güzeldi hem de hala yeterli değildi.

KikiPilot videosundan beri Margo'nun telefonu sürekli bildirimlerle

titriyordu, bu yüzden bu sefer tüm bildirimlerin

Bildirimler Facebook'tan geliyordu, kişisel hesabından, bu garipti çünkü oraya neredeyse hiç girmiyordu. Kanepede Jinx'le sarmaş dolaş oturmuş, dondurma yiyerek eski WCW maçlarını izliyordu. Sadece biraz merak ederek tıkladı.

SlutSleuth adlı bir hesap, kızın on ekran görüntüsünü yayınlamıştı Facebook duvarında, müstehcen kısımları bulanıklaştırılmış OnlyFans içerikleri. Bazılarında şimdiden elliden fazla yorum vardı ve sadece bir saat önce yayınlanmışlardı. Panik içinde yorumların bazı kısımlarını okuyarak ilerledi. Çoğunlukla şok olmuş emoji, utanmış emoji ya da

Ünlem işaretleri ya da üniversiteyi bu yüzden bıraktığına dair şakalar. Ya da: Sanırım artık nasıl hamile kaldığını biliyoruz! Sildi

Duvarındaki yazıları olabildiğince hızlı bir şekilde sildi, ancak hasarın verildiğini biliyordu. Yorumlarda Shyanne'nin adını görmüştü. "Hiç bu günkü kadar utanmamıştım" diye yazmıştı. Kenny bu yorumu beğenmişti.

"Aman Tanrım," diye nefesi kesildi. Facebook'tan çıktı ve Instagram'ını açtı. Kişisel hesabında SlutSleuth onu aynı ekran görüntülerinde etiketlemişti. Daha da kötüsü, HungryGhost hesabını bulmuşlar ve son gönderisinin altına bir yorum bırakmışlardı: @MargoMillet, bu sen misin? Artık tüm HungryGhost Instagram takipçileri kişisel hesabına doğrudan bir bağlantıya sahipti. Sildi Yorum.

"İyi misin?" Jinx maçı durdurmuş ve ona bakıyordu.

O iyi miydi? Bir kanepede oturuyordu, güvendeydi, babası ve bebeğiyle. Ama aynı zamanda, belki de hayatı mahvolmuştu? Ya da olduğundan daha fazla mı mahvolmuştu?

"Anlat bana," dedi ve kadın ona telefonunu uzattı.

Margo o geceyi Jinx olmadan atlabileceğinden emin değildi. Anında pragmatik davrandı. Ona hem Facebook hem de Instagram'daki kişisel hesaplarını silmesini, böylece SlutSleuth'un yeniden paylaşım yapamayacağını söyledi. "Sence bunu kim yaptı?"

"Benim tahminim," dedi Margo, "Becca o partiye gitti ve hepsi sarhoş olup birlikte yaptılar."

"Mantıklı," dedi Jinx ve adamın deri ceketini giyip oraya gitmeyi planlamıyor gibi görünmesinden dolayı rahatladı.

Margo'nun HungryGhost Instagram'ına girdiler ve her Margo'nun liseden hatırlayabildiği tek kişi ve SlutSleuth hesabı.

"HungryGhost hesabını da kapatmak istiyor musun?" Jinx sordu.

Yapmadı. Gerçekten istemiyordu. KikiPilot videosundan beri Instagram'da neredeyse otuz bin takipçisi vardı ve açıkçası bağımlılık yapıyordu. Daha önce bir smoothie fotoğrafı paylaşmış ve altı yüz beğeni almıştı. Artı, para falan filan.

"Yani, umudum," dedi Margo, "bunu sarhoşken yapmış olmaları ve sabahleyin bu konuda biraz iğrenç hissedecekleri ve muhtemelen bir daha yapmayacaklarıdır."

Jinx bunun hakkında düşündü. "Bu mümkün," dedi. "Endişelendiğim asıl şey, OnlyFans hesabınızın yorumlarına yazmaları. Gerçek adınızı ve adresinizi, sizi asitte eritmek isteyen adamların bulabileceği bir yerde yayınlamalarını istemezsiniz."

Margo bunu düşünmemiştii bile ve kalbi küt küt atarak OnlyFans'ına giriş yaptı. Henüz hiçbir şey yoktu, her şey normal görünüyordu. Ya da her zaman olduğu kadar normal. TikTok'lar çıktığından beri yorumlar ve mesajlar çok daha eğlenceli hale gelmişti. Beni gezegenine götürmeni ve metal ve plastik parçalarıyla beslemeni istiyorum. Bir diğeri, "Rigoberto ve benimle üçlü yapmayı düşünür müsün?" diyordu.

"Tanrım," dedi Margo, aniden farkına vararak. "Velayet meselesi! OnlyFans'ı daha önce bilmiyorlarsa bile şimdi kesinlikle biliyorlar."

"Oh be," dedi Jinx. "Yani, seni takip ediyor mu?" "Onu çok eskiden engellemiştim."

"Yani görmemiş olma ihtimali var," dedi Jinx.

"Kahretsin, bu çok boktan," dedi Margo.

"O kız kim olduğunu söyledi? Seni OnlyFans'ta kim gördü?" Jinx sordu.

"Oh, Lenin Gabbard."

"Eğer hayranlarınızdan biriye, onu engelleyin."

"Sanırım bakacağım ama çoğu resim ya da gerçek isim kullanmıyor." Gece yarısına doğru Shyanne'den bir mesaj aldı.

Hayatımda hiç bu kadar utanmamıştım. Lütfen Vegas'a gelme. Sana bakmaya bile dayanabileceğimi sanmıyorum. Kenny o resimleri gördü. Gözlerinin içine bakıp evet bu benim kızım demek zorunda kaldım. Ve bunu yaptığını bildiğimi ama ona söylemediğimi, bırakacağına söz verdiğini ve bana yalan söylediğini söyledim ama çok öfkeleni ve şimdi dinlenme odasında uyuyor ve bunun için seni asla affetmeyeceğim Margo. Asla affetmeyeceğim.

Margo şaşkınlıkla telefonuna baktı. "Ne oldu?" Jinx söyledi.

"Hiçbir şey," dedi. Jinx'le Shyanne hakkında konuşmak istemiyordu. Ayrıca, nedense bu metne verdiği temel duygusal tepkinin Vegas'a gitmek zorunda kalmadığı için duyduğu rahatlama olduğunu da incelemek istemedi.

"Uyumaya çalış," dedi Jinx. "Lenin Gabbard'ı sabah bulabilirsin."

Margo, sadece dizüstü bilgisayarı ve telefon ekranının aydınlattığı karanlık oturma odasında başını salladı. "Yapacağım," dedi.

Ama bulamadı. Saat üçe kadar hayranlarına baktı, onu bulmaya çalıştı, sanki onu bulup engellemek onu güvende kılacakmış gibi

tekrar. Ancak hangi hesabın ona ait olduğunu bilmiyordu ve sonunda pes edip uykuya daldı, başı dönüyordu ve ekran körüydü.

Ertesi sabah Margo Rose'u arayıp doxx'lendiğini söyledi. "Ne boktan bir şey, tatlım. Çok özür dilerim."

"Sorun yok. Yani, ben iyiyim. Yine de garip. Bu kadar çok insanın bana kızgın olması güvensiz hissettiriyor. Troller bunu nasıl yapıyor bilmiyorum. Ya da güreşteki topuklular

- "Bir stadyum dolusu insanın seni yuhalaması nasıl bir şey?" Annesinin de o insanlardan biri olduğundan, düğüne davet edilmediğinden, Mark'ın velayet için dava açtığından, Kenny'nin dinlenme odasında yattığından ya da Meryem Ana'ya tecavüz edildiğinden bahsetmedi.

"Eminim bunda bir tür özgürlük vardır," dedi Rose.

"Nasıl yani?"

"Komedyenlerin bombalamak zorunda olması gibi. Eğer bombalamayı öğrenmezseniz, seyircinin tasmaı o kadar sıkı olur ki, sadece onların hoşuna gideceğini düşündüğünüz şeyleri söylemek zorunda kalırsınız."

Margo donmuş bir halde pencereden dışarı bakıyordu, telefonu kafasına dayalıydı. Daha önce özgürlüğü nefret edilmekle bağdaştırmamıştı. Şimdi çok anlamlıydı.

"Özür dilerim, az önce ne dedin?" Margo, Rose'un hâlâ konuştuğunu fark edince sordu.

Rose, "Aç Hayalet TikTok'ları alt etmek isteyip istemediğini sordum," dedi.

"Hayır," dedi Margo.

"Devam etmek ister misin?"

"İstiyorum," dedi Margo. "Hem de her zamankinden daha fazla. Pazartesi günü çektiğimiz her şeyi düzenledim ve Dropbox'ına koydum. Vaktin olduğunda bir göz at."

Noel ve Yeni Yıl'dan sonra, Jinx sözüne sadık kalarak bir velayet avukatından randevu aldı. Michael T. Ward, Esquire, siyah saçlı, temiz traşı ve lisede futbol oynadığını düşündürecek şekilde şişmandı. En azından kırklı yaşlarında olmasına rağmen saçlarında çok fazla jöle kullanıyordu ve yoğun bir şekilde kolonya kokuyordu. Ben hazırdım

Ondan hoşlanmıyorduk, ama sonra bize en iyi aromalı Nutri-Grain barlarından ikram etti, çilekli. Masasının üzerinde küçük bir hasır sepetin içindeydiler ve üçümüz de puro gibi birer tane aldık. Bodhi'ye parmaklarımdan küçük tutamlar yedirdim.

"Öyleyse neden bana genel durumu anlatmıyorsun?" dedi elini sallayarak. Masa sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Garip bir şekilde bu adama her şeyi anlatabileceğimi hissettim. Hikayeyi anlatırken, ilgili belgeleri uzattım

belgeler: NDA, Bodhi'nin doğum belgesi, Jinx'e karşı yasaklama emri, bana tebliğ edilen babalık belgeleri.

"Bunu yapabilir mi, tam velayet talep edebilir mi?" Ben sordum.

Ward alay etti, küçük bir Nutri-Grain bar kırıntısı uçtu. "Yani, deneyebilir ama alamayacak. Kaliforniya mahkemeleri hem yasal hem de fiziksel velayetin yarı yarıya olmasını tercih ediyor."

Paketimi buruşturup avucumun içinde terli bir top haline getirdim.

"Anlamıyorum

-"O benim bebeğim, onunla hiçbir şey yapmak istemedi. Nasıl oluyor da birdenbire velayet hakkına sahip olabiliyor?"

"Şey, o çocuğun babası. Yani, bu da başka bir şey - onun olmama ihtimali var mı?"

"Hayır," diye itiraf ettim. "Ama NDA'yı Bodhi'yi istemediğine dair kanıt olarak kullanamaz mıyız? Ebeveynlik haklarından vazgeçtiğine dair? Yani, Gizlilik Sözleşmesi'ni ihlal etmeden ve Bodhi'nin güvenini tehlikeye atmadan yanıt verebilir miyim?"

Ward omuz silkti. "Demek istediğim, bu Gizlilik Sözleşmesi o kadar geniş ki zaten uygulanamaz, ama hayır, Mark'ın ebeveynlik haklarından vazgeçtiğini iddia etmek için kullanılamaz. On beş yıl boyunca ilgisiz olabilirsin ve aniden çocuğunuzla bir ilişki istediğinize karar vererseniz, Kaliforniya Eyaleti bu ilişkideki hakkınızı tanır. Ama bana daha fazlasını anlat: sen ne iş yapıyorsun, o ne iş yapıyor, büyükannenin bakış açısı nedir, bana sahip olduğun her şeyi ver."

OnlyFans'ı ve doxxing'i açıkladım ama Mark'ın ailesinin bundan haberi olmayabileceğini çünkü onu sosyal medyada engellediğimi belirttim.

Ward gözlerini kısarak kulağıyla oynadı. "Evet, bilmiyorum. Bu zor bir soru."

"Ama umarım görmemişlerdir," diye tekrarladım. "Bence saklamamalısın," dedi Ward. "Görmemiş olsalar bile mi?" Jinx bastırdı.

Ward, "Belki gördüler, belki de görmediler," dedi, "ama eğer bunu saklarsanız, işsiz görünür - bu da kötü, muhtemelen daha kötü. Kaliforniya yasaları çocuğun menfaatine en uygun velayet düzenlemelerini bulma konusunda oldukça açık ve çıplak fotoğraf satan bir annenin yemek yemesi, yemek yememesinden daha iyi. Çıplak fotoğraf satmak yasadışı değil. Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum. Yani, uyuşturucu kullanımı var mı?"

"Hayır!" Jinx ve ben aynı anda söyledik.

"O zaman açık sözlü olmanın daha iyi olacağını düşünüyorum. Yani, mahkemeler bununla her zaman ilgilenir: Annem soyunuyor, annem cam işi yapıyor. Bu da aynı şey. Eğer sadece ve sadece buysa, hiçbir yargıç kısmi velayetinizi reddetmeyecektir. Bu bir iş."

"Peki ya tam velayet?" Ben sordum.

Ward iç çekti. "Yani, bana şu ana kadar anlattığın hiçbir şey bir yargıcın babamın velayetini yarı yarıya reddetmesine neden olmaz. Belki o henüz bu kadar küçükken geçici bir karar alabilirsiniz. Emziriyor mu?"

Başımı salladım.

"Yine de sizi uyarmalıyım, mahkemeler ebeveynlerden birinin diğerinin çocukla ilişki kurmasını engellemeye çalışmasını hoş karşılamıyor. Bu büyük bir kırmızı

bayrak." Üzgün görünmüş olmalıyım, çünkü "Ve hey, haksızlık gibi geldiğini biliyorum, ama Bodhi'nin babasını tanıması daha iyi olmaz mı? Yani, eğer babası hayatının bir parçası olmak istiyorsa? Babası tacizci falan değil, değil mi?"

"Hayır," dedim. Mark'ın sadece iğrenç bir insan olduğunu, öğrencisini beceren türden bir adam olduğunu, düğün gecelerinde karısının kız kardeşiyle yatan türden bir adam olduğunu nasıl açıklayacağımı bilmiyordum.

Ward üst dudağındaki teri yalayarak, "Yani, o da onun çocuğu," dedi.

Bodhi de Mark'ın çocuğu muydu? Mark onu dünyaya getirmek için hayatını riske atmamış, kelimenin tam anlamıyla kendini yarmamış ve tekrar dikilmemişti. Mark geceler boyu emzirmemiş, yatağında yatmamış, minik elleri ağrıyan göğüslerini yoğurmamıştı. Mark'ın üzerine kusulmamıştı, bir keresinde mucizevi bir şekilde gaz çıkarma beziyle havada tükürüğü yakalanmamıştı. Mark Bodhi'nin tırnaklarını kesmemiş, ona banyo yaptırmamış, minik ayaklarını öpmemiş ya da onu güldürmemişti. Bodhi nasıl onun olabilirdi ki?

Jinx ve Ward, Jinx'in Mark'la yaptığı telefon görüşmesini ve tam olarak hangi tehditlerin yapıldığını, tam olarak hangi ifadelerin kullanıldığını gözden geçiriyorlardı. Kendimi dinlemeye ya da umursamaya zorlayamadım.

"Kısacası," dedi Ward, "Form 220'yi kullanarak otuz gün içinde yanıt vermeniz gerekiyor ve iki seçeneğiniz var." Ward bir kâğıdı bize doğru çevirdi ve parmağıyla işaret etti. "Tam velayet talebine karşı bir velayet paylaşımı önerebilirsiniz - belki kabul eder, belki etmez. Bir sonraki seçenek: arabuluculuk talep edebilirsiniz, bu da ikinizin de mahkemenin atadığı bir arabulucuyla buluşup sorunu çözmeye çalışmanız anlamına gelir. Eğer bir anlaşmaya varırsanız, harika. Eğer anlaşamazsanız, işte o zaman iş mahkemeye gider."

"Mesele şu ki," dedi Jinx, "onun ciddi olduğunu düşünmüyoruz. Karısı ve çocukları olan bir adam bu. Bana karısının bunu istediğini söyleyemezsiniz."

"Olabilir de," dedi Ward. "Ancak benim tecrübelerime göre insanlar velayeti istemedikleri sürece velayet başvurusunda bulunma zahmetine girmiyorlar."

Jinx düşünceli bir şekilde başını sallıyordu.

"Yani, olumlu olan tek şey, en azından çocuk nafakası ödeyecek olması!" Ward söyledi. Gözleri tuhaf bir şekilde parlak maviydi, tıpkı bir sınıf küresindeki okyanus gibi. "Çocuk nafakası için kayıt yaptırmadan babalık Destek!"

Mark'ın parasının benim için yeni işe yaramaz olduğunu nasıl açıklayacağımı bilemedim.

"Yani bunu formlar aracılığıyla çözebilirsiniz, bunun için bana ihtiyacınız yok," diye devam etti Ward. "Ya da arabuluculuğa gidebilirsiniz. Bu durumda, muhtemelen beni tutmak istersiniz, böylece size tavsiyelerde bulunabilir ve arabuluculuğa hazırlanmanıza yardımcı olabilirim. Gerçi ben odada bulunmam, sadece sen ve baban olursunuz. Değil mi? Arabuluculuk aylarca sürebilir, her türlü şey arabuluculuğa dahil olabilir ve lehinize çevirmek için yapabileceğiniz şeyler var."

"Ne gibi?" Ben sordum.

"İfade alma emri verebileceğin gibi. Bu, babam ve bir mahkeme stenografiyle oturup ona istediğim kadar soru sorabileceğim anlamına geliyor. Davayla ilgili olmasına bile gerek yok. Ve eğer yalan söylerse, yalancı şahitlik olur. Yani biraz pahalı ama yüzde yüz tavsiye ederim."

"Peki tüm bunların para tarafı nasıl görünüyor?" Jinx sordu. Bu işte çok iyiydi.

"Doğru," dedi Ward ve ücret yapısından ve bir ifadenin ne kadar olacağından (2 bin dolar) ve bir duruşmanın ne kadar olabileceğinden (40 bin dolardan fazla) bahsetti. Fiyatın bu kadar yüksek olabileceği aklıma gelmemişti. Avukatların pahalı olduğunu biliyordum; sadece tüm banka hesabımın boşaltılacağını hayal etmemiştim.

Bildiğim bir şey vardı: Mark'ın cebi derindi. Ve eğer niyeti bana zarar vermekse, bu işi beni iflas ettirecek kadar uzatabilirdi. Sonunda o nafakaya ihtiyacım olabilirdi.

"Ne düşünüyorsun, tatlım?" Jinx sordu.

Yine omuz silktim. Bu adam iyi bir avukat mıydı? Eski Larry'den daha gülünç görünmüyordu. Belki de bütün avukatlar böyleydi?

"Hey," dedi Ward ve ben gözlerinin içine baktım. "Bu yapacağın en zor, en korkutucu şey."

Kahretsin, beni ağlatacaktı.

"O senin çocuğun. Bilirsiniz işte. Bu en büyük acı ve en büyük sevgidir. hiç tanımadığınız biri. Bu, karşı tarafın belki de kötü niyetli görüldüğü kötü bir durumdur. Eğer bunalmış ve duygusal hissediyorsanız, bu çok doğal. Benim işim, eğer beni tutmaya karar vererseniz, bu durumda tamamen sizin tarafınızda olan tek kişi olmaktır. Bu da size doğruyu söylemek, sizinle aynı seviyede olmak ve neler olup bittiğini anlamanız için size güç vermek anlamına geliyor. Yani size sadece duymak istediklerinizi söylemeyeceğim. O ifadede güçlü bir şey çıkmazsa, bu işten tam velayet ve ziyaret hakkı olmadan çıkma şansınız çok az. Buradaki tek avantajınız Bodhi'nin hala çok küçük olması ve sizin de emziriyor olmanız; hakimler geçici olarak fiziksel velayetin sizde kalmasını anlayışla karşılayacaktır."

Jinx'in ellerinden biri sırtıma indi. Ward masasının üzerine eğildi ve bana bir kutu mendil uzattı. Bir tane aldım ve burnumu sildim.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jinx.

"Olacak. Gerçekten olacak, tatlım," dedi Ward. "Çörek ister misin? Sanırım konferans odasında çörek var."

Ward bana bir çörek almaya gitti ve Jinx kaşlarını kaldırarak sessizce ne yapmak istediğimi sordu.

Tereddüt ettim, sonra başımı salladım. Çörek işi bitirmişti. Ward işe alınmıştı.

OceanofPDF.com

On Yedinci Bölüm

Mark'ın anlatı dersinde tam olarak bir ders saatinde konuştum. Gogol'un "Burun" kitabını okuduğumuz haftaydı.

"Bu hikayenin anlatı perspektifiyle tam olarak ne ilgisi var?" Derek sordu. "Üçüncü şahıs her şeyi bilen değil mi?"

"Bu iyi bir soru," dedi Mark. "Sen ne düşünüyorsun?"

Mark eliyle tüm sınıfı işaret etmişti ama Derek sanki Mark sadece kendisiyle konuşuyormuş gibi cevap verdi. "Size az önce söyledim, burnu kaçan bir adam hakkında üçüncü şahıs."

Mark sanki bunun doğru olduğunu kabul ediyormuş gibi başını salladı. Benim olabileceğimden çok daha sabırlıydı. "Sana sorayım," dedi, "Gogol Saint Petersburg'da dolaşan burnu tarif ettiğinde ne hayal ettin? Hala burun büyüklüğünde, fare gibi koştururan bir şey miydi? Bir insan boyutunda mıydı?"

Tam olarak nasıl bir subay üniforması giyebiliyordu?"

Brittany adlı bir kız, "Bacakları olan dev bir burun hayal ettim," dedi.

Bazıları dev bir burun hayal etmişti; diğerleri normal bir adam gibi görünürken sadece burnu *olan* bir adam hayal etmişti ve bazıları da baş yerine dev bir burnu olan bir adam bedeni hayal etmişti. Herkes burnu farklı bir şekilde hayal etmişti, ama nasıl hayal ederlerse etsinler, Markos metinde hayal ettikleriyle çelişen bir yere işaret etti. Eğer burun büyükse, nasıl olur da bir somun ekmeğin içinde pişirilebilirdi? Burun küçük olsaydı, nasıl bir subay üniforması giyebilir ya da bir tramvaydan çıkabilirdi?

"Burada önemli olan nokta," dedi Mark, "sözdizimsel olarak mantıklı ama yine de anlam ifade etmeyen cümleler kurmanın mümkün olduğudur. Kelimeler içi boş hale getirilebilir ve bir kez içi boş hale getirildiklerinde onlarla her şey yapılabilir."

"Hâlâ anlamıyorum," dedi Derek. "Bunun bakış açısıyla ne ilgisi var?"

"Çünkü sonuna kadar okumadın," dedim, yüksek sesle konuştuğumun farkında bile değildim.

Mark bir kahkaha attı, sonra yumruğuyla ağzını kapattı, mutlu gözleri bundan sonra ne olacağını görmek için heyecanla izliyordu.

"Sonuna kadar okudum," dedi Derek kararsızca.

"O zaman hikâyenin aslında birinci tekil şahıs ağzından anlatıldığının farkındasınız?" "Bekle, ne?"

"Sonunda, anlatıcı okuyucuya birinci tekil şahıs olarak hitap etmeye başlıyor, anlattığı hikayeyi nasıl anlamadığını anlatıyor, ki bunun doğru olamayacağını biliyorsunuz, yoksa neden anlatsın ki?"

"Yine de bunun benim görüşümü çürüttüğünden emin değilim," dedi Derek. "Demek istediğim, hikayenin büyük bir kısmı üçüncü şahıs ağzından anlatılıyordu."

Gerçekten, olağanüstü biriydi. Mark bana baktı ve sırttı, umutluydu. Belki de Derek'i parçalara ayıracağımı. Şahsen, zamanımı harcamaya degeceğinden emin değildim.

"Eh," dedim, "bu tür bir solucan fırtınasıyla karşı karşıya kaldığınızda kutunun dışında düşünmek zorundasınız."

Mark o kadar sert ve yüksek sesle güldü ki Derek biraz sıçradı.

"Ama unutmamalısın ki," dedim, "her şey olacağına varır ve ister kabul et ister etme, ama her gülün bir dikenini vardır."

"Uh ... tamam mı?" Derek söyledi.

Mark hâlâ kendini kaybediyor, kız gibi kıkırdıyor, iki eliyle yüzünü kapatıyordu.

"Gerçekten mi?" dedi yanımdaki çocuk, şakayı anlayınca, "Bence bu tencere dibin kara, seninki benden kara durumu."

"Neler oluyor?!" Derek, şakayı hâlâ anlamamış olsa da onunla dalga geçtiğimiz farkındaydı. İçgüdüleri çok tuhaftı. Sadece bir grup kardeşin en küçüğü olduğunu tahmin edebiliyordum.

Bir süre daha bu şekilde devam etti, insanlar Derek'e neşelenmesini, o köprüye geldiğinde geçebileceğini söylediler. Daha sonra Mark'la birlikte yatmaya başladığımızda, garip bir aşk dili olarak birbirimizle saçma sapan konuşurduk. "Kolumdaki as, hakarete hakaret katmaya devam ediyor yaralanma," derdi. "Her şeye rağmen kirli çamaşırlarınızı ortaya döküyorsunuz" diye cevap verirdim.

Velayet savaşı da öyle hissettirdi. Sanki tüm kelimeler bir şeye bağlı olmaktan çıkmıştı. "Davacı" ve "Davalı" ya indirgenmiştik. Ve belki de Mark, Bodhi'yi seven tek kişi ben olmama rağmen, kendi anlamsız kelimelerini benimkilerden daha yükseğe dizebilecekti. Ama bu formların hiçbirinde aşk için bir kelime yoktu. Hiçbir yerde bebeğin kafasının nasıl koktuğu ya da bebek için ölmeye hazır olup olmadığınız sorulmuyordu.

Ward'ı tuttuğumuzda, arabuluculuk ile ilerlemeye karar verdik. Mahkemelerin çok yoğun olacağını ve aylarca randevu alamayacağımızı umuyordum ama randevumuza sadece iki hafta vardı. Ve böylece her gün normal hayattan, düşünülemez bir kayıp için geri sayıma dönüştü.

Bu arada, hala yapabileceğimden daha fazla iş vardı ve her gün saatlerce penis resimlerine bakıp yazıyordum gibi şeyler, Whoa! Bu bir Bulbasaur, her kadının başını ağrıtabilir! Her penis o kadar yalıtılmıştı ki, karedeki tek şeydi ve bir dizi kör, tüysüz, tuhaf bir şekilde meydan okuyan küçük yaratık gibi görünüyorlardı. Bu adamlar bana burunlarının fotoğraflarını gönderseydi durum çok farklı olur muydu? Yağlı gözeneklerin yakın çekimleri, izole edilmiş küçük burunlar. O kadar tuhaf ve yerinden edilmiş hissettim.

Annemin düğününü bir dizi Facebook gönderisi olarak gördüm. Hesabı tamamen herkese açtı, bu yüzden kişisel hesabımı silmiş olmama rağmen HungryGhost hesabımdan onları görebiliyordum. Diane von Furstenberg giymişti. Doxxing'den hemen sonra ona üzgün olduğumu, ona yalan söylediğim için üzgün olduğumu ve Kenny ile sorun çıkardığım için üzgün olduğumu yazdım. Cevap vermeyince biraz rahatladım.

Rahatlamak için JB'ye sekizinci sınıf dansında karides kustuğum zaman hakkında üç sayfalık bir e-posta yazdım çünkü kuyruklarını yememeniz gerektiğini bilmiyordum. Gönderildikten sonra, onun okuduğunu hayal etmenin keyfini çıkarmak için iki kez tekrar okudum, güleceğini umduğum yerlerde durdum.

Sonra kanat kıyafetleriyle uçaklardan atlayan insanların videolarını izledim, minik formları fantastik manzara üzerinde süzülüyordu. Bunun yanlışlığıyla ilgili rahatlatıcı bulduğum bir şey vardı, dünyadan kaçıp asla olmamaları gereken bir yere, gökyüzüne girmiş olmaları gerçeği. Sanki bir nokta cümlesinden çıkıp sayfanın üzerinde uçmaya başlamış gibiydi.

Bu kesinlikle üçüncü şahıs ağzından anlatmam gereken bölümlerden biri:

Margo karanlıkta Crunch Berries yerken telefonu çaldı. Jinx sadece ona acıdığı ve Mark'ı tehdit ettiğı için suçluluk duyduğu için sağlıklı mısır gevreğı konusunda yumuşamıştı. Saat gece yarısıydı.

"Alo?" dedi, arayanın kim olduğunu bilmesine rağmen. Mesajı alır almaz JB'ye numarasını vermişti. O yazmıştı:

Yani Kaliforniyalısınız ve Timmy adında bir kardeşiniz yok ve annenizin adı Shyanne ve bir bebeğiniz mi var? Instagram'da biri "@MargoMillet, bu sen misin?" dedi, ben de tıkladım ve kesinlikle sendin! Margo.

Ne kadar da mango bir isim! Neden kendine Suzie diyorsun ki? Sana hiç yakışmıyor. Tanrım. Margo, neden bu kadar sinirliyim? Kızgın bile değilim, sadece aptal gibi hissediyorum. Tabii ki yalan söylüyordun. Söylemediğini düşünmekle aptallık ettim. Bana aşıkmiş gibi davranması için bir kıza para ödüyordum ve kafam karıştı ve onun yerine aşık oldum. Ben bir aptalım.

Hiç düşünmeden cevap yazmıştı: Sen aptal değilsin.

Sonra ona numarasını vermiş ve hemen kendisini aramasını söylemişti. "Selam, ben JB." Sesi tahmin ettiğinden daha alçak, daha hırıltılıydı.

"Hey," dedi. "İyi misin?"

Kırılğan bir kahkaha attı. "Pek sayılmaz."

Sesinin sarhoş gibi mi yoksa ağlıyormuş gibi mi geldiğinden emin değildi. "Çok özür dilerim," dedi.

"Hayır," dedi. "Fantezi üretimi sizin tüm işiniz. Bunun için para alıyorsun. Sen yanlış bir şey yapmadın. İçinde kaybolan bendim."

"Sanırım ben de içinde kayboldum."

"Öyle söyleme," dedi, sesi aniden keskinleşmişti. "Yapamam- Yani, beni daha iyi hissettirmeye çalışma. Bu her şeyi daha da kötüleştirir. Çünkü neyin gerçek olduğunu söyleyemiyorum. Uyanmam gerekiyor, anlıyor musun?"

Margo tereddüt etti. Sırf doğru olmadığı için her şeyi bir kenara atmak istemiyordu. Bu bir israf olurdu. "JB, büyük kısımlar yalandı ama küçük kısımların doğru olduğunu bilmelisin. Mesela sekizinci sınıf dansında gerçekten karides kusmuştum. Ve o mesajları yazmayı seviyordum, hiçbiri sahte değildi. Bunu bilmeni istiyorum."

İç çekti ve nefesi kesik kesikti. Onun hareket ettiğini, evinin etrafında volta attığını anlayabiliyordu.

"Senin lanet olası bir çocuğun var, Margo! Elbette küçük şeyler doğruydu, bunu görebiliyorum ama bir çocuk sahibi olmak yalan söylemek için oldukça büyük bir şey!"

"Biliyorum," dedi ve sert ahşap yemek sandalyesinde geriye doğru yığıldı. Çünkü bu en büyük şeydi, o kadar muhteşem, devasa ve değiştirici bir şeydi ki, bunu nasıl anlatabileceğinden bile emin değildi. bunu hiç yaşamamış biri. Ve o genç bir adamdı. Çocuklar henüz onun radarında bile değildi.

"Bak Margo, şu anda senin kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yok. Sen benim hakkımdaki her küçük şeyi biliyorsun ama ben senin hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

"Dinle JB, açıkçası bu şekilde öğrenmeni istemezdim. Ama olaya bir de benim açımdan bakmalısın. Bana ilk yazdığında gelen kutumu görebilseydin anlardın. Senin mesajının hemen yanında, bana vajinamda peynir rendesi kullanacaklarını söyleyen adamlar var. Yalan söylemek kendimi korumaya yönelik bir şeydi, sana içimi dökmek benim için pervasızlık olurdu."

"Bunu anlıyorum," dedi. "Ama başından beri o kadar çok nokta oldu ki! 'Hey, sana yalan söyledim ve şimdi sana doğruyu söylemek istiyorum' diyebilirdin."

"Biliyorum ve ben de istedim!"

"Sana adını sorduğumda bile yalan söyledin," dedi. "Yani şimdi çıkıp da, oh ama gerçekten gerçektir diyemezsin. Bu saçmalık. Değil mi? İkisini birden yapamazsın."

"Dinle," dedi kontrolünü yeniden kazanmaya çalışarak, "sen bir müşterisin. Sen sahip olduğum en havalı, en komik, en ilginç müşterisin. Ama sen bir müşterisin- ve-"

"Kesinlikle," dedi JB. "Sonunda dürüst olduğun için teşekkür ederim."

"JB," dedi Margo, sanki onu karanlıkta bulabilecekmiş gibi gözlerini tekrar kapatarak. Her şey birbirine karışıyordu. "Yani, yapmam gereken güvenliğime öncelik vermeliyim, JB?"

Ama sadece sessizlik vardı, bağlantının uğultusu bile yoktu: düz, ölü sessizlik. O gitmişti.

O telefon görüşmesinden sonra devam etmenin ne kadar zor olduğu neredeyse şok ediciydi. Margo, JB'nin mutluluğunun bu kadar merkezinde olduğunun farkında değildi.

Ne de olsa, bazen onların durumuna bakar ve öyle olduklarını düşünürdü. Yabancılar bir oyun oynuyordu, bir tür çevrimiçi kalp pokeri, yalanları ahlaki açıdan kartlardaki bir blöften daha sorunlu değildi. Diğer zamanlarda, ilişkilerine bakar ve bunun çok gerçek olduğunu, yaptıkları şeyin gerçek olandan daha büyük, daha derin ve daha garip olduğunu düşünürdü.

"Gerçekten ilginç olan her şey tam olarak gerçek değildir," demişti Mark. O aptal küçük adamın pek çok konuda ne kadar haklı olduğu gerçekten de sinir bozucuydu. Ve şimdi JB ile arasındaki gerçek ya da gerçek dışı her şey sona ermişti. Bu bir alamet gibiydi. Sanki bu, işlerin korkunç bir şekilde ters gitmeye başlamasının başlangıcıydı.

O hafta KC ve Rose'un evindeki çekim için Bodhi'yi Jinx ile evde bıraktım. Bodhi'nin Gymboree dersi vardı ve Jinx onu götürmeyi kabul etti. Gymboree, kadınların bebeklere şarkılar söyleyip emeklemeye teşvik etmek için üzerlerine baloncuklar üflemek için para aldığı, mavi yuvarlanma minderleriyle dolu, parlak ışıklı bir yerdi. Emin değildim ama ne zaman onu oraya götürsem kendimi çok iyi bir anne gibi hissediyordum. Suzie benimle birlikte kameraman olarak gelebilmek için hasta olduğunu söyleyip işe gelmedi. Tüm bunlardan önce Suzie hakkında takdir etmediğim ya da anlamadığım tek şey buydu. Kız her zaman agresifti.

Huntington Beach'e giderken kurutulmuş et ve mavi Slurpees için durduk. Suzie çıplak ayaklarını arabanın ön koltuğuna koymuş, biz J Dilla'nın kekeleyen ve kalbimizi ikiye katlayan ritimlerini dinliyorduk. Güneş gözlüğü takıyorduk. Hem annemi hem de gelirimın şaşırtıcı bir bölümünü oluşturan müşterimi kaybetmişim ama aynı zamanda yirmi yaşındaydım, otobanda saatte yetmiş mil hızla gidiyordum, şeker ve konserve etle zıplıyordum, bana binlerce ve binlerce dolar kazandırmasını umduğum TikTok'ları çekmek üzereydim.

"Yine hasta olduğunu söylediğin için teşekkürler," dedim. "O konuda," dedi Suzie, "kovuldum." "Kahretsin, Suzie! Çok üzüldüm!"

"Merak ediyordum da" -Suzie duraksadı, gergin olduğu belliydi- "TikTok'larda çalıştığım saatler için ödeme alabilir miyim? Ya da Bodhi'ye baktığım saatler için?"

"Elbette," demek için acele ettim. Birdenbire ona zaten ödeme yapmamış olmam müstehcen gelmeye başladı. Suzie'nin neredeyse benim kadar saat çalıştığını ve bunun karşılığında hiçbir şey kazanmadığını nasıl fark etmemişim?

Binlerce dolar mı? "Bir yolunu buluruz, ne kadar adil olur bilemiyorum, saatlik mi, yüzde falan mı, ama Jinx'le konuşuruz. geri."

Suzie gözle görülür bir şekilde sevinçliydi ve bu iyi hissettirdi. Camını indirdi, ben de müziğin sesini açtım, konuşmak zorunda kalmayacağım için mutluydum çünkü

Yapılması gereken doğru şey buydu ama yerine getirebileceğimden hiçbir şekilde emin olmadığım mali taahhütlerde bulunma konusunda son derece rahat davranıyordum. KikiPilot videosundan elde ettiğim dört yüz yeni hayran büyük bir nimetti, ancak bu hala sadece beş bin dolardı ve henüz banka hesabıma bile geçmemişti. Ward'ın 10 bin dolarlık avukatlık ücretini ödemiştim ve iş mahkemeye giderse ne kadar daha ödemek zorunda kalacağımı kim bilebilirdi? Hayatımda hiç sahip olmadığım kadar çok param vardı ama nedense hiçbir zaman yeterli gelmiyordu. Yine de Suzie'ye ödeme yapmanın bir yolunu bulacaktım. Bir yolunu bulurdum. Yeni TikTok'lar çekecektik ve

zaten oluşturduğumuz momentumdan yararlanmak.

KC ve Rose'un evine vardığımızda, kanepelerinde oturan bir adam vardı, Biotch kucağında kıllı bir karides gibi kıvrılmıştı. Son derece uzun boylu ve soluk benizli beyaz bir çocuktı ve gülümsediğinde kocaman altın bir ızgara ortaya çıkıyordu. "Bu Steve," dedi KC, kanepeye uzanıp başını Biotch'un yanına, onun kucağına koymadan önce.

"Ne işe yarıyor?" Steve yumruğunu havaya kaldırdı.

İsteksizce ona muşta verdim. "Bugün ateş etmeyecek miyiz?"

"Bugün ateş ediyor muyduk?" KC sordu. "Dostum, kendimde değilim. Bütün gece mantar çektik, bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum."

"Bugün o gün," dedim. "Jinx Bodhi'yi izliyor, sanki bugün o günmüş gibi."

Steve başını kaldırıp bana baktı ve yine gülümsedi. "Küçük kızın biraz kestirmeye ihtiyacı var, anlıyor musun?" Başında bir Dodgers şapkası ve üzerinde marihuana yaprağı kolyesi olan kalın bir altın zincir vardı. Rose'u bulmak için mutfaka girdim, Suzie de peşimden geliyordu.

"Snoop Dork'un orada ne işi var?" Sesimi alçaltarak sordum. Rose kahveyi yeni koymuştu ve cezve fokurdayıp tıslıyordu.

"Ah, biliyorum," dedi Rose. "Beni deli ediyorlar. Günde sekiz kez falan seks yapıyorlar, iğrenç bir şey."

"Hâlâ ateş edecek miyiz?" Suzie sordu.

"Bir şeyler çekmeliyiz!" Ben söyledim. Kelimenin tam anlamıyla yayınlayacak yeni bir içeriğimiz yoktu.

"Sadece sen ve ben bir şeyler çekebilir miyiz?" Rose sordu.

"Yani, bunu üçümüz için yazdım!" Mutfak masalarına oturdum ve bazı skeçleri KC'yi içermeyecek şekilde yeniden yazıp yazamayacağımı düşünmeye çalıştım. Bunu hayal etmek zordu. Rose'un karakteri KC'nin karşıtı olarak harikaydı ama çatışmanın çoğunu yaratan KC'ydi. Ben ve Rose'un olduğu tek bir senaryo bile yazmamıştım ve bunun bir nedeni olabileceğini fark ediyordum.

Rose masaya oturdu ve hepimiz için büyük pembe kupalar koydu. Suzie'ye oturmasını işaret etti.

"Rose, "Yanlış anlamayın ama merak ediyorum," dedi.
Bu bir lütuf değil mi? Belki de bize yeni fikirler düşünme şansı verir! Bu haftanın senaryoları elimize ulaştığında, biraz sıkıcıydılar, biliyor musunuz?"
"Blah?"

"Her biri bir şekilde daha önce yaptığımız şeylerdi. Mesela Hayalet kötü bir şey yiyor, KC ve Rose çileden çıkıyor, ona insani bir şey öğretmeye çalışıyorlar, işler komik bir şekilde ters gidiyor." Parmaklarını uzun platin saçlarının arasından tırmık gibi geçirdi. "Bence taze, yeni bir şeye ihtiyacımız var."

Bunu nasıl açıklayacağımı, haklı çıkaracağımı ya da kendimi daha az bebek gibi göstereceğimi bilmiyorum ama bunu söylediğinde ağlamaya başladım.

"Özür dilerim!" Ellerimle yüzümü kapatarak söyledim.

"Tatlım, bu seni eleştirmek için değil!" Rose söyledi.

"Biliyorum," dedim, yüzüm hâlâ ellerimin arasındaydı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, çenemin titremesini durduramıyordum.

"Sizden asla yanlış yapmayan bir TikTok dehası olmanızı beklemiyoruz!"

"Biliyorum," dedim ve yutkundum. Ama bir TikTok dehası olmayı her şeyden çok istemiştim.

Rose, "Hepimiz fikir üretmeye çalışacağız," dedi. "Her zaman sen olmak zorunda değilsin."

"İşemem lazım," dedim, o daha fazla bir şey söyleyemeden ayağa kalktım, koridorda koşuşturdum ve kendimi banyolarına kilitledim.

Tuvalette yüzen kullanılmış bir prezervatif vardı. Kapağı indirdim ve yine de oturdum. Artık TikTok'ları yazmamı bile istemiyorlardı. Nefes alamıyordum. Hepsi biliyordu. Lanet olası Snoop Dork bile muhtemelen senaryoyu okumuş ve "Bu TikTok'lar çok saçma!" demişti.

Herkes bende yatırım yapmaya değmeyecek bir şeyler olduğunu her zaman biliyordu, görebiliyordu. Beni bu kadar kolay bir şekilde bir kenara atabilmeleri. Mark, Becca, eski patronum Tessa. Bir zamanlar beni benim Bodh'u sevdiğim kadar sevmiş olması gereken annem... Birkaç çıplak fotoğraf ve hayatından çıktım. Neden olmayayım ki? Ben bir yalancı ve fahişeydim. Bir yalancı ve fahişeydim.

"Aferin kızıma, o çıplakları satmaya devam et!" diyen eski bağımlı profesyonel güreşçi babam dışında hayatımdaki herkesi kendimden uzaklaştırdım.

Ve JB. Değerli, nevrotik, Rocky Road seven, inci kolyeli JB, vahşi siyah saç yelesi ve tezgâhtar dostu annesi. "Yapamazsın her iki şekilde de" demişti. Ama her iki yol da bazen gerçektir, değil mi? Ona mı yoksa kendime mi yalan söylemeye devam etmeye çalıştığımı bilemiyordum. Her iki durumda da, her şeyi berbat etmişim ve şimdi o gitmişti.

Tam doksan saniye boyunca dramatik bir şekilde aynada kendime baktım ama sonra burnumu sümkürmek zorunda kaldım çünkü üst dudağımdan aşağı sümük damlıyordu. İšemem gerekiyordu ama bir deniz kaplumbağasının Snoop Dork'un kullanılmış prezervatifini yemeye çalıştığı için ölmesi fikrine katlanamıyordum ve tuvaletlerini kullanmak için onu çıkarmam gerekecekti. Bu yüzden eve gittiğimizde işemeye karar verdim. Gerçi o zaman başka biri sifonu çekerti. Sonunda pes ettim ve tuvalet fırçasıyla çıkarıp işedim.

Mutfağa geri döndüğümde çantamı omzuma attım. "O zaman Suzie ve ben arabayla geri döneceğiz ve ben de yeni bir fikirler!" Dedim. Sesimin sahte bir mutluluk gibi çıktığını biliyordum. Yapabileceğimin en iyisi buydu.

"Tatlım, duygularını incitmek istememişim," diye mırıldandı Rose. Bazen onun tatlı dili gerçekten dişlerimi kaşındırıyordu.

"Hiç de değil," dedim. "Böyle yapıcı geri bildirimler almak önemli. Bir sürü berbat TikTok yayınlamak ve elimizdekileri mahvetmek istemiyorum!"

"Evet." Rose başını salladı. "Tamam."

"Sana haber veririm," dedim. Suzie ayağa kalkmış ve yanımda hazır bekliyordu.

"Ben de fikirler bulmaya çalışacağım!" Rose dedi ki. "Sadece sen olmamalısın!"

İrkilmemeye çalıştım. "Lütfen yap!" Çantamdan güneş gözlüklerimi çıkarıp taktım.

Sonra Suzie'yle eve döndük, arabanın klimasında güneş gözlüklerimin altındaki tuz yüzümde sıkıca kuruyordu.

Suzie yirmi dakikalık sessizlikten sonra, "Bunun yardımı olur mu bilmiyorum," dedi. "Ama sanırım oldukça objektif olabilecek bir konumdayım ve Rose'un söylediklerinin yaklaşık yüzde sekseni suç kendinden ve KC'den alıp senin üzerine yıkmak içindi ve belki de sadece yüzde yirmisi TikTok'lar cansız olduğu içindi."

"Hayır," dedim refleks olarak. "Öyle olduğundan şüpheliyim."

"Gerçekten," dedi. "TikTok'lar iyiydi. Belki patlayacak kadar yeni değillerdi ama tamamen iyidiler."

"*O kadar* da kötü olduklarını düşünmüyordum," dedim.
TikTok'*lardan* daha TikTok *yok*."

"Senin yazdıklarını filme almak çok daha iyi olurdu. Yani, orada yayınlanan saçmalıkların yüzde doksan dokuzundan daha iyidiler.

Sadece bir adım ileride değillerdi. Akıllara durgunluk vermiyorlardı."

Başımı salladım. Canım yanıyordu ama şimdi bunların daha önce yaptığımız şakaların, keşfettiğimiz dinamiklerin tekrarı olduğunu görebiliyordum.

"Bu çok zor," dedi Suzie. "Çıtayı oldukça yükseğe koymuşsun."

"Bana karşı çok nazıksın." İçimi çektim, çünkü açıkçası birinin bana bu kadar iyi davranmasını hak ettiğimden emin değildim.

Jinx ve benim Bodhi'yi Gymboree'ye götürebilmemiz için zamanında geri döndük. Bayanlar üzerimize baloncuklar üflerken ve ipek eşarpları güzelce aşağı süzölmeleri için bırakırken Bodhi'nin küçük ellerini alkışladık ve Bodhi sevinçle çığlık attı.

Sabahki hüznü tam olarak geçmedi; üzerimde kurudu ve yavaşça ufalandı, beni siyah bir gömlekle sırlı çörek yediğinizde olduğu gibi küçük pullarla kaplı bıraktı. Yetişkin olmak böyle bir şeydi. Hepimiz dünyada bu şekilde ilerliyorduk, sadece yaralarla kaplı oldukları için pembe görünen nehir yunusları gibi.

OceanofPDF.com

On Sekizinci Bölüm

Margo ve Jinx ona arabuluculukta giyeceği kıyafeti almak için özel bir alışveriş gezisine çıkmışlardı ve sonunda erkek arkadaşı tarzı hımbıl bir kot pantolon, beyaz ipek bir gömlek ve beş dolara mal olan son derece şık siyah bir ceketle karar kılmışlardı.

Margo'nun tek bir giysiye harcadığından kat kat fazla. "Güzel.

Tanrım," dedi Jinx, arabuluculuk sabahı onu içinde gördüğünde, saçları Fransız kıvrımıyla geriye toplanmıştı, yüzünde küçük bir rimel dışında makyaj yoktu.

"Sorun yok değil mi?" diye sordu, dönerek.

"Şefin öpücüğü," dedi Jinx, Bodhi kucağındaydı ve aç bir keçi yavrusu gibi biberonun emziğini çiğniyordu.

Bodhi'yi öptü ve Jinx'e sarılıp vedalaştı, kendini anne sevgisiyle dolup taşmış ve biraz kış tekmelemeye hazır hissediyordu.

Bu his, park yeri bulmanın sonsuza kadar sürdüğü ve neredeyse geç kalmasına neden olduğu adliye binasında dağıldı ve arabulucuyla göz göze geldiği anda tamamen kayboldu: Kıvrıcık siyah saçlı, topak topak bordo bir kazak giyen, o kadar yavaş ve duraklayarak konuşan yaşlı bir kadındı ki Margo bunun tıbbi bir durumdan kaynaklandığını düşündü. Çirkin küpeler takıyordu, ağır şekilde kararmış küçük gümüş figürler. Margo eğildi. Bunlar peri miydi? Küçük kurbağa taburelerinin üzerinde mi?

Margo siyah blazer ceket yerine tüylü bir hırka giymek için her şeyini verebilirdi. Ne düşünüyordu ki? Sempati için giyinmeliydi, güç için değil!

"Arabulucu, adı Nadia'ydı, "Bugün burada çocuğunuz Bodhi için en iyi olanın ne olduğu konusunda bir anlaşmaya varmaya çalışıyoruz," dedi. Bu doğru mu?"

"Doğru," dedi Mark başını sallayarak. Onunla aynı odada olmak tuhaftı; küçük, klostrofobik bir konferans odası ve yıpranmış, sahte ahşap bir masa. Saçlarını çene hizasında uzatmıştı, kahverengi ve dalgalıydı. Bu ona yakışıyordu ve aynı zamanda bir tür duygusal rahatsızlığa da işaret ediyordu. Odaya ilk geldiğinde ona oldukça utangaç bir şekilde merhaba demişti. O zamandan beri onun bakışlarından kaçınıyordu. Arkasındaki köşede bir Sparkletts su sebili vardı, büyük sürahili olanlardan. Margo onun kupkuru olduğunu görebiliyordu.

"Her biriniz bu arabuluculuk için hedeflerinizi belirterek başlayalım. Mark, önce sen gitmek ister misin?"

Margo önce Mark'ın gitmesinden memnundu çünkü onun için bunun ne anlama geldiği konusunda hâlâ hiçbir fikri yoktu. En iyi tahmini, babalık bağının kurulması nafaka ödemek anlamına gelse de Elizabeth'in bunu ona yaptırdığı yönündeydi. Elizabeth neden Mark'ın bunu yapmasını istesin ki?

"Amacım," dedi Mark, sanki bir ders anlatıyormuş gibi, "Margo'nun bir çocuk olarak uygunluğunu düşünerek Bodhi'nin tam yasal ve fiziksel velayetini almak. ebeveyn."

Margo'nun yüzünde sıcaklık yükseldi. O kadarını tahmin etmişti ama yine de bunu ondan duymak üzücüydü.

Arabulucu, "Peki onun uygunluğundan neden şüphe ediyorsunuz?" diye sordu. "Hangi davranışı sizi endişelendiriyor?"

"Üç şey var," dedi Mark, belli ki bunu prova etmişti. "Birincisi, Margo'nun mali açıdan tehlikede olduğuna inanıyorum. Para için bana başvurdu bile. İkincisi, şu anda babasıyla birlikte yaşıyor, eski bir profesyonel güreşçi, çok şiddet yanlısı bir adam, hayatımı tehdit eden ve yasaklama emri çıkartın. Bu bir bebek için sağlıklı bir ortam değil. Ve üçüncüsü, mali sıkıntıları yüzünden, anladığım kadarıyla Margo seks işçiliği yapmaya başladı, bu da bir çocuk için uygun bir ortam değil. Bodhi'nin benimle daha güvende olduğunu hissediyorum."

Nadia Mark'ın devam etmesini bekler gibi üç kez gözlerini kırıştırdı. Mark devam etmeyince Margo'ya döndü. "Bize hedeflerinizi anlatmak ister misiniz?"

"Benim endişem ..." Margo başladı. Başını dönüyordu ve Mark'ın OnlyFans'tan haberdar olduğu gerçeğine alışmaya çalışıyordu. O ve Ward bunu saklamak niyetinde değildi; sadece nasıl sunulacağı konusunda daha fazla kontrole sahip olacağını düşünmüştü. "Açıklığa kavuşturmak için," diye tekrar başladı, "web içeriği yapıyorum. biraz çıplaklık içeriyor, ama-"

"Porno," dedi Mark. "Porno yapıyor."

Neden "o" ile daha iğrenç oluyordu?

"Doğası gereği erotik," dedi Margo, "ancak yine de, açıklık getirmek adına, kamera karşısında seks yapmıyorum."

"Kesinlikle bir şeylerin videolarını satıyorsunuz!" Mark dedi ki.

"Videoların içeriğini açıklamaktan mutluluk duyarım," dedi Margo Nadia'ya, nefes almaya, sakinleşmeye çalışarak. Ward, "Buna sürekli iş demeye devam et. Benim işim. Benim işimden mi bahsediyorsun? Evet, bir işim var. Benim işim çok ..."

Nadia bir kaplumbağa gibi gözlerini kırpmadan açık tutarak Margo'nun devam etmesini bekliyor gibiydi.

"Mark'ın işime karşı son derece önyargılı olduğu açık ve Bodhi'nin Mark ve şüphesiz karmaşık duygulara sahip olacak karısıyla birlikte yaşaması fikri - Mark'ın Bodhi'yi tanınmasına veya hayatında olmasına bir itirazım yok, ancak tam velayet talebini, babamın uygunsuz davranışının teşvik ettiği şüphesiz işim nedeniyle beni cezalandırma girişiminden başka bir şey olarak anlamak benim için zor."

Arabulucunun ağzı açıktı, şüphesiz uygunsuz davranış hakkında soru sormak üzereydi ki Mark konuştu. "Aslında boşanmanın ortasındayım, bu nedenle velayet bana verilirse Bodhi karım ve çocuklarımla değil, benimle birlikte dairemde yaşayacak. Bunun 'düşmanca' bir davranış olması açısından çevre."

İtiraf etmeliydi ki boşanma onu şaşırtmıştı. Mark ne kadar çapkın olsa da, karısına garip bir şekilde sadık bir bağlılığı vardı ve Margo asla onu terk edeceğini tahmin etmişti.

"Üzgünüm, bu benim için yeni bir bilgi," dedi Margo. "Yani diğer çocuklarınız için de bir velayet savaşı mı veriyorsunuz?"

Mark başını salladı. "Yani, bir savaş değil. Ama evet, arabuluculuk yapıyoruz."

Cidden, bu da neydi? Avukatından bire iki velayet anlaşması falan mı almıştı? Onun ciddi olduğunu düşünemiyordu. Mark bebek mi istiyordu? Bir apartman dairesinde tek başına mı?

"Mark'ın hedeflerine ulaşmasını istememenizin nedenlerini duyduk," dedi Nadia, sesi alçak ve bir menteşe gibi gıcırtılıydı. Ama ben Bodhi için ne istediğinizi sizden *duymak* isterim. Ona en çok hangi ebeveynlik senaryosunun fayda sağlayacağını düşünüyorsunuz?"

"Ah, özür dilerim," dedi Margo. O kadar telaşlanmıştı ki soruya cevap bile verememişti. "Mark ve ben şu anda anlaşmakta ne kadar zorlansak da, Bodhi'nin her iki ebeveyni de tanınmasının daha iyi olacağını düşünüyorum."

Emzirdiği için velayetinin bende kalmasını istiyorum, ancak Bodhi'nin hayatında olmak isterse Mark'a ziyaret hakkı vermekten memnuniyet duyarım."

Bu cevabı vermek onu öldürüyordu. Ward'la tam olarak ne istemesi gerektiği konusunda neredeyse bir saat boyunca tartışmış ve sonunda onu bu uzlaşmaya ikna etmişti, bunun kendisini aklı başında göstereceğine ve Mark'ı "öfke bağımlısı, ana kuzusu bir pislik" gibi göstereceğine söz vermişti.

Ward'dan gerçekten hoşlanmaya başlamıştı.

Nadia, "İki farklı görüşünüz arasında pek çok orta yol var," dedi. "Bodhi'nin hayatında her iki ebeveynin de olmasının daha iyi olacağı konusunda hemfikir görünüyorsunuz. Bu gerçek bir ilerleme!"

Margo bunun bir ilerleme olduğunu düşünmüyordu; zemin kaybettiğini hissediyordu. Neden iki pozisyon eşitleniyordu? Mark'ın peynir gibi görünmesi gerekiyordu.

"Hadi biraz ayrıntılara girelim," dedi Nadia. "Bazen düşündüğünüzden daha fazla anlamaya varabilirsiniz. Mark, diyelim ki tam velayet sana verildi. Çalışma programın nasıl? Sen isteyken Bodhi'ye kim bakacak?"

"Ben bir profesörüm, dolayısıyla programımda büyük bir esneklik var. Bu bir sorun teşkil etmez," diyor Mark.

"Ama sen öğretmenlik yaparken Bodhi'ye kim bakacak?"

"Sanırım birini tutabilirim? Ne bileyim, bir dadı." Mark bunu gerçekten düşünmemiş gibi görünüyordu. "Ya da, demek istediğim, Margo onu gündüzleri isterse, ona bırakabilirim?"

Nadia, "Bayan Millet bir kreş değil, o çocuğun annesi," deyince Margo'nun kalbi umutla doldu. Bu arbulucu beklediğinden çok daha belalı çıkıyordu.

"Ayrıca," diye araya girdi Margo, "eğer benim uygunsuz bir anne olduğuma ve evimin tehlikeli bir ortam olduğuna inanıyorsanız, siz isteyken Bodhi'yi bana emanet etmek istemeniz de bana garip geliyor."

Nadia umutla Mark'a baktı, cevap vermesini bekliyordu. Mark'ın ne diyeceğini bilemediği belliydi, tereddüt etti ve sonra, "Dört tane oda arkadaşın var! Üzgünüm ama bir çocuk üniversite yurdu gibi bir yerde büyütülmemeli!"

"Peki sizin yaşam koşullarınız tam olarak nedir?" Nadia Margo'ya sordu.

"Babam Bodhi ile birlikte dört yatak odalı bir dairede yaşıyoruz ve şu anda Fullerton College'da öğrenci olan Suzie adında bir oda arkadaşımız var. Pek üniversite yurdu sayılmaz. Burada tüm iletişim bilgilerinin bir listesini yaptım." O

dosyasını açtı ve bir kâğıdı Nadia'ya doğru itti. "Mali tablolarımı da getirdim. Mark'tan beri yardımcı olabileceğini düşündüm.

Mali açıdan tehlikede olduğum için çok endişeli görünüyor." Nadia'ya banka hesap özetlerini ve üç aylık vergilerinin bir kopyasını uzattı. Onları da getirmişti.

Çünkü Ward ısrar etmişti, o zamanlar hâlâ OnlyFans'ın görmezden gelebileceği bir şey olduğunu umuyordu. Şimdi onlara sahip olduğu için mutluydu.

Nadia rakamları okurken kaşları daha da yukarı kalktı. "Margo," dedi Nadia, "belki de bize programından ve iş-yaşam dengenden biraz bahsetmen için iyi bir zamandır?"

"İşimin iki bileşeni var," diye söze başladı Margo. "İçeriğin çekilmesi ve içeriğin yayınlanması. Genellikle haftada bir ya da iki gün içerik çekiyorum. Video çekimleri benim evimde değil, başka bir yerde yapılıyor ve o gün Bodhi'ye babam bakıyor. Geri kalan zamanda ise sadece paylaşım yapıyor ve e-postaları yanıtlıyorum, sıkıcı idari işler, video düzenleme gibi işler yapıyorum ve bu tür işleri Bodhi uyurken yapıyorum."

"Yani çoğu gün tüm gün Bodhi'yle ilgilendiğinizi söyleyebilir misiniz?"

"Evet," dedi Margo.

Nadia konuyu değiştirdi. "Bize biraz babanızdan ve onun şiddet geçmişinden bahsedebilir misiniz? Onun evinizde olmasından endişe duyuyor musunuz?"

Margo gülümsemeye çalıştı. "Oh, kesinlikle hayır. Babam bir aktör. Eminim biliyorsunuzdur -belki Mark farkında değildir- ama profesyonel güreş sahtedir. Babam sert bir adam değil, sadece televizyonda öyle bir rol oynadı. Bildiğim kadarıyla, hayatı boyunca hiç gerçek bir fiziksel kavgaya karışmadı. Bu son derece

Mark'ı araması talihsiz ve uygunsuzdu-" "Ve beni tehdit etti," dedi Mark.

Margo başını salladı. "Ve onu tehdit etti. Bana yapılan muameleye, gücün kötüye kullanılmasına kızmıştı. Bir babanın neden böyle hissettiğini anlayabilirsiniz."

"Tam olarak nasıl bir güç suiistimali?" Nadia gümüş peri küpeleri sallanacak şekilde başını çevirerek sordu.

"Mark benim üniversite profesörüm," dedi Margo. Bunu ona karşı kullanmaktan hoşlanmıyordu çünkü bir açıdan yalan gibi geliyordu. Neye imza attığını anlayamayacak kadar genç ve aptaldı ama yine de imza atmıştı.

Mark, "Lütfen burada ahlaki üstünlük sizdeymiş gibi davranmayın," dedi.

Margo, "Ben sadece Nadia'ya babamın seni neden arayıp bağırdığı konusunda bilgi vermeye çalışıyorum," dedi. Mark ahlaki üstünlüğün *kendisinde* olduğunu mu düşünüyordu?

Yerde mi? "Özür dilerim, bir şey sorabilir miyim?"

Nadia ona omuz silkerek, "*Elbette*," dedi.

"Mark, benim uygun olmayan bir ebeveyn olduğuma gerçekten inanıyor musun?" Doğrudan Mark'ın yüzüne baktı ve onu anlamaya çalıştı. Bu konuda doğru olmayan bir şeyler vardı. Bunu onu cezalandırmak için yaptığını, bunun Elizabeth'in fikri olduğunu, Mark'ın kendisini utangaç ve iğrenç hissedeceğini ve sonunda ikna edilebileceğini düşünmüştü. Şimdi o kadar emin değildi.

Mark onun bakışlarına karşılık vererek, "Yüzde yüz," dedi.

Elleri titriyordu ve onları masanın altına sakladı. "Neden?" "Margo, sen daha çocuksun." Bunu neredeyse nazıkçe söyledi, ona yalvararak anla. "Paranız yok. Planın yok. Porno yapıyorsun. Yani, istediğin bu mu? Gerçekten mi?"

"Evet!" Margo haykırdı, sesi biraz boğuk çıkıyordu.

"Gördün mü?" dedi Mark, Nadia'ya dönerek. "Bunu daha da endişe verici buluyorum. Anlamak zorundasınız, içki içmek için yasal yaşta bile olmayan, üniversite mezunu olmayan, gerçek bir finansal desteği olmayan, porno yaparken bir bebek yetiştirmeye çalışan bir kızdan bahsediyoruz. Bunun neden bir sorun olduğunu açıklamak zorunda olmam bile bana çılgınca geliyor. Bu çok açık!"

Nadia kaşlarını çatıyordu. "Konuşmamızı Bodhi için en iyisinin ne olduğuna yeniden odaklamaya çalışalım. Görünüşe göre Mark bu hayatın *Margo* için en iyisi olmadığından endişeleniyor. Ama bizim endişemiz Bodhi için. Mark, Margo'nun bakımı altında Bodhi'ye gelebileceğinden endişe ettiğin zararlar konusunda açık olabilir misin?"

"Peki," dedi Mark, "Bodhi büyüdüğünde ne olacak? Küçük arkadaşlarından biri hesabınızı bulduğunda ve okuldaki herkes annesinin bir porno yıldızı olduğunu fark ettiğinde ne olacak? Bunun çok uzak olduğunu düşündüğünü biliyorum, ama daha büyük çocukların babası olarak sana söyleyebilirim ki, her şey çok hızlı geliyor."

Margo bu soruyu daha önce hiç düşünmemişti ve duraksadı.

Mark Nadia'ya şöyle devam etti. "Bu, hayatının her yönünü etkileyecek: bırakmaya karar verirse girebileceği işler, sahip olabileceği ilişkiler. Çoğu namuslu erkek, bir kadınla evlenmeyi ciddi olarak düşünmeyecektir. Seks işçiliği yapan romantik bir partneri var, bu da etrafına toplayacağı erkeklerin daha düşük kalibrede olacağı anlamına geliyor. Şüphesiz ki Seks işçiliği yapan arkadaşlar ve onlar da evin içinde olacaklar. Bu tür şeyler sinsidir."

"Sinsi olan tam olarak nedir?" Margo yutkunarak sordu. Söylediklerinin bir kısmı doğruydı. Rose ve KC eve gelmişlerdi. Bodhi seks işçileriyle dolu bir evde büyüyordu. Bunun o kadar da kötü olmadığını düşünmesi garip miydi?

"Şimdi ve buraya odaklanmaya çalışalım," dedi Nadia. "Dokuz yaşındaki Bodhi için en iyi olan şey, bebekken Bodhi için en iyi olandan çok farklı görünebilir. Peki Mark, şu anda Bodhi'nin iyiliği açısından nelerden endişe ediyorsun?"

"Peki, evden seks işçiliği yaparken, uygun sınırların yerinde olduğundan nasıl emin olabilirsiniz? Uygunsuz içerik görebilir; örneğin çıplaklık görebilir," diyor Mark.

"Bu bebek kelimenin tam anlamıyla vajinamdan çıktı!" Margo patladı. "Onu korumamız gereken şeyin benim vücudum olduğundan emin değilim! Yani, o emziriyor, Mark! Her gün göğüslerimi görüyor."

Mark, gözlerini masanın üzerinde kavuşturduğu ellerine dikmiş, "Artık herkes yapabilir," dedi.

Argümanının mantıksal tutarsızlığı, kadının onu boğmak istemesine neden oldu

-Zeki olanın o olması gerekiyordu; Tanrı aşkına, o bir üniversite profesörüydü! "Peki diğer erkeklerin göğüslerimin fotoğraflarını görmesi Bodhi'yi nasıl incitiyor? Bunun ona ne gibi somut bir zararı var?"

Nadia boğazını temizledi. Margo'ya döndü. "Benim yapmamı mı tercih edersin

Sizi iki farklı konferans odasına ayırıp tartışmalarınızı bu şekilde mi dinleyelim?"

"O bir çocuk," diye araya girdi Mark, sanki sonunda istediği kelimeleri bulmuş gibiydi. "Tek söylediğim bu. Bu kişisel bir şey değil Margo. Bunu yirmi yaşındaki herhangi biri için de söyleyebilirim, sen bir bebek yetiştirmeye hazır değilsin." Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yokmuş gibi omuz silkti.

Margo yanakları yanarken, "Beni becermen için yeterince büyük olduğum kesin," dedi.

"Bu çok alçakça," dedi Mark, onu hayal kırıklığına uğratmış gibi başını sallayarak. "Bu kadar alçalacağını düşünmezdim."

Margo karnına yumruk yemiş gibi hissetmesine rağmen neredeyse gülecekti.

Nadia ayağa kalkarak, "Bu toplantının geri kalanı iki ayrı konferans odasında yapılacak," dedi. "Margo, benimle koridora gelir misin, seni yerleştirelim?"

Bundan sonra hemen hemen hiçbir olay olmadı. Nadia Margo'nun yanına oturdu ve ona başka sorular sordu. Bodhi'nin çocuk doktorunu ve düzenli olarak doktora gidip gitmediğini sordu. Margo'nun bir erkek arkadaşı olup olmadığını sordu. Hepsine cevap vermek kolaydı.

"En alt sınırınız, en iyi teklifiniz, bugün imzalayacağınız en büyük uzlaşma nedir?" diye sormama izin verin.

"Bodhi'nin fiziksel ve yasal velayeti bende kalacak. Mark ziyaret edebilir ama gece kalmak yok."

"Tamam," dedi Nadia, hayal kırıklığına uğradığı belliydi. "Yani büyük tavizler yok."

Margo, Ward'un ona kızacağını biliyordu. Yine de söyledi: "Çocuk nafakası ödemek zorunda değil."

Nadia kaşlarını kaldırdı. "Hiç mi?"

"Yok."

Nadia bunu düşünüyor gibiydi. "Pekâlâ," dedi ayağa kalkarak. "Denemeye değer." Nadia'nın Mark'la konuşması ve Margo'nun da onun geri dönmesini beklemesi konusunda anlaştılar. Nadia döndüğünde endişeli görünüyordu, zayıf omuzları kamburlaşmıştı.

"Bu onun için işe yaramıyor," dedi. "Ne yazık ki."

İkisi de yorgun bir şekilde bir süre masada oturdular. "O zaman duruşmaya gidecek miyiz?" Margo sordu. Bu fikir onu hasta etmişti. Ward'ın söylediğine göre kırk bin dolardan fazlaydı ve o kadar parası yoktu. Gönderecek TikTok'ları bile yoktu. Dürüst olmak gerekirse, KC ve Rose'a hâlâ o kadar kızgındı ki yeni bir şey yazmamıştı. Hayran sayısının gün geçtikçe vageen eksikliğinden dolayı yavaş yavaş düşüşünü izledi. Alnını, teneffüslerden sonra başını masanın üzerine koymaya zorladıkları gibi konferans odasının masasına yasladı.

"Bence bu durumda, öfkelerin yatışması için biraz zaman tanımak amacıyla arabuluculuk sürecini biraz daha uzatmak iyi bir fikir olabilir."

Margo başını kaldırmadan, "Tamam," dedi. "Bu bize onun ifadesini almak için zaman kazandıracak sanırım."

"Oh iyi," dedi Nadia. "O zaman bu herkes için geçerli."

Kırk bin, diye düşündü Margo. *Sportif sahil, siğilli bez, fırtınalı kum.*

"Sizinle tanışmak çok güzeldi," dedi Nadia. "Yaklaşık dört hafta sonra görüşürüz. Mark'la konuştuktan sonra sana kesin bir tarihle döneceğim."

"Sizinle tanışmak da çok güzel," dedi Margo, başını masadan kaldırarak ve aniden başını masaya koymasının ne kadar uygunsuz olduğunun farkına vararak. "Küpelerinizi beğendim!" Margo seslendi.

Nadia çoktan kapıyı yarılamıştı. Döndü, hangileri olduklarını hatırlamak istercesine kulağına dokundu. "Kendine iyi bak," dedi ve sonra bir sır gibi ortadan kayboldu.

Margo eve geldi ve Jinx ile Suzie'ye sıska verdi.

"Ward tamamen haklıydı, OnlyFans'a bir iş gibi davranıyorlar, yüzde yüz, arabulucu gözünü bile kırpmadı, Mark o ile porno demeye devam etse de."

"Çok rahatladım," dedi Jinx. "Ama Tanrım, tüm bunların Mark'tan gelmesi beni şaşırttı. O, yani Bodhi'yle hiç tanıştı mı?"

"Hayır! Ve o istemedi bile!"

Suzie, "Bu hiç mantıklı değil," dedi.

"Bilmiyorum," dedi Margo. Mark onun hayatıyla ilgili gerçekleri -yaşını, bebeğini, işini- aynen onun gibi anlatabilirdi. trajik bir figür olduğunu düşünüyordu. Çıplak fotoğraflarını yayınlayıp psikolojik olarak sağlıklı kalabileceği fikri aklına gelmemiş gibi görünüyordu.

Sonunda şikâyet etmekten sıkılınca (Mark'ın uzun saçları ve saçlarının altından bakmayı sevdiği düşünceli halleri hakkında uzun uzun konuşmuştu) Bodhi'ye banyo yaptırdı ve içine bir sürü yeni banyo oyuncacı attı. Küçük kauçuk okyanus yaratıklarından oluşan gökkuşağı suyun içinde sallanırken Bodhi sevinçle ciyaktı.

Mark o toplantıda ona kendini çok utanmış hissettirmişti ve o sadece şimdi silkeleniyor. İnsanların seksin neden bu kadar ayıp olduğunu düşündükleri gerçekten bir muammaydı. Kelimenin tam anlamıyla genetik olarak bunu yapmaya programlanmıştınız; türün devamı için gerekliydi. Ve Margo seksi seviyordu, en azından gerçek hayatta.

Son birkaç aydır bu konu hakkında çok düşünmüştü çünkü bazen erkeklerin seks isteme biçimleri patolojik görünüyordu ve acaba onlarda mı bir sorun vardı yoksa kendisinde mi bir sorun vardı diye merak ediyordu. Seks hakkında en çok sevdiği şey, tüm normal duyguların Duruş ve sosyal kuralların ortadan kalkması, kontrolü kaybettiğinizi ve geri alamayacağınızı fark etmenin baş döndürücü paniği. Bunun yerine, eski bir kaşıntının kurbanı olarak çaresizce kıvranıyorsunuz.

Sonra biter ve biriniz tuvalete gitmek için kalkar ve iç çamaşırını çeker ve korkunç kaymanın dünyaya, dile, saatlere ve takvimlere, kim olduğunuzu ve kim olduklarınızı iddia ettiğinize geri döndüğünü hissedebilirsiniz ve kaybolur, gider.

Ama hayranlarının on üç dolar ödediklerinde böyle bir şey elde etmeye çalıştıklarını düşünmüyordu. Bundan tam olarak ne elde ettiklerini bilmiyordu. Tahmin etmesi gerekirse, ona bir Pokémon kartı gibi sahip olmayı umduklarını düşünüyordu. Bu küçük elektronik kadın, onların çüklerine baktırabilecekleri ve onun da sevimli, temalı mesajlarla karşılık vereceği bir telefon. Onun gerçek olmasını istiyorlardı, ama sadece onu küçük bir kafeste tutmanın daha eğlenceli olması için.

Ve bunun, telefonlarındaki küçük kadın olma fikrinin onu iğrendirdiği doğrudu. Bu, OnlyFans'ı ahlaki açıdan kusursuz bir faaliyet olarak savunmaya istekli olduğundan değildi. Ama her şeyi Dünyanın Kenny'leri haklıydı. O çürümüş değildi! Çöp değildi - hiçbir insan çöp değildir. İsa bunu söylemişti. İsa. cüzzamlılar ve fahişeler.

Ayrıca, içerik üretmeyi seviyordu: yeni bir konsept hayal etmenin, yazmanın ve çekmenin çılgınlığı; çevrimiçi tepkileri görmek. Ve bazen kendini küçük olarak hayal etmiyordu, kendini devasa olarak hayal ediyordu, Empire State Binası büyüklüğünde bir kadın, Manhattan'ın her yerine anne sütü püskürtüyordu.

Margo önemli olanın anlatıyı kontrol etmek olduğunu düşündü. Meryem tecavüze uğramış olmanın kendisini Yusuf'la evlenmeye daha az layık hale getirdiğinden endişe etmemiştir ve yalan söylediği gerçeğini de dert etmemiştir. Yaptığı şey, kendisine karşı hileli olduğunu açıkça görebildiği bir teraziye parmağını koymaktı. Eğer gerçeği söyleseydi, öldürülecekti. Bu yüzden Meryem güzel, altın bir yalan söyledi ve dünyanın en saygı duyulan kadını oldu.

Bodhi ağzına pembe bir köpekbalığı soktu. Margo, Rose'un söylediği şeyi, bombalamanın stand-up komedyenlerini özgürleştirdiğini, sadece seyircinin hoşuna gidecek şeyler söylemekten kurtardığını düşündü. Etrafında onu yuhalayan, ondan nefret eden, yüzüne tüküren, cehenneme gideceğini söyleyen insanlarla dolu bir stadyum hayal etti. Mark, Shyanne ve Kenneth. Kilisedeki şarkıcı Annie'nin gözleri dönmüş bir şekilde taş fırlattığını hayal etti. Herkes bir s ü r t ü ğ e haddini bildirmeye bayılırdı.

Shyanne gibi eski bir hırka giyip kalabalığın sempatisini kazanmaya çalışabilir ya da Meryem gibi meydan okuyarak orada durabilir ve Tanrı tarafından dokunulduğunuzu iddia edebilirsiniz.

Ama para, çok fazla paraydı ve bunu çabucak kazanması gerekiyordu. KikiPilot'tan gelecek başka bir videoya güvenemezdi. Bodhi'nin küçük pembe köpekbalığını sakızlamasını izledi.

Margo aniden ne yapacağını çok iyi bildiğini fark etti.

Margo'nun yüzüne yakın çekim. İnek gözlükleri takmış ve dikkatle konsantre olmuş, dili ağzının köşesinde. Aletler ve elektronik parçalarla dolu masasının üstten çekilmiş görüntüsüne geçilir. Ortada Rigoberto vardır. Rigoberto'yu bir şekilde değiştirmeyi bitirmiş gibi, pil panelini tekrar vidalamaktadır.

Rigoberto'nun "açık" ışığı yanıp sönmeye ve parlamaya başlarken yakın çekim. Rigoberto bir kadın sesiyle, "Sonunda seninle daha net konuşabiliyorum," der.

Siri'ninkine benzemeyen robotik bir ses. Margo bunu AIVoiceOver'da yaptı. Rigoberto'nun bir kadın sesine sahip olması nedense onu gıdıkladı.

"Oh, Rigoberto!" Margo ağlıyor ve Roomba'yı kucaklıyor.

Rigoberto, "Dokunma bana, seni aptal sürtük," der.

Margo onu masasına geri bırakır.

Rigoberto, "Burada işler değişecek," diyor.

"Ne demek istiyorsun?" Margo, özenle bilenmiş tüm uzaylı saflığını kullanarak söylüyor.

Rigoberto, "Kıpırdamadan dur," diyor.

Kelimelerle siyah bir ekran: *İki saat sonra.*

Margo aynada kendini inceliyor. Gözlerinden birini kan kırmızısı yapmak için Suzie'nin kontakt lenslerinden birini kullanmış. Kafasına vidalanmış küçük bir plastik panel kapağını incelemek için saçlarını kaldırıyor. Bu sadece babasının tansiyon aletinin arkasının bir saç tokasına yapıştırılmış haliydi ama çok iyi görünüyordu.

Rigoberto, "Artık ne dersem yapacaksın ve seni tamamen ben kontrol edeceğim," diyor.

Videonun bu noktasından itibaren Rigoberto Margo'ya çeşitli şeyler yaptırıyor; bunlar gülünç bir şekilde başlıyor - "Orange Justice'i çıplak yap", "Bu tornavidayı yala", "Robotlar çok seksi' de" - ve sonra giderek daha cinsel bir hal alıyor ve Margo'nun Rigoberto'nun kesin ve titiz talimatlarıyla mastürbasyon yapmasıyla sonuçlanıyor.

Margo düzenlemeyi bitirdiğinde, dört dakika uzunluğundaydı. İyi olduğunu düşündü, hatta kendi gülünç tarzında seksi bile olabilirdi. Eğer bir gün bu video yüzünden işini kaybedecek ya da okuldan atılacaksa, bu konuda kendini oldukça iyi hissedebileceğini düşündü. Becca bunu Facebook'unda paylaşırdı, Margo biraz gurur bile duyabilirdi. Video

Margo-ish. Kendisi oluyordu ve evet, bu onun vajinasıydı ve bir şekilde hepsi bir parçaydı.

Hazırlamak ve düzenlemek için yaklaşık üç gün harcadığından, bunun için en az yirmi beş dolar alması gerektiğine karar verdi.

Görüntülerin bir kısmını TikTok için Rigoberto'nun yönetimi ele geçirmesine ilişkin PG klipler yapmak için kullandı; bu, kendisini içine soktuğu Amelia Bedelia köşesini idare etmek için bulabildiği tek çözümdü. Rigoberto tarafından kontrol edilen Hayalet, gerçekten kötü bir topuk haline gelecek ve Rose ile KC'ye her türlü korkunç, komik şeyi yapacaktı. Sonunda, KC ve Rose onu bir şekilde etkisiz hale getirmek için bir plan yapabilir, paneli sökebilir ve

Onu tekrar normal hale getirin, elbette o zaman Ghost'un tamamen yeni bir versiyonu olacaktı, ne eski saf Ghost ne de kötü robot Ghost, ama daha karmaşık, incelikli ve insani bir Ghost.

Rigoberto videosunu yayınladıktan bir saat sonra, beş yüz hayranı videoyu satın almıştı. Margo şok olmuştu. Jinx şok olmuştu. Suzie şok olmuştu. Ve Sayfasındaki yorumlar kudurmuş, kendinden geçmişti; insanlar buna bayılmıştı.

"Keşke ne olduğunu görebilseydim," dedi Jinx. "Sen ne yaptın?" "Yani, sanmıyorum-"

"Hayır! İzlemek için izin istemiyorum. İzlemeyi kesinlikle reddediyorum."

"Bu sadece Rigoberto'nun vücudumu ele geçirmesi."

"Bu ne?!" Jinx kahkahalarla bağırdı. "Oh, Margo. Margo!" "Ne?"

"Beni memnun ediyorsun."

"Peki Roomba tam olarak ne şekilde vücudunuzu ele geçiriyor?" Suzie sordu.

Margo cevap vermedi. Toplam tutarı tekrar tekrar görmek için kazanç sayfasını yenilemekten kendini alamıyordu. Bir saat içinde 12.000 dolardan fazla kazanmıştı. Evet,

OnlyFans kendi payını alacaktı ve Jinx ona zihinsel olarak vergiler için yüzde 30 ayırmasını hatırlatıp duruyordu, ki üç ayda bir ödeme yapmak ezici bir şekilde gerçek olmuştu.

Margo parayı bu kadar sevdiğini asla tahmin edemezdi. Aslında, okuduğu filmlerde, dizilerde ve kitaplarda, bir karakterin kötü adam olup olmadığını parayı ne kadar önemseydiğine bakarak anlayabilirdiniz. İyi biri olmak istediğinden, paraya çok fazla önem vermemeye her zaman dikkat etmişti. Şimdi tüm o Disney filmlerinin sadece

Fakir insanları hallerinden memnun tutmak için propaganda. *Fakir olabiliriz ama biz dünyanın tuzuyuz, neyin gerçekten önemli olduğunu biliyoruz. Zenginler iğrenç zenginlikleri yüzünden sapkıncırlar - şu Cruella de Vil'e bakın!* Ama iyi ya da kötü, her bir dolar güç demektir. Bir avukat tutma gücü, zamanını nasıl harcadığını kontrol etme gücü, görünüşünü değiştirme gücü, saygı görme gücü. Olmak istediği kişi olma gücü.

JB'nin ona gönderdiği tüm paraları bir Excel tablosunda saymıştı. Toplam beş binin üzerindeydi. Hepsini geri göndermek, bir tür büyük jest yapmak istemişti ama mahkemeye gitmek zorunda kalacağından ve kazandığı her kuruşa ihtiyacı olabileceğinden çok korkuyordu, bu yüzden ona bir mektup yazdı

yerine mesaj:

Sana adımın Suzie olduğunu söylediğim an, bunun bir hata olduğunu anladım. Söylediğim diğer yalanlara benzemeyen bir yalandı. Önceden bir oyun oynuyorduk ama birdenbire seni gerçekten kandırmaya başlamıştım. Ve bunu istedim. O sınır, onun kontrolünde olmak. Bunu bırakmak imkansız gibi geliyordu. "İyi" bir seks işçisi olmanın n e y e benzeyebileceğine dair çok fazla klişe yok ve sanırım tutunduğum, anladığım tek şey, her zaman bu sınırların kontrolünde olduğumdan emin olma. Bunu anlayabilir misiniz bilmiyorum ama bebek sahibi olmak bu koruma hissini daha da artırıyor. Keşke geriye dönüp farklı cevaplar verebilseydim demekten kendimi alamıyorum. Yapabilir miydim, hatta yapmalı mıydım emin değilim. Bu belki de yapmak zorunda olduğum bir hataydı, kaç kez denersem deneyeyim hep yapacaktım.

Size adımın Suzie olduğunu söylediğim aynı görüşmede, bana ödeme yapmayı kesmenizi de söyledim. Ve bu bir hata değildi. Size sadece para kazanmak için yazmadığımı bilmenizi istedim. Sana yazıyordum çünkü istiyordum. Ve bunu açıkça belirtecek kadar mantıklı olduğum için mutluyum. İyi ve kötü, benim için hep böyle birbirine karışmış gibi görünüyor.

JB, her ikisine de sahip olamayacağımı söyledin, ama neden olamıyorum? Neden samimi olmak ve rol yapmak bir arada olamaz? Hepimiz her zaman rol yapmıyor muyuz? Kendimi mazur göstermeye ya da herhangi bir şeyi haklı çıkarmaya çalışmıyorum, buna ihtiyacım olduğunu da düşünmüyorum. Kendin söyledin, sana yalan söylemem için bana para ödüyordun. Ama bundan zevk aldığın için aptal olduğunu düşünmen fikrine katlanamıyorum. Yaptığımız şeyi çok güzel buldum. Sana yazmak günümün en güzel kısmıydı. Bunun üzerine gerçek bir ilişki kuramayacağının farkındayım. Ama hayali bir ilişki kurabileceğinden eminim ve bence bizim kurduğumuz şey gökyüzünde bir kaleydi.

Saygılarımla,
Margo Jelly Bean Hayalet
(Bu benim tam adım, gerçek adım.)

On Dokuzuncu Bölüm

Ward akşam 10'da beni aradı.

"Neden bu saatte çalışıyorsun?" Dedim.

"Seni aklımdan çıkaramıyorum," dedi

Ward. Meleyen bir koyun gibi güldüm.

"Hayır, gerçekten," dedi. "Mark'ın avukatından bir e-posta aldım, sana haber vermek istedim, böylece sen uyuyabilirsin ve ben de sabah senin görüşünü alabilirim. Bunun arabuluculuk oturumunun mu yoksa bizim ifade alma talebimizin mi doğrudan bir sonucu olduğunu bilmiyorum ama 730'da bir değerlendirme istiyorlar."

"Şimdi ne olacak?"

"Tam bir psikolojik değerlendirme yapması için bir psikiyatrist tutarsınız. Sizinle görüşüyorlar, hayatınızdaki insanlarla görüşüyorlar, sizi ve Bodhi'yi birlikte gözlemliyorlar."

"Tanrım," dedim. "İfade vermek istemediği için misilleme yaptığını mı düşünüyorsun? Bana kendi ilacımın tadına baktırmak gibi mi?"

Ward, "Belki evet, belki hayır," dedi. "Ayrıca, eğer 730 sonuçları iyi çıkarsa ve değerlendirmeci iyi bir anne olduğunuzu düşünürse, tam yasal ve fiziksel velayetin sadece haftalık olarak sizde kalmasına izin verirler. ziyaret."

"Oh," dedim. "Bu iyi olabilir!"

"Olabilir. Ama 730 için ödeme yapmanızı şart koştular, ki bu yarı yarıya daha standart olurdu. Bu çok saçma bir hareket."

"Ne kadar?"

"Beş ile on bin arasında bir yerde," dedi Ward. Bardağın içindeki buzun loş, köpüklü sesini duyabiliyordum. Hâlâ parlak ışıklı steril ofisinde mi yoksa evinde, karanlık bir oturma odasında, belki de televizyon açık ama sesi kısılmış halde mi olduğunu merak ettim.

"Bu bir duruşmadan daha ucuz," dedim, ancak internette çıplak fotoğraf satmayan insanların bu tür bir şey için nasıl ödeme yaptığını merak ettim. Belki de ödeyemiyorlardı. Belki de insanlar sadece ... çocuklarını kaybetmişlerdir.

"Kesinlikle öyle. Ve zaten bir duruşmada bunu yapmak zorunda kalabilirdiniz. Sadece- Margo, senin işine karışacaklar. İstilacı olacak. Buna hazır olup olmadığını bilmiyorum."

"Nasıl istilacı?"

"Beş yüzden fazla sorudan oluşan bir kişilik testi olan MMPI-2'ye girmeni isteyecekler. Seninle ve Jinx'le mülakat yapacaklar, bir sürü soru soracaklar. Evinize gelip sizi ve Bodhi'yi birlikte gözlemlemek isteyecekler."

"Bunların hiçbirisi sorun gibi görünmüyor," dedim.

"Dolabınızda iskelet yok mu?" diye sordu. "Bir değerlendirici oraya gelirse sorun olmaz mı? Yani, evinizi hiç görmedim. Sadece diyorum ki, hizmetçi falan tutmak isteyebilirsiniz."

"Oh," dedim. "Hayır, babam temizlik hastasıdır, evimiz tertemizdir. Her şey yolunda. Psikolojik testten de korkmuyorum. Tamamen kandırılmış olabilirim ama nispeten normal olduğumu düşünüyorum."

"Pekâlâ," dedi Ward. "Peki, sen uyu."

Sevinmiş olmama rağmen ona yapacağımı söyledim. *Caillou*'yu almıştım. Daha önce tema şarkısı aklıma takılmıştı ve bu şarkıdan nefret ediyordum ama şimdi yüzümü yıkarken, diş ipi kullanırken ve dişlerimi fırçalarken, beşiğindeki Bodhi'yi kontrol ederken ve yatağa yığılırken bu şarkıyı tereyağlı ve yumuşak bir şekilde mırıldandım. *Ben sadece bir çocuğum*
Dört, her gün biraz daha büyüyorum! Psikolojik değerlendirmeden geçecektim.

Okuyucu, o psikolojik değerlendirmeden başarılı mı yoksa tamamen başarısız mı olduğumu en ufak bir şekilde bile anlayamadım. O kadar garipti ki gerçek bir test olduğuna inanamadım.

Psikolojik değerlendirme, Mark'ın seçtiği 730 psikiyatristle ilk görüşmemdi. Mahkeme bize on kişilik bir liste vermişti. Ward bana beşini elettirdi - erkeklerin çoğunun üzerini çizdim- ve sonra Mark ve Avukat Larry son kişiyi seçtiler. Adı Clare Sharp'tı.

Dr. Clare Sharp esmer, biraz şişman, güzel ve kendine güvenen biriydi. Siyah bir tişörtün üzerine elektrik mavisi bir blazer ceket giymiş ve inci küpeler takmıştı. Ondan hemen hoşlandım. Ofisinde buluştuk, testi anlattı, sonra beni testi yapmam için yalnız bıraktı, arada sırada bir şeye ihtiyacım olup olmadığını görmek için içeri giriyordu. Ofisi küçük ve biraz salaştı ama Pinterest'teki gibi şıktı.

şekilde. Duvarda şu tuhaf yün dokuma sanat eserlerinden biri ve kilim yastıklar vardı.

Psikolojik değerlendirmedeki ilk soru şuydu: *Mekanik dergilerini severim.* T/F.

Nasıl cevap vereceğimi bilmediğimden değil; ne cevap vereceğimi şaşırmıştım.

bu sorunun cevabını bulmaya çalışıyor olabilir. Bir çeşit yem miydi? Bir sonraki: *Çok iştahlıyım.* T/F. Yine doğru cevap vereceğim çok açıktı ama sorunun amacı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Bazı sorular çok açıktı. 24 numara şuydu: *Kötü ruhlar zaman zaman beni ele geçiriyor.* T/F. Bu soruda kimin T'yi daire içine alacak kadar ileri gideceğini hayal etmek zor.

Diğer soruları nasıl cevaplayacağımı bilmek daha zordu. *Birileri benimle uğraşiyor.* T/F. Kelimenin tam anlamıyla en iyi arkadaşım tarafından doxxed edilmişim; bir şekilde, F yazmak daha çılgınca görünebilirdi, ancak bunun bir T olduğunu varsayarak T yazdım.

Ne kadar haklı olursa olsun paranoyanın kökünü kazımak için tasarlanmış bir soru. Aynı şekilde: *Okul arkadaşlarımdan ya da tanıdığım ama uzun süredir görmediğim kişilerin yanından, önce benimle konuşmadıkları sürece geçmeyi tercih ederim.* Aynı şekilde: *Ben de cinsel davranışlarım yüzünden başım hiç belaya girmedim.*

Çoğu zaman sanki yanlış ya da kötü bir şey yapmışım gibi hissediyorum. Ailem seçtiğim işi beğenmiyor.

Kadınların da erkekler kadar cinsel özgürlüğe sahip olması gerektiğine inanıyorum.

Sıkı çalışabilen ve çalışmaya istekli olan herkesin başarılı olma şansı yüksektir.

Kolayca ağlarım.

Bazen zorlukların üstesinden gelemeyeceğim kadar yığıldığımı hissettiğim oldu.

Ward bana bu testle ilgili tek bir tavsiye vermişti, o da doğruyu söylememdi. "Sadece deli olmayan cevapları seçme. Herkes biraz delidir ve yalan söyleyip söylemediğinizi anlamak için bir şeyler koyarlar." Ama doğruyu söylemek korkutucuydu. Kolayca ağladım! *Çoğu zaman yanlış ya da kötü bir şey yaptığımı düşünmediğime karar verdim.* Gerçekten de sadece Kenny'nin kilisesinde ya da Shyanne ile kavga ettiğimde böyle hissetmişim. Geri kalan zamanlarda kötülüğü neredeyse hiç hissetmedim.

Testi bitirdim ve Dr. Sharp'ın bana verdiği oda sıcaklığındaki küçük Poland Spring suyu şişesini ezdim. Kimin deli olduğunu anlayabilmeleri bile bir mucizeydi. Kenny bu testteki sorulara nasıl cevap verirdi? Verirdi.

Açıkçası kadınların da erkekler kadar cinsel özgürlüğe sahip olması gerektiğine inandığım için F'yi seçiyorum.

Ama yanlış yanıtladığım o kadar çok şey vardı ki, doğru yanıtlayacağını biliyordum:

Ahiret hayatına inanıyorum.

Hiçbir zaman alışılmadık seks pratiklerine girmedim. Çok az hayal kurarım.

Birkaç kulübe üye olmak istiyorum.

O zamandan beri dikkatle takip ettiğim göreve dayalı bir yaşam programından ilham aldım.

Testin onun için yapıldığını, Kenneth'in ruh sağlığı modeli olarak tasarlandığını hissetmemek zordu. Ve eğer Kenny aklı başında biriydi, belki de değildim. Yani, hayatımızın her yönünü kontrol eden görünmez varlıklara inanan oydu. Kendime bunun olamayacağını söyleyip durdum. Dr. Sharp'ın birden fazla diploması vardı. Bir test kullanmazdı.

"doğru" cevap, kadınların erkekler kadar cinsel özgürlüğe sahip olmaması gerektiğiymiş, değil mi?

Tekrar içeri girdiğinde Dr. Sharp eskisi kadar normal ve soğukkanlı görünüyordu. "Peki, mülakatınız için ne zaman geliyorsunuz? Önümüzdeki Salı mı?"

Başımı salladım.

"Bu iletişim sayfası ve tüm bu küçük paket için de teşekkür ederim," dedi, ona verdiğim dosyayı kaldırarak. Bu bana son sınıf İngilizce dersinde final projemiz için yazmamız gereken kapak sayfası ve içindekiler tablosu olan büyük ödevden şikayet eden çocukları hatırlattı.

Bunu gerçek hayatta asla yapmamız gerekmeyeceğini. *Tahmin et ne oldu, Seth! Çocuğunu kaybetmemek için bir rapor yazmalısın!*

Ertesi gün, psikolojik değerlendirmeyi aklımdan çıkarmaya çalıştım. Çekmemiz gereken TikToks vardı. Rose ve KC yeni senaryolar için çılgına dönmüşlerdi. Suzie de onları okumuştı. Odamda yanıma geldi, elindeki çıktıları sallayarak

Sayfaları bana doğru çevirdi. "Şimdi bu-" dedi, "bu seviye atlıyor."

Hayalet'i ökçeye çevirdiğim anda, yirmi dört saatten kısa bir süre içinde neredeyse on beş fikrim vardı. Hayalet'in uzaylı doğası hala Amelia Bedelia'nın

Hatta kötü olduğu için şimdi daha da iyi. Bir skeçte Ghost, KC'nin poposuna Lysol sıkıyor ve "Özür dilerim, düz yüzeylere sıkın yazıyordu" diyor.

Pratik yapıyordum ve büyük ölçüde annemin aynada kendine bakma şeklinden esinlenerek, görmeyen gözlerle ürpertici bir gülümseme geliştirmiştım.

Yine de beni asıl ilgilendiren yemek şakalarıydı. Ghost, Rose ve KC'ye kalıplar içinde mavi diş macununu dondurarak yaptığı buzlu dondurmaları yediriyor. Onlara jalapeños ile ovduğı elma dilimlerini yediriyor.

Tessa'yı ve salata çocuğuna saksı toprağı ve tıraş kremi yedirmesini hatırlayarak bu fikirlere kapılmıştım. Bütün geceyi banyoda kusarak geçirmiş ve herkes buna gülmüştü. Geriye dönüp baktığımda, Tessa onu gerçekten zehirlemiş gibi görünüyordu. Polise gidemez miydi? Orada gerçek bir kötülüğün alt akımı vardı ve bu benim ilgimi çekti. Kötü cadılar Çocukları cezbetmek için şekerden evler yapan ormanlar. Zehirli büyülm elmalar. Hayatta kalmak için en çok ihtiyaç duyduğumuz şey olan yiyeceğın bize karşı kullanılabileceğı duygusu çok eskiydi. Bunu Hayalet için kullanmak, onu gerçekten unutulmaz bir topuk yapmak istedim. Senaryoya Snoop Dork'u bile yazdım. Ghost ona ezilmiş Viagra ile dolu bir burrito yediriyor ve o da otuz altı saat boyunca ereksiyon halinde kalır. Acil servise gidebilmesi ve bunu filme alabilmemiz için bunu gerçekten yapmasını sağlamamız gerektiğini savundum ama KC bunu veto etti.

Mark bu şiiri ilk yazdığında "Aç Hayalet" ifadesini merak etmiştim. Bununla ne demek istemişti? Hayaletler nasıl aç olabilirdi? Ama şimdi bana çok mantıklı geldi: Artık yiyemediğın yemeğe duyulan özlem. Bir bedene sahip olmanın anısı. İnsanlar hayaletlere sürekli yiyecek veriyordu, hurma ve portakal ikramları, Ölüler Günü'nde pan de muerto; Cadılar Bayramı bile şekerden başka bir şey değildi.

Ölülerin her şeyden çok istediğı şey yemek yemek, ağızlarını tıka basa doldurmak, kalorilerin kan dolaşımlarına karıştığını hissetmek, yeniden hayatın bir parçası olmaktı.

Kanlı, kıvranan, zonklayan, aç hayat.

Bütün gün çekim yaptık ve erken akşam yemeğı/geç öğle yemeğı yedik. Rose ve ben Yoshinoya'yı alıp balkonda yerken Suzie, KC ve Snoop Dork caddenin karşısındaki Chipotle'a gitti. Jinx gelebilecek kadar iyi hissetmediğini söylemişti, bu yüzden Bodhi kucağımdaydı, bu da yemek yemeyi zorlaştırdı. Küçük ellerini pirinç kaseme daldırmaya çalışıyordu.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" Rose
söyledi. "Tabii ki."

"Neden yapmadın, yani neden onu tuttun? Hamile olduğunu öğrendiğinde."

Pirincin minik, mükemmel gövdelerini yavaşça çiğneyerek bunu düşündüm. "Yani," dedim, "sanırım sadece aptaldım."

Rose güldü. "Senin dindar falan olduğunu düşünmüştüm."

"Hayır," dedim. "Gerçi o zamanlar ahlaki açıdan çelişkili hissediyordum. Ama bir bebek sahibi olmak kadar insanı katı bir şekilde seçim yanlısı yapacak bir şey yok!" "Ama neden? Yani, Bodhi'yi sevdiğin çok açık ve sen harika bir Anne."

"Hayır, hayır," dedim. "Mesele o değil. Hepsini tekrar yapardım. Ama bebek sahibi olurken de ölebileceğini bilmiyordum, ya da bilirsin işte, gözyaşı. Kaçınılmaz olarak. Aşağıda. Ve sonra hayatının geri kalanında hapşırdığında biraz işersin. Bazı kadınlar çok daha kötü yırtılır ve sürekli kakalarını kontrol edemez hale gelirler. Vücudunuzu geri dönüşü olmayan şekillerde değiştirir. Göğüslerimden biri artık diğerinden tam yarım beden daha büyük."

"Şey, evet," dedi Rose. "Yani, tabii ki vücudunuzu değiştirecek."

"Söz konusu olan erkekler olsaydı ve tıbbi bir karar penislerinin yarılmasına ve hayatlarının geri kalanında çişlerini tutamamalarına neden olsaydı, bunun kendi kararları olması gerektiğini düşünmeyeceklerini bana söyleyemezsiniz."

Rose diyet kolasını içerken homurdandı. "Evet, bunu hayal etmek oldukça zor."

"Şöyle derlerdi: 'Bakın, burada benim penisimden bahsediyoruz!'"

Bodhi yemeğime dokunmayı takıntı haline getirmişti, ben de ayağa kalktım ve onu zıplattım.

"Ve dünyanın kadınların bebek sahibi olması için ne kadar uygun olmadığını anlamamıştım. Tüm çocuk bakım sistemi uygulanamaz. Hayatınızı mahvediyor.

Bunu başkası için seçemezsiniz. Bunu başkası için yapmamalısın. Biri bunu yapsın."

"Evet," dedi Rose biraz hüzünle. "Yani bebeğiniz olmasaydı bunu yapıyor olacağınızı düşünmüyor musunuz?"

"OnlyFans" mı? Yani, bu A planı değildi! Ama senin de A planın değilmiş gibi görünüyor, değil mi? Yani, sen fizik yapıyordun."

"Doğru," dedi Rose.

"Hiç geri dönmeyi düşündün mü?" diye sordum.

"Pek sayılmaz," dedi Rose.

"Neden yüksek lisansı yine bıraktın?" Hep parasının bittiğini düşünmüştüm.

Rose komik bir şekilde gülümsedi. "Şey, ben OnlyFans'ı ikinci yılımda falan kurdum. Para kazanmak için. Bu mükemmel bir şeydi çünkü saatlerimi kendim belirleyebiliyordum. Programdaki başka bir kıza bundan bahsettim, o da herkese söyledi ve nedense çok büyük bir olay haline geldi. Ve benden programdan ayrılmamı istediler."

"Onlar *ne*? Bunu yasal olarak nasıl yapabilirler?!"

"Aslında atmadılar, beni kovmadılar. Ne yapacağımı öğrenmek için danışmanıma gitmeyi denedim çünkü iş çıkırından çıkmaya başlamıştı- özellikle bir adam bir sebepten dolayı gücendi ve beni tüm departmana ifşa eden bir e-posta yazdı, departmanın sahip olduğu değerlerin bunlar olup olmadığını sordu, 'buranın kutsal bir yer olması gerekiyor' gibi. bilim için uzay' falan filan. Danışmanım da 'Ne yapman gerektiğini bilmiyorum. Belki de ayrılmalısın' dedi. Ben de ayrıldım."

"Oh, Rose. Bu beni çok kızdırıyor! Her gün, '*Dünya karmaşık ve harikulade, her şey çok incelikli*' diyorum ve sonra televizyonu açıyorum 'Sikime bak, sikime bak, sikim, sikim, sikim, sikim!'"

Her gün, telefonumda, bilgisayarımda, hep oradaydılar. Hayranlarımı artık küçük solucanlardan oluşan bir bahçe olarak görüyordum, tıpkı deniz cadısı Ursula'nın kayıp ruhlar bahçesi gibi, ama penisleri vardı. Ve hepsi aynı şeyi söylüyordu, hepsi daha fazlasını istemek için aç küçük penis ağızlarını açıyordu. Daha fazla vajina, daha fazla seksilik, "benimle konuş," "bana göster," "benim için boşal." İhtiyaçları muazzamdı, tatmin edilmesi mümkün görünmüyordu, en azından garip küçük vajinamın resimlerini. Yine de öyleydi. O aptal Rigoberto videosuna bayıldılar. Kendimi bir Dyson ile becerdiğim bir tane daha yapmayı planlıyordum, ama aslında bu sadece bir Dyson almak için bahaneydi. Hayranlarımdan hem nefret etmeme hem de onları sevmeme neden oldu. Onlara umutsuzca ihtiyacım vardı ve yine de bir günlüğüne bile olsa hepsinin gitmesini diledim, böylece nefes alabilir, düşünebilir ve bir insan olabilirdim.

"Hayır, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum," dedi Rose. "Azgın erkeklerle ilgili olan şey, evet, can sıkıcı olmaları. Onlardan nefret etmek kolaydır. Ama günün sonunda, azgın erkekler de insan. İhtiyaç içindeler, acı çekiyorlar ya da bir şeye takılmış durumdalar ve onlara sunabileceğimiz kadar nezaketi hak ediyorlar. Benim görüşüm bu."

"Sen bir azizsin," dedim. Ama bir şekilde kalbimi kırdı. Bütün bunları düşünmek

O penisler gerçek insanlara ait. Okuldan atılmış tatlı Rose'un onlara karşı nazik olmaya çalıştığını düşünmek.

Tam o sırada KC ve Suzie geri döndüler, dikkatimizi çekmek için sürgülü cam kapıya vurdular, sonra açık ağızlarını kapıya yapıştırıp üflediler ve yanaklarını şişirdiler.

Çekmemiz gereken bir TikTok daha vardı, ben ve Rigoberto arasında bir yemek yeme yarışması. Şöyle ki, Rose'a iki kağıt tabağı tıraş kremiyle doldurmasını gösterecektik (benimkini Cool Whip ile kamera dışında değiştirecektik), sonra Rigoberto ve ben kimin daha hızlı yiyeceği konusunda bir yarışma yapacaktık. Bu bölümün nasıl geçeceği hakkında gerçekten hiçbir fikrim yoktu. Rigoberto'nun beni toz edeceğini düşünmüştüm ama elimden geleni yapacaktım. Rose ve ben isteksizce balkondaki tüneğimizden ayrıldık, alacakaranlık etrafımızda toplanmaya başlamıştı ve içeri girdik.

Kırmızı bir bikini giydim ve muşambanın üzerindeki yerimi aldım.

Pazartesi gecesı geç saatlerde JB'den bir mesaj aldım.

Düşünüyordum da, JB yazdı. Bir kitaba aşık olduğunuzda, aşık olduğunuz karakter mi yoksa yazar mı?

Yani, sanırım ikisi de?

JB: *Ve sadece bir tanesi gerçek.*

Doğru, itiraf ettim.

JB: *Ve sahte olan, gerçekten tanıdığınız tek kişi. Ama yazarı orada, içinde yaşadığınız sahte dünyanın yüzeyinin altında hissedebiliyorsunuz. Onların hayal gücü, içinde yüzdüğünüz su, soluduğunuz havadır. Kitaptaki her masayı, her sandalyeyi ve her insanı onlar yaratmıştır.*

Nefes alamıyordum.

JB: *Demek istediğim, bana yazdığın her şey yalan olsa bile (ve biliyorum, hepsi yalan değildi, ama öyle olsaydı bile!), o zaman bir anlamda seni hala tanıyor olurdum, en azından Neal Stephenson'ı veya William Gibson'ı veya her neyse onu tanıdığımı hissettiğim kadar iyi ve dürüst olmak gerekirse, onları dünyadaki herkesten daha iyi tanıdığımı hissediyorum. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz?*

Ne demek istediğini tam olarak biliyordum ama belki de Mark'la olan velayet meselesi ya da babamla ilgili her şey yüzünden gerçeklik eskisi kadar önemsiz görünmüyordu.

Mesele şu ki, yazdım, bir kitap bir ilişki değildir. Yazarı tanımanızı engelleyen yerleşik korkuluklar vardır. Kitabın sonu bir uçurum gibidir, sizi onlardan koparır. Ve biz buna sahip değiliz. Sahte olanla gerçek olanı karıştırmaya devam edebiliriz.

Aramızdaki gerçek şey, balmumu meyvesi yiyip tadının neden kötü olduğunu merak eden insanlar gibi. Birbirimize e-posta yazmak var, bir de gerçekten çıkmaya çalışmak var. Eğer nerdiğin şey buysa.

Buna çıkmak demek küstahlık mıydı? Hiç çıkmak istediğini söylememişti. Benimle ık. Ama burada başka ne hakkında konuşuyor olabiliriz ki? Onunla çıkmak istiyor muydum? Bu soruyu kendime sorduğum an, gerçekten ama gerçekten istediğimi keşfettim.

Modaliteleri değiştirebilir miyiz? Arayabilir miyim?

Evet yazdıktan saniyeler sonra telefonum almaya başladı. "Sanırım oraya umalıyım," dedi.

"Whoa, ne? Gerçekten mi?"

"Neden olmasın? Üç soruya cevap vermek için sana dediğim paraya uçak bileti alabilirim."

"Bunu fark etmek biraz rahatsız edici," dedim. Kalbim hızla çarpıyordu ve panikle miydım yoksa heyecanlanmış mıydım belli değildi. Her ikisi de olduğumdan oldukça emindim.

"Sadece hafta sonu için. Bebeğinle tanışabilirim ve ne olacağına bakarız."

Lanet olsun, Jinx'e söylemek zorunda kalacaktım. Sikeyim!

"Tamam," dedim. "Tamam mı? Hangi havaalanına umalıyım?"

Tanrım, bunu gerçekten yapacak mıydım? Sonra ona Long Beach'e ya da son are olarak Ontario'ya, LAX'e uçmasını söyledim, Noel'deki bir ocuk gibi sersemlemiştim.

OceanofPDF.com

Yirminci Bölüm

Ertesi sabah Margo görüşme için Dr. Sharp'ın ofisine gitti. Evde gözlem ziyareti birkaç hafta içinde yapılacaktı ve Margo gergin olsa da iyimser hissediyordu. Dr. Sharp'ın koltuğuna oturdu, yastıkların cızırtılı kilimi gömleğinin yukarı kalktığı sırtını kaşındırıyordu.

"Nasılsın?" Dr. Sharp başladı.

"Pekâlâ," dedi Margo. JB ile olanları Dr. Sharp'a anlatması mümkün değildi ama iyi ruh halini başka nasıl açıklayabilirdi ki? "Yani, tüm bu süreç korkutucu, ama Mark'ın tam velayeti sürdürmek yerine bunu yapmaya istekli olmasına bile sevindim."

"Mark iyi bir başlangıç noktası. Neden bana Mark'tan, nasıl tanıştığınızdan ve tüm hikâyeden bahsetmiyorsun?"

O da öyle yaptı. Ward onu Mark'ı tamamen kötü bir adam gibi göstermemesi konusunda uyarmıştı, bu yüzden Mark ahlaki açıdan iflas etmiş, burnundan kıl aldırmanın küçük bir trol olmasına rağmen hikayeyi anlatma biçiminde eşit ve cömert olmaya çalıştı. Dr. Sharp birkaçı sivri sorular sordu.

"Peki bebeğin doğumundan sonraki mali planınız tam olarak *neydi*?"

Margo durakladı. Doğruyu söyle, diye düşündü. "İşin içine nelerin gireceği konusunda inanılmaz derecede saftım. Çocuk bakımı bulmanın bu kadar zor olacağını bilmiyordum.

Bebeği doğurmaya karar verdiğimde bunu düşünmüyordum." "Ne düşünüyordunuz?" Dr. Sharp sordu.

"Yani, sanırım iyi bir insan olduğumu düşünüyordum. Kendinizi istenmeyen bir hamilelikle karşı karşıya bulduğunuzda yapmanız gereken 'doğru' şeyin ne olduğuna dair çok fazla kültürel mesaj var. Doğru şeyi yaparsam ve iyi bir insan olursam her şeyin yoluna gireceğini düşündüm."

"Artık bunun doğru olduğunu düşünmüyor musunuz?" Dr. Sharp sordu. Elindeki sarı kâğıda bakıyor, not alırken elleri hızla hareket ediyordu.

"İyi bir insan olmanın önemli olduğunu düşünüyorum ama ev sahibim iyi bir insan olup olmadığımı umursamıyor, sadece ödeme yapıp yapamayacağıma bakıyor. Eski patronum, sanırım benden gerçekten hoşlanıyordu, hatta beni seviyordu, ama sonuçta önemli olan bana ihtiyacı olduğunda çalışıp çalışamayacağımdı. Dünya biraz da böyle işliyor." Bunun Dr. Sharp için yeni bir haber olmadığını umuyordu. Testin, erdemli olursan Tanrı'nın sana yardım edeceğine inanan Kenny için tasarlanmış gibi görüldüğünü bir kez daha düşündü ve bunun yanlış cevap olmamasını umdu.

Dr. Sharp, "Biraz baban hakkında konuşalım," dedi.

"Tamam," dedi Margo, yollarına devam ettikleri için rahatlamıştı. "Babam hakkında konuşmayı seviyorum."

"Nedenmiş o?"

"Bilmiyorum," dedi Margo. "Onun oldukça sıra dışı bir adam olduğunu biliyorum. Sanırım ben gençken pek yanımda değildi ama onunla yaşadığımız bu dönem bizim için gerçekten çok iyi oldu. Babammış gibi davrandığım biri olmaktan çıkıp gerçek babam oldu, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa.

Mesela Bodhi ve ben mide virüsü kapığımızda bizimle ilgilendi. Sırtı ağrıdığına onunla ben ilgilendim. Küçükken yapmadığımız pek çok bağ kurma ve güven inşa etme işini yaptık ve bu benim için gerçekten olumlu bir şey oldu."

Becca'nın şöyle dediğini düşündü: "Seni özel olduğun için mi seçtiğini sanıyorsun? Seni seçti çünkü babanla ilgili sorunların olduğunu biliyordu." Bundan Dr. Sharp'a bahsetmemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Mark'ı tehdit ettiğini öğrendiğinizde ne hissettiniz?"

"Yani, bu velayet anlaşmazlığı, yasaklama emri ve tüm bu korkutucu şeylerle sonuçlandığı için üzgün hissettim. Ama aynı zamanda - biliyorsunuz, bazı insanlar Mark'ın benimle ilişkiye başlamasının gücün kötüye kullanılması. Bu konuda kendimi hiç rahat hissetmedim. Olduğumu kabul etmek istemedim ..." Kelimeyi bulmakta zorlandı, sonra buldu. "Kandırıldım. Ve hala bundan daha karmaşık olduğunu düşünüyorum. Olaydan uzaklaştıkça, ne kadar genç olduğumu ve ne kadar çok şey bilmediğimi daha iyi anlıyorum.

ve Mark'ın karısı ve çocukları olan yaşlı bir adam olarak ne kadar Biliyorum. Ve şimdi görebiliyorum ki bu eşit bir oyun alanı değildi. Bu yüzden babamın beni savunması bir açıdan iyi hissettirdi. Babamın beni savunmasını tercih ederdim.

Mark'ı fiziksel zarar vermekle tehdit etmedim tabii ki. Ama yanımda birinin olmasının iyi hissettirmediğini söylersem yalan söylemiş olurum."

JB ve benim birlikte *Fortnite* oynamamızı öneren kişi bendim. İki hafta sonra uçağa binecekti ve günler yeterince hızlı geçmeyecekmiş gibi geliyordu. Kabul ettiği an, keşke hiç sormasaydım dedim. Bir kere ben berbat bir oyuncuydum. Diğer yandan, birçok insan farklı oyunlara tonlarca para harcarken ve düzinelerce seçenek varken ben sadece bir tane satın almıştım. Sarışın bir erkek Noel elfiydi. Bunun benim hakkımda ne söylediğini bilmiyordum ama iyi olduğundan şüpheliydim. Ekibime ışınlandığında, JB nefes kesici derecede seksi bir Kırmızı Başlıklı Kız'dı ve uyluk hizasında siyah çizmeler giyiyordu. Mikrofonlarımız açıldı.

Konuşabiliyorduk ve ben onun kısık, hırıltılı sesinin heyecanına alışmakta zorlanıyordum. "Kazanmaya çalışmamıza bile gerek yok," dedi lobiye girip Savaş Otobüsü'nü beklerken, "çalıların arasına saklanabiliriz."

"Tamam," dedim. Neredeyse yere düşer düşmez yakıldık ve JB sonuncusunu da öldürürken benim baygın bedenimi omzunda taşımak zorunda kaldı. Dürüst olmak gerekirse oldukça bitkin düşmüştü. Beni iyileştirdi ve sonra sandıkları karıştırıp yola çıkmadan önce toplayabildiğimiz kadar iyileştirici topladık.

"Nereye gidiyoruz?" Ben sordum.

"Fırtınanın içine," dedi, sanki çok açılmış gibi.

"Fırtınada ne yapacağız?"

"Sadece takılalım ve ölene kadar şifa içelim," dedi.

Fırtınaya çok yakalanmıştım. Daha önce hiç bilerek girmemiştim ve bu his biraz garipti. İçeride kaldığınız her saniye sağlığınıza azaltıyor ve her şeyin mor ve sisli görünmesine neden oluyordu. Bir kamp ateşi bulduk ve yaktık, bu bize hayatta kalmak için yeterli olmasa da biraz sağlık kazandıracaktı.

Bodhi'nin beşiğinde uyanmaması için sessizce konuşmaya çalıştığının farkındaydım. Odamdaki tüm ışıkları kapatmıştım.

Sadece dizüstü bilgisayarımın ekranının mor ışıltısı vardı.

"Al." JB bana bir sağlık kiti fırlattı ve onu kullandım, sağlık çubuğumun yeşile dönmesini izledim. Onun boğuk erkek sesini bu karikatürize edilmiş seksi kadın masal karakterinden duymanın tuhaf bir çekiciliği vardı.

"Sence bu şekilde yaşamaya daha ne kadar devam edebiliriz?"

Envanterimdeki bandajlardan birini kullanarak sordum, elf bedenim kolunu sararken diz çöktü.

"Bilmiyorum," dedi JB, ateşi besleyecek daha fazla odun için yakındaki bir çalıyı keserken. "Bunu daha önce hiç yapmadım. Ama sadece on kişi kaldı. Kazanabiliriz bile."

"Fırtınanın içinden mi?"

JB mırıldandı ve envanterini karıştırdığını anlayabiliyordum. Çünkü Küçük Kırmızı'nın elinde sürekli farklı silahlar ve nesneler belirliyordu. Ateş onun destansı kukuletalarının üzerinde inanılmaz gölgeler oluşturunuyordu. "Bu derinin içinde çok seksi görünüyorsun," dedim.

"Sen de öyle," dedi JB.

Gerçek hayatta homurdandım, sonra donup kaldım ama Bodhi uyanmadı.

"Öyle mi?" Ben sordum. "Bu Will Ferrell bedeni seni azdırıyor mu?" Çok fazla ifadem yoktu, bu yüzden uzun, oldukça seksi bir saksafon solosu çalmamı sağlayan bir tane taktım. Küçük Kırmızı kıpırdamadan durdu ve benim garip elf vücudumun havayı zıplatmasını izledi.

JB, "Şu anda kesinlikle kafam çok karışık," dedi.

"Artık kablolarım olduğunu bile sanmıyorum," dedim. "O kadar çaprazlar ki. Sanırım damarlarım var."

Sana yalan söylemek zorunda kaldığım bazı şeyler var. Gözlerini kapatmanı ve yirmi yaşında olmanın nasıl bir şey olduğunu gerçekten hatırlamanı istiyorum. Evini, dairenin ya da yurt odanı hatırlamanı istiyorum. Kime aşkıydın? Bedeninizin içinde olmak, bacaklarınızı açıp televizyon izlemek nasıl bir histi? Ne kadar gülünç, delice, korkunç derecede aptal olduğunuzu, bilmediğiniz ne kadar çok şey olduğunu düşünün. Genç ve genç olduğum için de aptal olduğum gerçeğini elimden geldiğince saklamaya çalıştım, ancak bazı anlar vardır ki bunu başka türlü anlayamazsınız: bir aptal, dünyanın sert yüzeyiyle olduğu gibi karşı karşıya gelir.

Ertesi sabah Jinx'in banyodaki işi uzun sürdü. Suzie çaresizce işemek istiyordu. "Dostum, baban dokuz yıldır orada," dedi.

Bodhi hâlâ uyuyordu ve Margo rahatsız edilmeden kahvesini içmeyi umuyordu. Suzie'ye yardım edecekti elbette. Banyo kapısını çaldı. "Baba?"

Cevap gelmedi. "Baba, iyi misin?"

Jinx'in sırtı ağrısaydı ve acı çekseydi yine de cevap verirdi. Cevap vermemesi bilincinin yerinde olmadığı anlamına geliyordu.

Suzie, "Bekle," dedi ve gidip Ralphs market indirim kartını aldı. Kartı kapının aralığından içeri soktu, ileri geri salladı, ta ki aniden bir tık sesi duyulup kapı açılana kadar. Margo içeri girdi ve onu görür görmez Suzie görmesin diye banyonun kapısını çarparak kapattı. Adam pijamalarıyla kuru küvetin içindeydi, bilinci yerinde değildi.

İğne hâlâ kolundan dışarı sarkıyordu. Derisinde kalması onu hasta etmişti. Kadife saç lastiğini bağlamak için kullanmıştı. Yüzünü hissetmek için uzandı, üşüyeceğinden korkuyordu. Sonunda parmaklarının yüzünü sıyırmasına izin verdiğinde

Yanağı sıcaktı ve yeniden nefes alabiliyordu. Onu çenesinden yakaladı ve salladı. Gözleri açıldı. Gözbebekleri bir yılanınki gibi küçük görünüyordu.

"Selam," dedi, hülyalı ve mutluydu. Kaşlarını kaldırdı, onu gördüğüne şaşırmıştı.

Margo'nun tüm dehşeti o kadar hızlı bir şekilde iğrenmeye dönüştü ki, bunu zar zor ayırtılabildi ve eli düş düğmesine gitti ve bunu yapmayı planlamadan önce soğuk suyu onun üzerine çevirdi. Jinx kekeleyerek doğruldu. "Dur!

Margo, dur!" Kapattı.

"İğneyi kolundan çıkar," dedi olabildiğince sessiz bir şekilde, Suzie duymasın diye kulağına yakın bir yerde. Uzandı ve iğneyi bulup çıkarana kadar kolunu sıvazladı. "Neden lan," diye fısıldadı. "Yani, ne kadar zamandır ... ?"

"Çok üzgünüm Margo," diye fısıldadı Jinx. "Çok üzgünüm. Bir daha olmayacak."

"Benimle dalga mı geçiyorsun?"

Birbirlerine baktılar. Adam sırılsıklamdı ve yüzü şişmişti. Aptal görünüyordu, bir hayvan gibi, ağzının etrafındaki kaslar gevşemişti. Ne söyleyeceğini, ne yapacağını düşünürken, adam tekrar uykuya daldı ve kadın onun yüzüne sert bir tokat attı. Adam bir anda uyandı.

"Aşırı doz mu alıyorsun?" diye tısladı. "Seni acile götürüyüm mi?"

Jinx güldü. "Hayır, aşırı doz almıyorum. Suratıma tokat atmayı kesersen hayatımın en güzel zamanını geçireceğim. Ve hava soğuk. Neden bu kadar soğuk?"

"Çünkü tamamen ıslanmışsın."

Jinx tamamen sırılsıklam olmuş pijamasına şaşkınlıkla baktı. "Bunu nasıl yaptım?" diye sordu.

"Tamam," dedi, "sana kuru giysiler getiriyorum, onları giyiyorsun ve sonra seni odana koyuyorum ve orada kalıyorsun. Anladın mı?"

Kafasının iyi olduğunu ve bunun bir sır olması gerektiğini kavramış gibiydi, her ne kadar durumu tam olarak anlayamamış olsa da. Kahrolası zihnine tanıdık gelen bir paradigma belki de. Başını salladı. "Sen elbiselerimi al, ben de onları geberileyim," dedi. Margo bunun ne anlama geldiğini bilmiyordu. Adamın giysilerini almaya gitti.

Banyo kapısının dışında bekleyen Suzie'ye "Duşta sırtı gitti," dedi. "İnanılmaz derecede utanıyor. Bu yüzden ben de giyinmesine yardım et ve onu odasına götür. İlaçları etkisini gösterdiğinde birkaç saat içinde iyi olacaktır."

Suzie sempatik bir şekilde başını salladı ve kapının yanında işemeyi beklemeye devam etti.

Margo, Jinx'in kendi kendine giyinebileceğini ummuştu ama banyoya döndüğünde Jinx yine uyuyordu. Margo onu uyandırdı ve üstünü değiştirirken arkasını döndü ama Jinx pantolonu giymekte zorlandı ve duş demirine yapışan Jinx'in ayağını yönlendirmek zorunda kaldı. Jinx kıkırdamaya devam etti.

"Gülmeyi kes," dedi. "Bu hiç komik değil."

"Biraz komik," dedi adam.

"Baş," dedi ve gömleğini giyebilmesi için başını eğdi.

"Gel," dedi, onu elinden tutarak. Adamın küvetin kenarında bıraktığı iğneyi aramak aklına geldi. İğneyi kaptığı gibi ıslak giysilerinin arasına soktu ve onu dışarı çıkarıp odasına götürdü.

Jinx hemen uyku tulumuna gitti ve içine tırmandı. "Cennet," dedi.

Margo ıslak bohçayı açtı ve giysileri sepetine attı, iğneyle ne yapacağından emin değildi. "Zulan nerede?" Margo fısıldadı.

"Ne?"

"Zulan nerede? Bu iğneyle ne yapacağım?"

"Oh," dedi Jinx. "Banyo dolabının alt çekmecesinde ufak tefek bir alyan anahtarı var, onu kullanarak havlu çubuğunu sökebilirsin. Ve biliyorsun, içi boş." Nedense bu onu çok güldürmüştü.

"Tüp şeysi."

"Bekle, havlu çubuğunun *içinde* mi?" Margo söyledi. Gerçekten dahiceydi. "Sen burada kal. Tamam mı? Odanızda kalın. Anladın mı?"

"Kimden saklanıyorum?"

"Suzie'den."

"Tanrım, Suzie'nin bilmesini istemem." Bu onu gerçekten korkutmuşa benziyordu.

"Kal," dedi ve iğneyi tişörtünün koluna saklayarak dışarı çıktı. Kısa süre önce minnettar Suzie tarafından boşaltılan banyoya girdi ve kendini içeri kilitleyerek metal borusunun içinde bulduğu havlu çubuğunu söktü üç iğne daha ve küçük bir poşet kahverengi macun. Kahverengi macunu tuvalete boşalttı ve sifonu çekti, ardından iğneleri büyük, yumuşak bir tomar haline gelene kadar tuvalet kağıdına sardı. Havlu çubuğunu tekrar bir araya getirdi, elleri titriyordu. Terliyordu.

"Margo," diye seslendi Suzie banyo kapısından, "Bodhi uyandı ve onu kucağıma aldım ama huysuzlanıyor. Sanırım emzirilmesi gerekiyor."

"Tamam," dedi Margo ve iğne demetini kapüşonunun ön cebine soktu, kapıyı açtı ve Bodhi'yi Suzie'den alarak odasına koşarken onu vücudundan uzak tuttu. Artık ağlamaya başlamış olan Bodhi'yi yatağına yatırdı ve şırınga paketini dolabında ayakkabılarının arkasına sakladı. Kendini hem bir bombayı başarıyla etkisiz hale getirmiş hem de ne yaptığını bilmeyen saf bir aptal gibi hissediyordu.

Margo,

Daha sonra deponun üzerinden geçmek için telefon görüşmesi yapacak vaktin var mı? 2-3 boş vaktim var. Kısa versiyon: Harika bir şey elde edemedik. Berbat bir koca ama harika bir baba olduğu ortaya çıktı.

Yakında
konuşuruz,
Ward

Margo o gün Jinx'le birlikte pembe kadife kanepede otururken, Bodhi göğsünde uyurken e-postayı uyuşuk uyuşuk okudu. Ward, ifadenin asıl amacının Mark'ın zaten sahip olduğu çocuklara iyi bir baba olmadığını kanıtlamak olduğunu açıklamıştı. Çocuklara yemeği kim hazırlıyor, kıyafetlerini kim alıyordu? Çocuklar yaralandıklarında kime gidiyorlardı? Çocuklarla hangi kitapları okuyordu?

Onlar mı? Çocuk doktorlarının adı neydi? Ward ona, "Çoğu babanın çocuklarının doktorunun kim olduğu hakkında hiçbir fikri yok," dedi. Margo da ona yeterince bilgi vermişti.

Kronik sadakatsizlik hakkında can sıkıcı sorular sormak için detaylar. Ward, Margo'nun aleyhine dönmesin diye ahlaki argümanları kullanmaktan çekiniyordu. Seks işçiliği > aldatma, günah açısından, en azından çoğunun zihninde.

Suzie derse gittiğinde Jinx'in odasından çıkmasına izin vermişti. Şimdi daha uyanıktı, ancak tek yapmak istediği güreş izlemek ve

uyukluyor ve durmadan burnunu kaşıyordu. Onu sorgulamaktan çoktan yorulmuştu. Bu ne kadar zamandır devam ediyordu, nereden para kazanıyordu, neden yapmıştı?

Verdiği cevaplar sinir bozucuydu, ama yine de oldukça dürüst olduğunu düşünüyordu. Margo'nun sakladığı ilacı hemen ertesi gün dolabında bulmuş ve bir haftadan kısa bir sürede bitirmişti. Ondan sonra Los Angeles'ta tanıdığı bir adamı aramıştı. Tabii ki Los Angeles'ta tanıdığı bir adam vardı. Margo kendini inanılmaz derecede aptal hissediyordu. Jinx en başından beri gizli zuladan ilaç çalışıyordu ve o bunu fark etmemişti bile.

"Evet," dedi ve güldü. "Sana onlara ihtiyacım olmadığını söylemeye başladım çünkü bir tane istediğimde gidip şişeye bakıyor ve kaç tane eksik olduğunu görüyordun."

Ondan daha önce hiç nefret etmemişti, çocukken bile onu en çok yaraladığı zamanlarda bile, bu şekilde, ciğerlerindeki bu sıcak ve karanlık öfkeyle nefret etmemişti. En kötüsü de, tüm bunları anlatırken, elinin tersiyle burnunu kaşırken yüzünün ne kadar sersem ve gevşek görüldüğüydü.

"Neden ağlıyorsun?" diye sordu biraz geveleyerek. "Hey, neden ağlıyorsun?"

"Çünkü ne yapacağımı bilmiyorum!" dedi Bodhi'yi uyandırmadan gözyaşlarını silmeye çalışarak. Babasıyla birlikte olmak, tamamen yalnızken başka bir insanla uğraşmak zorunda kalmak gibiydi. Bu anlamda neredeyse bir bebek sahibi olmak gibiydi.

"Margo," dedi Jinx, "olay sandığın kadar büyük bir mesele değil. Benim açımdan büyük bir ihanet olmadığını söylemiyorum, öyleydi. Ama eroin bir uyuşturucu. Ortakyaşam ya da onun gibi bir şey değil, insanı şeytana dönüştürmez."

Margo simbiyotun ne olduğunu bilmiyordu ve bu da Örümcek Adam ve Venom hakkında bir tartışma ve söz konusu canlı siyah yapışkanın Google Görsellerinde arama yapılmasını gerektirdi.

"Sadece söylüyorum," dedi Jinx, şimdi biraz daha akli başında görünüyordu, "ne zaman

Derin ve karanlık bir ormanda kaybolduysanız, yapmanız gereken şey ağaçlardan korkmak değildir. Çıkış yolunu tekrar bulmak zorundasınız. Ve eğer bunu büyük bir

Korkunç bir şey, sanki her nüksettiğimde dünyanın sonu geliyormuş gibi - o zaman bunu senden daha fazla saklayacağım ve o zaman bununla savaşmak için daha kötü bir durumda olacağım."

Ona baktı, kendisini manipüle edip etmediğini anlamaya çalışıyordu.

"Margo, yetişkin hayatım boyunca bu savaşla mücadele ettim, bu oldukça

banal geliyor." Güldü ve tavana baktı. "Yani, Tanrım, ne kadar üzücü bir şey. Ne büyük bir hayat kaybı."

"Boşa gitmedi," dedi Margo. "Çocuklarına ve kariyerine bir bak. WWE Onur Listesi'nde yer alıyorsunuz. Hiçbir şey boşa gitmedi."

"Ama bütün o zaman boyunca," dedi Jinx, hâlâ ona bakmadan, "gizlice buradaydım."

Ve tüm enerjimi *buna* harcadım. Diğer şeyleri hiç yaşamamışım gibi hissediyorum, etrafımdaki yüzeye yansımış gibiydi."

"Oh, baba," dedi Margo.

"Ama mesele de bu," dedi Jinx. "Trajedi, çörekçinin önündeki Lexus'lu bir adamdan aldığınız kahverengi macun değil; trajedi benim boktan bir baba olmam." Kocaman elini uzattı ve dikkatlice, yumuşak bir şekilde parmaklarını yanağından aşağı indirdi.

"Değildin," dedi ona.

Ama ikisi de onun öyle olduğunu biliyordu. Ve sadece onun için değil. "Mark'ı aradığım için de özür dilerim," dedi Jinx.

"Bekle, Mark'ı aradığında kafan iyi miydi?"

Jinx başını salladı. Margo gözlerini kapattı. Bodhi göğsünde ağırlaşmış terliyordu ve nefes alamıyormuş gibi hissediyordu. Elbette sorun buydu. Sadece kafası iyiydi. Kendini utangaç bir şekilde Dr. Sharp'a gizlice bunun ne kadar iyi hissettirdiğini, babasının onu böyle koruduğunu, savunduğunu söylerken düşündü.

"Beni kovacak mısın?" diye sordu.

"Bilmiyorum," dedi Margo. Ağzında ekşi bir tat vardı. Dürüst olmak gerekirse onu kovmak aklına gelmemişti ama belki de yapılacak en mantıklı şeyin bu olduğunu görebiliyordu. Birden JB'nin gelmekte olduğunu hatırladı ve ona gelmemesini söylemesi gerekip gerekmediğini düşündü. "Seni kovarsam ne yaparsın?"

"Bilmiyorum," dedi Jinx. "Yani, dürüst olmak gerekirse muhtemelen birkaç ay kullanır ve sonra rehabilitasyona geri dönerim."

"Aman Tanrım," dedi Margo. Adamın dürüst davranmasından memnundu. Bu aynı zamanda endişe vericiydi.

Jinx giderse çok üzülürdü, eğer her şey böyle biterse. Ama kalamazdı, Bodhi'nin yanında bu şekilde kalamazdı. Ve ona yalan söylemişti, bunca zamandır yalan söylüyordu.

"Margo," dedi Jinx, "senden gerçekten çok büyük bir iyilik isteyeceğim." "Seni şu anda kapı dışarı edecek değilim," dedi Margo.

"Hayır," dedi, "benzin istasyonuna gidip bana bir Milky Way alma şansın olup olmadığını soracaktım."

Ona baktı.

"Tamam!" Ellerini havaya kaldırdı. "Ya da değil!"

Benzin istasyonuna gidip ona bir Milky Way aldı, kısmen ondan uzaklaşmak için, ama aynı zamanda kendisi de bir Milky Way istediği için. Bodhi göğsüne bağlıyken orada yürümek onu tekrar normal hissettirdi, artık yapışkan bir kabusun parçası değildi, sadece sağlam, normal küçük benliğiydi. Milky Way'lerin yanı sıra biri kendisi, diğeri Jinx için olmak üzere iki Portakallı Yemek aldı.

Ward'dan gelen e-posta iç karartıcıydı ama saat ikide onunla konuşacak ve her şeyi öğrenecekti. Hayal edemediği şey, bu velayet savaşının geri kalanını Jinx olmadan atlatmaktı. Yine de Jinx tarafından kullanıldığını, kandırıldığını ve manipüle edildiğini hissediyordu. Yapılacak tek doğru şeyin onu kovmak olduğunu düşünüyordu.

Milky Way'ini açmak için eve gelmeyi bile beklemedi, eve dönerken paketini soyarak açtı. Jinx'e OnlyFans'tan ilk bahsettiğinde, o da tıpkı Shyanne gibi ondan yüz çevirmişti. Ama içinde Bir saatten az bir süre sonra geri dönmüştü. Onun yanında olmayı seçmiş, ona bir araba olmadığını söylemiş, vergileri nasıl ödeyeceğini ve nasıl ısınacağını öğretmişti. Bebeğini zıplatmış, ağlamalarını yatıştırmış ve Bodhi yeni ya da sevimli bir şey yaptığında dönüp ona bakmıştı.

Evet, saf ve aptaldı. Çok genç ve çok aptaldı. Uyuşturucu bağımlılığı ve vergiler gibi ciddi konuları tamamen yanlış ele alma kapasitesine sahip. Ama

Güçlüydü. Ve kararlıydı. Öğrendiği bir şey varsa, o da güç ve inatçılığın hiçbir şey olmadığıydı. Jinx'in söylediği gibi, derin ve karanlık bir ormanda kaybolduğunuzda yapmanız gereken şey ağaçlardan korkmak değildir; bu çok mantıklıydı. Bu ona OnlyFans'ın Mark'ı nasıl korkuttuğunu hatırlattı, sanki insanlar vajinasını gördükten sonra Margo artık Margo olmayacaktı. Belki de Jinx uyuşturucu kullansa bile hâlâ Jinx'ti.

Güneş güçlüydü ve gözlerini kıstı, ağzı eriyen çikolata, karamel ve nuga ile doluydu. Siktir et, diye düşündü.

Jinx hayatı boyunca bu savaşı verdiyse, Margo da onunla birlikte savaşıyordu.

"Gel bana, kaltak!" dedi ve güldü, dişlerinin her yerinde çikolata vardı.

Metadon kliniği Commonwealth Caddesi'ndeydi, 80'lerin panelli aynalı camlarından oluşan büyük bir küptü, sadece tabelasızlığıyla dikkat çeken bir binaydı. Jinx ve Margo ertesi sabah saat sekizde geldiler, ne kadar yoğun olacağını anlamamışlardı. Tüm evrakları doldurmaları, kan ve idrar testlerini tamamlamaları ve doktoru görmeleri üç buçuk saatlerini aldı.

doktor (gerçekten çok iyi biriydi). Ama hepsini yaptılar ve sonunda Jinx'e ilk dozunu verdiler.

Eve dönerlerken Jinx, araba koltuğu üzüntüsünü atlatmasına yardımcı olmak için Bodhi'yle birlikte arka koltuğa oturdu ve Bodhi mutlu bir şekilde cıvıladı ve Jinx'in önünde sallandığı yüzük oyuncağını kaptı.

"Teşekkür ederim Margo," dedi Jinx.

Margo ne söyleyeceğinden emin değildi. Metadonun en iyisi olacağına karar vermek için Google'da birkaç saat araştırma yapması yetmişti. Jinx'i bunu denemeye ikna etmesi çok daha uzun sürmüştü. Argümanları şunlardı: Ayrılmak zorunda kalmayacaktı, onunla yaşamaya devam ederken tedavi görebilecekti; bir opiat olduğu için kronik ağrılarını da tedavi edecekti, böylece gelecekte bu gibi durumlardan uzak duracaklardı; yarın gidebilir ve yeni bir rotaya girebilirlerdi. Detoksun ıstırabına katlanmak zorunda kalmayacaktı. Sadece işi bitebilirdi, her şey bitti.

Jinx'in argümanı metadonun eroin olduğuydu, hiçbir farkı yoktu, uyuşturucu uyuşturucuydu ve bağımlı bağımlıydı, ayrıca her gün oraya gitmek zorundaydınız.

Her gün, ne kadar sıkıcı, ve o bitmeyecekti, asla bitmeyecekti, gerçekten temizlenmeyi erteleyecekti çünkü sonunda metadonu bırakmak zorunda kalacaktı. Ayrıca insanların sizin hakkınızda daha az düşünmesine neden oluyordu.

Sadece ona gitmesi gerektiğini yoksa onu kovacağını söylediğinde kazanmıştı.

"Rica ederim," dedi, gözleri yoldaydı. "Hayır, yani şimdiden daha iyi hissediyorum."

"Öyle mi?"

Jinx, Margo'nun zulasını temizlediğini öğrendiğinde çılgına dönmüştü. Bütün geceyi terleyerek ve ishal olarak geçirmişti.

"Evet, yani sadece karnıma değil sırtıma da kramp girdi. Arabaya bindiğimde fark ettim. Ve sadece yarım saat falan mı oldu?"

Onun sesindeki umudu duyabiliyordu. Ya işe yararsa? Ya sürekli acı içinde olmak ya da dünyanın pisliği olmak arasında seçim yapmak zorunda kalmazsa? Ya bu iki seçenekten daha fazlası varsa?

"Göreceğiz bakalım," dedi Margo. Metadona düşük dozda başlamak zorundaydılar çünkü metadonun asıl amacı vücudunuzda inanılmaz uzun bir süre kalmasıydı. Eğer dozu çok hızlı yükseltirseniz, yanlılıkla aşırı doz alabilirsiniz. Doktor Jinx'in muhtemelen o akşam yoksunluk belirtileri hissetmeye başlayacağını açıklamıştı. Bir önceki gece kadar kötü olmayacaktı,

Yine de. Ve bir sonraki doz için sabah beşte gelebilirdi. Mükemmel doza ulaşmaları için en az birkaç hafta geçmesi gerekecekti; aşermeleri uzak tutmaya ve Jinx'in acısını onu zombiye çevirmeden dindirmeye yetecek kadar.

Ama bu bir umuttu. İkisi de uykusuz ve yorgundu ama yine de umut vardı.

"Ne yapmak istediğimi biliyor musun?" Arabadan indiklerinde Jinx sordu. Gülümsüyordu ve teni normal görünüyordu ve Margo da ona gülümsemekten kendini alamadı.

"Ne?"

"Ekmek yapmaya gerçekten başlamak istiyorum. Agresif bir şekilde içine girmek gibi." "Tamam, şimdi de kendini vazgeçilmez kılmaya çalışıyorsun," dedi Margo.

Bodhi'yi elinden almak için uzandı.

"Hayır, sorun değil," dedi Jinx, "sırtım şu anda iyi hissediyor."

Margo ona baktı. Kafası güzel görünmüyordu ve ayaklarının üzerinde sabit duruyordu. O anda Margo, babasının kaldırımında ona böyle gülümsemesi için ödemeye razı olmayacağı tek bir bedel düşünemedi, Bodhi kolunun kıvrımına tünemiş, göz kamaştırıcı sabahı kasvetli küçük bir baykuş gibi izliyordu. Jinx'in haftalarca ona yalan söylediğini, kafayı bulduğunu ve onun bunu fark etmediğini düşünmemeye çalıştı. Bunun ne anlama geldiğini, geçmişteki o karanlık hava kabarcıklarını düşünmemeye çalıştı.

"Önden buyur tatlım," dedi ve ona binalarının kapısını işaret etti.

Öne doğru bir adım attı ve açtı, sonra da ona doğru tuttu, "Önden buyur, etim!"

Bir romanda tedirgin edici bir çaresizlik vardır. Minyatürde özenle yeniden yaratılan dünya; kelimelerden yapılmış bu küçük diorama. Beni yaratmak, sizi baştan çıkarmak, bu kadar farklı kahvaltılık gevrekleri saymak için neden bu kadar zahmete girdiniz? Kurnaz küçük daireyi, minicik Jinx'i yapmak için mi? Bu, yeni erkek arkadaşınızın ailesiyle ilk kez tanışmaya gitmek ve hepsinin ücretli oyuncular olduğunu keşfetmek gibi bir şey.

Neredeyse daha kolay

gerçek olduğuma inanmak, gerçekte neler olup bittiğini anlamaktan daha zor. Birinin beni ilk etapta icat etmesine neden olabilecek çaresizlik. Bu büyüklükte ve ayrıntı düzeyinde hayali bir alan yaratmayı gerektirecek aciliyet ve ihtiyaç.

Ve bu gerçekten insanı meraklandırıyor: Ne tür bir gerçeği anlatmak için bu kadar çok yalan gerekir?

OceanofPDF.com

Bölüm Yirmi Bir

O öğleden sonra Ward'ı arayıp Jinx'in metadon durumunu açıkladığımda çılgına döndü. "Uyuşturucunun bu işin içine girmesi kötü haber Margo. Her şeyi mahvedecek."

Ahlaki muammayı açıklarsam, Dr. Sharp ve Mark'ın ve hatta yargıcın anlayacağına inanmak istedim. Bağımlılıkla mücadele eden bir aile üyesine yardım etmek yapılması gereken doğru şey değil miydi? Bir tedavi programında aktif olarak iyileşmeye çalışmıyor muydu? Ona yardım etmek beni neden daha kötü gösterebilir ki? Bağımlılık bulaşıcı değildi.

"Hayır," dedi Ward. "Bu çok fazla şey demek. Yaşınız var, OnlyFans var, profesyonel güreş olayı var - bir de uyuşturucu mu eklediniz? Gerçekten kötü görünmeye başlıyor."

Ward'un ne demek istediğini biliyordum. Bizi beyaz pislik gibi gösterdiğini kastetmişti.

Ki öyleydik. Bunu hep biliyordum. "Ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Yani, senin yerinde olsam, yalan söyledim." "Söyle miydin?"

"Açıkça değil, ama konuyu açma. Geriye ne kaldı, sadece ev ziyareti, değil mi? Jinx'in bunun için orada olmasına bile gerek yok, sinemaya gittiğini söyleyebilirsiniz. Uyuşturucu arıyor olsalardı belki metadon kliniğine kayıtlı olduğunu öğrenirlerdi ama HIPAA'ya göre buna erişimleri olup olmadığından bile emin değilim. Aslında, bundan şüpheliyim. Kaç tane insanlar Jinx'in nüksettiğini biliyor

mu?" "Yani, şu anda sadece ben."

"Ben olsam öyle yapardım. Ev ziyaretine gittiğinizde, kışınızı yırtarcasına yalan söyleyin. Nüks hiç olmamış gibi davran. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Bu mu?"

"Sanırım öyle," dedim. Yani Shyanne ve Jinx'in kızı olmam boşuna değildi. Soy bakımından neredeyse sahte kraliyet ailesiydim. Kaç kez kendi büyükannem ölmüş gibi davranmıştım?

JB o Cuma geliyordu, bu o kadar heyecan verici ve korkutucu bir gerçektir ki her düşündüğümde neredeyse çılgılık atıyordum. Perşembe günü Jinx nispeten stabil görünüyordu ve daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyordum.

"Biriyle görüşmeye başladım," dedim. Bodhi'yle birlikte parktaydık, onu küçük kova salıncakta itiyorduk. Jinx önde, ben arkada duruyordum ve belli aralıklarla Bodhi'nin küçük şişman bacaklarını yemek isteyen bir canavar gibi davranıyordum. Bodhi kahkahalarla çılgılık atıyordu.

Jinx şüpheli görünüyordu. "Kim?"

"Hani şu uzun mesajlar yazdığım adam var ya?" "Oh, Margo, hayır!" diye bağırdı.

Bir saatten fazla gidip geldik, ben açıkladım, Jinx itiraz etti, önce parkta, sonra waffle dükkanında, sonra da dairede. Sabırlı olmaya çalıştım. Böyle olacağını biliyordum. Jinx, JB'nin bana tecavüz edip öldüreceğine ikna olmuştu. Sonunda Jinx'e JB'nin annesi için yazdığı portreyi okuttum.

Okumayı bitirdiğinde iç çekti ve telefonumu geri verdi. "Bu çok zorlayıcı."

"Çünkü doğru olmasa bile," dedim, "böyle bir yalan uydurmak ne kadar mantıklı?"

"Bunun bir yalan olduğunu sanmıyorum," dedi Jinx. "Ama haklısın, yalan olsa bile, tipik bir katil/terapist *böyle bir yalan uydurmazdı*."

Başımı salladım, ne demek istediğimi anladığına sevinmiş ve rahatlamıştım.

"Tedirginim," dedi Jinx. "Bu konuda gerçekten iki fikrim var." "İki fikrin nedir?"

"Yani, endişeleniyorum. Ya bu adam senden faydalanmaya çalışırsa? Tüm bu şeyleri internette yaptığını görürse belki aklına bir fikir gelir." Gülerek güldüm. "Baba, yani, daha önce seks yaptığımı biliyor musun?"

"Evet, farkındayım!"

Ne söyleyeceğimden emin değildim. Bana göre JB'nin benimle seks yapmak için geldiği çok açıktı, aslında bütün mesele buydu. Tabii işler yolunda giderse. Ve ben de iyi gitmesini istiyordum.

Jinx, "Bir yanım da seni bu kadar mutlu gördüğüme çok seviniyor," dedi. "Buna sahip olmalısın, genç olmalısın. O duyguyu hatırlayabiliyorum, aşık olduğun ve başka bir şey düşünemediğin zamanları." Gözleri uzaklara dalarak gülümsedi.

"Viper'a vuruldun mu?"

Jinx kendine geldi. Pembe kanepede uzanmış, waffle tıka basa doldurmuştuk, Bodhi göğsümde uyuyordu. "Viper çok daha üzgündü durum."

Açıklayacak gibi görünmese de bekledim. "Viper onun gerçek adı mıydı?" diye sordum.

"Oh, sanmıyorum," dedi Jinx. "Gerçek adını bilmiyorum. Eskortluk yapıyordu. Tekrar kullanmaya başlamıştım ve bunu Cheri'den saklıyordum, bu yüzden bu 'iş gezilerine' gidiyordum ve temelde alem yapıyordum."

"Nereye gideceksin?" Söyleyeceği şeyden korkuyordum ama aynı zamanda bilmek de istiyordum.

"Bizden yaklaşık otuz dakika uzaklıkta La Quinta'sı olan bir kasabaya gittim. Ama tek başına uyuşturucu kullanmak pek eğlenceli değil. Bu yüzden eskort servislerinden birini aradım ve Viper geldi, bana şöyle bir baktı ve 'Paylaşsan iyi olur!' dedi. Birlikte çok zaman geçirmeye başladık."

Her şey çok sıradan, hayal ettiğimden çok daha sıradandı. Kafası iyiye nasıl olduğunu hatırladım, onu ve Viper'ı La Quinta'da birlikte Milky Ways yerken, muhtemelen eski güreş maçlarını izlerken hayal ettim. "Neden bu kadar zor zamanlar geçirdiğini düşünüyorsun?"

Sadık mı?" diye sordum. Çünkü bu bir bakıma tüm hayatımın sorusuydu. Onun sadık olamaması benim gebe kalmamın nedeniydi. Jinx kalpleri kırmış, evlilikleri mahvetmiş, çocuklarını yabancılaştırmıştı; hepsi seks için miydi? Uyuşturucuyu anlamak neredeyse daha kolaydı.

Jinx içini çekti, bunu gerçekten düşünmüş gibiydi. "Bunun gerçek seksle ilgili olduğundan emin değilim."

Yine kahkahalarla güldüm. "Ne hakkındaydı o zaman?"

Jinx çenesini ağrıyormuş gibi tekrar tekrar ovuyordu. "Yalnız kalıyorum. Geceleri. Ve kadınlar, bilirsin, yumuşak ve-"

"Yumuşak mı?!" Çok yüksek sesle söyledim. Neyse ki Bodhi kıpırdamadı.

"Bir de şu açıdan bakın," diye devam etti Jinx. "Kendini berbat, boş ve yalnız hissediyorsan, dışarı çıkıp Shawn Michaels'la kokain çekmek ve o Z'li kelimeyi kullandığında bir bar kavgasına karışmak mı istersin, yoksa kıkırdayan

Siz bir otel yatağında dondurma yerken size tüm hayat hikayesini anlatacak ve sonra da yumuşak memeleriyle size sarılacak bir kızıl saçlı?"

"Tanrım," dedim, "yalnız olmadığımızı mı sanıyorsun?"

"Sen ve Shyanne? Sen ve Shyanne birbirinize sahiptiniz," dedi.

Birbirimize bağlanma konusunda çok önemli bir şekilde başarısız olduğumuzu söylemek istedim. Yine de pek çok yönden, Shyanne ve ben, aramızda pek çok şey olmasına rağmen İsteyip de sahip olamadıklarımız şanslı olanlardı ve kime zarar verirse versin her zaman tam olarak istediğini yapan Jinx, hayatından zevk almayı asla başaramamıştı.

"Özür dilerim," dedi bana bakarak, kahverengi gözleri asil bir köpeğinki kadar hüzünlüydü.

"Her şey yolunda," dedim. Çünkü her şey planlandığı gibi gidiyordu. Bu soruları sorabilmek beni rahatlatmıştı. Babamı hep seks, uyuşturucu, şiddet gibi karanlık, anlaşılmaz dürtüleri olan biri olarak hayal etmişim. Gerçekten istediği ve ihtiyaç duyduğu şeyin acısının ve yalnızlığının hafiflemesi olduğunu anlamak bir bakıma daha iyiydi. Davranışları hâlâ kötüydü ama artık o kadar yabancı ve korkutucu değildi.

"Yani ben JB ile yemeğe çıkarken Bodhi'ye sen mi bakacaksın?"

Jinx başını salladı. "Ama onunla önce ben tanışacağım ve psikopat olmadığından emin olacağım."

"Biriyle tanıştığınızda onun psikopat olup olmadığını anlayabiliyor musunuz?" "Hemen hemen," dedi Jinx. "Birkaç tane tanıdığım var."

Ben de güldüm. Çünkü gerçekten gülmüştü.

Fullerton'da kısmen üniversiteler, çoğunlukla da Disneyland'e yakınlığı nedeniyle uygun fiyatlı otel sıkıntısı yoktu. Ama JB bir Airbnb seçmişti. Kendi deyimiyle, "fiziksel olarak yapmaması mümkün değildi." Perili bir malikaneydi. İlanı bana göndermişti ve gecelik yaklaşık 400 dolar olan fiyatı görünce nefesim kesildi. Dışarıdan Fullerton'daki herhangi bir normal ev gibi görünüyordu, sevimli ve mütevazı. İçeride her şey mor kadife ve kırmızı ipekti, loş ışık, parlayan mor gözlü plastik bir kuzgun, ürkütücü portreler ve kristal küreler vardı. Bir "perili oyun odası" ve tamamen normal görünümlü bir açık hava jakuzisi vardı. Evin en komik yanı da buydu; ürkütücü iç mekanı ile banliyö dış cephesi arasındaki tezat.

JB'nin geldiği gün o kadar heyecanlı ve gergindim ki sanki bedenimin dışındaymışım gibi hissediyordum. Suzie'den yeşil bir elbise ödünç almıştım ve sürekli terliyordum.

Bu yüzden evin içinde koştururken, Bodhi'nin biberonlarıyla sterilizatörün çalıştığından emin olurken, temiz bir battaniye bulmak için çamaşırları karıştırırken kollarımın altına tuvalet kâğıdı doldurmuştum.

Kapı çaldığında cevap vermek için koştum ve topuklu ayakkabılarımla ayağım takıldı, yüzüstü halıya düştüm. "Tanrım!" Jinx, ön kapıya bir an önce ulaşmak için umutsuzca suya atlayan bir balina gibi yerden kalkarken, "Tanrım!" diye bağırdı.

Kapıyı açtım, dizlerim halı yanığından sızlıyordu, saçlarımın telleri dudak parlaticıma yapışmıştı, tuvalet kâğıtları elbisemin koltuk altlarından çıkmaya çalışıyordu ve o da oradaydı, en az benim kadar gergindi. Beklediğim kadar uzun boylu değildi. Omuzları genişti ve sağlam yapılıydı, sanki gövdesine vursanız iyi bir ses çıkaracak gibiydi. Siyah düğmeli bir gömlek ve kot pantolon giymişti ve sakız gibi kokuyordu. Ama oydu.

Hissettiğim en önemli şey buydu: onu tanıdığımı, olmasını umduğum kişi olduğunu.

"İçeri gel," dedim elimle işaret ederek. Elinde bir buket kaplan zambağı vardı, çilli pembe olanlardan, hala süpermarketten aldığı çatlak plastiğe sarılıydı. Onları bana uzattı.

"Aman Tanrım," dedim ve kızardım. Sanki beni okul dansı için almaya gelmiş gibi hissettim.

"JB mi o?" Jinx oturma odasından gürledi. JB'yi içeri götürdüm ve onları tanıştırdım. Jinx, diğer kolunda Bodhi'yi tutmaya devam ederken sakat bırakacak kadar güçlü bir el sıkışma hareketi yapmayı başardı. JB bunu iyi idare etti ve ona "efendim" dedi.

Çiçekleri zaten tutuyor olmama rağmen Bodhi'yi babamdan aldım ve kalçamda zıplattım. "Bu Bodhi," dedim JB'ye ve JB Bodhi'nin minik eline uzandı, sonra uzanması gerekip gerekmediğini bilemedi.

"Merhaba," dedi, biraz garip bir şekilde. Bodhi'yi tanımadığı belliydi. Bebekler hakkında

hiçbir şey.

"Şunları suya koyayım," dedim, bir çocuk gibi mutfağa girdim. topuklu ayakkabılarımın içinde zürafa. Ayakkabıları tekrar gözden geçirmeye başlamıştım bile. JB'nin beni takip edeceğini düşünmüştüm. Jinx onunla konuşmaya başlamıştı ve ben de panikleyip onu orada bıraktım. Kalp atışlarımı normal hıza getiremiyordum. Çiçekleri vazoya yerleştirirken Bodhi'yi mama sandalyesine oturttum. Koltuk altlarımdan tuvalet kâğıdını çıkardım ve sakinleşmeye çalıştım.

Belli ki JB, Jinx'in çapraz sorgusunu geçmişti ve ben o kadar heyecanlıydım ki Bodhi'yi öpmem dışında vedalaştığımızı bile hatırlamıyorum.

ve sonra kapıdan çıktık. Merdivenlerden inerken ayağım takıldı, bileğimi burktum ve sert bir şekilde aşağı düştüm. Merdivenlerden düşmeyi bitirdiğim anda kötü olduğunu anlamıştım. Kalkmaya bile çalışmadım.

"Oh kahretsin!" JB bana doğru koşarak ağladı.

"Ben iyiyim," dedim, iyi olmadığımı bilmeme rağmen. Ayakta durabileceğimden bile emin değildim, ayak bileğim çığlık atıyordu.

"Babanı çağırmanı ister misin?" diye sordu. "Doktora gitmen gerektiğini düşünüyor musun?"

Istirap içinde gözlerimi kapattım. Onun rezervasyon yaptırdığı lüks restorana bu şekilde gidemeyeceğimi biliyordum ve Jinx'in bileğimin kırık mı yoksa sadece burkulmuş mu olduğunu söyleyebiliyordu; yaralanmalar konusunda harikaydı. Ama oraya geri dönersek herhangi bir randevumuz olma şansının sıfıra düşeceğini de biliyordum. Ayağa kalkmaya çalıştım ve bileğime ağırlık verdiğimde nefesim kesildi.

JB yüzünü buruşturdu.

"Perili köşke gidip sipariş versek nasıl olur?" dedim. "Doktora gitmen gerektiğini düşünmüyor musun?" JB bana eliyle işaret ederek Ayak bileği.

"Eğer kırıldıysa yarın da kırılmış olacak," dedim. "Ve eğer bu randevuyu yapamazsak ağlayacağım. Lütfen? Lütfen senin evine gidip sipariş verebilir miyiz?"

"Tabii ki," dedi JB, "tabii ki, tabii ki." Ama endişeli görünüyordu. "Yürümek için yardım ister misin?"

Başımı salladım ve omzunu eğdi, böylece beni belimden desteklerken tutunabildim. Park yerine, kiralık arabasına doğru yalpalayarak yürüdük.

Perili malikâneye vardığımızda JB bana kapıda yardım etti, sonra da kendisi içeride kaybolurken beklememi söyledi. Döndüğünde tekerlekli bir masa sandalyesini itiyordu. Keyifle içine oturdum ve beni gezdirmeye başladı. Perili köşklere göre çok gösterişliydi. Koridorda duvar kağıdındaki gözleri parlatan siyah bir ışık vardı. Ayrıntılı yaldızlı çerçevelere asılmış düz ekranların hareket ediyormuş gibi görünen tabloları gösterecek şekilde ayarlandığı oturma odasına yerleştik. Kendimi kadife bir koltuğa attım ve JB ayak bileğim için bir poşet içinde buz getirdikten sonra yanıma çöktü. ne sipariş edeceğinize karar verin.

"Oh, ne almamız gerektiğini biliyorum," dedi. "Bu çok açık!" "Ne?"

"Kanatlar!" dedi.

Heyecanlı bir çocuk gibi ellerimi çırpıttım. "Evet!" diye bağırdım. "Kanatlar!"

Yemek siparişi verme işi bittikten sonra, kanepede yanımda oturduğunu fark ettim. Kendimi büyülenmiş bir vampir gibi hissediyordum. ama yemekten önce öpüşmeye başlayamazdık. Ben de uçuşu, işi ve daha önce Kaliforniya'ya gidip gitmediği hakkında sorular sordum (gitmişti ama Fullerton'a gitmemişti, çünkü Fullerton'a kim neden gitsin ki?) Birbirimize yabancıymışız gibi hissediyordum ve birbirimizi tanıyormuşuz gibi hissetmeye nasıl geçeceğimi bilmiyordum.

"Baban oldukça korkutucu," dedi JB. Ona babam hakkında bilgi vermiştim ama bunu bizzat deneyimlemek başka bir şeydi.

"Hayır, aletini kesmekle mi tehdit etti?" Ben sordum.

JB güldü. "Şimdi sanki bana karşı ağırdan alıyormuş gibi hissediyorum."

"Uydurma ailemin ölçülü, neredeyse edebi niteliği hakkında hiç düşündünüz mü ve bunu gerçek ailemle karşılaştırdığınızda, hiç 'Kahretsin, bu bir dahi' demediniz mi?"

"Evet, Goodreads'teki yorumumu görmedin mi?"

Güldüm. "Goodreads de ne?"

"Kitap inceleme sitesi gibi bir şey, şakaydı."

Kıkırdadım, diğer insanların onun özel yazışmalarımız hakkındaki yorumlarını okuduğu bir fanteziye kapıldım ve neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. "Tanrım, insanlar bir şeyleri incelemeye bayılıyor," dedim ve dehşetle OnlyFans hesaplarının incelemelerine adanmış bir site hayal ettim.

"Penisler bile," dedi JB.

Bu doğruydı, fark ettim, penisleri değerlendiriyordum. Ama JB'nin benim WangMangler gibi olduğumu düşünmesini istemiyordum. Ya gergindiyse ve benim büyük bir sik yargıcı olduğumu düşündüyse? "Ben kolay not veren biriyim," dedim. "Hepsine on üzerinden on veririm. Sanat gerçekten de Pokémon'la karşılaştırmada ve ilgili kelime oyunlarında yatıyor."

"Oh?" JB hâlâ gülümsüyordu ama rahatsız olduğu belliydi.

Neden olmasın ki? Onunla başkalarının sikleri hakkında konuşmamalıyım.

Kanatlar geldiğinde, JB tüm yiyecekleri sehpanın üzerine koydu, böylece hareket etmem gerekmedi ve ziyafet çektik. Yemek yediğimiz süre boyunca dikkatim dağılmıştı ve bundan sonra ne olacağını anlamaya çalışıyordum. Bunların hiçbirini hesaplamamıştım çünkü bizi bir restoranda hayal etmiştim. Onu öpme şansımın yemekten sonra arabaya doğru yürüdüğümüz zaman olacağını düşünmüştüm ve eğer bu

benim evim yerine onun Airbnb'sine gidecektik. Öpüşmenin tam olarak nasıl olacağını bilmiyordum.

"Bir sorun mu var?" JB sordu.

"Hayır," dedim, "sadece sana nasıl asılacağımı planlıyorum."

Güldü ve peçetesiyle ağzını kapattı. "İçim rahatladı," dedi çiğnemeyi bitirdikten sonra. "Böyle planlar yapmakta pek iyi değilimdir. Yemekten sonra arabaya doğru yürürken seni öpmeye çalışırım diye düşünmüştüm."

"İşte o zaman seni öpeceğimi düşünmüştüm!" "Ama şimdi hiçbir fikrim yok, gerçekten." JB yine güldü.

"Her şeyi bana bırak," dedim. "Ne olduğunu bile anlamayacaksın.

Dişi bir aslan tarafından yere serilen yavru bir ceylan gibi olacaksınız."

Kaşları havaya kalktı, ya şimdi ya hiç diye düşündüm ve eğilip onu öptüm, her ne kadar tadımın buffalo sosu olduğundan emin olsam da. Dudaklarım onunkilerle buluştu ve o da öpücüğe doğru eğilerek kanepede bana döndü. Elleri göğüs kafesimi buldu ve sıktı. Ellerindeki ve kollarındaki gücü, kocaman kaburgalarıyla o büyük göğsünü, onun sıcaklığını hissedebiliyordum.

I

öpücükten ayrıldı ve gözlerini kırıştırdı. Oda hafifçe dönüyordu. "Oha," dedim ve beni tekrar öptü.

OceanofPDF.com

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi sabah, dört direkli devasa bir yatakta güneşle birlikte uyandım, göğüslerim sütle sertleşmişti ve hayatımda hiç olmadığım kadar mutluydum. JB etrafımda kıvrılmıştı. Kıçımı ona doğru yaklaştırdım, önceki geceyi hatırladım. Beni buraya taşımıştı, bir koala gibi önüne yapışmıştı.

Gözlerimi kapalı tuttum ve deneysel olarak ayak bileğimi yuvarladım. Korktuğum kadar acımamıştı. Ayağımı yorganın altından çıkarıp gözlerimi açtım ve aşağıya baktım. Şişmişti ve bileğimin hemen altında, dış kısmında mor bir çürük vardı. Yine de o kadar kötü görünmüyordu. Komodinin üzerindeki telefonumdan gelen vızıltının farkına vardım. Jinx'in aradığını görmek için tam zamanında elime aldım. Cevap veremedi sesli mesaja düşmüştü. Ona geceyi burada geçireceğimi söylemiştim. Sadece ne zaman evde olacağımı öğrenmek, iyi olduğumdan emin olmak istediğini düşündüm ama telefonumu açtığımda altı cevapsız arama olduğunu gördüm ve midem bulandı. Bodhi.

Hemen Jinx'i aradım. "Aman Tanrım, çok özür dilerim, hala uyuyordum, o iyi mi?"

"O iyi," dedi Jinx ama sesi bir tuhaf çıkmıştı. "Ne oldu?"

Jinx, "Eve gelmene ihtiyacım var," dedi.

"Neden? Ne oldu? Yola çıkıyorum. O iyi mi?" Artık oturuyordum ve JB yanımda uyanıktı.

"Bodhi'nin iyiliği için ev teftişi yapacak biri var." "730'dan mı?!" Tam anlamıyla paniklemişim. "Buraya gelmemeleri gerekiyordu. Salı'ya kadar gel!"

"Pekâlâ, şu anda buradalar ve hazır bulunmanız rica olunur. O Eğer on beş dakika içinde burada olamazsanız, onu ofisine götürmesi gerektiğini söylüyor."

"Siktir, tamam, hemen geliyorum."

JB sekiz dakikadan kısa bir sürede beni eve geri götürdü. Ağzımı suyla çalkalamış ve gözlerimin altındaki rimeli silmişim, ama saçlarım umutsuz bir dağınıklık içindeydi, arkamda büyük bir seks karmaşası vardı ve dün geceki kıyafetlerimin içinde olduğumun çok belli olmamasını umuyordum.

JB beni içeri götürmek için kemerini çözmeye başladı. Onu dururdum. "Kim olduğunu açıklamak zorunda kalmak istemiyorum," dedim.

"Ama merdivenleri çıkamazsın," dedi.

"Çıkabilirim," dedim. "İyi olacağım."

"Yapmalıymışım gibi hissediyorum-"

"Lütfen," dedim, "güven bana. Benimle içeri girersen çok daha kötü görünecek."

JB ve benim nasıl tanıştığımıza dair bir yalan, alternatif bir hikâye uydurmak için zamanımız olsa neyse. Dr. Sharp'a bir kız arkadaşım olmadığını söylemişim.

Erkek arkadaşımdı, bu yüzden ev teftişine daha yeni düzüştüğüm bir adamla gidemezdim ve itiraf etmek zorunda kalırdım, evet, hayranlarımdan biriydi!

"En azından kapıya kadar sana yardım etmeme izin ver," dedi.

"Hayır!" Dedim ve arabasından kayarak çıktım. "Bu iş biter bitmez sana mesaj atacağım," diye söz verdim ve bir elimde topuklu ayakkabılarımla merdivenleri topallayarak çıkarken ne kadar acıdığını göstermemek için elimden geleni yaptım.

Kendimi içeri attım ve babamı daha önce hiç görmediğim bir kadınla birlikte pembe kadife kanepede, geniş bir güneşin altında otururken buldum. Çok güzel görünüyorlardı, Tanrı ışığıyla aydınlanmışlardı.

"Oh, merhaba!" Kadın kendini yukarı kaldırdı. En az yedi aylık hamileydi ve olabildiğince tatlıydı, üzerinde siyah bir hamile elbisesi vardı

beyaz çiçek baskılı, mütevazılık için altına beyaz bir tişört. Orada

El sıkışırken bileğinin iç kısmında bir yıldız dövmesi olduğunu fark ettim. "Sen

Margo musun? Benim adım Maribel. Çocuk Koruma'da çalışıyorum. Hizmetler."

"Burada olamadığım için çok üzgünüm," dedim. Kalbim o kadar yüksek sesle atıyordu ki duymak zordu. "Dr. Sharp'ın geleceğini sanıyordum. Randevu gelecek hafta değil miydi?"

Jinx'e baktım, şimdi ayaktaydı ve telaşlanmaya başlayan Bodhi'yi zıplatıyordu. Benimle göz göze gelmedi.

"Dr. Sharp hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve randevu da yoktu, bu yüzden korkarım başka bir şey düşünüyor olmalısınız. Ben CPS'denim. Olası ihmal ve istismarla ilgili bir şikâyet aldık. Bu Ev ziyareti standart prosedürdür. Umarım her şeyi gözden geçirebilir ve buranın küçük adamınız için güvenli bir ortam olduğundan emin olabiliriz. James'le birlikte daireyi gezdik bile."

"Onu götüreceksin mi?" Sesim titreyerek sordum. Jinx de böyle söylemişti, eğer zamanında orada olmazsam onu alacağını söylemişti. Başarmıştım ama yine de onu alacak mıydı?

Bodhi, Jinx'in kollarında telaşlanıyordu. Jinx onu çaresizce zıplatıyordu. "Sanırım emzirilmeye ihtiyacı var," dedi ve onu bana uzattı.

"Elbette," dedi Maribel ve kanepeyi işaret etti. Onun yerini almak istemedim, ama yere otursam bileğimle asla kalkamayacağımı biliyordum, bu yüzden oturdum ve mümkün olduğunca ihtiyatlı bir şekilde bir meme çıkardım.

"Bugün evi değerlendiriyoruz," dedi Maribel. "Bodhi için yakın bir tehlike bulamazsak, burada kalabilir."

Endişeyle başımı salladım.

"James bir arkadaşının evinde kaldığını söyledi, öyle mi?" Maribel sordu.

"Evet," dedim, ona daha önce söylediği herhangi bir şeyle çelişmekten korkarak. "Bunu sık sık yapar mısın?" diye sordu.

"Aslında bu ilk seferdi. İlk gecemdi." Utanç hızlı ve iç burkucuydu. Onu burada bıraktığıma, bu kadar bencil olduğuma inanamıyordum.

"Anlıyorum," dedi bana hiç inanmadığını belli eder bir şekilde. "Sanırım herkesin er ya da geç bir molaya ihtiyacı var. James'e tam olarak ne iş yaptığını soruyordum. Bir web siteniz olduğunu söyledi."

"Bunu açıklamakta iyi *değilim*," dedi Jinx, Maribel'in arkasından vahşice *üzgünüm* bakışları atarak.

"Ben bir içerik yaratıcısı gibi miyim? Şu anda ağırlıklı olarak TikToks yapıyoruz. Sanırım eninde sonunda YouTube'a da gireceğiz." Zaten bilmiyorsa, kesinlikle ona söylemek istemedim.

"Ama aynı zamanda bir OnlyFans hesabınız var?" Maribel sordu.

O zaten biliyordu. "Evet," dedim, korkudan neredeyse başım dönüyordu.

"Kafam karıştı

-Bu 730 değerlendirmesiyle mi ilgili?"

"Yani sen de şu anda 730 değerlendirmesinden geçiyorsun?"

Maribel sordu. "Yani, evet mi?" Dedim. Muhtemelen bu daha da kötü görünüyordu.

"Velayet anlaşmazlığının bir parçası olarak mı? Boşanma mı?" "Hayır, babalık," dedim.

"Aman Tanrım, bileğın!" Jinx ağladı. Az önce görmüştü. Ona geceyi JB ile geçireceğimi mesajla bildirmiştim ama merdivenlerden düştüğümde ve restorana bile varamadığımızdan bahsetmemiştim.

"Sorun yok," dedim, diğer ayağımın arkasına saklamaya çalışarak. "Düştün mü?" diye sordu.

"Evet," diye itiraf ettim, "aptal topuklularla." "İçki mi içiyordun?" Maribel sordu.

"Hayır," dedim çabucak. Birkaç ay sonra yirmi bir yaşına girecektim. "Sadece bir sakar."

Maribel'in kaşları çatılmıştı. Kim olsa içmeye gittiğimi düşünürdü. Saçlarım dağılmıştı, üzerimde dün gecedan kalma kıyafetler vardı, bileğim burkulmuştu ve OnlyFans'ı biliyordu - Tanrım, daha ne kadar kötü olabilirdi ki?

"Bana Bay Bodhi'den bahset," dedi. Belli ki arkadaşça davranmaya çalışıyordu, ki bunu beklemezdim. "Nelerden hoşlanır, nelerden hoşlanmaz. Kişiliği nasıldır?"

"Aman Tanrım," dedim. Daha önce hiç kimse bana Bodhi'nin kişiliğinin ne olduğunu sormamıştı. Henüz konuşmadığı ve anneliğe dair tüm sezgilerimin hislere dayandığı düşünülduğünde, tarif etmesi zor bir şey gibi görünüyordu. "O benim tek bebeğim, bu yüzden onu diğer bebeklerle kıyaslayamam ama çok neşeli ve ... mutlu." Ben konuşurken Bodhi inanılmaz bir sesle, ılık ve yoğun bir şekilde kaka yaptı, bezinin içinden koluma değdiğini hissedebiliyordum. "O, uh, yani, oldukça normal bir bebek, sanırım?"

"Neden bana Bodhi'nin odasını göstermiyorsun?"

"Ah," dedim, "beşiği benim odamda." Ayağa kalktım ve acıdan başım döndü. Belli etmemeye çalıştım.

Jinx, "*Sen gelene kadar odana girmeyi bekliyorduk,*" dedi, "*Umarım masanda bir robot yapay penis falan yoktur,*" der gibi. Endişelenmekte haklıydı ama Maribel'in köşede duran yeni ve parlak kutusundaki Dyson'dan şüpheleneceğini sanmıyordum. Odamı tam olarak ne durumda bıraktığıma dair hiçbir fikrim yoktu.

ve kapıdan topallayarak girdiğimde, sepete girmemiş bir çift külot gördüm. Onları almak için eğildim, ayak bileğim tamamen çıkmakla tehdit ediyordu ve Bodhi'nin bezindeki kakanın kolumdan aşağı sızmaya başladığını hissedebiliyordum. O kadar endişeliydim ki gerçekten titriyordum.

"Peki bunlar onun oyuncakları mı?" Maribel yatağımın üzerindeki tek bir üzgün ahtapot oyuncağını işaret etti. Her bir dokunaç hem Fransızca hem de İngilizce olarak bir rengin adını söylüyordu.

"Oh, daha fazlası var, bekle," dedim ve oyuncaklarının olduğu büyük plastik kutuyu dolaptan çıkardım. Her kıpırdayışımda çizgi filmlerdeki kamburlar gibi yalpalıyordum. Oyuncakların normal miktarda mı, çok mu fazla, yoksa az mı olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu. Esas olarak kakanın kokusunu alıp alamayacağına karar vermeye çalışıyordum.

"Bu sadece bir dolap mı?" Maribel karanlık dolaba bakarak "Sadece bir dolap mı?" dedi. Ve o anda, oraya sakladığım tuvalet kâğıdı destesi dolusu şırıngayı hatırladım. Onları hiç atmamıştım. Ayakkabılarımın, botlarımın ve sık giymediğim eşyalarımın arkasına sıkışmışlardı. Onları göremezdiniz ve ben orada olduklarını bile unutmuştum. Kulaklarım çınlıyordu.

"Altını burada mı değiştiriyorsun?" diye sordu şifonyeri göstererek. Alt değiştirme minderi yerdeydi ve şifonyerin üstü çıplak ahşaptı. Dikkatini dolaptan başka yöne çevirmiş olması büyük bir rahatlamaydı ama kendimi akıcı bir şekilde konuşamaz halde buldum.

"Üstünü genelde yerde mi değiştiriyorum?" Ben de öyle dedim. "Yuvarlanması konusunda paranoyak oldum. Yuvarlanmasına izin vereceğimden ya da onu orada bırakacağımdan değil. herhangi bir şey."

"Peki erkek arkadaşın var mı? Buraya gelen biri var mı?"

"Hayır," dedim, sesim titreyerek. "Erkek arkadaşım yok."

Bana şüpheyile baktı. "Rastgele de olsa kimseyle görüşmüyor musun?"

JB'yle o devasa sayvanlı yatakta yaptığımız her şeyi görebiliyormuş gibi hissediyordum; vücudum onun üzerindeydi, güçlü elleri memelerimi kollarından süt akana kadar sıkıyordu, benim ani utanç anımı ve sonra onun zevkle hırlamasını. "Belki gelişigüzel," diye itiraf ettim.

"Geceyi burada geçirdiği oluyor mu?" Maribel sordu.

"Hayır," dedim hemen.

"Bodhi'nin fiziksel muayenesini yapmam gerekiyor, çürük, yırtık ya da diğer istismar belirtileri olmadığından emin olmak için," dedi parlak bir sesle.

"Ah," dedim, "biz konuşurken kesin kakasını yapmıştır, dur üstünü değiştiriyim."

"Sorun değil," dedi Maribel. "Altını değiştirebilirim. Zaten bezinin altına bakmam gerekecek."

Boktan çocuğumu teslim etmem için kollarını uzattı. Neredeyse kendimi zor tutuyordum. Yere diz çöküp Altını değiştirme minderinde değiştirdi, ki bu da hamile karnı düşünüldüğünde garipti. Kolumda kaka vardı. Elimden geldiğince gizlice temizlemek için bir mendil kaptım. Büyük bir patlamaydı ve Maribel'in

çok fazla bez değiştirme deneyimi yoktu. Mendilleri verimli kullanmıyordu ve öğürmemek için büyük mücadele veriyordu. Bunun iyi bir şey olduğunu hayal bile edemiyordum. Neden altını değiştirmeme izin vermemişti? Bu çok garip bir güç hamlesiydi. Bir süredir normal nefes almıyordum ve görüşümde mor lekeler vardı.

Sonunda onu temizledikten sonra, bir parça pişiği işaret etti. "Nedir bu?"

"Pişik," dedim.

"Tedavi için bir şey yapıyor musun?"

Ona Boudreaux's Butt Paste sürdüğümü söyledim ve daha fazla katı yemeye başladığını açıkladım. Kakasının daha asidik olduğunu düşündüm.

"Bu pişik mi?" diye tekrar sordu.

"Evet," dedim. Ne düşünüyordu ki? Saç maşasıyla onun küçük kık yanaklarını yaktığımı mı?

Ondan sonra benimle yemek masasında konuşmak istedi. Jinx Bodhi'yi aldı. Suzie odasından çıkmış, sessiz ve üzgün gözlerle her şeyi izliyordu. O ve Jinx bebekle birlikte oturma odasında kayboldular ve ben arka planda *Susam Sokağı*'nın *sesini* duyabiliyordum. Rahatlamaya çalıştım. En azından dolaptan daha uzaktaydık.

"Peki Jinx ne iş yapıyor?" diye sordu. "Emekli oldu," dedim.

"Eskiden ne yapardı?"

Bunun Bodhi'nin güvenliğiyle nasıl bir ilgisi olduğunu anlayamıyordum ama zor görünmek de istemiyordum. "Profesyonel güreşçi miydi?"

Maribel kuşkuyla başını kaldırdı. "Gerçek mi? WWE'deki gibi mi?"

"Aslında bağımsız sayılırdı," dedim. Bunun kulağa daha kötü, sanki meşru değilmiş gibi geldiğini biliyordum. Ama sadece çok ünlü olduğu için bağımsız olabileceğini açıklamanın bir yolu yoktu.

"Herhangi bir madde bağımlılığı sorunu var mı?" Maribel sordu.

Kusacağımdan endişelendim. "Ben mi?" diye sordum, oyalanarak. Ne yapacağımı bilemiyordum. Ward'ın ev ziyaretinde Dr. Sharp'a yalan söylememi söylediğini biliyordum ama bu farklı bir durumdu.

"Hayır, baban. Herhangi bir madde bağımlılığı sorunuz oldu mu?"

"Hayır," dedim.

"Ama babanızın geçmişte bile hiç madde bağımlılığı sorunu olmadı mı?" Maribel bastırdı.

Bilmek zorundaydı. Bunu sorması için başka bir neden olmadığını fark ettim. Ayrıca, babamın rehabilitasyonda olduğunu bildiren yaklaşık yirmi yıllık magazin gazeteleri ve güreş blogları vardı; tek yapması gereken Google'da arattım. "Geçmişte, evet," dedim. "Ama şu anda tedavi görüyor ve durumu gerçekten iyi."

"Yani artık temiz olduğunu mu düşünüyorsun?" Maribel sordu. "İkinizden de idrar örneği vermenizi isteyeceğim."

Metadonun uyuşturucu testinde çıkıp çıkmayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Çıkabileceğini tahmin ediyordum. "Şu anda metadon kullanıyor," dedim. "Yani idrar testinde çıkabilir."

"Yani metadon mu kullanıyor?" Maribel'in sesindeki ton değişti. "Ne zamandır metadon kullanıyor?"

Tereddüt ettim. Eğer tedavi gördüğüne dair kanıt isterse tarihleri görecekti, bu yüzden yalan söylemeyi düşünemedim. Yine de gerçek kulağa pek hoş gelmiyordu. "Yaklaşık on gün." Temiz olduğunu, sonra belinin tutulduğunu, acil servis doktorlarını, kronik ağrının kısır döngüsünü açıklamak istedim ama bir parça buz yutmuş gibi hissettim.

"On gün mü?" Maribel beni gayet iyi duymuş olmasına rağmen sordu.

Başımı salladım ve bir süre sessiz kaldı, bir şeyler yazmakla meşguldü. Gözlerimi tavana diktim. Tüm dünya sona eriyormuş gibi hissediyordum.

"Herhangi bir yasadışı madde kullanıyor musunuz?"

diye sordu. "Hayır," dedim kararlılıkla.

"Yani herhangi bir uyuşturucu kullanmıyorsun?"

"Hayır." Ona baktım. O da bana baktı. Arada sırada esrar içtiğimi itiraf edeceğimden emin bir şekilde bekliyordu. Ama o bunu yutabilirdi çünkü ben kesinlikle ara sıra esrar içmiyordum. Sonunda defterine baktı.

"Tamam o zaman, idrar testlerini halledelim, olur mu?" dedi. "Benim için bir zevk," dedim. Elinden plastik bir idrar örneği kabı aldı.

çok yanlış ve fazla samimi geldi ve bana uzattı.

Banyoda yalnız olmak rahatlatıcıydı. Fincana işedim. Hamileyken pek çok kaba işemiştım ve şimdi önümde koca bir göbek olmadığı için bu çok daha kolaydı. Dışarı çıktığımda Jinx kabını tutmuş içeri girmeyi bekliyordu ve korkudan soğuk görünüyordu.

Maribel ön kapının yanındaydı ve k u c a ğ ı n d a Bodhi olan Suzie ile sohbet ediyordu. Suzie bir anda çok küçük göründü, bebek kardeşini kucağına almış bir çocuk gibi. Bodhi beni görünce ciyakladı ve küçük kollarını bana doğru uzattı.

"Mamamamamama" diye mırıldanıyordu, ben de onu kucaklayıp tombul yanağından öptüm.

"Şimdi yapacağım şey," dedi Maribel, "ailenin diğer üyeleriyle -annen, üvey baban- görüşmek, onlarla konuşmak, Bodhi'nin çocuk doktoruyla konuşmak. Elimde mali tablolarınız var, James bana Şunlar." İnci gibi güzel minik dişlerini göstererek neredeyse çok geniş bir şekilde gülümsedi.

"Yani 730 ile ..." Ben başladım. Onun bu sürece müdahale etmesinin bir şekilde yasa dışı olmasını umuyordum, avukat-müvekkil ayrıcalığı ya da HIPAA

şey? En azından, CPS'in bir an önce

Mark'a gidip Jinx ve benim çok fazla şekerli mısır gevreği yiyen porno bağımlısı uyuşturucu bağımlıları olduğumuzu söylemeden önce suçlamalar doğrulanmıştı.

"Avukatınızla konuşabilirim," dedi. "Dava sizin adınız altında olacak, onu bulabilirim."

"Ah," dedim kalbim sıkışarak. "Pekâlâ. Hakkımdaki şikayeti kim yaptı?" diye sordum. "Sormamın sakıncası yoksa."

"Maalesef bu gizli bir bilgi," dedi Maribel. "İdrar testlerinizi geri alacağız ve oradan devam edebiliriz. Size söyleyebileceğim tek şey, Bodhi'nin evde kalabilmesi için Jinx'in metadonu bırakması gerektiği, bu yüzden bu konuda doktoruyla konuşmak isteyebilir."

"Bekle, ne?" Dedim ki. "Metadona yeni başladı."

"Politikamıza göre çocuğun evde kalabilmesi için bakıcıların temiz olması ve uyuşturucu testinden geçebilmesi gerekiyor." Sürekli "ev" demesi çok ürkütücüydü.

"Ancak metadon madde bağımlılığı için bir tedavi yöntemidir. Neden madde bağımlılığı sorunu olan kişilerin bu sorunları için tedavi almayı bırakmalarını istiyorsunuz? Ya tekrar nüksederlerse?"

"Bu bir politika," dedi Maribel. "Ve tedaviyi bırakmalarını şart koşmuyoruz. Aslında, genellikle on iki aşamalı bir program olmak üzere, bir tür tedavi gördüğüne dair kanıt göstermesi gerekecek."

Jinx'i ilk etapta metadona başlattığımızda tüm bu araştırmaları yapmıştım, bu yüzden dedim ki, "Ama metadon yüzde altmış ila doksan arasında bir başarı oranına sahipken ve on iki adımlı programların başarı oranı yüzde beş ila on arasındayken neden? Neden insanların daha az başarılı, daha az bilimsel destekli tedavi seçeneğini benimsemesinde ısrar ediyorsunuz?" Bunlar tüm zaman boyunca konuşmayı başardığım en uzun cümlelerdi.

"Kaliforniya mahkeme sisteminin gözünde metadon eroinin diğer adıdır." Omuz silkti.

"Ama *öyle değil*," dedim.

"Yine de öyle," dedi kendinden emin bir şekilde gülümseyerek.

Bodhi ciyakladı ve uzanıp Maribel'in kolunu yakaladı. "Özür dilerim," dedim, küçük yumruğunu tişörtünden ayırmaya çalışarak.

"Çok tatlı," dedi biraz üzgün bir şekilde, sanki onu kaybedeceğimi zaten biliyormuş gibi. "Bir de şu açıdan bak: idrar testi sonuçlandığında babanda opiyat testi pozitif çıkacak. Metadon da olabilir, eroin de. Aradaki farkı bilmemize imkan yok."

"Ama bunu bilmenin bir yolu var, çünkü metadon tedavi programında olduğuna dair belgeleriniz var," dedim. Yapmam gereken son şeyin sinirlenmek olduğunu biliyordum ama bu çıldırtıcıydı.

"Kullanıyor da olabilir. Metadon kullanan pek çok insan kullanmaya devam ediyor." "Doktoru metadonun yüksek dozun coşkusunu engellediğini söyledi," dedim. "İnsanları denemekten alıkoymuyor," dedi Maribel.

Sonra Jinx arkamdaydı, çiş kabını uzatıyordu. "Her şey yolunda mı?" dedi.

"Bu harika görünüyor!" Maribel onun çişini alıp çantasına koyarken "Harika görünüyor" dedi. Tamam, bu bir cüzdan değildi, bir bez çanta gibiydi. Kapağının sıkıca kapandığından emin olmak için kontrol bile etmedi, sadece bir Ziploc torbasına attı ve içine attı. Sanki bu bir iş görüşmesiymiş gibi, "İrtibata geçeceğiz," dedi.

Ve kafamın içinde Mark'ın sesini duydum: "Kelimeler içi boş hale getirilebilir ve bir kez içi boş hale getirildiklerinde onlarla her şey yapılabilir."

Yirmi Üçüncü Bölüm

Jinx ve ben sonraki bir saati Maribel'in ziyaretini en ince ayrıntısına kadar gözden geçirerek ve birbirimize her şeyin yolunda gideceğine dair güvence vermeye çalışarak geçirdik. Şikâyeti kimin yaptığını tartıştık ve ben Mark olması gerektiğini düşündüm. Bunu bilmenin hiçbir yolu yoktu.

Jinx, "Beni asıl endişelendiren *senin* uyuşturucu testin," dedi. "Uyuşturucu testim mi?" Ben sordum. "Neden?"

"Mantarlar yüzünden," dedi. "Yani, onlar için test yapıp yapmadıklarını bilmiyorum."

"Aman Tanrım," dedim. Mantarlar aklıma bile gelmemişti. "Oh hayır, oh Tanrım!"

"Sorun yok," dedi Jinx. "Tanrım, fark etmedin mi?"

"Hayır! Bunu hiç düşünmemiştim! Çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor! Hala ortaya çıkabilir mi?"

"Panik yapma," dedi Jinx. "WWE mantar testi yapmadı, dolayısıyla CPS de yapmayabilir."

Google'da aradık ve çıkan sonuçlar kafa karıştırıcıydı. Hepsi farklıydı. Farklı şeyler için farklı idrar testleri. Sonunda, mantarların vücudunuzda ne kadar süre kaldığını araştırmayı düşündük ve idrar testi ile sadece bir ila üç gün arasında ortaya çıktı. Yani mantar için test yapsalar bile, temiz çıkmalıydım. Saç folikülü testleri ise bambaşka bir hikâyeydi ve ikimiz de Tanrı'ya şükrettik ki benden saç folikülü testi istenmemişti. İyi olmalıydım. Nedense kendimi pek iyi hissetmiyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedim.

Jinx, "Şu bileğine bir bakayım," dedi ve bacağımı yukarı sallamam için kucağına vurdu. "Şuraya doğru kıpırdayın ki dizinizi bükebilesiniz."

Bodhi göğsümdeyken kanepeye uzandım. En azından harika, süt sarhoşu bir ruh hali içindeydi. Jinx ayağımı inceledi, beni irkiltten yeri bulana kadar parmaklarını tendonların üzerinde gezdirdi. Ayağımın üst kısmındaki kemikleri inceledi ama bunların hiçbiri acıtmıyordu.

"Sanırım burkulmuş," dedi sonunda başını kaldırarak. "Oh, hey, neden ağlıyorsun?"

Omuz silktim, çenem buruştu. Gerçekten bilmiyordum. Belki de vücudum bu kadar çok adrenalini başka türlü kaldıramıyordu. Her şeyin ne kadar kötü olduğunu söyleyemezdim. Bodhi'yi kaybedip kaybetmeyeceğimi, OnlyFans'ı bırakmak zorunda kalıp kalmayacağımı bilmiyordum. Bir geceyi tek başıma geçirdiğim için, JB ile yattığım için, sadece bir geceliğine tekrar genç olmama izin verilmesinin sorun olmadığını düşündüğüm için kendimi suçlu hissediyordum. Dolabımdaki iğneler. "Ben kötü bir kişi," diye nefes nefese kaldım.

"Hayır," dedi Jinx. "Hayır tatlım, sen kötü bir insan değilsin." Gözlerimi kapattım.

Ona güvenemezdim.

O da kötü bir insandı.

Jinx bana bir bileklik almak için Rite Aid'e gitti ve ben de dolabıma gidip iğneleri topladım, bebek bezi çöpünün içine sıkıştırdım ve Suzie Bodhi'ye göz kulak olurken tüm çantayı yanıma alarak dışarı çıktım. Kaldırıma oturdum ve JB'ye seslendim, güneş sırtımdaki bazı kasların gevşemesine yardımcı oluyordu. Kargalar otoparkın karşısındaki ağaçlardan ileri geri sesleniyor ve tartışıyorlardı.

"Hey, nasılsın? Her şey yolunda mı?" diye sordu, sesi çok sıcak ve rahattı.

"Pek sayılmaz," dedim.

"Neler oluyor?" diye sordu.

Ayrıntılara girmek istemedim. Her şey çok utanç verici geliyordu.

"Geleyim mi?" diye sordu.

"Hayır," dedim. Havaalanına gitmeden önce sadece birkaç saati olduğunu biliyordum. Babamla öğle yemeği yemek için geçici planlar yapmıştık ama şimdi gelmesini hayal bile edemiyordum. Kusacakmışım gibi hissediyordum. Onu görüp heyecanlanma ve mutlu olma fikri neredeyse groteskti. "Yapamam. yemek yiyelim."

"Oh," dedi. Sesindeki hayal kırıklığını duyabiliyordum.

"JB," dedim, "dün gece çok eğlendim. Ama sanırım artık görüşmemeliyiz."
"Ne?"

"En azından şimdilik. Gerçekten kötü bir durumdayım. Seninle bu konuya girmedim. Mark, Bodhi'nin babası, velayet için dava açıyor ve ben de Tüm bu soruşturma ve Çocuk Koruma Hizmetleri bugün geldi- birisi beni ihmalden ihbar etti. I-" Sözümü kestim, sesim çatallaşıyordu. Bütün bunları ona itiraf etmek zorunda kalmak içimi yaktı.

"Oh, Margo, çok üzgünüm," dedi JB.

"Şu anda sadece kendi işime odaklanmam gerekiyor," dedim.
"Hayatımda romantizme yer yok, olmasını istesem bile."

Bir duraklama oldu, sonra iç çektiğini duydum. Keşke yüzünü görebilseydim. "Ne?" diye sordum. diye sordum.

"Yardım edemez miyim?" diyecektim. Gelip manevi destek veremez miyim ya da ... ne bileyim?"

"Sadece, JB, sıçıp batırıyorum. Çok kötü batırıyorum. Odaklanıp doğru olanı yapmam ve bir yetişkin gibi davranmam gerekiyor." JB'nin bana yardım edebileceğini düşünmediğimi söylemedim. Bebekle tanışmak bile ona garip geliyordu, ben Ward'ı ararken ya da tuvalete giderken Bodhi'yi kucağına alabilecek gibi değildi. Ve onu orada istemiyordum. Mantıksız olduğunu biliyordum ama geceyi Bodhi'den uzakta geçirmek Maribel'in gelmesine neden olmuş gibi hissediyordum.

JB sonunda, "Eğer istediğin buysa," dedi.

"İhtiyacım olan şey bu," dedim. "En azından şu anda." Gelecekte daha iyi olacağından da emin değildim. Zihnim, sikimin derecelendirilmesinden bahsettiğimiz o ana, yüzüne yansıyan temkinliliğe takıldı. JB ile aramda nasıl bir ilişki olabilir ki? Hangi erkek benim sikime tahammül edebilirdi ki? telefonun sürekli başka erkeklerin siklerinin fotoğraflarıyla dolup taşması? Bir süreliğine kendimize yalan söyleyebilir ve işe yarayabilirmiş gibi davranabilirdik, ama nasıl olabilirdi ki? Tüm bunları söylemek mi daha iyi yoksa konuşulmamasına izin vermek mi bilemedim.

"Özür dilerim," dedim. "Bu pişman olacağım şeylerden biri olacak."

"O zaman bunu neden yapıyorsun?" diye sordu, şimdi gerçekten ve gerçekten kızgındı. *Güzel*, diye düşündüm, *bana kız. Benden nefret et. Yuhala ve beni özgür bırak.*

Telefonu kapattığımızda, bıçaklanmış gibi iki büklüm oldum ve orada öylece kaldım, sevişmeyi bitirdikten sonra nasıl arka bahçede çıplak bir şekilde buharlı suya girdim. Bileğim için iyi olmadığından endişeleniyordum ama umursamadım, düşünmek istemedim. O gün

Yıldızlar tepemizde parlıyordu ve sıcak küvette rahatlarak ikimiz de inliyorduk.

"Pırıl pırılslın," dedi etrafımızdaki sisi işaret ederek. "Buhar tenini pırıl pırıl gösteriyor. Sanki bir tanrıçaymışsın gibi."

Güldüm, sevindim.

"Bence belki de öylesin," dedi. "Tek mantıklı açıklama bu." "Neyin açıklaması?" diye sordum ve sonra onu öptüm, böylece Cevap ver.

Tabii ki o kadar mutlu olamadım.

Neden böyle bir şeyi hak ettiğimi düşünmüştüm ki?

Jinx bir bileklik ve büyüleyici bir şekilde ikisi için de Portakal Yemekleri ile döndü.

Margo destekle kendini daha iyi, daha güvende hissediyordu. "Sence OnlyFans'ı bırakmalı mıyım?" diye sordu SunChips paketini açarken.

"OnlyFans'a sahip olmak yasadışı değil," diye belirtti Jinx. "Seni bırakmaya zorlayabileceklerini sanmıyorum."

"Metadon kullanmak da yasadışı değil!" Margo söyledi. "Ne yapacağız ki? Metadondan kurtulamazsın!"

"Oh," dedi Jinx, aniden tereddüt ederek. "O kısmın kolay olduğunu sanıyordum. Sanırım sadece- yani, sanırım taşınmalıyım."

Bunu söylerken çok normal görünüyordu. Sanki onu bir tekmeden dondurucu suya itmiyormuş gibi.

"Burada yaşamıyorsam," diye devam etti, "nasıl bir tedavi izleyeceğimi söyleyemezler. Ve metadon, Margo, yani, kendimi gerçekten umutlu hissediyorum. Bırakmak istemiyorum."

Margo saçlarını kulaklarının arkasına atarak hızla başını salladı. "Kesinlikle," diye onayladı. "Ama ..." Bunu nasıl çerçeveleyeceğini, nasıl söyleyeceğini bilmiyordu. Onun kalmasını ne kadar çok istediğini anlatacak hiçbir mazereti yoktu. "Nereye gideceksin?" diye sordu sonunda.

"Yakın bir yerde, en azından şimdilik," dedi. "Kliniğe yakın bir yerde kalmak istiyorum. Ama eninde sonunda, bilirsiniz, muhtemelen yeniden çalışmaya başlamam gerekecek."

Margo konuşmadan başını salladı. Jinx'in sonsuza dek onunla ve Bodhi'yle yaşayacağını düşünmüş değildi. Ama onsuz ne yapardı? OnlyFans'a Jinx olmadan devam etme fikri bir şekilde korkutucu geliyordu, sadece o, Bodhi ve penis solucanlarından oluşan bahçesi. Bu fikre katlanamıyordu. İçten içe, OnlyFans'ı yapmaya devam ederse

Maribel Bodhi'yi almanın bir yolunu bulacaktı. Onu, Bodhi'yi kollarından kaldırıırken gülümserken hayal edebiliyordu. Ama Margo geçimini nasıl sağlayacaktı?

Bodhi'ye kim bakacaktı? Her zaman içinde bulunduğu çıkmaza geri dönmüştü ve bir duruşma olup olmamasına bağlı olarak, hiç birikimi bile olmayabilirdi.

"Okula gitmeden iyi para kazanabileceğin bir kariyer nedir?" diye sordu Jinx'e.

"Acele bir şey yapma," diye ısrar etti Jinx. "Bu kadar net olsaydı, bırakman gerektiğini söylerdi gibi geliyor. Demek istediğim, işeme testinde iyi olmalısın, mantarlar görünmeyecek. Onu alamazlar, Margo. Sen yanlış bir şey yapmadın."

Ancak Margo, ne yapmış olursanız olun dünyanın sizi cezalandırmaya son derece istekli olduğunu biliyordu.

O gece hayranlarına bir duyuru hazırladı.

Gezegene geri döneceğini, hepsini çok özleyeceğini ve her birinin birebir kopyasını yaptığını açıkladı.

ve hepsi bitene kadar her gün bir tane yemeyi planlıyordu. İmlecinin "gönder" düğmesinin üzerinde durmasına izin verdi. Bunu bu gece yapmayacaktı.

Çok fazla bilinmeyen vardı. Bir plan yapması gerekiyordu. Ward'un, Kaliforniya Eyaleti'nin bir çocuğun yemek yiyememesindense, yemek yiyebilmesini ve çıplak kadın satan bir anneye sahip olmasını tercih edeceğini söylediğini düşündü. Yapması gereken

Para kazanmanın başka bir yolunu bulmak ve Jinx taşınacağı için çocuk bakımını çözmek.

Rafından Mark'ın dersinde kullandığı üç halkalı eski bir klasör çıkardı ve tıklayarak açtı, her şeyi içine attı. Yapacaktı her şeyi yaptığı gibi bunu da yaptı.

Okudukça plan zihninde daha da bütünleşiyordu. OnlyFans'tan ayrılırsa Mark'ın Bodhi'yi mahkemeye vermek için hiçbir gerekçesi kalmayacaktı; mahkemeye gitmek zorunda kalmayacaklardı. Hesabındaki otuz bin doları başka bir kariyere başlamak için kullanabilirdi. Suzie'yi dadı olarak tutabilir. O da

Telefonu JB'den gelen bir mesajla çaldığında, nasıl emlakçı olunacağına dair araştırmasına bir saattir devam ediyordu. Seni düşünüyorum, diyordu. Cevap vermeden telefonu kapattı. Sorun da tam olarak buydu. Onu düşünmeyi göze alamazdı. Dr. Sharp'ın evde gözlem yapmasına üç gün vardı ve Margo'nun hazır olması gerekiyordu.

Dr. Sharp'ın dairesinde olması ilk başta son derece garipti, ikinci sınıf öğretmeninizi bakkalda görmek gibi, ama sonra birden hiç garip gelmedi.

"Bütün bunlar da ne?" Dr. Sharp, Jinx'in taşınan kutularını işaret ederek sordu.

Margo, Ward'a Jinx'in bağımlılığı konusunda Dr. Sharp'a yalan söyleyeceğine dair söz verdiğini biliyordu ama eğer kendisi OnlyFans'ı bırakıyor ve o da taşınıyorsa, bunun bir anlamı olduğunu düşünmüyordu ve açık sözlü olmanın harika bir şekilde özgürleştirici bir yanı vardı. CPS ziyaretini anlattı ve Dr. Sharp bunun 730 tarafından tetiklenmediğini doğruladı.

Margo, "Anladım ki," dedi ve Jinx'in nüksettiğini ve tedavi gördüğünü, CPS'in metadonu bırakmasını şart koştuğunu açıkladı. "Ve biz onun başarılı olmasını istiyoruz, kanıta dayalı, etkili bir ilaç istiyoruz ve bu da metadon kullanmaya devam etmesi anlamına geliyor, bu yüzden taşınması gerekiyor." Margo omuz silkti.

"Anlıyorum," dedi Dr. Sharp. Sempatik görünmüyordu ama bunu yargılayıcı bir şekilde de söylememişti. Yemek masasına yerleşmişlerdi. Bodhi mama sandalyesindeydi ve Margo ona püre haline getirilmiş patates yediriyordu.

"OnlyFans'ı bırakmaya karar verdim," dedi Margo. "Henüz Mark'a söylemedim.

Ama ileriye dönük bir yol göremiyorum. Bodhi'yi bu şekilde riske atamam." "Yani çalışmanın ona zarar verdiğini mi düşünüyorsunuz?" Dr. Sharp sordu.

Margo homurdandı. "Hayır! Ama CPS'in her istediğinde buraya gelip her şeyi berbat etmesini de istemiyorum." Maribel'in Bodhi'ye kollarını uzattığını ve "Çok tatlı" dediğini hayal ederek ürperdi.

"Anlıyorum. Peki iş açısından ne düşünüyorsun?" Dr. Sharp sordu. Bu, Margo'nun Dr. Sharp'a hiç oturmadığı kadar yakındı ve Tombul yanaklarındaki tüyler Dr. Sharp'ı daha insani gösteriyordu. Ne de olsa o da sıradan bir kadındı. Muhtemelen kendisi de bir anneydi.

Margo, "Biraz birikimim var," dedi. "Emlakçılık diplomamı almayı düşünüyordum." Kulağa bu kadar sağlam ve yetiştince gelmesi hoşuna gitmişti.

Jinx'e söylediğinde, Jinx ona çok kızmıştı. "Nefret edeceksin," diye tükürdü, "bütün o sahtekârlar! Margo, hayır, bu sana göre değil." En azından Dr. Sharp böyle bir tepki vermedi, sadece başını salladı ve notlarına bir şeyler yazdı.

Margo Bodhi'nin yüzündeki yer elmasını sildi. Ciyak ciyak bağıırıyordu, çok mutluydu. Yer elmasını çok seviyordu. Margo onunla Bebek İşaretleri yapmaya başlamıştı ve Bodhi parmaklarını birbirine dokundurarak "daha fazla" işareti yaptı.

"Daha mı istiyorsun?!" diye bağırdı gülerek. "Daha fazla yok!"

Bodhi çılgınca imzaladı, *Daha fazla, daha fazla!*

"Tamam, pekâlâ, biraz muz ister misin?" diye sordu.

Margo muzı soyup küçük mavi bir kâsede çatalla ezerken Bodhi sevinç ve sabırsızlıkla bir şempanze gibi çığlık atıyordu. Ona küçük bir kaşıkla yer elması yediriyordu. Çoğu zaman ona izin veriyordu. Parmaklarıyla kendini besliyordu. Bunun kötü mü yoksa iyi mi olduğunu bilmiyordu ama bunun ona zarar vermeyeceğine ve hatta ona yardımcı olabileceğine dair gizli bir inancı vardı. İnce motor becerileri.

Dr. Sharp'a "Bu biraz dağınık olabilir," dedi. "Kendi kendine beslenmeyi seviyor ve bence ellerini kullanması onun için iyi bir şey." Kâseyi ona verdi ve ikisi de komik bir şekilde heyecanlı görünen Bodhi'nin elini muzun içine sokup sonra da ağzına götürmesini izlediler. Ellerini bu kadar bilinçli kullanması gerçekten şaşırtıcıydı, sanki bir atari pençe makinesini çalıştırıyordu, her hareketi sarsıntılı ve biraz eğriydi.

Margo, "Gerçekten de geyiklerden daha fazla etkilenmenizi sağlıyor," dedi.

"Bu nasıl?" Dr. Sharp sordu. Bir ara blazer ceketini çıkarmıştı.

"Oh, doğuştan yürüme falan. Ya da hiç ebeveynliğe ihtiyaç duymayan yılanlar gibi, yumurtadan çıkarlar ve barış derler ve gidip bir yılan olmaya çalışırlar. Ne yapacaklarını bilmek üzere programlanmışlar. Bu şekilde tamamen içgüdüyle hareket etmenin nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum."

"Bu ilginç bir soru," dedi Dr. Sharp. Bu kez hiçbir şey yazmamıştı.

Margo'nun bunu söylemesinin ilginç olduğunu söylemiyordu, sanki onu değerlendiriyordu. Sadece bebek yılan olmanın nasıl bir şey olabileceğiyle gerçekten ilgileniyor gibiydi. Onlar yavru yılan olmayı hayal eden iki kadındı.

Bodhi iyice yapışkanla kaplandıktan sonra Margo onu soydu ve oyuncaklarını etrafına dökerek banyoya soktu. Margo küvetin yanında diz çökerken Dr. Sharp kapalı tuvalete oturdu. Margo, Maribel'le olduğu gibi Bodhi'yle de Dr. Sharp'ın önünde garip davranacağından, tüm kelimelerinin kaybolacağından, her şeyin yanlış çıkacağından endişelenmişti. Ama Dr. Sharp'ın onları izlemesinin bir önemi olmadığını fark etti; Bodhi'ye her zaman yaptığı gibi banyo yaptırıyordu çünkü Bodhi ondan bunu bekliyordu ve Bodhi onun için neredeyse fiziksel bir şekilde Dr. Sharp'tan daha önemliydi.

Dr. Sharp, Margo onu küvetten çıkarıp yeni bir bez ve pijama giydirirken yanında kaldı. "Yani genel olarak, bu noktada

Onu uyutmak için," dedi, esasen Dr. Sharp'ı uyarmak için memesini çıkarmak üzereydi.

"Sorun değil Margo," dedi Dr. Sharp. "Sanırım yeterince gördüm. Zaman ayırarak çok cömert davrandınız. Seni rahat bırakayım ve Bodhi'yi yerleştirmene izin vereyim."

"Oh," dedi Margo, "tamam." Dr. Sharp'ı fuayeye kadar takip etti.

"Çok teşekkürler," dedi Dr. Sharp. "Evinizde çocuğunuzla birlikte gözlemlenmenin çok zor olduğunu biliyorum. Bu çok büyük bir güven. Gecenizin bir parçası olmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim."

"Oh," dedi Margo, "elbette!" Neredeyse "Her zaman!" diyecekti.

Ve sonra Dr. Sharp gitmişti. Neredeyse çok kolay olmuştu. Margo yanlış bir şey yapmış olabileceğinden endişelendi ama bunun ne olabileceğini düşünemiyordu.

Yatağa anne yılanları ve yavru yılanları ve yılanların birbirlerine sevgi duyup duymadıklarını ya da bu yoğun zevki doğalarının başka bir yönünden, belki de öldürmekten alıp almadıklarını merak ederek gitti. Bir yılan filozofunun yılan öğrencilerine en büyük iyilik ve kötülük hakkında bir şeyler anlattığını hayal etti.

Herkes bunun bir cinayet olduğunu biliyordu.

Bu düşüncelerini ifade edebileceği birinin olması için her şeyini verebilirdi ama JB'yi aramanın adil olmayacağını biliyordu, onunla konuşmak her şeyden daha harika olacak olsa bile. Seks kimin umurundaydı ki? İhtiyacınız olan şey karanlıkta konuşacak biriydi. Babasının kadınlar hakkında söylediklerini ve neden her zaman aldattığını düşündü. İnsanlar hepsi çok yalnızdır. Korkunç şeyler yapsalar bile, onları anlamak için zaman ayırırsanız, genellikle bu noktaya gelirler. Bu, dünyanın daha iyi olabileceği, İsa'nın dediği gibi insanların birbirlerine yardım edebileceği anlamına gelmeli gibi görünüyordu. Ama yine de olan bu değil. Neredeyse hiç olmuyor gibi görünüyor.

Eğer emlak işine girerse ve işler sakinleşirse, telefonu yaraklarla dolup taşmazsa ve günleri cosplay iç çamaşırlarıyla geçmezse, JB'yle gerçekten çıkmayı deneyebileceklerini düşünmeden edemiyordu. Ama bunu hayal etmek zordu. Margo ne zaman kendini bir emlakçı olarak düşünse, vücudunun üzerine başka birinin yüzünün yapıştırıldığını hayal ediyordu.

Kafası Barbie gibi çok büyük olduğu için ölçeği biraz eksikti. JB bebeğinin Margo bebeğini sert kollarıyla kavradığını, uyuşmuş plastik dudaklarıyla onu öptüğünü hayal etmeye çalıştı.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Ertesi sabah, Shyanne tepeden tırnağa su rengi Lululemon giymiş ve sekiz haftalıktan daha büyük olmayan sarı bir Labrador'u sürükleyerek ön kapıdan çıkarken Kenny'nin dairesine gittim.

Ön camımın parıltısından beni görebileceğini sanmıyordum ama dışarı adımını atar atmaz durdu. Sanırım sağ ön çamurluğunda büyük ezikler olan çok fazla mor Civic vardı. Bodhi'nin kemerini çözüp gölgede ona katıldığımda o kadar gergin görünüyordu ki neredeyse ne diyeceğimi bilemiyordum.

"Özür dilemeye geldim," dedim. "Hesabı bırakıyorum ve emlakçılık lisansımı alacağım. Ve senin gurur duyabileceğin biri olmaya çalışacağım." Kelimeleri çıkarmakta zorlandım. Yüzünü okumaya çalıştım, ama ihtiyatlıydı. Şubat ayı için makul olmayan bir sıcak vardı ve Shyanne'in üst dudağında biriken teri görebiliyordum.

"Seni affedebilir miyim bilmiyorum," dedi ve benim ilk tepkim incinmek değil, şüphecilik oldu. Tam bir kaş kaldırma. Sanki *bu sahneyi böyle mi oynamak istiyorsunuz hanımefendi?* Böyle hissetmemem gerektiğini biliyordum, bu yüzden üzgün ve kötü hissetmeye geri dönmeye çalıştım.

"Keşke geri alabilseydim," dedim. "Keşke düğününde olsaydım." "Ama yapamazsın," dedi.

"Bunu biliyorum."

Yavru köpek ayaklarımın üzerinde zıplıyordu.

"Bir köpeğin var," dedim. Bodhi'ye göstermek için eğildim. "Yavruyu görüyor musun? O bir köpek yavrusu!"

Bizi yaklaştırır yaklaştırmaz zıpladı ve yüzümüzü yaladı. nefis yavru köpek nefesi. Bodhi ilk başta korktu ve bana sarıldı, sonra

kahkahalarla ılık attı ve köpeğin yüzüne dokunmaya çalıştı, neredeyse minik parmaklarını gözüne saplayacaktı.

"Adı ne?" Ben sordum.

"Teğmen," dedi Shyanne. "Kenny yıllardır bir Labrador almak ve adını Teğmen koymak istiyordu, o yüzden ..." Sevimli köpek yavrusuna iğrenir gibi bir işaret yaptı.

"O çok tatlı," dedim.

"Onu yürüyüşe ıkaracaktım." Shyanne davet eder gibi bir tavırla eliyle işaret etti, ben de peşinden gittim. Teğmen'le yürümekten çok, etrafımızda  metrelik bir yarıçapta yuvarlanabilmesi için çimlerin arasında yavaşça kıvrılıyorduk.

"Nasılsın?" Onun soğukluğuna dayanmaya kararlı bir şekilde sordum. O yavru köpeği takip ederken ben de onu takip ettim ve o da tüm sorularıma sahte bir kırınlıkla cevap verdi. Birdenbire Vegas'ta oynadığı kumar konusunu açtığımızda neredeyse pişmanmış gibi davranma yeteneğimin ötesine geçiyordu.

Gece yarısı uyanıp otel odasından gizlice çıkma, saat dörde kadar kumar oynama ve Kenny uyanmadan yatağa geri dönme sistemini anlatırken bulutların arkasından gelen güneş gibiydi. Neredeyse on bin dolar kazandığı bir oyunu elden ele anlattı. JB'nin annesinin Lucille Ball enerjisine sahip olduğunu söylediğini düşündüm ve

İkimiz de bu keyifli psikopatlar tarafından bytldğmz için belki de bu şekilde anlaştığımızı düşündüm.

"Ve sen ona hiç söylemedin mi?" Gülerek güldüm.

"Tabii ki hayır!" dedi. "Otuz yıl boyunca bozduramayacağın bir tahvile ya da CD'ye yatıracağını biliyorsun."

Güldüm. Gayrimenkul fikri hakkında biraz daha konuştum ve Shyanne kesinlikle çok heyecanlandı. "Margo, bu dahice," dedi ve kişisel antrenrnn tavsiye ettiği, kırmızı toz olduğu ortaya çıkan ve çok sevdiği yeni ieeği denemem için beni eve davet etti

içinde 150 miligram kafein ve kol derimi karıncalandırmaya yetecek kadar niasin bulunan suyla karıştırdınız. Kenny'nin mutfak masasında oturuyorduk, ya da sanırım artık onların mutfak masasında. Bodhi kuağımdaydı.

"Bütün bir gardıroba ihtiyaın olacak," diyordu Shyanne. "Etek takımlar düşünüyorum, Victoria Beckham düşünüyorum. Günlerce sürecek bacaklar ve nude bir dudak düşünüyorum. Çok heyecanlıyım!" Shyanne ışıldıyordu.

Kalbim kırmızı pudradan ve aynı zamanda rahatlamadan dolayı sinek kuşu gibi atıyordu.

Aramızdaki şeylerin tekrar kolay olması için istekli. Elimi tuttu.

"Aklının başına gelmesine çok sevindim. Yani, yapacağını biliyordum! O bebeği kaybetmek istemeyeceğini biliyordum. Ama çok ama çok sevindim."

Donup kaldım. "Ne demek 'o bebeği kaybet'?" Kenny'nin mutfağındaki tepe lambalarının vızıltısını duyabiliyordum.

"Ama geldiler, değil mi?" Ona CPS ziyaretinden hiç bahsetmemiştim.

"Yani, ne uyandırma çağrısı ama!" dedi. "Kenny ihtiyacın olan şeyin bu olduğunu söyledi ve sanırım haklıydı."

Tüm bunların beynimde bir araya gelmesi biraz zaman alıyordu. "Bekle, ne diyorsun- CPS'i aradınız mı?"

"Yani, ben değil ama Kenny," dedi annem.

"Tanrım, anne," dedim. Aniden uzanıp kirpik uzantılarını yakaladığımı ve onları yüzünden söküp attığımı hayal ettim.

"Bak, işe yaradı!" Kucağımdaki Bodhi'yi işaret etti.

Öfkeden titreyerek ona baktım. "Onu kaybedebilirdim," dedim. "Anne, soruşturma hâlâ devam ediyor. Bodhi'yi hâlâ kaybedebilirdim!"

Shyanne, "OnlyFans'ı yapmayı bırakırsan onu elinden almazlar," dedi ve elini sallayarak bu fikri başından savdı.

Kalbim gittikçe daha hızlı atıyordu. Bodhi için korktuğunu düşünsem neyse ama buna bir an bile inanmadım. "Eğer gerçekten endişelenseydin, ne bileyim, aramaz mıydın?!"

Uğradın mı?"

"Aramız pek iyi değildi!" dedi. "Tüm bunları Facebook'ta yayınladıktan sonra! Yani, gerçekten, Margo, aklından ne geçiyordu!"

"Anne, onları ben göndermedim. Neden yayınladığımı düşündün ki? Ben doxxed edildim. Şurada görebilirsin, onları yayınlayan hesabın adı SlutSleuths!"

"Bunu görmemiştim," dedi Shyanne. "Reklam yapıyorsun sanıyordum."

"Tanrım," dedim. Sanki gülecekmişim gibi bir his vardı içimde ya da Kusmuk. Tam bir salaktı.

"Her nasıl olduysa," dedi Shyanne, "fark etmez, çünkü Kenny bunu gördü ve bir kez öğrendiğinde de peşini bırakmadı, bir çocuğun böyle bir evde büyümesinin doğru olmadığını, buna seyirci kalırsak çocuk istismarından suçlu olacağımızı söyledi. Ve beni o yaptı!"

"Seni o mu yaptı?" Daha fazla oturmaya devam edemeyerek masadan kalktım. Bodhi titreşim değişimini algıladı ve kollarımda inlemeye başladı.

"Bir an bile huzur bulamadım! Ve o söyledikçe, ben de bunu yapmaman gerektiğini düşündüm! Bunu yapmandan hoşlanmadım. "-ne diyeceğini bilemedi, sonra tısladı-"bütün *bunları*. Bunun sana bir ders vereceğini düşündüm. Bu sizinle ve kararlarınızla ilgili. Denemek suçu *bana* atma."

O da masadan kalktı ve pipetiyle kırmızı içeceğini emerek odanın içinde volta attı. Vızıldayan floresan mutfak ışığında yüzü aşırı gerçekçi görünüyordu. Gözlerimden yaşlar akıyordu ve tek düşünebildiğim şeydi: Neden beni sevmiyor? Ben ne yaptım da bu kadar sevgi görüyorum?

"Margo, özür dilerim," dedi annem, aramızdaki mesafeyi kapatarak. Uzandı ve omzumu sıktı. Eli soğuk geldi. "Özür dilerim," diye fısıldadı, "ama ne yapmam gerekiyordu? Kenny tam olarak en ayarlanabilir adam!"

"O zaman neden onunla evlendin?"

Kolumu sertçe sıktı ve fısıldadı: "Her gün hata yapıp yapmadığımı merak etmediğimi mi sanıyorsun? Ama yaptığım seçim buydu. O anda yapabileceğimi düşündüğüm tek seçim buydu."

Jinx'in o güllerle ortaya çıkması baş döndürücü olmalıydı. Bir yanı o anda Kenny'yi terk etmeyi düşünmüş olmalıydı. Ama Kenny kesin bir şeydi. Onun bütün olayı buydu. Ve burada benden dünyanın ne kadar boktan olduğunu ve onun içinde ne kadar sıkışıp kaldığını anlamamı istiyordu. Hayatım boyunca bunu yapmamı istemişti ve ben de hep yapmıştım, hep vardı. Jinx'in sihirli bir şekilde kalmasını ve bizi sevmesini sağlayamayacağını anlamıştım. Romantizme ihtiyacı olduğunu ve bunun da sevmediğim ya da etrafımda olmasını istemediğim erkeklerle çıkmak anlamına geldiğini anlamıştım. Hafta sonları çalışması gerektiğini anlıyordum, o kadar paramız olmadığını anlıyordum, işten sonra bir biraya ihtiyacı olduğunu anlıyordum, yemek pişirmenin onu aştığını anlıyordum. Onu seviyordum. Her şeyi anlıyordum.

Ama bazen anlamak yeterli olmuyordu.

"Geçimimi nasıl sağladığıma dair yargılarını ve utancını bir kenara bırak ve bunu sevgiymiş gibi göstermeye çalışma," diye tükürdüm, "endişelendiğini ya da bunu benim iyiliğim için yaptığını söyleme. Benim için neyin iyi olduğu, bizim için neyin en iyisi olduğu umurunda değil. Sen yeni kocanı kızdırmamayı önemsiyorsun, böylece Lululemon giymeye ve kişisel antrenörünle görüşmeye devam edebilirsin."

Shyanne inanamıyormuş gibi bir ses çıkardı. Başka nasıl cevap vereceğini bilemiyor gibiydi.

"Hayatımdan uzak dur," dedim. "Sadece uzak dur!"

Sonra sakat ayak bileğimin üzerinde topallayarak dışarı çıktım, bebeğim kollarımda hıçkırarak ağlıyordu. Dışarı çıkıp parlak güneşin altına girdiğimiz anda sustu, etrafına bakındı, güzel bir güne dalmış olmanın şaşkınlığını yaşıyordu. Etrafımızdaki ağaçlar dalgalanıyor, kaldırımları dalgalanan gölgelerle örtüyordu.

Hayır, diye düşündüm arabama doğru yürürken. Neye hayır dediğimi, ne demek istediğimi bilmiyordum, sadece kelimenin doğru olduğunu biliyordum. *Hayır.*

Hayatta olmaz. Bu şekilde olmaz.

Eve döndüğümde Jinx dışarıda daire bakıyordu ve Suzie de dersteydi, dolayısıyla konuşup olanları paylaşabileceğim kimse yoktu. Bodhi'yi uyuması için yatırdım ve çamaşırları katlamaya başladım, başka ne yapacağımdan emin değildim ki telefonum Ward'dan gelen bir e-posta ile çaldı. Tek söylediği şeydi: Elmaları nasıl buldun? Ekte 730EvalReportCase#288862 başlıklı bir PDF vardı. Hayatımda hiçbir şeye bu kadar sert tıklamamıştım.

İlk beş sayfanın tamamı, değerlendirmeyi tam olarak kimin sipariş ettiğini ve neleri içermesi gerektiğini, bunun için kimin ödeme yaptığını, bunun üzerine hangi yasal kısıtlamaların konulduğunu detaylandıran onay kutularından oluşan çıldırtıcı bir labirentti. Sonra en üstte büyük kalın harflerle yazılmış bir sayfa vardı:

TAVSIYELER.

Çocuğa en iyi şekilde hizmet edecek gözetimli yerleştirme
Çocuğun sağlığı, güvenliği ve refahı ve tüm aile üyelerinin
güvenliği ile ilgili olarak çocuğun menfaati:

Fiziksel Velayet: Anne ☒

Yasal Velayet: Anne ☒

Nefesim kesildi ve daha fazlasını okumak, ne anlama geldiğini, bağlayıcı olup olmadığını anlamak için çaresizce kaydırmaya devam ettim. Sona doğru, forma benzer yapı kayboldu ve yazılı bir rapor ortaya çıktı.

"Bodhi Millet "in babası "Mark Gable "ın talebi üzerine mahkeme tarafından çocuğun psikolojik uygunluğunu ve ebeveynlik yeteneğini değerlendirmek üzere görevlendirildim.

"Bodhi'nin" annesi "Margo Millet." "Margo "nun bulunması durumunda Psikolojik olarak uygun olan baba "Mark", tam yasal ve fiziksel velayetin kendisinde kalmasını istemektedir. "Margo" da tam yasal ve fiziksel velayeti elinde tutmak istiyor ve mahkemenin raporu hazırlatırken sorduğu soruyu önemli ölçüde basitleştiriyor: "Margo Millet" "Bodhi" için sağlıklı ve güvenli bir ortam sağlayabilecek mi? Ve eğer değilse, "Bodhi" için en iyi ortam ne olurdu?

"Margo "nun psikolojik profilini değerlendirmek için 28 Ocak 2019 tarihinde ofisimde uygulanan MMPI-2'yi kullandım. "Margo" on ölçekten dokuzunda normal aralıkta puan alırken, Ölçek 5'te normal aralığın hemen dışında yüksek bir puan (63) aldı
Erkeklik/Kadınlık. İçerik Ölçeklerinde "Margo", bazı depresif düşünceleri/egilimleri gösteren yüksek-normal DEP'nin yanı sıra altta yatan sinizmi ve insan düşmanı inançları gösteren yüksek-normal CYN ölçmüştür. APS Ölçeği şunları yapar madde bağımlılığıyla ilişkili bir kişilik tipine işaret etmektedir, ancak "Margo "nun ailesinde bağımlılık olmasına rağmen bilinen bir madde bağımlılığı sorunu yoktur. (Tüm Sonuçlar Ektedir)

"Margo", çocuğu "Bodhi", büyükbabası "James" ve ev arkadaşı "Suzanne" ile birlikte dört yatak odalı bir dairede yaşamaktadır. Büyükbaba "James" kendi dairesine taşınma sürecinde ve artık "Margo" ile birlikte yaşamayacak. Kendisi Şu anda opiat bağımlılığından kurtulma sürecinde olan ve bir metadona kayıtlı olan tedavi protokolü. Doktoru kendisiyle görüştüğünde henüz hiçbir dozu kaçırmadığını ve iyileşme sürecine uygun bir ciddiyetle yaklaştığını söyledi.

"Margo", "ENG 121: Doğal Olmayan Sesler" başlıklı üniversite dersinde "Mark "ın öğrencisiydi: Fullerton College'da 2017 sonbaharında "Taking Narration to the Edge" adlı derste öğrenciydi. İlişkiyi "Mark" başlatmıştır. O sırada "Margo" on dokuz, "Mark" ise otuz yedi yaşındaydı. O sırada "Sarah Gable" ile evliydi. "Hailey" ve "Max" adında iki çocuğu var. "Margo" ile ilişkisi yaklaşık altı hafta sürmüştü, bu süre zarfında "Margo" hamile kalmış ve bebeği doğurmaya karar vermiştir. "Mark" o dönemde çocuğun hayatına dahil olmak istememiştir.

"Mark" ve eşi "Sarah" şu anda boşanma davası ve iki çocukları "Hailey" ve "Max "in velayeti için arabuluculuk sürecindedir. "Mark "ın daimi ikametgahı yoktur ve şu anda annesi "Elizabeth" ile birlikte kalmaktadır. "Hailey" ve "Max "in hafta sonu geçici velayetine sahiptir. Kendisinin pozitif Her ikisiyle de ilişkisi var ve "Sarah" herhangi bir istismar endişesi bildirmemiş. İlişisine rağmen Fullerton College'daki işini korumuştur ve mali açıdan istikrarlıdır.

"Margo'nun" hamileliği sağlıklıydı ve tıbbi kayıtlarına göre ilk sonuç geldiğinde ek bir ilaç paneli yapmak için hastanenin "Margo "yu yirmi dört saat daha tutmasına rağmen madde bağımlılığına dair kanıtlar Negatif. "Bodhi" herhangi bir sağlık komplikasyonu olmaksızın 6 lbs'lik normal-düşük doğum ağırlığında doğdu.

MMPI-2'ye ek olarak, "Margo" ile 2 Şubat 2019 tarihinde ofisimde bir görüşme gerçekleştirdim. "Margo" zamanında ve uygun kıyafetlerle geldi. Temiz ve bakımlı görünüyordu, konuşması anlaşılırdı, tavırları alışılmadık değildi ve gözleri

temas normal sınırlar içindeydi. Entelektüel-bilişsel işlevselliği yüksektir ve kendini sözel olarak kolaylıkla ifade edebilmektedir. "Margo" etrafındaki dünyayı doğru bir şekilde algılayabiliyor gibi görünmekte, başkalarına, hatta incelikli bir şekilde çatışma yaşadığı.

"Margo" orta derecede bozulmuş bir benlik algısına sahiptir ve kendisini sürekli olarak diğerlerinden hem üstün hem de aşağı görmektedir. Kendisi hakkında çelişkiler yaşıyor

Yetişkin dünyasındaki kimliği ve rolü ve etkilenmiş bir güç ve hakimiyet tavrıyla savunmasızlığını korumaya çalışır. Şu anda deneyimlediği yönetilebilir düzeyde anksiyete ve depresyon olsa da, bu duyguların merkezinde Öncelikle velayet anlaşmazlığı ve annesiyle olan ilişkisi üzerinde durmuştur. "Margo'nun" duygusal regülasyonu genç yaşına uygundur ve görüşmenin birçok noktasında ağlamaya başlamış olsa da kendini sakinleştirebilmiş ve davranışlarını kontrol altında tutabilmiştir.

"Margo'nun" eğitim transkriptleri ve SAT puanları ortalamanın üzerinde bir entelektüel yeteneğe işaret etmektedir. Ancak Fullerton Koleji'ni bırakmış ve daha fazla eğitim hedefi yok. Baba "Mark" ve büyükanne "Elizabeth" in isteği üzerine okulu bıraktığını ve kendisinden "Mark" ın ebeveynliğini gizli tutan bir Gizlilik Sözleşmesi imzalamasını istediklerini belirtmek gerekir. "Margo" bunu imzaladı. Anlaşmaya ve şartlarına uymuş ve karşılığında 15.000 \$ ve çocuk "Bodhi" için 50.000 \$ tutarında bir güven almıştır.

"Margo" şu anda OnlyFans ve TikTok'ta sosyal medya kişiliği olarak çalışıyor. OnlyFans, yetişkin müşterilere hitap eden ve cinsel içerik sunan bir web sitesidir. "Mark'ın" "Bodhi'nin" refahı konusundaki endişesi neredeyse yalnızca OnlyFans'taki işiyle ilgili. Yaptığı iş yasadışı değil ve son derece iyi para kazandırıyor, bu da evden çalışmasına ve Bodhi'ye tam zamanlı bakım sağlamasına olanak tanıyor. Seks işçiliğinin olumsuz psikolojik sonuçlarla yüksek oranda ilişkili olduğu, risk altındaki popülasyonların depresyon, duygudurum bozuklukları ve intihar düşüncesinden muzdarip olma ihtimalinin daha yüksek olduğu iyi bilinmektedir. "Margo" bu davranışlardan hiçbirini sergilemiyor, ancak seçtiği işin getirdiği bu risk göz ardı edilemez, özellikle bağımlılık potansiyeli, genç yaşı ve eğilimleri göz önüne alındığında depresyona doğru. Emlak işine girme planları olsa da, mali durumu gelecek belirsizliğini korumaktadır ve kesinlikle bir stres kaynağı olmaya devam edecektir.

Değerlendirmemin bir parçası olarak, şu adreste bir Ebeveyn-Çocuk Gözlemi gerçekleştirdim "Margo'nun" dairesi. Daire temiz ve bakımlıydı ve "Margo'nun" konuşması bozulmamıştı, yürüyüşünde ya da tavırlarında alkol ya da uyuşturucu kullanımına dair bir belirti yoktu. Bodhi'ye yemek yedirmesini, banyo yaptırmasını ve onu hazırlamasını izledim. Uyku için.

"Margo" yüksek düzeyde olumlu duygusalılık, katılım ve "Bodhi" ile etkileşimlerinde duyarlı davranarak, "Bodhi" nin yanıt vermesine olanak tanıyan sözlü iletişimin yanı sıra gülümseme, baş sallama ve gülme gibi sözsüz davranışları da kullanarak ilgisini ifade etmiştir.

"Margo", "Bodhi" için uygun bir yapı oluşturma yanı sıra hayal kırıklığını veya heyecanını yönetme ve gerektiğinde onu yatıştırma konusunda ustaydı. Akşam yemeği sırasında, çok zor olmasına rağmen "Bodhi" nin elleriyle beslenmesine izin verdi.

Dağınık. Banyo sırasında uygun güvenlik önlemleri almış ve çocuğun sudaki güvenliği konusunda dikkatli davranırken, keşfetmesine ve fiziksel riskler almasına da izin vermiştir. Bu tür yüksek bakım, düşük kontrol yaklaşımı çok sayıda optimum olması için çalışmalar.

"Bodhi" bazı aktif çocuk özellikleriyle birlikte esnek bir mizaca sahip görünüyor. Margo ile fiziksel olarak rahat ve onun dokunuşlarına ve sözlü övgülerine karşılık veriyor, gülümseme, gülme ve el çırpma gibi zevk belirtileri gösteriyor. Gevezeliği ve fiziksel koordinasyonu yaşına göre normaldir. Çocuk doktorunun (mektup ektedir) sağlığı ya da "Margo"nun ve aslında onu "aşırı vicdanlı" olarak tanımladı.

"Margo" şu anda Çocuk Koruma Hizmetleri tarafından soruşturulmaktadır. CPS ile temasa geçildiğinde, soruşturmalarını bu velayet davasına uygun bir zaman dilimi içinde tamamlamayacaklarını belirtmişlerdir. Ortada herhangi bir Kendi soruşturmamda istismar veya ihmal belirtilerine rastladığım için beklemenin ihtiyatsız olacağına karar verdim, ancak bulguları ortaya çıktığında bir ek sunmaktan memnuniyet duyarım. Bu rapor aynı zamanda soruşturmaları için CPS'e de verilecektir.

Gördüğüm kadarıyla, "Margo" psikolojik olarak "Bodhi"nin Tam Yasal ve Fiziksel Velayetini elinde tutmaya uygundur ve herhangi bir istismar, ihmal veya zarar belirtisi yoktur. Şu anda Bodhi'nin velayeti Margo'da. CPS soruşturması devam ettiğinden, velayet anlaşmazlıklarının soruşturma sonuçlanana kadar askıya alınması alışılmış bir durumdur, ancak "Margo" şu anda "Bodhi"nin velayetine sahip olduğundan ve hem "Mark" hem de "Margo" bu rapor kabul edilene kadar velayetin kendisinde kalmasını istediğinden, başka bir işlem yapılmasına gerek yoktur. CPS'in bu rapora aykırı bir bulguya rastlaması halinde, velayet standart mekanizmalar aracılığıyla yeniden değerlendirilecektir.

Benim tavsiyem, "Mark"ın istediği takdirde haftada bir kez ziyaret edilmesine izin verilmesi ve bir yıl boyunca gelirine uygun olarak nafaka ödemesidir. Mark'ın evdeki yaşam düzeninin istikrar kazanması ve Margo'nun çalışmasının varsa psikolojik zararlarının daha belirgin hale gelmesiyle durum yeniden değerlendirilebilir.

Çok sevindim, ancak kendim hakkında bu şekilde okumak da çok ürkütücüydü ve sonunda biraz hasta hissettim. Etrafım hala küçük katlanmış Bodhi kıyafetleri yığınları. Bundan sonra ne yapacağımdan emin değildim, minik çoraplarını top yapmayı bitirmeli miydim yoksa Ward'ı mı aramalıyım. Tam o sırada Bodhi uyandı ve bebek telsizinden küçük ama yüksek sesli feryatları geldi. Yanına gittim ve altını değiştirdim. Kıkır kıkır gülüyordu. Dünya üzerinde iyi uyuyan bir bebekten daha büyük bir mutluluk olamazdı. O çılgık atarken karnına ahududu üfledim ve durduğumda ikimiz de nefes nefese kalmıştık, birbirimize bakıp gülümsüyorduk ve robot sesiyle şöyle düşündüm: Bu tür yüksek bakım, düşük kontrol yaklaşımının birçok çalışmada optimal olduğu bulunmuştur.

Gurur duydum. Yani, "optimal" mi? Ben alırdım.

Ayrıca CPS'i arayan Shyanne ise Mark olmadığını ve bunun işleri değiştirdiğini düşünüyordum. Ve Dr. Sharp'ın raporuyla bu işin mahkemeye gitmesini engelleme şansımız yüksekti. Tam olarak neyle uğraştığımı bilmem gerekiyordu.

OceanofPDF.com

Yirmi Beşinci Bölüm

Mark'ın adresini velayet belgelerinden almıştım. Bir apartman dairesi olacağını düşünmüştüm, ama kapıyı açtığımda Beyaz Saray'ın küçük bir versiyonu gibiydi. Kapıyı bir hizmetçi açtı ve beni bembeyaz bir oturma odasına, Carrara mermerinden bir mutfığa ve Fransız kapılarından arka bahçeye götürdü. Bir havuz ve açık hava mutfığı vardı. Havuzun ötesindeki gümüşü parıltılı ağaçları işaret etti. "Bay Mark'ın kulübesi şu ağaçların arkasında, görüyor musun?"

Gördüm mü? Tam boy bir evdi, şimdiye kadar yaşadığım her yerden daha güzeldi.

Hizmetçi, yeraltı dünyasının bir rehberi gibi, daha ileri gidemeyeceğini belirtir gibiydi ve ben de havuzun kenarından tek başıma geçtim, ağaçların gölgesine ulaştım ve Mark'ın kapısını çaldım. Cevap veren olmadı. Tekrar çaldım.

Mark bir anda kapıyı çekerek açtı, belli ki sinirlenmişti. Üzerinde Duke sweatshirt'ü ve mor eşofman altı vardı; uzun saçları biraz yağlı ve taranmamıştı. Okuma gözlüğü takmıştı ama benim ona baktığımı görür görmez gözlüğünü çıkardı. "Bu beklenmedik bir şey," dedi.

"Konuşmamız gerek," dedim. Onunla yalnız olmak tuhaftı, en son bu şekilde konuştuğumuzda olduğumdan çok farklı bir insan olmama rağmen tanıdık.

Onu karanlık oturma odasına kadar takip ettim. Bütün perdeler çekilmişti. Mark parlak tepe ışıklarını yaktı, bu da buranın korkunç bir hüznü yuvası olduğunu hemen belli etti. Her yerde kitaplar ve kâğıtlar, çeşitli sehpanın üzerinde terk edilmiş yarı dolu kahve fincanları, yerde giysiler ve sehpanın üzerinde bir pizza kutusu vardı. Mobilyaların hepsi ada motifli, rattan ve cennet kuşu desenli minderlerden oluşuyordu ve bu

odayı daha da hüzünlendirdi. Mark kanepeye oturdu, sandalyeden bir havlu almak için uzandı, böylece ben de oturabildim. Yastık belli belirsiz nemliydi.

"Peki neler oluyor?" diye sordu. "Dr. Sharp'ın raporunu gördüm, çok güven vericiydi. Memnun kalacağınızı düşünmüştüm." Burnunun köprüsüne masaj yaptı.

"Memnun oldum," dedim, her ne kadar önceki gün Shyanne ile yüzleşmemden dolayı hâlâ biraz uyuşmuş olsam da. "Ama çok daha net, daha az masraflı iletişim hatlarına ihtiyacımız var. İlk başta tüm bunları bana zarar vermek ya da beni cezalandırmak için yaptığını düşündüm. Sonra arabuluculuk sırasında anlamaya başladım.

gerçekten iyi gitmediğimi, bir şekilde kontrolden çıktığımı düşündün. Şimdi gerçekten bilmem gerek, Mark. Ne istiyorsun? Ne istiyorsun?

Bu ne hakkında?"

"Peki, ne demek istiyorsun?"

"Bodhi'nin hayatının bir parçası olmak istiyor musun?"

"Elbette," dedi. "O benim de çocuğum, Margo."

Gözlerimi kısarak ona baktım. "Çünkü bir yıldan kısa bir süre önce bana Fullerton Koleji'ni bırakacağıma ve Bodhi'nin senden olduğunu kimseye söylemeyeceğime dair bir gizlilik sözleşmesi imzalatıyordun."

"Duygular değişir. Kendi duygusal yolculuğumu yapma hakkım yok mu?"

İçimi çektim. Kendini beğenmiş tavırlarıyla uğraşmak çok yorucuydu. Bu işte çok iyi bile değildi. "Nasıl olduğunu, bu değişikliğin nasıl gerçekleştiğini anlamama yardım et." Yaptığı şeyi neden yaptığını bilmem gerekiyordu ki bundan sonra ne yapabileceğini daha iyi tahmin edebileyim.

"Yani, baban aradığında Sarah oradaydı! Ona her şeyi anlatmadan neler olduğunu nasıl açıklayabilirdim ki?

Margo, ne kullandığını bilmiyorum, alkol ya da uyuşturucu muydu bilmiyorum ama ağzı geveliyordu, mantıklı konuşmuyordu ve sürekli arıyordu. Ben aramadım.

ne yapacağımı biliyorum."

"Demek Sarah'ya söyledin," diye sordum. Bu, tahmin etmediğim bir nedensellik zinciriydi. Çok anlamlıydı. Kendini Sarah'ya haklı göstermek Mark'ın gerçekliğini bir simit gibi bükmesine neden olmuştu.

"Sarah'ya söyledim." Mark başını salladı. "Ve sonra kelimenin tam anlamıyla hayatım için korkmanın yanı sıra bana çok kızdı. Uyumayı bıraktım, yemek yemeyi bıraktım, işten tıbbi izin aldım."

Barf.

"Ve Sarah, çok üzgündü. Doğal olarak. İlişki ve ihanet hakkında. "Çocuğun mu var?" deyip duruyordu. Ben de içimden dedim ki,

Evet, ama aslında değil. Margo'nun bir çocuğu var ve DNA'sının bir kısmı bana ait. Yani, bunu yüksek sesle söylemedim, ancak düşündüğüm şeyin bu olduğunu ve bunda gerçekten yanlış bir şey olduğunu fark ettim."

Var mıydı peki? Keşke böyle düşünmeye devam etseydi. "Yani tam velayet için dava açmak isteyen Sarah mıydı?" diye sordum. Mantıklı gelmeyen kısım buydu. Mark'ı utandırmak isteyebilirdi ama diğer çocuğunun bezini değiştirmek istediğinden şüpheliydim.

Mark, "Sorumluluk almam gerektiğini düşünüyordu," dedi.

"Ve zaten senden boşanıyordu," dedim, "yani bu onu etkilemez."

"Boşanma henüz kesinleşmedi," dedi Mark, açıkça gücenmişti.

"Oh," dedim. Bir şekilde Bodhi'nin sorumluluğunu üstlenerek onu iyi bir adam olduğuna ikna edeceğini ve onu terk etmeyeceğini mi düşünüyordu?

Mark, "Sarah hiçbir zaman tam velayet almaya çalışmam gerektiğini özellikle söylemedi," dedi. "Larry ile baban için çıkarılan uzaklaştırma emri hakkında görüşüyordum ve durumu açıklıyordum ve ikimiz de şöyle hissettik, hey, orada bir çocuk var! Ne var o çocuğa ne olacak? Biliyor musun?"

"Tanrım," dedim. Birdenbire çok yorulmuştum. Larry velayet avukatı bile değildi, bu da bir bakıma pek çok şeyi açıklıyordu. Yerde bir Uncrustables ambalajı fark ettim. Mark'ı değiştirmek yoktu. Ya da Jinx'i, Shyanne'ı ya da dünyanın işleyişini. Satranç taşları gibiydiler: Nasıl hareket ederlerse öyle hareket ediyorlardı. Kazanmak istiyorsanız, nasıl hareket etmelerini dilediğinizi ya da farklı bir şekilde hareket etmelerinin nasıl daha adil olacağını düşünemezsiniz. Uyum sağlamak zorundaydınız. Bilmem gereken şey Mark'ın OnlyFans'ı gerçekten önemseyip önemsemediğiydi. Tam velayeti almaya devam edebilir ve 730 ne derse desin beni mahkemeye verebilirdi. Kazanamayabilirdi ama uğraşırken beni iflas ettirebilirdi.

"OnlyFans hakkında ne kadar güçlü hissettiğinizi bilmem gerekiyor."

"Yani," dedi Mark, "Dr. Sharp'a göre bu hiç de sorunlu değil!"

"Ben bunu yapmaya devam ettiğim sürece tam velayeti takip etmeye devam edip etmeyeceğinizi soruyorum."

"Emlak işine gireceğini sanıyordum," dedi Mark biraz küçümseyerek.

"Tam olarak ne yapacağıma karar vermeye çalışıyorum, bu yüzden soruyorum. Bir yıldan uzun bir süre önce yattığım bir adamın hayatımı nasıl kazanacağıma karar vermesi bana saçma geliyor ama kendimi içinde bulduğum durum bu."

"Bir şey itiraf etmeliyim," dedi Mark aniden, *kötü bir çocuk oldum* heyecanıyla. "Rigoberto videonuzu satın aldım. Ve sanatsal açıdan gerçekten çok etkilendiğimi söylemeliyim."

Çok tuhaf, çok iğrenç. "Teşekkürler," dedim, daha fazlasını söylememesi için dua ederek. "Sadece- Hayal ettiğim gibi değildi," dedi.

Mark her ne kadar ahmağın teki olsa da, ne demek istediğini biliyordum. Arabella'nın hesabının böyle olmasını beklemiyordum. Profesyonel güreşin bir sanat dalı olduğunu düşünmeyi beklemiyordum. Sadakatsizliğin kucaklaşmayla ya da uyuşturucu bağımlılığının Milky Ways yemekle ilgili olmasını beklemiyordum.

"Bana bir iyilik yapar mısın Mark? Bodhi ya da profesyonel olarak verdiğim kararlar hakkında endişelenmeni anlıyorum ama bana doğrudan ulaşmayı deneyebilir misin? Çünkü bence kafamızdan uydurduğumuz şeyler yaptığımız varsayımlar, gerçekte olanlardan çok daha kötü oluyor. Sadece ara beni! En başta evrakları dosyalamana hiç gerek yoktu, gel benimle konuş."

Başını salladı, sonra kaşları çatıldı. "Sence onunla tanışabilir miyim? Bodhi'yle?"

"Elbette," dedim. "Ne zaman istersen. Ama bilmem gerekiyor, eğer OnlyFans'ı yapmaya devam edersem, tam velayeti almaya devam edecek misiniz?"

"Hayır," dedi Mark. "Tam velayeti gerçekten düşünmüyorum. Yani, sen onun annesisin. Bildiği tek şey sensin."

Gözlerim neredeyse yaşla dolacak kadar utanmıştım. Mark'ın bu kadar iyi bir şey söylemesini beklemiyordum.

"Bilmiyorum," diye devam etti Mark. "Arabuluculukta, beklediğimden çok daha hakim görünüyordun, bu gerçekten işleri değiştirdi."

Şu siyah ceket, diye düşündüm. Her kuruşuna değer.

O gece, CPS için hazırladığım pembe dosyaya baktım. İçinde, Templates4Everything.com adlı bir web sitesinde bulduğum ve "İş zamanınızı yarıya indirin!" gibi saçma sloganları olan bir şablona dayanarak gayrimenkule geçiş için on iki aylık bir finansal plan yapmıştım. Sayfaları çevirdim. Pembe klasörü kapattım. Masamın üzerine koydum. Düz ciklet dış yüzeyine baktım.

Tüm plandan nefret ettim. Dosyadan nefret ettim. Emlak işine girme fikrinden, yapmak istemediğim ve iyi olup olamayacağımı bile bilmediğim bir şey için Bodhi'den saatlerce uzak kalma fikrinden nefret ediyordum. Nefret ettim.

Maribel. Dilimin tutulmasından ve sinmekten nefret ediyordum. Aptalca olduğunu bildiğim kurallara uymak zorunda kalmaktan nefret ediyordum. Korkmaktan nefret ediyordum.

Ama korkuyordum. Bürokrasinin kör ve köreltici pençesinin hayatımın etrafını sardığını hissedebiliyordum. Maribel'le ilgili en korkutucu şeyin gerçek bir kötü adam olmaması olduğunu fark ettim; doğrunun tarafında olduğuna inanan işgüzar bir işgüzar gibiydi. Tamamen anlamsız biri Bebeğimi doğurup doğurmayacağımın sorumlusu. Beni ve Bodhi'yi rahat bırakmasını sağlayacak her şeyi yapmak istiyordum. Eğer bu kurallara uymak anlamına geliyorsa, o zaman sineye çekip onlara uymalıydım. Ya da en azından Mark'la konuşmadan önce böyle düşünüyordum.

O anda bir görüntü geldi gözümün önüne. Ve o görüntü Ric Flair'dı, bronz yaşlı adam teni yağla parlıyordu, peroksit sarısı omuz hizasındaki saçları parıldıyordu. Ric Flair, tüm zamanların en büyük heel'i: rakiplerinden merhamet dilenen ve sonra parmağını gözlerine sokan bir adam, neredeyse sadece hile yaparak kazanan bir adam, bayılma numarası yapmasıyla o kadar ünlü bir adam ki buna "Flair Flop" adını verdiler. Ve bu imgelemde, Doğa Çocuğu, neon ışıklarıyla aydınlatılmış, pırıltılı mücevherli cübbesiyle karşıma çıktı ve bana şöyle dedi "Margo. Adam olmak için, WOOOO, adamı yenmelisin!"

Dizüstü bilgisayarımı açtım ve nabzım hızla atarken birkaç hızlı arama yaptım. Tıkladım ve tıkladım, makaleleri olabildiğince hızlı okudum. Aramadığınız zaman bulamadığınız şeyler inanılmaz. Saat gece on olmasına ve Mark'ın Bodhi'yle tanışması için onu daha önce rahatsız etmiş olmama rağmen Ward'ı aradım. İlk çalmada açtı.

"Hey, Ward," dedim. "Biraz daha fazla para kazanmak ve bazı vaka araştırmalarında bana yardımcı olmak ister misin? Sanırım bir şeylerin peşinden gidiyor olabilirim. yanlış."

Kaderinin kontrolünü tamamen elinde tutan her kadın gibi, bu durumda Ward'a çörek almak için yolda durarak desteyi kendi lehime yığmaya çalıştım. Oraya vardığımda Ward, "Bununla neyi başarmayı umduğundan gerçekten emin değilim Margo ve seni umutlandırmak istemiyorum" dedi.

Pembe kutuyu masasının üzerine koydum, Ric Flair'in aurası beni koruyucu bir kalkan gibi sarıyordu. "Ward, pes edenler asla kazanamaz ve kazananlar asla pes etmez."

Kutuyu açtı ve bir elmalı börek çıkardı. "Tanrım, hâlâ sıcaklar."

"Peki, CPS'in OnlyFans hesabı olan annelere karşı davaları nasıl ele aldığına dair yasal bir emsal olmadığını biliyor muydunuz?"

"Evet," dedi Ward, ağzı börekle doluydu.

"Peki, OnlyFans'ın sahibi kim biliyor musun?" Ward omuz silkti.

"Leonid Radvinsky. Peki sahibi olduğu diğer büyük web sitesi? MyFreeCams," dedim. "Ve düşündüm de, OnlyFans aslında bir kamera kızı sitesinin sosyal medya versiyonu ve kamera kızı siteleri internet var olduğu sürece var."

"Peki nasıl karar veriyorlardı?" Ward sordu.

"Tahmin et," dedim.

"Bu elmalı böreğe bakılırsa, çok olumlu karar verdiklerini söyleyebilirim." "Haklı olabilirsin," dedim. "Ama Google aramasından sayfaların çıktısını almak istemiyorum; benden geliyorsa inanmayacaktır."

I

bunu resmi ve avukatça yapman gerekiyor."

"Doğru, doğru," dedi Ward. "Onu korkutmam için bana ihtiyacın var."

"Aynen öyle." Sırlı çöreğimi Bodhi'nin kapmaması için elimden bıraktım.

"Ve bu kalıba uymayan herhangi bir vaka olup olmadığını da bilmem gerekiyor."

"Mesele şu ki Margo, tüm bunları yapabiliriz ama araştırma pahalıya mal olacak. Ve bunun onları gerçekten geri adım attıracağından emin değilim. Eğer yanlış bir şey yapmış olsaydı tüm bunlar çok daha kolay olurdu."

"Arama izni olmadan girdi," diye teklif ettim.

"Evet, ama ona izin veriyorsun. Eğer birisi 'İçeri girebilir miyim?' diye sorarsa ve siz de evet derseniz, bunda yanlış bir şey yoktur."

"Tam olarak 'İçeri girebilir miyim?' demedi."

"O zaman ne dedi? Tam olarak ne dedi? *Tam olarak* ne dedi?" Ward sordu.

Başlangıçtaki şüpheliğine rağmen Ward'la toplantı uzun ve çılgıncaydı ve sonunda çöreklerin yarısından fazlasını yemiş ve bir plan oluşturmuştuk. Sonraki hafta oldukça olaysız geçti. Bu beni huzursuz etti. Aptalca cesurca bir şey yapacağınız zaman, bunu düşünmek için daha az zamanınızın olması işe yarar. Yine de pembe klasördeki tüm eski kağıtları çıkardım ve içindekiler tablosuyla dikkatlice düzenlenmiş yeni kağıtlarla doldurdum. Maribel'in ne zaman döneceği hakkında hiçbir fikrimiz yoktu. Her an da dönebilirdi, haftalar da sürebilirdi. Dosyanın pambesi her geçen gün biraz daha radyoaktif hale geliyordu.

Bu arada, Jinx kiralamak için havuzu olan sevimli bir ev buldu. Bodhi içindi. "Baba, o daha yüzmeyi bile bilmiyor," dedim. Ama yakınımda olacağı için mutluydum. Aramızda biraz daha mesafe olmasının o kadar da kötü olmayacağını fark ettim. Bu şekilde kalacağına güvenmek zorundaydım. Daha önce babamla birlikteyken, ayrılmak her zaman onun hayatımdan tamamen çıkması anlamına geliyordu. Babamdan ayrılmak Bu işi tam olarak nasıl yapabileceğimizi öğrenmem için biraz zaman gerekti.

Sürekli JB'yi düşündüm ve sağlıklı olmadığını bildiğim halde eski mesajlarını okudum. Ama ona öncelik veremeyeceğimi biliyordum.

Shyanne'i de düşündüm. Biraz sakinleşmişim ve ona hayatımdan uzak durması konusunda söylediklerimde ciddi olmadığını biliyordum. O sahip olduğum tek anneydi, kusurluydu ve bu berbat bir şeydi ama onu seviyordum. Onu Kenny'nin evinde, o temiz ve çirkin yerde, enerji içecekleriyle kafayı bulmuş, telefonunda gizlice poker oynarken hayal etmek beni hasta ediyordu. Yapamazdım.

onu orada bırakmak. Onunla barışmanın bir yolunu bulmalıydım ama bunu nasıl yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu. Tüm bunlar kalbimi acıtıyordu.

Ama her gece Bodhi'yi emzirerek uyuturken, dünyanın bir daha asla sevgisiz olmayacağını da biliyordum. Sevginin size dışarıdan gelen bir şey olmadığını fark ettim. Sevginin hep başkalarından gelmesi gerektiğini düşünmüştüm ve bir şekilde onun kırıntılarını yakalayamıyor, onları yiyemiyor, karnım boş ve çaresiz dolaşıyordum. Ben yapmadım Sevginin içimden gelmesi gerektiğini ve başkalarını sevdiğim sürece, bu sevginin gücü ve sıcaklığının beni dolduracağını, beni güçlü kılacağını biliyordum.

Sonunda uykuya dalarken, kendimi Arabella gibi hayal ettim, vahşi ve yarı çıplak, sadece insanları parlayan çizgi film silahlarıyla vurmak yerine, onları o kadar büyük, o kadar sert ve gerçek seviyordum ki, dünya bunun gücüyle çatlamaya başladı. Annemin yüzü parçalara ayrıldı, altın ışık huzmeleriyle vuruldu; Jinx'in iskelet bedeni gökyüzüne yükseldi.

Ve Bodhi, Bodhi altın gibi parlıyordu, bedenimden akan sevgiyi içiyor, içiyor, kendini güçlü ve mutlu kılmak için kullanıyor, büyümek için kullanıyor, hücreleri ikiye katlıyor, kemikleri bir araya geliyordu kendilerini bir mucize gibi hızlandırılmış hızda.

Yirmi Altıncı Bölüm

Ertesi Cuma sabahı Mark, Bodhi'yle ilk kez tanışmak için eve geldi. Jinx'i uyardım. "Sana bir şey söylemek zorundayım ve bunca zamandır sana söylemekten korktuğum bir şey bu."

Jinx'in kaşları çatıldı. "Ne?"

Komik olduğunu biliyordum ama yine de endişeliydim. "Mark kısa boylu."

"Bodhi'nin babası mı?"

"Evet, Michael J. Fox boyutlarında."

"Yani?"

"Yani, Bodhi'nin büyük olmasını ve güreşmesini umduğunuzu biliyorum ve ..."

"Bodhi devasa olacak, Margo. Sana söylüyorum, daha önce hiç bu büyüklükte elleri olan bir bebek görmemiştim."

"Sadece seni hazırlamaya çalışıyorum, biliyorsun. Böylece o buraya geldiğinde garip olmayacak!"

"Nefes nefese kalıp 'Ama sen çok kısasın!' demeyeceğime söz veriyorum." "Teşekkür ederim."

"Kızımı öğrenciyken becerdiğine inanamıyorum, seni bok çuvalı' diyebilirim."

"Bunu söyleyebilirsin."

Mark geldiğinde, babam el sıkıştıklarında bu sefer gerçekten parmaklarını kırmakla ilgili riskli bir şaka yapmış olsa da, hepimiz yeterince iyi anlaştık. Mark geniş paçalı kahverengi keten pantolon giyyordu. Jinx kaşlarını kaldırdı ama takdire şayan bir şekilde sessiz kaldı, Mark Bodhi ile oturma odasında buluşurken mutfakta çay ve atıştırmalık hazırlamakla meşguldü.

"İşte bu Bodhi," dedim Bodhi'yi kalçamda zıplatırken. Yedi aylıktı, iki alt dişi vardı ve sürekli salyası akıyordu, şelaleler halinde Çenesinden sürekli tükürük akardı. Buna rağmen cin gibi güzeldi ve ben de onunla gurur duyuyordum. Ona en şirin tulumunu giydirmiştim. Üzerinde beyaz tilkiler olan yanık sienna rengindeydi ve ona yeni banyo yaptırmıştım, bu yüzden bal ve yulaf ezmesi gibi kokuyordu.

"Aman Tanrım! Margo!" Mark bana baktı ve gözyaşları yüzünden aşağı akıyordu. Beklediğim tepki bu değildi ve açıkçası biraz duygulanmıştım.

"Onu tutmak ister misin?" Ben sordum.

"Bana gelecek mi? Henüz yabancı tehlikesi var mı?"

"Hayır, hâlâ hemen hemen herkese gider," dedim. "İşte, onu battaniyesinin üzerine koyacağım ve biraz oynayabilirsiniz, sonra onu tutmayı deneyebilirsiniz."

Mark sanki ona sınav çekmesini söylemişim gibi hemen yere kapaklandı. "Margo, o çok güzel." Bodhi'yi battaniyesinin üzerine koydum ve o da son zamanlarda giderek daha fazla yaptığı gibi hemen dört ayak üzerine kalktı. İleri geri sallanıyor ve Mark'a meydan okurcasına bakıyordu. Mark da dört ayak üzerine kalktı ve ileri geri hareketini taklit etti ve bu Bodhi'yi güldürdü. Bodhi ahtapotunu eline aldı ve ağzını ona sürterek Mark'a baktı. "Bu senin ahtapotun mu?" diye sordu Mark. "Böyle ağladığım için çok tuhaf olduğumu düşünüyor olmalı!"

"Oh, beni çok ağlarken gördü," dedim. "Muhtemelen şu anda sadece yetişkinlerin yüzlerinin ıslak olduğunu düşünüyordur."

Jinx çay ve atıştırmalıklar getirdi, biz de oturup Mark ve Bodhi'nin birlikte oynamasını izledik. Ward'ın depo hakkında söylediklerini, Mark'ın boktan bir koca ama harika bir baba olduğunu düşündüm. Buna inanabilirdim. Bodhi'den aldığı zevki taklit etmek mümkün değildi ve bu benim de gönülsüzce onayımı kazanmıştı.

Sonra kapı çaldı.

Beklenmedik bir şekilde o kadar mutluydum ki bunu dert etmedim bile. Jinx kapıya giderken ben kanepede oturmuş Mark ve Bodhi'yi izliyordum, sonra Maribel'in sesini duydum. Koltuktan fırladım ve Mark'a fısıldadım, "Kahretsin, bu CPS."

"Bir şey yapmamı istiyor musun?" diye fısıldadı.

Ben de sanki bu bir uyuşturucu anlaşmasıymış gibi "Sakin ol." dedim. Yıllarca benimle bu konuda dalga geçti. Hâlâ bana hep bunu söyler.

Masama koştum ve dosyayı aldım. Babamın ona Bodhi'nin babasının burada olduğunu açıkladığını duyabiliyordum. "Çok şirin!" dedi, oturma odasında Mark ve Bodhi'ye yaptığı göz taramasından döndüğünde.

Bizimle birlikte masaya oturduğu an, dosyayı açtım ve konuşmama başlamaya çalıştım. Söylemek istediklerimi onlarca kez prova etmiştim. Her gece uyuduğumda, tuvalete gittiğimde, mağazada sıra beklerken, Maribel'e kendimi haklı çıkarmayı hayal ediyordum.

"Son görüşmemizde," dedim ama sözümü kesti.

"Yani Jinx, uyuşturucu testin pozitif çıktı."

Bunu çok lanetleyici bir şeymiş gibi söyledi. Sanki utanması gerekiyormuş gibi.

"Öyle olacağını söylemiştik. Bir metadon tedavi programında," dedim.

"Peki Jinx metadonu bırakmak için herhangi bir plan yaptı mı?"

"Hayır," dedim, "ama bu hafta sonu taşınıyor, bu yüzden metadon kullanıp kullanmadığının artık bir önemi olmamalı."

Maribel bana anlam veremediğim tuhaf bir bakış attı, sonra da "Kira kontratının bir kopyasını görmem gerek" dedi.

"Burada, dosyanın içinde," dedim ve içindekiler bölümündeki 3. bölümü işaret ettim.

"Bütün bunlar da ne?" diye sordu sonunda.

"Bunlar, Kaliforniya eyaletinde kamera kızlarına karşı daha önce açılan CPS davalarına ilişkin içtihat örnekleridir."

Maribel sahte bir dramatik iç çekiş yaptı. "Tüm bunları yapmak gerçekten gerekli değildi. Evinizi güvenli bulup bulmayacağımızı içtihatlar belirlemez. Margo, idrar testini geçtin, bu yüzden şimdi saç kökü testi istiyoruz."

Bu söyleyebileceği en kötü şeydi. "Bir uyuşturucu testini geçmek neden başka bir uyuşturucu testine girmemi gerektirsin ki?" diye sordum. Kalbim dubstep gibi atıyordu. O saç kökü testini geçemeyecektim. Ward ve ben ne söylemem gerektiğini konuşmuştuk ama Maribel beklenmedik bir şey söylerse ne olacağını bilmiyordum.

"Evdeki bir kişinin yasa dışı uyuşturucu testi pozitif çıktığında, yasa dışı uyuşturucuya dair herhangi bir şey yakalamak için tüm bakıcılar üzerinde daha kapsamlı bir panel yapmak politika gereğidir.

idrar tahlili gözden kaçırmış olabilir. Çok basit, bir santim saç alıyoruz, tek bir tel." Bunu sanki ilaç almaya ikna edilmesi gereken bir çocukmuşum gibi anlattı.

"Uyuşturucu testi için izniniz var mı?" Ben sordum.

Maribel yarı güldü. "Genelde standart bir uyuşturucu testi için arama izni almayız."

"Şey, teknik olarak sadece daireye girmek için arama izni almanız gerekirdi," dedim. "Sizi sadece iyi niyetimizin bir göstergesi olarak içeri aldık."

"Uyuşturucu testini reddediyor musun?" Maribel sordu.

"Hayır," dedim. "Eğer bana bir arama emri gösterirseniz uyuşturucu testine seve seve girerim." Ward hiçbir yargıcın böyle bir tutuklama emrini imzalamayacağından emindi. Uyuşturucu kullandığımdan şüphelenmek için hiçbir neden yoktu.

Evde uyuşturucu vardı ve Jinx'in pozitif sonucunun mantıklı bir açıklaması vardı. Ward, "Ellerinde sıfır olası neden var," dedi. Ama şu anda tüm hayatımı Ward'ın hafif yapışkan, garip bir şekilde tüysüz ellerine bırakmış gibiydim.

Maribel defterine bir şeyler yazıyordu. Kalemde bir üzerinde küçük Sanrio kurbağası vardı. Başını sallıyordu, sonra bana baktı, gözlerimle buluştu. "Bir ebeveyn soruşturmada işbirliği yapmayı reddediyorsa, bu büyük bir kırmızı bayraktır. Basit bir saç folikülü testine girmeyi reddetmek sizi son derece suçlu gösterir."

Yutkunmaya çalışıyordum ve boğazım şişerek kapanıyormuş gibi hissediyordum. "I

Anlıyorum," dedim. Tabii ki reddetmek beni suçlu gösteriyordu. Ward ve ben neden kendimizi bunun işe yarayacağına ikna etmiştik?

Maribel uzandı ve elini koluma koydu. Tırnakları özenle ışıltılı bir mora boyanmıştı. "Bunu söylüyorum çünkü seni önemsiyorum Margo. Soruşturmada işbirliği yapmayı reddetmen çok ama çok kötü görünecek."

Ve işte böyle, tekrar ayaklarım yere bastı. Maribel beni umursamıyordu. Blöfü çok ileri götürmüştü. Beni manipüle etmeye çalışıyordu ve bir anda her şey yeniden basitleşti. "Soruşturmanızda işbirliği yapmak için can atıyorum. Size yardımcı olmak için bazı belgeler hazırladım. Burada içindekiler bölümünü ve tam bir psikolojik profil içeren ve sadece Bodhi'ye ebeveynlik yapmaya uygun olduğum değil, aynı zamanda ebeveynlik tarzımın da optimal olduğu sonucuna varan 730 değerlendirmemi görebilirsiniz." Sesim titriyordu. Kontrolümü yeniden kazanmak için boğazımı temizledim. "Burada Bodhi'nin babası Mark'tan OnlyFans'taki çalışmalarına tam destek verdiğini ifade eden bir mektup var. Sonunda, çalışmamın yasalılığı konusunda açık yasal emsal teşkil eden Kaliforniya içtihat hukuku örneklerinden oluşan bir koleksiyon yer almaktadır. Yasal bir seks işçisi olarak çalışan bir annenin, işinin yasal olduğunu kanıtlayan düzinelerce dava var.

bitişik alan, ister striptizci ister kamera kızı olarak çalışsın, CPS tarafından kendisine karşı kullanılamazdı."

"Olabilir ama OnlyFans yeni bir fenomen," dedi Maribel, "ve seks işçiliği çocuğun yetiştirildiği evin içinde gerçekleştiği için benzersiz bir durum yaratıyor." Bunu dikkatli bir ciddiyetle, *ev içinde* kelimelerini vurgulayarak söyledi. *Susam Sokağı*'nda tam da böyle konuşuyorlardı.

"Doğru," dedim gülümseyerek ve başımı sallayarak. "Evet, bunu görebiliyorum. Ancak kamera işi ile OnlyFans'ta bir profil barındırmak arasında çok az maddi fark var. Buradaki son dava, başarılı kamera kızı kariyeri nedeniyle çocukları elinden alınan Kendra Baker'ın CPS ve Kaliforniya Eyaleti'ne karşı açtığı başarılı bir davaydı. Tıpkı benim gibi, Kendra

Baker evinin dışında çalışıyordu. Tıpkı benim gibi, çocuklarını iş hayatının dışında tuttu ve iyi bir anne ve uygun bir ebeveyn oldu."

Dosyayı doğru sayfaya kadar açtım.

"Dava açtı, bekle, neydi o? İki milyon dolar mı?"

Sayfayı açık bıraktım ki Maribel gerçek miktarın 2.2 milyon dolar olduğunu görebilsin. Ve Kendra Baker kazanmıştı.

Maribel, "Bu çok ayrıntılı," dedi. "Ama dediğim gibi, ilk endişemiz çocuğun *evde* güvende olması."

Bu cümleyi çok severdi.

"Bu noktada," dedim, "bence ilk endişeniz kendi yasal riskinizi değerlendirmek olmalı. Avukatım Michael T. Ward'dan evime arama izni olmadan girmemenizi rica eden bir mektup. En son buraya geldiğinizde, evime gireceğinizi iddia ederek sahte bahanelerle girdiniz. Buna uymadığımız takdirde çocuğumuzu almanız, eminim ki haklarımızın ihlali anlamına gelir ve sizi 42. madde uyarınca kovuşturmaya açık hale getirir. U.S. Code 1983, Haklardan Mahrum Bırakılma Davası."

Ward tanıştığımızda bu detayın üzerine atlamıştı. Bunun bir oyun değiştirici olduğunu söyleyip durdu ve bana bunu gerçekten söyleyip söylemediğini on kez sordu. Hatta Jinx'i arayıp bunu kelimesi kelimesine tekrar ettirdik. Bodhi'yi iki kez kaçırmakla tehdit etti, önce onu içeri almadığında, sonra da ben evde yokken. Ward kahkahalarla gülmüştü: "Ne yani, Bodhi'ye sahip olmak yasadışı mı?

Bebek bakıcısı mı? Bu hatun tehdit etmeyi çok seviyor, bakalım birkaç tane alınca ne hissedecek?" Ward'un düşündüğü kadar büyük bir mesele olduğundan emin değildim. Konuşmanın kaydı yoktu. Bunu söylediğine dair elimizde gerçek bir kanıt yoktu. Tek yapması gereken inkar etmektir. Bu da

bizim sözümüze karşı onunki olacaktı. Maribel dosyayı ilk kez eline aldı ve gerçekten incelemeye başladı. Tüm dava dosyalarını atladı ve Ward'dan gelen mektubu okudu.

Jinx uzandı ve elimi tuttu. Maribel'in okumasını izlerken nefesimizi tuttuk, ara sıra kelimeleri kendi kendine mırıldanıyordu. Maribel son sayfaya ulaştığında bir süre oyalandı, sonra yavaşça cildi kapattı. "Bu çok ilginç," dedi, "ve bunun için çok çaba ve zaman harcadığınız açık. Ve kesinlikle, buradaki öncelikli kaygımız Bodhi'nin iyiliği. Alınması gerekmeyen bir çocuğu almaya çalışmak için burada değiliz. Amacımız her zaman, mümkünse çocuğu ailesinin yanında tutmaktır."

"Doğru," dedim nefes nefese. Neredeyse geri adım atıyormuş gibi hissediyordum. Ve geri dönmenin mümkün olduğunu, kolay olacağını hissetmesine ihtiyacım vardı. "Bu bana mantıklı geliyor. Çünkü avukatımız o kadar üzgündü ki hemen suç duyurusunda bulunmak istedi ama ben ona dedim ki, 'Ward, bence CPS gerçekten

yardım etmek istiyor. Onlar iyi adamlar. Onlara bunu göstermeleri için bir şans verelim." "Kesinlikle," dedi Maribel, "bizim ilk önceliğimiz her zaman evdeki bir çocuk. Günün sonunda önemli olan, evin temiz olup olmadığı, çocuğun düzenli tıbbi bakım alıp almadığı vb. hususlardır. Uyuşturucu testiniz negatif çıktı. Görüştüğümüz diğer kişiler de sizden ve James'ten öğrendiğim her şeyi doğruladı."

"Bakın," dedim, "Ward'a da aynen böyle söylemiştim. Ama o teknik ayrıntılara o kadar takılmıştı ki! 'Margo, yaptıkları şey yasadışı, çok para için dava açabilirsin' deyip durdu." Saçmalıyormuş gibi güldüm.

Maribel hızla başını sallıyor ve üst dudağını çiğniyordu. "Hayır, biz gerçekten her zaman ailelerimiz için doğru olanı yapmak isteriz, bunun için buradayız.

-Herkesin güvende olduğundan emin olmak için! Ve bu araştırma için, tüm bu yasal araştırmalar için teşekkür ederim. Bence OnlyFans ve kamera web sitelerinin ilişkili doğası hakkında çok ikna edici noktalara değindiniz ve kesinlikle kamera web sitelerine ilişkin yasal emsallerimiz var."

Jinx elimi sıkıp duruyordu. Bodhi'yi alma konusunda Jinx'e yalan söylediği için başının belaya gireceğini düşünüyor olmalıydı. Tartışmaya bile çalışmıyordu.

"Yani bu noktada," diye devam etti, kalemimi tekrar tekrar tıklatarak, "bu ziyaret ikinci ev ziyaretiniz olarak sayılır, bu da davanızı sonuçlandırır ve bir kez

dosyanız kapanmış sayılacaktır. Ama işte numaram,

Herhangi bir sorunuz veya endişeniz olursa ya da sosyal hizmetler veya bakım bulma konusunda yardıma ihtiyacınız olursa beni arayın veya mesaj atın."

"Peki bekle," dedim, "senden ne zaman haber alacağız?"

"Şu anda başka bir ev ziyareti gerçekleştirmeme gerek yok. Tekrar ziyareti tetikleyecek tek şey, başka bir şikayet almamızdır."

"Ya da amiriniz sağladığımız belgelerden herhangi biriyle ilgili bir sorun yaşarsa?"

"Bunu gerçekten öngöremiyorum," dedi Maribel. Amirine o dosyadan tek bir sayfa bile göstermeyeceğini fark ettim. Bunu olabildiğince hızlı bir şekilde örtbas edecekti.

"Sanırım ağlayacağım," dedim.

"Ağlama," dedi Maribel, "mutlu ol! Hepimizin istediği sonuç bu, değil mi?"

Öyle miydi? Ona baktım, samimi görüldüğünü umduğum bir şekilde gülümsedim. Bize ev ziyaretinin yapıldığını ve dosyanın artık kapandığını bildiren bazı kağıtlar imzalattı ve hepsi bu kadar. Gidiyordu.

Ona kapıyı gösterdiğimde bir şey söylemek istedim. "İyi şanslar," dedim ve karnını işaret ettim.

Kafası karışmış görünüyordu. Sesimin delice geldiğini fark ettim. Hâlâ ona iyi dileklerde bulunmak istemem gerçekten delilikti. Maribel'in kötü biri olduğunu düşünmüyordum; güç sarhoşluğuna kapılmış bir aptal olduğunu ve muhtemelen kendini gerçekten iyi adamlardan biri olarak gördüğünü düşünüyordum. Ayrıca onun bütün hayat patlamak üzereydi, ama benim tarafımdan değil.

"Aşık olmak gibi bir şey," dedim, belki bu daha da çılgınca gelebilirdi. "Bu yaşayabileceğin en büyük aşk. Ve seninle ilgili her şeyi değiştirir. Bazen tüm hayatının mahvolduğunu düşünürsün, ama bilirsin, hiçbirini değiştirmezsin. Sadece . . . Senin için heyecanlıyım. Tüm bunlar gerçekleşmek üzere."

"Teşekkür ederim," dedi Maribel o temkinli ama tatlı üslubuyla. Başımı salladım ve dairenin kapısını kapattım.

OceanofPDF.com

Yirmi Yedinci Bölüm

"Bu," dedi Jinx, oturma odasına geri döndüğümde, "ustacaydı."

Güldüm, başım döndü. Mark gider gitmez Rose ve KC'yi kutlamaya çağırdık ve hepimizi anında ishal eden Akdeniz yemekleri sipariş ettik. Jinx'in bağırsakları bunu en kötü şekilde hissediyordu ve gecenin çoğunu tuvalette geçirdi. KC ishalin onu nasıl "temizlediği" ve şimdi "biraz aksiyona hazır olduğu" hakkında iğrenç bir şaka yaptı, bu yüzden o ve Rose Snoop Dork ile buluşmaya gitti ve akşam sekizde sadece ben ve Suzie kaldık. Bodhi beşiğinde uyuyordu, bebek telsizi kanepede yanımda duruyordu.

"Yani gerçekten istifa edecek miydin?" Suzie sordu. "Yani, başka seçeneğim olmadığını düşündüm," dedim.

"Kovulduğumu bana ne zaman söyleyecektin?" diye sordu, sonra da inandırıcı olmayan bir kahkaha attı. Oturma odasının sarı lamba ışığında koyu sarı saçları dövülmüş altın gibi parlıyordu ve yüz hatlarının sadeliği onu bir şekilde eski moda, bir kameodaki profil gibi gösteriyordu.

"Aslında seni tam zamanlı dadım olarak işe almayı umuyordum."

Suzie kaşlarını kaldırdı, sonra yere baktı. Kot pantolonundaki yırtıkla uğraşıyor, yıpranmış beyaz uçlarla ilgileniyordu. Suzie'nin benim için hâlâ bir gizem olduğunu fark ettim.

"Hiç kendi hesabınızı açmayı düşündünüz mü?" Ben sordum. Çünkü kafa karıştırıcıydı. Kendi hesabına çalışarak para kazanmak varken neden benim için çalışmak istesin ki?

"Oh, yeterince güzel değilim," dedi.

"Saçmalık," dedim.

Güldü, sonunda başını kaldırdı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum," dedi. "Dürüst olmak gerekirse. Tüm o ilgi ve böyle erkeklerle numara yapmak zorunda kalmak.

Yani her hafta zilyon tane çıplak fotoğrafımı düzenlemek kulağa bir tür varoluşsal cehennem gibi geliyor."

"Oh, bunu kendin olarak düşünmeyi bırak," dedim.

"Yine de, ben sadece ... ailemle ... Yapamadım. Bunu yapamazdım."

Bunu anladım. "TikToks'ta olmak ister miydin?"

Başını salladı ve kotunu karıştırmaya devam etti.

"Ne istiyorsun o zaman?" diye sordum. Çünkü bir şey istediğini ama söylemeye korktuğunu hissediyordum.

Gözlerini devirdi, sonra bana gülümsedi. "Ne istediğimi biliyorsun!" "İstemiyorum!" Ağladım.

"Takımın bir parçası olmak istiyorum," dedi, sesi son kelimedede kırıldı.

"Suzie," dedim, "sen takımın bir parçasısın. Şu andan itibaren açıkça takımın bir parçasısın." Uzanıp ona sarıldım ve teni şaşırtıcı derecede sıcaktı.

"Ve bana söyleyeceksin," dedi. "Bırakmayı düşündüğünde söyleyeceğin insanlardan biri de ben olacağım!"

"Anlatacağım," dedim. "İşle ilgili aklıma gelen her şeyi sana anlatacağım."

Burnundaki sümüğü geri emdi, güldü ve "Sanırım bu birinin bana söylediği en romantik şey olabilir" dedi.

JB'den bir telefon aldığımda neredeyse Şubat ayının sonuydu.

"Los Angeles'tayım," dedi.

"Ne?"

"Çok düşündüm ve gerçekten konuşmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu yüzden geldim."

Buna sevindim mi üzüldüm mü bilemedim. Daha çok beni huzursuz ediyordu. Yine de fiziksel olarak onun sesini duymak beni heyecanlandırmıştı. "Tamam," dedim.

"Tamam mı?" Sesi biraz şaşırmış gibiydi. "Evet. Nerede buluşmak istersen?" "Nereyi istersen," dedi.

"Buna pişman olacaksın," dedim ona en sevdiğim ikinci Arby's'in adresini verirken. (İkinci favorim onun oteline daha yakındı. I onu Brea'ya kadar götürmek zorunda bırakacak bir canavar değildi. Ben

Sadece L.A. şehir merkezinden Buena Park'a gitmesini istemiş, ki bunu birileri aşk için yapmalı).

Konuşmamızı zorlaştırmasına rağmen Bodhi'yi getirdim çünkü JB'nin kafasında kaderimizde birlikte olmak olduğuna dair romantik bir fikir olduğundan endişeleniyordum. Konuşmak için ülkenin bir ucundan diğer ucuna uçmak için bu modda olması gerekiyormuş gibi görünüyordu. Buena Park Arby's yakın zamanda

Sahte ahşap paneller ve sarkan sarkıt lambalar, parlak kırmızı metal sandalyelerle yeniden yapıldı. Kirli gri ve siyah fayansları ve 80'lerin tuhaf konfeti duvar kâğıtları olan Brea'daki Arby's'ten çok daha sevimsiz görünüyordu. Ama iş görürdü.

Bodhi ve ben geldiğimizde JB çoktan oradaydı. Masadan yarı kalktı ve biz yaklaşırken çömeldi.

"Sipariş verdiniz mi?" Fiziksel varlığından bunalmış bir halde sordum. Gözlüklerinin yağlı ve hafif yamuk olması bile nabzımın hızlanmasına neden oluyordu.

"Hayır, seni bekliyordum," dedi. "Ne sipariş edeceğimi bilemedim. Daha önce hiç Arby's'e gitmedim."

"Yapmadın mı?! Oh, şey, bu bir fırsat! Sipariş vermemi ister misin?"

"Elbette," dedi ve başını salladı.

"Tamam, sen bir mama sandalyesi bul," dedim ve Bodhi'yi yanıma alarak sırada beklemeye başladım. Acıkmıştım, bu yüzden gerçekten de denedim: bir Classic Beef 'n Cheddar, Smokehouse Brisket sandviç, bir French Dip & Swiss, bir Corned Beef Reuben, iki sipariş kıvrıcık patates kızartması ve iki vanilyalı shake.

Masaya döndüğümde "Yüzünü görmek çok güzel," dedim. Bodhi'yi JB'nin bulunduğu mama sandalyesine oturttum ve hemen çığlık attı, ben de onu eğlendirecek bir şeyler bulmak için çantamı karıştırdım ve hiç işe yaramayacağını bildiğim bir diş kaşıyıcı oyuncak çıkardım. Ona verdim ve çığlık attı.

yere fırlattı. "Bir saniye bekle," dedim ve bir avuç pipet almak için koştum. Bodhi'nin parlak kırmızı plastik bir pipeti incelemesine hiç izin verilmemişti. daha önce saman. Onu elinde sihirli bir değnek gibi merakla tuttu ve sonra boğazının derinliklerine sokup ağzını tıkadı, çıkardı ve merak ve saygıyla ona baktı.

"Tamam," dedim saçlarımı kulaklarımın arkasına toplayarak.

"Her şeye dalmalı mıyım yoksa yemek hazır olana kadar beklemeli miyim bilmiyorum" dedi.

"Tanrım," dedim. Bir sunum hazırlamış gibi görünmesi beni biraz tedirgin etmişti: *"Benimle Çıkmanız İçin Sekiz Neden."* Bu TED konuşmasında, ben ...

"Bunu aradan çıkarmak için," dedi JB, "sadece şunu söylemek istiyorum, birlikte olmamız gerektiğini düşünmüyorum. Romantik olarak." Yüzüm büyük bir plak çizigine dönmüş olmalıydı. JB güldü. "Seni hazırlıksız yakaladım!"

"Evet," dedim, "kesinlikle öyle yaptın." Tam o sırada altmış sekiz numarayı aradılar.

"Bekleyin," dedim ve yemeğimizi almaya gittim.

Döndüğümde "Vay anasını Margo," dedi. "Bu altı kişi için yeterli."

"Ben emziriyorum," dedim. "Ve bu şekilde her şeyi deneyebilirsiniz!" Hâlâ söyledikleri hakkında ne hissettiğimi çözmeye çalışıyordum. Birlikte olmamız gerektiğini düşünmüyordu. Yine de buraya gelmişti. Konuşmamız gerektiğini düşünüyordu. Aklım almıyordu. Bana mı yoksa kendine mi yalan söylüyordu emin değildim. Ama bunu öğrenmek için zamanım olacaktı ve bu arada kıvrıcık patates kızartması yiyecektim. İçebilmek için milkshake'imın kapağını açtım.

"Hangisi bu?" diye sordu.

"Beef 'n Cheddar, bununla başla."

Sandviçi dikkatle açarak başını salladı ve bir an için ciddi küçük bir çocuk gibi göründü.

"Yani benimle çıkmak istemiyor musun?" diye sordum.

Çiğnemeyi bitirdiğinde cevap vereceğini belirtti. Ben de bekledim.

"Tamam, yani mesele seninle çıkmak istememek değil. Şu anda bir ilişkiye kendini adayamayacağını söyleyen sensin ve ben buna saygı duyuyorum. Ama düşündüm de, bilirsiniz: Bir ilişkiyi boşa harcamamanın yolunu nasıl bulabiliriz?

Bu mu? Sırf doğru zaman değil diye bu harika bağlantıyı çöpe mi atmalıyız?"

Bodhi pipetini yere düşürdü, ben de ona yeni bir tane verdim. Bunun nereye varacağını bildiğimi hissediyordum. "Mesele şu ki JB, bu sadece zamanlamayla ya da odaklanma ihtiyacıyla ilgili değil. Velayet krizini atlattım sayılır.

Ama sikleri değerlendirmekten bahsettiğimde yüzündeki ifadeyi gördüm ve ... Seni öyle hissettirmek istemiyorum. Ayrıca işimi de bırakmak istemiyorum. Anlıyorum, uyumsuz olabilir, mesela para için bile olsa bütün gün internette kadınlarla flört etsen kendimi iyi hissedeceğimi sanmıyorum. Değişelim mi?" Fransız sosunu uzatarak sordum.

"Elbette," dedi ve beni Beef 'N Cheddar'ıyla takas etti.

Bodhi yemeğin kokusunu alabiliyordu ve biraz yemek için yanıp tutuşuyordu ama eti yerken boğulup boğulmayacağından emin değildim. Ona küçük bir parça biftek verdim ve onu yalayıp yuttu, daha fazlası için hararetle işaret etti.

"Neydi o?" JB sordu. "Az önce ne yaptı?"

"Oh, bu bebek işaret dili. Bifteği sevdiği için daha fazlasını işaret etti."

"Huh!" JB dedi ki. "French Dip o kadar iyi değil."

"Göğüs etini dene," dedim ve ona doğru ittim.

"Neyse," dedi JB, Smokehouse Brisket'in paketini açarken. "Seninle ilgili her şey olurken, iş yerinde de büyük olaylar oluyordu. Ve D.C. seçimlerden bu yana değişti, bambaşka bir hava var.

Ve fark ettim ki, hayatımdan nefret ediyorum. İşimden nefret ediyorum, yaşadığım yerden nefret ediyorum, birkaç iş arkadaşım var ama hepsi evli ve çocuklu."

"Doğru," dedim. JB ve benim benzer bir durumda olduğumuz aklıma gelmemişti. Ben çocuğum olduğu ve hiçbir arkadaşım olmadığı için yalnızdım, o da çocuğu olmadığı ve tüm arkadaşları olduğu için yalnızdı.

JB, "Konuya çok geç girdiğimi hissediyorum," dedi. "Mesele şu ki, düşünmeye başladım: Margo ve ben bunu nasıl sürdürebiliriz? Bunu nasıl gerçek ve önemli bir şeye dönüştürebiliriz? Göğüs eti oldukça iyi. Biraz tatlı."

Başımı salladım, hâlâ bifteği parçalamakla ve küçük parçalarını tam bir biftek çılgınlığına kapılan Bodhi'ye yedirmekle meşguldüm.

"Margo, sana bir iş teklifim var." Nedense bu beni gülmekten kırdı geçirdi. "Ne?" dedi ve gülümsemesi çok tatlıydı.

"Hiçbir şey," dedim, "sadece bunların hiçbirini beklemiyordum. Peki iş teklifiniz nedir?"

"Tamam, yaptığım şeyin reklamcılıkla makine öğrenimi olduğunu biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet, ama itiraf etmeliyim ki bunun ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Yani temel olarak, diyelim ki Instagram takipçilerinize bakıyorum. Ve ben Tüm Instagram hesaplarını analiz edecek ve ortak özellikleri, paylaştıkları kalıpları, takip ettikleri kişi veya markaları, kullanım kalıplarını, biyografilerindeki kelimeleri, cinsiyet, yaş, konum gibi temel demografik bilgileri bulacak bir program yazacağım. Ve ortalama bir Ghost abonesinin mükemmel bir profilini çıkarıyorum."

"Harika," dedim.

"Sonra bu profili reklam satın almak ve bu reklamları yalnızca mükemmel Hayalet abone materyali olan kişilere göstermek için kullanıyorum."

"Oh kahretsin!" Dedim.

"Margo, Ghost için yarattığın karakteri yazma konusunda çok yeteneklisin. Ve düşündüm ki, bir danışmanlık şirketi kursak nasıl olur? Hedef kitlelerine yönelik bu derinlemesine veri odaklı analizi

OnlyFans içerik oluşturucuları ve reklam önerileri yapar. Çok sayıda şirketler bunu yapabiliirdi - şu anda yapmıyorlar çünkü

OnlyFans'ın ne olduğunu bilmiyorlar, ama eninde sonunda anlayacaklar ve sıkı bir rekabet sağlayacaklar. Bundan daha fazlasını yapabiliriz. Onlara karakterlerinin, kişiliklerinin bir eleştirisini sunabilir ve daha başarılı olmaları için nasıl değiştirebileceklerine dair fikirler verebilirsiniz. Yani, onlar için gerçek senaryolar yazdığınız bir prestij hizmeti bile sunabiliriz."

"Aman Tanrım," dedim. Parçalamayı bırakmıştım ve Bodhi dikkatimi çekmek için ciyakladı. Ona bir parça daha biftek verdim. "Hikaye bile yazabiliriz."

"Aynen öyle," dedi JB.

Birbirimize baktık. JB'nin teklif ettiği şey, benim en çılgın isteklerimin bile ötesindeydi. JB bana Vince McMahon olma şansını sunuyordu.

"Peki bu fikri beğendin mi?" diye sordu. "JB, bu fikre bayıldım."

JB başını salladı ama endişeli ya da belki biraz tiksiniş görünüyordu. "Margo?"

"Öyle mi?"

"Daha fazla yiyebileceğimi sanmıyorum." "Pısrık," dedim. "Ver şunu."

Bana göğüs etini verdi ve konuşmaya devam ederken ben de çalışmaya başladım. Konuşacak milyonlarca şey vardı. Burada olmamız için hiçbir sebep yoktu.

JB, Washington'da kalmak istemediğinden emin olsa bile, şirketi kurmak için aynı coğrafi konumu seçti.

"Peki bunu normal işine ek olarak mı yapacaksın? Sence zamanın olacak mı?"

"Hayır, ben zaten normal işimi bıraktım. Nefret ettiğimi fark ettiğim anda bıraktım, yaklaşık üç hafta önce."

"Oh!" dedim.

"Sadece yeni bir şeye ihtiyacım olduğunu hissediyorum. Yeni bir yere taşınır mıydım bilmiyorum.

L.A. mutlaka, Seattle'ı da düşünüyordum. Ama bilmeni isterim ki buraya taşınırsam bir şeyler başlatmaya çalışmayacağım, bir şey yapmayacağım."

"Hayır, anlıyorum" dedim. Ama anlamamıştım. JB ve ben aynı şehirde yaşasaydık, birlikte yakın çalışsaydık, bir şeyler olurdu. Arkamı dönüp Parmaklarımla elini okşadım ve kolumdaki tüm tüylerin diken diken olduğunu hissettim. "Bunu görüyor musun?" diye sordum. Belki de yanıliyordum ve etki sadece benim tarafımdaydı. Ama bir arabada JB'nin yanında oturup şiddetli bir şekilde öpüşmeden hayal edemiyordum.

"Evet," dedi JB. "Yani, o kısım biraz sorun olabilir. Fiziksel olarak yakınlaşmamayı kabul etmemiz gerekecek. Çünkü fiziksel olmaya başlarsak her şey biter."

Elimi çektim. "Sence bu gerçekçi mi, asla fiziksel olarak birlikte olamayacağımız fikri?"

JB hemen cevap vermedi. Bodhi gittikçe daha fazla sinirleniyor, daha fazla et için çılgılık atıyordu ve sonunda ona biraz verdiğimde, bana geri fırlattı. "Yemin ederim Bodhi et terlemesi geçiriyor, burada işi bitti, dışarı çıkabilir miyiz?"

"Evet, evet," dedi JB. "Sen onu al, ben burayı temizleyeceğim."

Bodhi'yi sandalyesinden kaldırdım ve bütün et ve ekmeği salladım. kırıntılarını temizledim, sonra onu kalçama oturttum ve soğuk gri öğleden sonraya doğru ittim. Hava rüzgârlıydı ve arabaların gürültüsü okyanus sesine benziyordu. JB dışarı çıktığında biraz yürümeye karar verdik, bu yüzden Bodhi'yi taşıyıcısına bağladım ve neredeyse anında uykuya daldı. Yürürken konuştuk, ama sadece işin nasıl yürüyeceği ve fiyatlandırmanın ne olacağı hakkında. Fiziksel çekiciliğimizin volkanıyla ne yapacağımıza dair açık soru dikkatle göz ardı edildi. İşime gerçekten itiraz edip etmediği, ben hâlâ başka erkeklerin aletlerini değerlendirirken benimle birlikte olmayı kaldırıp kaldıramayacağı hakkında hiçbir şey söylememişti. Belki de bu konuda ne hissettiğini henüz bilmediği için hiçbir şey söylememişti.

Kısa sürede farklı paketler, farklı hizmet seviyeleri sunmamız gerektiğini fark ettik.

"Doğru, belki de birden fazla seviyede sürekli abonelik hizmeti sunuyoruz ve onlara sadece güncel bilgiler veren temel bir hizmetimiz var.

demografik geri bildirim, performans sonrası analiz, ne yapmaları gerektiğine dair ipuçlarınız

ama aynı zamanda onlar için her şeyi yönettiğimiz, web sitesi, reklam yerleşimi, hatta belki haftada belirli sayıda senaryo gibi prestijli, beyaz eldiven hizmeti de sunuyoruz. Sizce ne kadar ücret almalıyız? Mesela, itiraz etmeyecekleri aylık ücret nedir?"

"Standart bir aylık ücret uygulamamız gerektiğini düşünmüyorum. Bence kazancın bir yüzdesini almalıyız." Hava o kadar soğuktu ki nefesimizi görebiliyordum.

"Bunu sevdim," dedi, "ama ne kadar?"

Bunu düşündüm. Duruma göre değişiyordu ama beyaz eldiven hizmeti için yüzde 10'dan daha az bir ücret almamamız gerektiğini düşünüyordum.

"O kadar yüksek mi?" JB sordu.

Başımı salladım. "Ve muhtemelen işimizi doğru yapıyorsak, kazançları bizim yüzde onumuzu ve daha fazlasını karşılayacak kadar artmalı. Sanırım onlara bu şekilde satıyoruz, risk yok, kazançlarında herhangi bir düşüş görmeyecekler çünkü biz kendi kazancımızı sağlıyor olacağız."

"Beni rahatsız etmeye başlayan tek şey," dedi JB, "ve yüzde hakkında konuşmaya başlıyana kadar bunu düşünmemiştim, ama Margo, biz -"Pezevenk olmaktan mı bahsediyoruz?"

Tereddüt ettim, gerçekten düşündüm. Sonra soğuk Şubat öğleden sonrasına bir Ric Flair "Wooh!" sesi çıkardım. "Aynen öyle," dedim. "Tüm zamanların en harika, en etik, en can alıcı pezevenkleri olacağız! Yani, seks işçiliği meşru bir meslek olabiliyorsa, pezevenklik neden olmasın? Hey, bu bana bir fikir verdi: VPN gibi şeyler hakkında bilgin var mı? Mesela, onları doxxing'den koruyan bir güvenlik hizmeti sunabilir miyiz?"

Yürümeye devam ettik, her şeyi konuştuk, bir seferde kaç müşteri alabileceğimizi, başlamak için en iyi yolu. Büyük bir tur attık ve sonunda Arby's'in otoparkına geri döndük.

"Adını ne koymak istersin?" JB sordu.

"Bilmiyorum," dedim. "Özel Hizmetler gibi mi?" Güldüm; o kadar kötü bir isimdi ki.

"Bence buna Hayalet Mürekkep adını vermeliyiz" dedi. "Bilirsiniz, hayalet yazar gibi?"

Hiçbir şey söyleyemedim bile, bu fikirden o kadar memnundum ki. Sadece başımı salladım.

"Bilmiyorum, belki daha iyi bir şey bulursunuz," dedi. "Bunu düşünmek için zamanımız var."

"Şehirde ne kadar kalacaksın?" diye sordum. "Uçağım birkaç gün sonra."

"Evime gelmek ister misin?" Birden heyecanlanarak sordum.

"Evet, ne zaman?"

"Yarın gibi mi?"

"Tamam, harika!" JB dedi ki.

"Çok heyecanlıyım!" Mor Civic'ime varmıştık ve uyuyan devasa Bodhi hala önümde bağlı olduğu için JB'ye yandan sarılmaya gittim.

"Hey, bekle," dedi JB, benden uzaklaşarak. "Arabamda senin için bir şey var."

Kiralık arabasının bagajını açtı. Sonra bana ağzına kadar Runts dolu bir galon Ziploc poşeti verdi.

"Nasıl?" Ben sordum. "Bunları nereden aldın?"

"Alışveriş merkezinde," dedi JB, koyun gibi gülümseyerek. "Yirmi dolar kadar çeyreklik getirdim."

"Bu Runt'ları benim için kendin mi topladın?!" Mutlulukla haykırdım.

"Amerikan kapitalizminin karanlık verimli topraklarından," diye onayladı JB.

"JB, teşekkür ederim."

"Oh, aptalca bir hareketti," dedi JB. "Yani, bu kadar boş zamanımın olması çok acınası. Bir işimin olmaması çok garip. Zamanı nasıl dolduracağımı gerçekten bilmiyorum."

"Hayır, yani buraya geldiğin için. Konuşmamızı talep ettiğin ve bu fikre sahip olduğun için."

"Oh, bana teşekkür etmene gerek yok. Kulağa garip gelecek ama ben sadece ... İşimizin bitmediğini düşünüp durdum. Tek düşünebildiğim buydu: Bu işin bitmediğini biliyorum. Ben ve Margo, birbirimizi uzun zamandır tanıyoruz. Birbirimizin hayatına giriyoruz. Sadece bunun nasıl yürüyebileceğini anlamam biraz zaman aldı."

Onun güzel yüzüne baktım. O haklıydı. Birbirimizi elimizde tutmamızı sağlayacak her ne varsa, birbirimizin hayatında olmamızı sağlayacak her ne yol varsa onu istiyordum. Ayrıca, daha sonra onu baştan çıkarmak için bolca zamanım olacaktı. Elimi uzattım. "Ortak mıyız?"

JB neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu ama sırtıyordu. "Ortaklar," dedi.

Ve orada, Arby's'in parlayan kırmızı şapkasının altında, Ric Flair ve Meryem Ana bize gülümserken, hikayenin devam etmesini dileyerek el sıkıştık

hiç bitmeyecek, yeniden başlayacak, bir macera diğetine yol açacak ve asla ölmeyeceğiz, sonsuza kadar genç kalacağız ve çığlık atacağız.

"Bana bakın! Vücudumla yapabildiğim şu güzel, çılgınca şeylere bakın! Bana bakın! Sevin beni!"

Çünkü sonuçta sanat budur.

Bir kişi hiç tanımadığı başka bir kişiyi kendisine aşık etmeye çalışıyor.

OceanofPDF.com

Teşekkür

İlk teşekkür Michelle Brower'a gitmeli, seni parıldayan denizkızı; Margo'ya ve bana inandığın için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bu kitap Kendisinin gölgesi. Allison Malecha, Allison Hunter, Nat Edwards, Khalid McCalla ve Danya Kukafka'ya özel teşekkürlerimle birlikte, edebiyatın yıldızlarından oluşan Trellis'in tüm üyelerine teşekkür ederim. Hepiniz kalbimi kazandınız.

Jessica Williams'a hayalimdeki editör olduğu için teşekkür ederim. Herkesten daha çok ve daha akıllıca çalışıyorsun. Zarafetin vücut bulmuş halisin ve çok komiksin. Harika e-postalar gönderen Peter Kispert'e ve özenli ve kapsamlı metin düzenlemesi için Nancy Tan'a özel teşekkürler. Kapaktaki muhteşem illüstrasyon için Nicole Rifkin'e teşekkür ederim; sanatınız nefesimi kesiyor.

Mümtaz Mustafa'ya da kapak tasarımını mükemmel bir şekilde gerçekleştirdiği için teşekkür ederiz.

Brooke Ehrlich, yani, Tanrım, sana ve o sessiz, kürklü sesine ne borçlu değilim ki? Çok akıllı başında, çok zeki ve çok göz kamaştırıcısın. Bunu nasıl yapıyorsun? Oliver'ın resimleri için yaşıyorum. Sidney Jaet, sen gerçek bir kahramansın.

Margo'ya bir ev öneren yabancı yayıncılara: Çok minnettarım. Sceptre'den parlak Ansa Khan Khattak'a ve mektubu beni ağlatan Ecco Verlag'dan Monika Buchmeier'e teşekkür ederim! HarperCollins Español'dan Edward Benitez ve Bollati Boringhieri'den Daniela Guglielmino'ya da teşekkürler. Daniela, dostluğun ve bana olan inancın için çok minnettarım.

Arkadaşlarım olmadan ben bir hiçim. K-dawg, sen bir hazinesin, mükemmel bir küçük sidikli bebedsin. Bildiğin gibi, dünyayı yerim ve sonra hepsinden ölürüm, ama telefonuma senden mesajlar geldiğinde kendimi o kadar üzgün ve dehşete düşmüş hissetmiyorum.

Pony, geçmişimi ve bugünümü bir arada tutuyorsun ve bir akordeon gibi sıkıştırıyorsun ve sen benim tek bir somut insan olmamı sağlayan tek şey olabilirsin. Senin kadar güzel kimse yok ve ben o kadar lanet biriyim ki Seninle gurur duyuyorum. Tüm bunlar boyunca bana inandığın, benimle konuştuğun, plan yapmama yardımcı olduğun ve en iyisi olduğun için teşekkür ederim.

Vahşi ve seksi Emily Adrian'a teşekkür ederim. Bu kitabı ilk okuyuşunuz, pek çok aksilikten sonra hayalimi canlı tutabilmem için çok önemliydi ve sizi tanıdığım için kendimi çok şanslı hissediyorum.

Mary Lowry, sen lanet olası bir güneş ışığıydın, bir ışık çocuğusun ve kesinlikle çok eğlencelisin; seni seviyorum.

Güçlü, sıcak ve bilge olan ve beni rahatlatmak için her zaman ne söyleyeceğini bilen Cynthia'ya teşekkür ederim ve kocaman bir ayın altında domuzlara doğru yürüyüp konuşma konusunda mükemmel olan Jade'e teşekkür ederim

Kitaplar hakkında. Baştan aşağı tatlı olan ama muhtemelen kendini öyle görmeyen Janelle'e ve aslında hiç de tatlı olmayan ama görkemli bir şekilde güçlü ve aslansı olan Steph'e teşekkür ederim. Bulaşık yıkarken sert pantolonunun içinde ahlaksızca dönen Edan'a teşekkür ederim.

Elmacık kemikleri yasadışı olması gereken Annie'ye, cesur ve vahşi Tessa'ya ve belki bir tür elf ya da Naiad ya da sadece kısmen insan yarı tanrı olan Clare'e teşekkür ederim. Sonsuza dek Dawg Pit.

Matt Walker, yeni açtıkları bira fabrikasının altında bir ejderha olduğunu biliyor muydun? İstediyin silahı aldım.

Bana hayatımdaki en önemli iki kelimeyi söyleyen Heather Lazare'ye özellikle büyük bir teşekkür borçluyum. Hiçbir kahve kupası yeterli olmayacak. Sen edebiyat camiasında bir ışıksın ve yollarımız kesiştiği için çok şanslıyım.

Bedensiz sesine değer verdiğim ve gizlice dinlediğim Mary Adkins'e teşekkür ederim. Her gün seninle çalıştığıma inanamıyorum. Sen bir dahisin. The Book Incubator'daki herkese teşekkür ederim; Liz ve Harrison, hepiniz çok güzel insanlarsınız ve birlikte çalışmak bir keyif.

Büyülü Stephen Cone'a teşekkür ederim. Bulutlu bir öğleden sonra gençlik merkezinde seninle takılıp patates kızartması yemek istiyorum.

Anne arkadaşlarıma teşekkür ederim: Emily, seni lanet olası baş belası, Avni ve Tulika ve Reagan ve Janet ve Kelli ve Janice ve Jazmin ve Chelsea (SAÇLARIM İÇİN TEŞEKKÜRLER!).

Aileme teşekkür ederim. Teşekkürler Jan ve Ashley, sırasıyla en iyi anne ve baldız. Beni kıkırdatıyor ve neşeyle sıçratıyorsunuz. İstiridye sosunuz, havuçlu kekiniz ve kamut ekmeğiniz eşsiz. Birçok vahşi Tom ve Grant'e ve kalbimi ağzına kadar dolduran küçük yeğenlerim Blake ve Calvin'e kucak dolusu sevgiler.

Kardeşim olduğu için Andrew'a ve sürekli triatlonlara katlandığı için Jessie'ye teşekkür ederim. Bebek Jackson'a tüm dünyadaki en iyi ve en sevimli bebek olduğu için teşekkür ederim.

Hayatımdaki her şeyi mümkün kılan ve her gün bana ilham kaynağı olmaya devam eden anneme teşekkür ederim. Resim yapmakta her zaman benden daha iyi olacaksın çünkü günün sonunda çok daha fazla çalışıyorsun ve bu hepimize hayat hakkında bir ders olmalı. Renkleri sevdiğin ve bana Tanrı'nın sadece minnettar olmak ve güzelliği aramaktan ibaret olduğunu öğrettiğin için teşekkür ederim. Bu hayatı yaşayabilmem, bu yolda yürüyebilmem ve bu kitapları yazabilmem için feda ettiğin her şey için teşekkür ederim. Her şeyi sana borçluyum.

Teşekkür ederim Sam, su kenarına ektiğim marullarım olduğun için. Seninle evlenmek hayatımda yaptığım en iyi şeydi. Seninle zamanın sonuna kadar küçük bir evde yaşayacağım, her gün kendimizi yeniden yaratacağız. Sürekli olarak evimde yeni odalar bulduğumu hayal ediyorum ve sen o odalardasın, orada olduğunu bilmediğim o sihirli odalar ve onları bulmaya devam etmek, seni tanımak ve seni tekrar tekrar tanımak, ölene kadar tekrar etmekten mutluluk duyuyorum.

Oğullarıma teşekkür ederim. Booker, seni küçük ejderha, her gün beni şaşırtıyor ve memnun ediyorsun. Bir gün dünyada çok önemli şeyler yapacağını biliyorum. Bana karşı her zaman çok nazık olduğun için teşekkür ederim. Ve Gus, seni büyüleyici haydut, çiş füzelerinin vurucusu ve şakaların kırılcısı, bana her gün vahşi bir neşe getiriyorsun. YouTube izlediğim sonsuz saatler için teşekkür ederim, benimle Duolingo, satranç ve Wordle oynadığın için teşekkür ederim, benim dünyam olduğun için teşekkür ederim.

Bu kitabın araştırılmasına yardımcı olan tüm OnlyFans kızlarına: TEŞEKKÜRLER. Tuhaf biri gibi görüldüğümü ve sorularımın çok sinir bozucu olduğunu biliyorum, ama yine de beni kırmadınız ve siz olmasaydınız bu kitabı yazamazdım.

YouTube hesapları WrestlingBios ve WrestlingWithWregret. İçeriğınızı izlemek için sayısız saat harcadım ve umarım bu belli olur.

Bret Hart'a da özellikle teşekkür etmek istiyorum, sadece var olanın en iyisi, geçmişin en iyisi ve geleceğin en iyisi olduğu için. Ama aynı zamanda Mick

Foley, en sevilen olmak için en iyi olmak zorunda olmadığını bana öğrettiğin için. Yıllar boyunca bizi şaşırtmak ve nefesimizi kesmek için vücudunuza yaptığınız her şey için teşekkür ederiz. Onca acı ve risk, normal bir şey olduğundan şüpheliyim.

İnsanlar yaptığınız şeyi kavrayabilir ve ben de bunun büyüklüğünü ancak bir an için görebiliyorum, ama size gerçekten teşekkür etmek istiyorum. Siz bir sanatçısınız.

Tabii ki son teşekkür, asla tanışamayacağım ve her kim olursanız olun aşık olduğum siz okuyucuya gidiyor. Bu hal, roman dediğimiz dünyanın kalbine sıkışmış bu özel fısıltı odası

-Bu benim her şeyim. Zihninin karanlıklarına girmeme izin verdiğin ve sana acımasızca, öfkeyle, heyecanla yalan söylememe izin verdiğin için teşekkür ederim. İzin vermeseydin ölürdüm. Kesinlikle ölürdüm.

OceanofPDF.com

Yazar Hakkında

RUFİ THORPE, PEN/Faulkner Ödülü finalisti *The Knockout Queen*, *Dear Fang, with Love* ve Uluslararası Dylan Thomas Ödülü ile Flaherty-Dunnan İlk Roman Ödülü için uzun listeye kalan *The Girls from Corona del Mar* kitaplarının yazarıdır. Kaliforniya doğumlu olan yazar, halen eşi ve iki oğluyla birlikte Los Angeles'ta yaşamaktadır.

Harika yazarları, özel teklifleri ve daha fazlasını hc.com'da keşfedin.

OceanofPDF.com

Ayrıca Ruff Thorpe tarafından

Nakavt Kraliçesi

Sevgili Fang,

Sevgilerle

Corona Del Mar'dan Kızlar

OceanofPDF.com

The logo for Bookperk, featuring the word "Bookperk" in a sans-serif font. "Book" is in yellow and "perk" is in white. The logo is centered within a large, faint, light-gray circle on a solid black rectangular background.

Bookperk

[Sign up for Bookperk](#) and get e-book bargains, sneak peeks, special offers, and more—delivered straight to your inbox.

SIGN UP NOW

[OceanofPDF.com](#)

Telif Hakkı

Bu bir kurgu eseridir. Gerçek kişilere, şirketlere, olaylara, kurumlara veya yerlere yapılan atıflar sadece kurguya gerçeklik hissi vermek içindir ve hayali olarak kullanılmıştır. Diğer tüm isimler, karakterler ve yerler ile bu kitapta tasvir edilen tüm diyalog ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür ve gerçek olarak yorumlanmamalıdır.

MARGO'NUN PARA SORUNLARI VAR. Telif Hakkı © 2024 Ruffi Thorpe tarafından. Uluslararası ve Pan-Amerikan Telif Hakkı Sözleşmeleri uyarınca tüm hakları saklıdır. Gerekli ücretlerin ödenmesiyle, bu e-kitabın metnine ekrandan erişmek ve okumak için size münhasır olmayan, devredilemez bir hak verilmiştir. Bu metnin hiçbir bölümü, elektronik ya da mekanik, şu anda bilinen ya da bundan sonra icat edilecek herhangi bir biçimde ya da herhangi bir yolla, herhangi bir bilgi depolama ve erişim sisteminde çoğaltılamaz, iletilemez, indirilemez, kaynak koda dönüştürülemez, tersine mühendislik yapılamaz ya da saklanamaz ya da bu sisteme sokulamaz.

HarperCollins e-kitaplarının açık yazılı izni.

BİRİNCİ BASKI

Kapak tasarımı: Mümtaz Mustafa

Kapak illüstrasyonu: Nicole Rifkin

Library of Congress Cataloging-in-Publication Data için başvurulmuştur.

Dijital Baskı HAZİRAN 2024 ISBN: 978-0-06-335660-3

Baskı ISBN: 978-0-06-335658-0

OceanofPDF.com

Yayıncı Hakkında

Avustralya

HarperCollins Publishers Australia Pty. Ltd.
Level 13, 201 Elizabeth Street
Sydney, NSW 2000, Avustralya
www.harpercollins.com.au

Kanada

HarperCollins Publishers Ltd Bay
Adelaide Centre, East Tower 22
Adelaide Street West, 41. Kat
Toronto, Ontario, M5H 4E3
www.harpercollins.ca

Hindistan

HarperCollins India
A 75, Sektör 57
Noida
Uttar Pradesh 201 301
www.harpercollins.co.in

Yeni Zelanda

HarperCollins Publishers New Zealand Unit
D1, 63 Apollo Drive
Rosedale 0632 Auckland,
Yeni Zelanda
www.harpercollins.co.nz

Birleşik Krallık

HarperCollins Publishers Ltd.
1 Londra Köprüsü Caddesi

Londra SE1 9GF, Birleşik Krallık
www.harpercollins.co.uk

Birleşik Devletler
HarperCollins Publishers Inc.
195 Broadway
New York, NY 10007
www.harpercollins.com

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.